

2008. NOVEMBER 19., SZERDA

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

*

* *

Paul van Buitenen, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – (NL) Tisztelt elnök úr! A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében szeretnék egy ügyrendi kérést beterjeszteni az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló 1073/1999/EK rendelet – vagy más szóval a Gräble-jelentés – holnapi vitájával és az azt követő szavazással kapcsolatban. Úgy tűnik, hogy a Bizottság a rendelet felülvizsgálatára irányuló, jelenleg folyó eljárás lezárását fontolgatja, tekintettel a nemrég nyilvánosságra került, OLAF-on belüli szabálytalanságokra, és ezért vissza akarja vonni a Parlamenttel folytatott együttműködési eljárás kertében ez idáig előterjesztett javaslatokat.

A Zöldek képviselőcsoportja nevében arra kérem Önt, hogy egyeztessen a Bizottsággal arról, hogy valóban ez-e a helyzet, és hogy a Bizottság ad-e ki közleményt a holnapi vita előtt, hogy az Európai Parlament tisztában legyen azzal, hogy a vitának és a szavazásnak van-e még értelme.

Elnök. – Ezt a kérdést a Bizottságnak címezték. Ferrero-Waldner asszonynak lehetősége lesz a válaszadásra. Üdvözlöm Jouyet urat! Tehát mindannyian itt vagyunk, jöhet a következő napirendi pont.

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Az Európai Unió válasza a Kongói Demokratikus Köztársaságban romló helyzetre (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a Kongói Demokratikus Köztársaság (KDK) keleti részén tapasztalható, egyre romló helyzetre adott európai uniós válaszról.

Jean-Pierre Jouyet, *a Tanács soros elnöke*. – (FR) Elnök úr, biztos asszony – kedves Benita –, hölgyeim és uraim! Tudom, hogy Önök – csakúgy, mint mi – rendkívül aggódnak a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén fennálló, egyre romló helyzet miatt, és emlékszem, hogy a kérdéssel kapcsolatos korábbi eszmecsereknél során, amikor októberben felvetettük a kérdést az Önök Külügyi Bizottságában, csak tovább nőtt az aggodalmuk.

November 10-én az Unió külügyminiszterei részletesen megvitatták a kérdést az Általános Ügyek és Külszolgálatok Tanácsában, és az elnök úgy határozott, hogy a kérdést az Általános Ügyek és Külszolgálatok Tanácsának következő, december 8-i ülésének napirendjére is felveszi, ahol Louis Michel úrral és Benita Ferrero-Waldner asszonnyal a Bizottság is képviselteti magát.

El kell mondani, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén sokat romlott a helyzet augusztus óta, amikor Laurent Nkunda, a lázadók vezetőjének irányításával a CNDP támadást indított a kongói hadsereg ellen. Az utóbbi nem tudta feltartóztatni a támadókat, aminek következtében a lakosságnak már csak a MONUC, azaz az ENSZ békefenntartó missziója nyújthat védelmet.

A lázadók egészen Goma, Észak-Kivu tartomány fővárosának határáig eljutottak, és sikerült jelentősen növelniük a befolyásuk alá tartozó területeket ebben a Ruandával határos tartományban. A folytatódó válság ismét megmutatta, hogy a lázadó csoportok jelenléte milyen mértékű instabilitást okozhat a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén: és nem csak a CNDP-ről van szó, hanem az FDLR hutu felkelőiről is.

A kongói hadsereg szétverése szintén rámutat, hogy ez az összetett válsághelyzet nem oldható meg katonai erővel, és a helyzet fenntartható rendezéséhez politikai megoldásra van szükség, amely a helyi és a regionális szereplőket egyaránt figyelembe veszi. Erre nemsokára még visszatérek.

A válság elmélyülésekor és a Laurent Nkunda lázadó erői által indított offenzíva idején az Európai Unió határozott intézkedéseket tett, a nemzetközi közösség többi része pedig szintén hasonlóan cselekedett. A legsürgetőbb feladat az volt, hogy megakadályozzák Goma elfoglalását és megpróbálják stabilizálni a helyzetet. Louis Michel biztos ekkor személyesen utazott a régióba, hogy felmérje a kilátásokat. November 1-jén és 2-án a Tanács soros elnökeként Bernard Kouchner, illetve David Miliband követte.

Mindkét miniszter mérsékletre szólított fel Kinshasában, Kigaliban és Dar es Salaamban. A miniszterek Gomába is ellátogattak, hogy ott, a konfliktus közepette felhívják a figyelmet arra, hogy szorosan nyomon követjük a válság eseményeit, továbbá felbecsüljük a lakóhelyüket elhagyni kényszerült civilek szükségleteit és találkozzanak a humanitárius szervezetekkel, mivel – mint ahogy mindannyian tisztában vagyunk vele – a harcok kiújulásának első áldozata a civil lakosság lesz.

A harcok miatt hatalmas mértékben romlott a humanitárius helyzet. Becslések szerint további 250 000 ember kényszerült elhagyni otthonát a legdrámaibb körülmények között, így ma egyedül Észak-Kivu tartományban összesen több mint egymillió menekült van. A lázadók csoportjai emellett súlyos emberi jogi jogszértéseket követnek el: azonnali kivégzésekért, széles körben elkövetett szexuális erőszakért, gyermekkatonák toborzásáért és fosztogatásért felelősek, amelyeket nem csak ők, hanem a kongói fegyveres erők bizonyos elemei is elkövetnek.

A harcok kiújulása a Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda között 2007 novemberében aláírt, „nairobi folyamat”-ként ismert megállapodások végrehajtását is megzavarta. Ennek az Önök által is ismert folyamatnak a legfontosabb célja az FDLR milícia keretében a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén tevékenykedő ruandai hutu lázadók elleni küzdelem. A kongói kormány, illetve a kongói lázadó csoportok, többek között a Laurent Nkunda által vezetett CNDP között 2008 januárjában létrejött megállapodás, az ún. „gamai folyamat” szintén kisiklott.

Jelenleg a legfontosabb feladat a humanitárius vészhelyzet kezelése, valamint az, hogy el lehessen jutni az otthonukból elmenekült emberekhez. A MONUC – rábízott feladatnak megfelelően – ebben alapvető szerepet tölt be. Az ENSZ-misszió most az Észak-Kivu tartományban végrehajtott intézkedéseinek megszilárdításán dolgozik, mi pedig arra buzdítjuk, hogy folytassa az ez irányba tett erőfeszítéseket. Az ENSZ főtitkára további erőforrások biztosítását kérte ehhez a misszióhoz, valamint megbeszélések kezdődtek a Biztonsági Tanácsban, amelyeket – reményeink szerint – gyorsan le tudnak zárni.

A válságra reagálva az Európai Unió jelentős mértékben fokozta humanitárius erőfeszítéseit. Számos tagállam és a Bizottság kivételes vészhelyzeti hozzájárulásokat tett, hogy támogassa a nem kormányzati szervezetek és az ENSZ-ügynökségek – például a Világélelmezési Program – és a menekültügyi főbiztos intézkedéseit. Több mint 43 millió euro értékű további hozzájárulással (amelyet a légi szállításhoz nyújtott például az Egyesült Királyság, Belgium és Olaszország) magasan Európa vált a válság megoldása érdekében tett humanitárius erőfeszítések első számú támogatójává.

Most új lendületet kell vennünk, amellyel fenntartható megoldást érhetünk el a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén tevékenykedő illegális fegyveres csoportok kérdésében. Ennek minden illegális fegyveres csoportot érintenie kell, legyenek azok kongói vagy külföldi erők, mert tudjuk, hogy a válság nem oldható meg katonai úton, és hogy minden megoldásnak része kell, hogy legyen a gamai és a nairobi folyamat folytatása, amelyekre korábban már utaltam, és amelyek megfelelő keretet biztosítanak ahhoz, hogy tartós stabilitás jöjjön létre ebben a kongói tartományban.

A Kongói Demokratikus Köztársaság és Ruanda közötti párbeszéd és együttműködés folytatása alapvető fontosságú, és elismerésem szeretném kifejezni Roeland Van de Geer úrnak, az EU az Afrikai Nagy Tavak régiójáért felelős különleges képviselőjének a párbeszéd újbóli elindítása érdekében tett intézkedéseiről. Ezek azok a célok, amelyek megvalósításáért az elmúlt néhány hétben megmozdult a nemzetközi közösség, és különösen az Európai Unió.

Ezen erőfeszítéseknek már megvannak az első eredményei: miniszteri szinten újból megindult a párbeszéd Kinshasa és Kigali között, illetve november 7-én – a Nagy Tavak régiójához tartozó államok és az Afrikai Unió kezdeményezésére – nemzetközi csúcstalálkozót szerveztek Nairobiban, amelynek témája a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén kialakult válsághelyzet. Ezen a csúcstalálkozón többek között a kongói és a ruandai elnök, Joseph Kabila és Paul Kagame is részt vett.

E csúcstalálkozó legfontosabb eredményei között meg kell említenünk a régió államainak kötelezettségvállalását, miszerint szükség esetén békefenntartó erőket küldenek a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részébe, és ha a helyzet úgy kívánja, magas szintű támogató csoportot neveznek ki, amelynek tagjai Obasanjo úr, korábbi nigériai elnök és Mkaapa úr, korábbi tanzániai elnök lennének.

A Dél-afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) november 10-én rendkívüli csúcsértekezletet tartott Johannesburgban, ahol kinyilvánította, hogy szükség esetén készen áll arra, hogy békefenntartó erőket küldjön a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részébe. Az Európai Unió üdvözli az afrikai államok elkötelezettségét, és továbbra is eltökélt szándéka, hogy a válság megoldása érdekében folytassa az együttműködést az ENSZ-szel, az Afrikai Unióval és a Nagy Tavak régió országaival. Mindazonáltal le kell szögezni, hogy a válság csak akkor oldható meg, ha megerősítik a béke stabilizálását célzó erőforrásokat, különös tekintettel az ENSZ ilyen célú forrásaira.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Először is, egy gyors reagálás van Buitenen úrnak: tudomásul vettem az általa elmondottakat és üzenetét továbbítom a kollégáimnak, akik holnap mindenképpen választ adnak kérdésére.

Elnök úr, tisztelt képviselők, a Tanács tisztelt soros elnöke – kedves Jean-Pierre! Ma Louis Michel biztos urat helyettesítem, aki egészségügyi okok miatt sajnos nem tud jelen lenni a mai ülésen és ezért elnézésüket kéri.

Önök tudják, hogy Michel biztos úr mennyire komolyan foglalkozik az Afrikai Nagy Tavak régiójának problémájával. Amint azt a Tanács elnöke is említette, Michel biztos volt az első, aki ellátogatott a Kongói Demokratikus Köztársaságba és Ruandába – legutóbb október 30-án és 31-én – a válság tetőfokán, és megpróbált megoldást találni a problémára. Ezen árnyékdiplomáciai küldetés során merült fel a nairobi konferencia ötlete. Az ott levont gyakorlati következtetések ma új kilátásokat jelentenek számunkra a válságból való kilábaláshoz.

Ami pedig a Bizottság választ illeti, szeretném megosztani Önökkel a helyzet két különböző szempontból történő elemzését, jóllehet ezek nagyon hasonlóak a Tanács elnöke által említettekhez.

Elsőként a humanitárius szempontról szeretnék szólni. A nemzetközi közösség, beleértve az Európai Uniót is, jelenleg is dolgozik azon, hogy választ adjon a válságra. A Bizottság késedelem nélkül 6,3 millió eurót bocsátott rendelkezésre a legsürgetőbb szükségletek kielégítése céljából. Ugyanakkor továbbra is szorosan figyelemmel kísérjük az eseményeket, hogy módosíthassuk ezt az összeget, ha változik a helyzet. A humanitárius szükségletekről általában véve gondoskodni tudnak Kivu tartományban, és rendkívül jó együttműködés alakult ki a humanitárius szervezetek között.

A Bizottság és a tagállamok november 14-én Marseille-ben új, összesen 43,5 millió euro további hozzájárulást jelentettek be a válság kezelése céljából.

A legnagyobb problémát azonban továbbra is az jelenti, hogy elérjék a lakosságot azokon a területeken, ahol folyamatosak a harcok a kongói hadsereg, annak Mai-Mai szövetségesei és az FDLR, illetve a CNDP között, mivel egyik fél sem tartja tiszteletben a tűzszünetet.

Másodszor, ami a politikai és a katonai szempontokat illeti, a Kongói Demokratikus Köztársaság keleti részén a katonai erő nem lehet célravezető. Az egyetlen járható út a párbeszédre épülő, kiegyensúlyozott politikai megoldás. A november 7-i nairobi csúcson a régió országai is emellett érveltek, és ami a legfontosabb, ez az a megoldás, amiben a CNDP lázadói és a kinshasai politikai erők nagy része – például a nemzetgyűlés – is reménykednek.

A Bizottság ezért rendkívül elégedett a Nagy Tavak régióhoz tartozó országok államfőinek csúcstalálkozóján levont következtetésekkel, különösen azzal a döntéssel, hogy az afrikai diplomáciát magasabb szinten bevonják a válság megoldásába, és hogy egy ellenőrzési mechanizmust vezetnek be, amely lehetővé teszi a régió államfői számára, hogy szorosan nyomon kövessék az eseményeket és azt, hogy időben megtehessek a szükséges válaszlépéseket.

E tekintetben reményt keltő az a látogatás, amelyet Obasanjo úr nemrég tett a régióban. A látogatás során biztosítottak bennünket a régió egyes országai részéről történő katonai beavatkozás lehetőségeiről. Ezenkívül Kabila elnök garanciákat fogalmazott meg arra vonatkozóan, hogy Kinshasa kész meghallgatni a CNDP követeléseit és párbeszédet folytatni. A látogatás során a CNDP sérelmei is meghallgatásra kerültek, és Nkunda tábornok megerősítette, hogy kész betartani a tűzszünetet és mindent megtenni annak érdekében, hogy elősegítse a humanitárius segélyek eljuttatását az ellenőrzése alatt álló területekre.

Ezért alapvető fontosságú a jelenlegi politikai lendület fenntartása, és hogy megtegyünk minden tőlünk telhetőt annak biztosítása érdekében, hogy a konfliktus különböző szereplőinek kijelentései megvalósuljanak a gyakorlatban. Tehát itt az ideje, hogy foglalkozzunk az ország keleti részén dúló válság alapvető okaival, amelyek mindannyiunk előtt ismertek – az FDLR jelenléte, az ásványi erőforrások szervezett módon történő kifizetése, a közösségek és kisebbségek politikai sérelmei –, és összehangoljuk az elképzeléseket.

E kérdés kapcsán az egész nemzetközi közösség számára rendkívül fontos, hogy támogassák a nairobi csúcstalálkozó nyomán tett diplomáciai erőfeszítéseket, és hogy a nemzetközi intézkedéseket oly módon hangolják össze, hogy Obasanjo és Mkapa elnök uraknak elegendő terük maradjon a tárgyalások folytatásához.

Mindenképpen ki kell még emelni a MONUC szerepét. Nem a MONUC az, amely felelősséggel tartozik a hatalommal való visszaélés különböző eseteiért. A MONUC nagyon fontos munkát végez, dacára korlátozott hatásköreinek, és annak, hogy mennyire kevés erőforrást biztosítanak számára. A MONUC olyan feladatot is ellát, amelyet nehéz lenne pótolni: a pusztító háború helyett a békét erősíti.

Ugyanakkor még ennél is fontosabb a mandátumának megerősítésére irányuló erőfeszítések támogatása akkor, amikor az elkövetkező napokban a Biztonsági Tanács mérlegelni fogja ezt a kérdést. A mandátumot véleményünk szerint ki kell terjeszteni, hogy az magában foglalja például a természeti erőforrások kifizetésének kordában tartását, és ami a legfontosabb – ahogyan a Tanács elnöke is említette –, hogy növeljük azokat a forrásokat, amelyek segítségével a szervezet képes e feladat ellátására.

Jürgen Schröder, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Jelenleg olyan pénzügyi válságot élünk át, amely szerepelni fog majd a történelemkönyvekben. Mindazonáltal, mindössze néhány hét alatt sikerült megszervezni egy G20-as találkozót, amely konkrét eredményekkel zárult. Ezek közül a leginkább figyelemreméltó a GDP 2%-ának a gazdaság ösztönzése és a pénzügyi ágazat megsegítése érdekében történő felhasználására irányuló döntés volt.

Másrészről nem sikerült eleget tennünk azon kötelezettségvállalásunknak, hogy a GDP 0,7%-át fejlesztésre használjuk fel. Ha ezt tettük volna, a Kongói Demokratikus Köztársaság bizonyosan sokkal fejlettebb lenne és talán ez az egész konfliktus sem alakult volna ki. Nézzünk szembe a tényekkel. Most nincs idő megvitatni Kivu tartomány fejlesztését: a térségben humanitárius válsággal kell szembenéznünk. Az elmúlt hetekben további 250 000 embert volt kénytelen elmenekülni otthonából. A harcok közvetlen vagy közvetett következményeként emberek halnak meg, és betegségek – például kolera – terjednek nagy gyorsasággal.

2005 óta az ENSZ elfogadja a védelmi felelősség elvét. Az ENSZ a MONUC békefenntartó erőt küldte a Kongói Demokratikus Köztársaságba. A 17 000 fős MONUC a legnagyobb békefenntartó misszió a világon, amely egy erős, az ENSZ alapokmányának VII. fejezete szerinti mandátum alapján folytatja tevékenységét. De mit tehet a MONUC? A katonák képzetlenek és gyenge a felszereltségük, a KDK pedig óriási. Ezért határozottan támogatom a MONUC megerősítésre irányuló felhívást, bár, ha realisan nézzük a dolgokat, hónapokba telik majd, amíg ez ott, a terepen is érezhető lesz – értékes hónapok telnek el, mialatt emberek halnak meg. Ezért azt javaslom, hogy küldjünk ideiglenes európai erőket azzal a feladattal, hogy gyorsan stabilizálják a helyzetet a régióban addig, amíg a MONUC megerősítése meg nem történik és a misszió a terepen is bevethetővé válik.

Alain Hutchinson, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos asszony, hölgyeim és uraim! E csendes viták közepette, ebben az igen kellemes légkörben, személyes tapasztalatom alapján szeretném felvázolni Önök előtt a valós képet. Az elmúlt néhány hónapban három alkalommal voltam a helyszínen.

Mialatt mi itt tanácskozunk, a Kongói Demokratikus Köztársaságban erőszak uralkodik, nőket erőszakolnak meg, emberek halnak meg. Azok számára, aki a világ e rettenetes szegletében élnek, ez jelenti a mindennapokat. Ezért most nincs idő szónoklatokra, tettekre van szükség! Ez a szégyenteljes háború véleményem szerint nem etnikai kérdésekről szól, mint ahogyan azt egyesek tudni vélik. Az etnikai háború kényelmes nekünk, európaiaknak, mert ha ilyen jellegű összecsapásokról beszélnek, az azt jelenti, hogy afrikaiak harcolnak egymás ellen, ami pedig nem a mi problémánk. De ez nem így van. E háború gyökerei a bányákban keresendők – a gyémánt-, tantalit- és aranybányákban –, amelyek a mészárlások ellenére továbbra is zavartalanul és hatékonyan működnek. A bányákból kitermelt ásványi anyagokat az ENSZ-erők orra előtt szállítják külföldre a gomai repülőtérrel vagy indítják el a Kigali felé vezető úton, néhány embert nagyon gazdaggá téve. Erről szól a háború.

Ahhoz, hogy véget vethessünk ennek a háborúnak, először ezt a kérdést kell megvizsgálni. Milyen módon zárhatók be ezek a bányák, és milyen intézkedésekre van szükség e becstelen kereskedelem megállításához?

Újból alkalmazhatnánk például a Kimberley-folyamatot, amelyet a gyémánt tekintetében vezettek be. Úgy vélem, néhány képviselőtársunk fog erről beszélni.

Körülbelül az elmúlt tíz évben – bár ezt néhányan vitatják, de biztosíthatom Önöket, hogy ezt az adat könnyen igazolható – több mint 5 millió kongói halt erőszakos halált ebben a régióban: ezek az emberek vagy a háború közvetlen áldozatai vagy a háborúval járó pusztításba, például betegségekbe haltak bele. A kérdés tehát az, hogy kinek jó ez a háború és kinek áll érdekében ennek folytatása. Véleményem szerint ez a legfontosabb kérdés.

Ami az Európai Uniót illeti, nekem és képviselőcsoportomnak az a véleményünk, hogy három fontos kérdés van. Először, mindenképpen támogatnunk kell a béke helyreállítása érdekében folyamatban levő erőfeszítéseket, amelyek nem az elmúlt néhány hétben kezdődtek, hanem már egy ideje folynak. Malu Malu apátot jelöltük a Szaharov-díjra, mivel ez a nagyszerű ember már nagyon régóta elkötelezett amellett, hogy békés megoldást találjon a régió problémájára. Gomában a CNDP mellett – amely eljött, elment, visszajött aztán megint elment – összehozta az összes lázadó mozgalmat és a KDK kormányát. Ezt nagyon fontos eredménynek tartom. Emellett ott van még a nairobi folyamat és a közelmúltban megrendezett nairobi csúcstalálkozó, amelyre a biztos asszony is utalt.

Természetesen támogatni kell ezeket az erőfeszítéseket és biztosunkat, Louis Michel urat, aki – és ezt szocialistaként mondom, pedig ő liberális – igen komolyan fáradozik a probléma megoldása érdekében.

Másodszor, a lakosságot mindenáron meg kell védenünk. Az mondják, hogy a MONUC nem azért van ott, hogy háborúzzon, hanem hogy őrizze a békét. Talán így van, de a MONUC mandátuma a VII. fejezeten alapul. Nem ugyanaz a helyzet, mint ami 1994-ben Kigaliban volt, amikor semmit sem lehetett tenni, amikor ott álltunk és tehetetlenül néztük, ahogyan tömegeket mészároltak le. De most, a VII. fejezet szerinti mandátummal a MONUC feladata az, hogy megvédje a civil lakosságot. Nos, a lakosságot jelenleg gyilkolják és a MONUC meg sem mozdul. Nemrég történt, hogy Kiwanja közeli faluban – a neve most hirtelen nem jut eszembe –, a MONUC tábor határában, valódi öldöklés zajlott.

A MONUC-ot ezért európai haderővel kell kiegészíteni – ez a képviselőcsoportom véleménye. Mi mindenesetre elő fogunk terjeszteni egy erre irányuló módosítást.

Végül, úgy gondolom, és már csak nagyon rövid időm maradt, hogy tovább kell lépnünk és meg kell hoznunk azokat a döntéseket, amelyek megakadályozhatják az ásványkincsek kifosztását és kereskedelmét, mivel alapvetően ez az elkövetett vérontások oka.

Thierry Cornillet, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Biztos asszony! A világ e szegletén úgy tűnik, átok ül, és amint azt Alain Hutchinson nagyon helyesen mondta, az 1990-es évek kezdete óta a háborúskodásnak csaknem ötmillióan estek áldozatul.

E térségben mindennapos lett az erőszakos halál – tömeges gyilkosságok Észak-Kivuban, Ugandában, Ruandában, Burundiban – és ez ma is tart. Minden évben újra kezdődnek az öldöklések. Tudom, hogy ugyanazok az okok mindig azonos hatást váltanak ki; azért vannak etnikai konfliktusok, mert azok a határok, amelyeket kijelöltünk, gyakran mesterséges határok voltak. Létezik a nacionalizmusnak egy eltúlzott formája: mindenki kis III. Napóleon akar lenni és egy mexikói kalandot akar, hogy országának a problémái elfelejtődjenek. Persze ott van azért a pénz utáni áhítozás is, amint azt Alain is említette, e térség sokszor mérhetetlen gazdagsága. Meg van örület is, hiszen hogyan másként tudnánk minősíteni az Úr Ellenállási Hadseregének tetteit?

Mit tehetünk hát? Emellett szeretném felhívni figyelmüket Michel biztos ténykedésére, aki már régóta foglalkozik ezzel a problémával. Láthattuk a kigali és a kinshasai fellépését, amely a nairobi folyamat megvalósulását eredményezte. Ott van még a SADC és Obasanjo. Ismét nagy diplomáciai csúcstalálkozóknak nézünk elébe. Ez tehát az oka annak, hogy kizárólag a diplomáciára támaszkodunk? Egy rendkívül súlyos humanitárius válsággal nézünk szembe.

A Parlament humanitárius segélyezéssel foglalkozó előadójaként november elején Kinshasába utaztam, hogy találkozzak Botswali Lengomo úrral, az új szociális ügyi és humanitárius cselekvésekért felelős miniszterrel. Rajta kívül találkoztam Apollinaire Malu Malu apáttal is, akinek majdnem odaítéltük a Szaharov-díjat, és aki az Amani programot irányítja. És ami a legfontosabb, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy milyen jelentős humanitárius erőfeszítéseket kell megtennünk.

De mit is teszünk valójában? Biztosak vagyunk abban, hogy megteszünk mindent, ami tennünk kell? Mit tesz a MONUC? Teljesen helyénvalónak tűnik. 17 000 ember, amelyből 6000 a térségben tartózkodik, ami

egyenlő egy tankokkal felszerelt fegyveres hadosztállyal. Ki fogja elhinni, hogy ez nem elég ahhoz, hogy garantálható legyen a humanitárius segítségnyújtáshoz való hozzáférés, még ha én nagyon is jól tudom – csakúgy mint Önök –, hogy milyen óriási területeket kell megvédeni?

Az ügyet természetesen diplomáciai úton kell megoldani. Támogatnunk kell az afrikai megoldást, feltételezve, hogy képesek leszünk végrehajtani. Nyilvánvalóan biztosítanunk kell, hogy a tűzszünet tartós legyen annak érdekében, hogy a humanitárius segítségnyújtás hozzáférhetővé váljon. Ezen előfeltétel megvalósulása nélkül a humanitárius segélyek nem fognak átjutni. A bevételi forrásokat szintén el kell apasztani. Persze mondanom sem kell, hogy be kell zárni a bányákat, és talán elkezdhetnénk bírálni azokat a nyugati vállalatokat, amelyek megvásárolják a tantalitot és az egyéb ásványokat, ezzel lehetővé téve a fegyverek beszerzését. Természetesen maximálisan támogatnunk kell a békekezdeményezéseket azáltal, hogy – az időnként határozatlan hozzáállás helyett – folyamatos politikai érdeklődést mutatunk.

Végül, a béke stabilizálása érdekében sokkal erőteljesebb katonai jelenlétre szólítok fel – ez viszont olyan dolog, amit csak az ENSZ tehet meg. Tudomásom szerint az Európai Uniónak korábban már sikerült meggyőznie az Egyesült Nemzeteket arról, hogy mit kell tennie.

Seán Ó Neachtain, az UEN képviselőcsoport nevében. – (GA) Tisztelt elnök úr! A Kongói Demokratikus Köztársaság keleti régiójában fennálló helyzet napról napra romlik, és ez nagyon aggasztja a nemzetközi közösséget. Kivu tartományban több mint másfél millió ember volt kénytelen elhagyni otthonát, ami jól szemlélteti a probléma komolyságát.

Támogatom Roeland Van de Geer úrnak, az EU az Afrikai Nagy Tavak régiójáért felelős különleges képviselőjének, illetve a korábbi nigériai elnöknek, Obasanjo úrnak az erőfeszítéseit, akik komoly tárgyalásokat folytattak az erőszakért felelős politikai és katonai csoportokkal.

Arra kérem az Afrikai Uniót, hogy tegyenek további intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsák a békét az Afrikai Nagy Tavak régióban.

A ruandai és a nairobi kormány 2007 novemberében békemegállapodást írt alá a két ország közötti ellenségeskedés feloldása érdekében. Biztosítani kell e megállapodás végrehajtását, de először véget kell vetni az erőszaknak.

Az Európai Unió a világ minden más országánál vagy szervezeténél több pénzt ad a Nagy Tavak Régiónak. Arra kérem Louis Michel, európai fejlesztési biztost és a Tanácsot, hogy tegyenek erőfeszítéseket annak érdekében, hogy véget vessenek a harcoknak és ismét béke legyen.

Frithjof Schmidt, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Kelet-Kongóban a kegyetlen harcok nem csak a polgárháború keretében zajlanak: ez számos szomszédos országot is érintő regionális konfliktus is egyben. Emellett szerepe van az olyan stratégiai jelentőségű nyersanyagoknak mint például a tantalit, amelyet mobiltelefonok, DVD-lejátszók és számítógépek gyártásához használunk fel. És még ott van az arany, a gyémánt, a kobalt és a nemesfa. Ezek az ellenségeskedés mélyebb okai. Mit tehetünk és mi az, amit tennünk kell? Az ENSZ-t meg kell erősíteni, hogy képes legyen ellátni feladatát, azaz azt, hogy megvédje a civil lakosságot a régióban aktív fegyveres csoportoktól. Az Egyesült Nemzetek Szervezete Kongói Demokratikus Köztársaságbeli Missziójának (a MONUC-nak) egyértelműbb mandátumra, valamint több felszerelésre és emberre van szüksége. Az Európai Unió tagállamai az elmúlt években már többször elutasították a MONUC felszereltségének bővítésével kapcsolatos kéréseket, ugyanakkor éles kritikákkal illetik a MONUC-ot hibái és mulasztásai miatt. Ezt a kettős mércét meg kell szüntetni. Nincs szükség egy kifejezetten uniós katonai kontingensre – inkább a MONUC felszereltségét kell a kívánt mértékben bővíteni. Érdeklődve és egyetértéssel hallgattam, amint a Tanács és a Bizottság is ezt az irányt jelölte meg kívánatosnak.

Másodszor, nemzetközi szinten szigorúan ellenőrizni kell a nyersanyagok kongói bányászatát és kereskedelmét. Azokat a nemzetközi vállalatokat, amelyek részt vesznek ebben a kereskedelembe, és amelyeknek nyereségük származik a kongói nyersanyag-kitermelésből, ellenőrizni kell és kötelezni kell arra, hogy átláthatóan működjenek. Természetesen létezik már egy hivatalos ENSZ szakértői bizottság, amely a természeti erőforrások Kongóban folyó illegális kitermelésével foglalkozik. Ez a szakértői bizottság számos ajánlást terjesztett elő, például az ilyen illegális kitermelésben részt vevő személyekkel és vállalkozásokkal szembeni szankciókról. Az Európai Uniónak erőteljesen támogatnia kell ennek az ENSZ-ajánlásnak a végrehajtását, ideértve különösen az – és ez egy olyan terület, ahol cselekedni tudunk –, az EU-ba irányuló behozatalt, mivel ez olyan terület, ahol önállóan léphetünk fel és ahol aktívan végrehajthatjuk ezeket az ENSZ-ajánlásokat.

Harmadszor, támogatni kell a Nagy Tavak régióról szóló nemzetközi konferenciára irányuló kezdeményezést. Csak a politikai együttműködés és a régió gazdasági integrációja hozhat tartós békét a térségben. Ebben Európa központi szerepet vállalhat, illetve kell is ilyen szerepet vállalnia!

Tobias Pflüger, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Számos szomszédos ország konkrétan érintett ebben a háborúban, de mindenekelőtt a kongói kormányerők, a miliciával és az angolai csapatokkal együttműködve, illetve Nkunda tábornak, a tuszi katonák – ruandai támogatással kiegészülve – állnak egymással szemben. Ez egy regionális háború, amely nem korlátozódik Kelet-Kongó területére.

A legfontosabb szempont teljesen világos: a kongói kormány eddig nem volt kész arra, hogy közvetlenül tárgyaljon a lázadókkal. Ez az a pont, amelyre nyomást kell gyakorolni. Fontos, hogy megvizsgáljuk a konfliktus valódi hátterét. Maga a német szövetségi elnök is tényként hivatkozott arra, hogy a konfliktus a nyersanyagokról szól: a kőolaj, az arany, a gyémánt, a réz, a kobalt, a tantalit, a cink, az ón és más nyersanyagok nagyon fontos szerepet játszanak az ellenségeskedésben.

De mindenekelőtt arról szól a konfliktus, hogy ki birtokolja az engedélyeket e nyersanyagok kitermeléséhez. E vállalatokkal szemben mindenképpen fel kell lépni. Szeretném megnevezni az egyik ilyen vállalatot: a nürnbergi székhelyű *Gesellschaft für Elektrometallurgie mbh* egyértelműen a közvetlen tulajdonosa az egyik központi bányának, amely miatt a harcok folynak.

Mondanék néhány szót az Egyesült Nemzetek Szervezete Kongói Demokratikus Köztársaságbeli Missziójának (MONUC-ról) szerepéről, mivel a Tisztelt Házban úgy tűnik, hogy mindenki a MONUC felszereltségének bővítése mellett érvel. Amit én olvastam, aszerint a MONUC a probléma része, nem pedig a megoldása, mivel maga a MONUC úgy jellemzi helyzetét, hogy már négy fronton folytat harcokat. A MONUC-nak teljesen más szerepet kellene betöltenie. Időközben a Human Rights Watch kiderítette, hogy indiai vagy pakisztáni MONUC-katonák közvetlen fegyverkereskedelmet folytatnak irreguláris katonai csoportokkal és kétségkívül érintettek a nyersanyagok miatt folyó konfliktusban. Nem engedhetjük, hogy ez történjen. A MONUC-nak egy ettől teljesen eltérő és semleges szerepet kell betöltenie. Ezt viszont egyáltalán nem segíti, ha csupán a MONUC felszereltségét bővítjük.

Ismét rámutatnék, hogy Kongó fontos szerepet játszott egy korábbi európai uniós műveletben. Akkor a választások biztonságának biztosítása volt a feladatunk, és Kaliba urat választották meg elnöknek – azt az embert, akinek a csapatai most jelentős mértékben hozzájárulnak a helyzet fokozódásához. Ezt szem előtt tartva, szigorúan meg kellene vizsgálni, hogy az EU milyen szerepet játszott Kaliba úr beiktatásában. Az, amit az EU akkor tett, igencsak vitatható. Világosan ki kell jelenteni, hogy Kaliba urat és csapatait e tekintetben bírálatra kell illetni.

A *Frankfurter Allgemeine* napilap helyi tudósítója – aki fogságba esett – igen szemléletesen jellemzi a helyzetet. Beszámolójában nagyon jól felvázolja a konfliktus lényegét, és leleplezi a hivatalos és a nem hivatalos csapatok közötti kapcsolatokat. Ezt látván viszont értelmetlenné válik az, ha csupán a MONUC felszereltségének bővítésére szólítunk fel, mivel elsősorban a konfliktus alapvető okait kellene megoldani.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Tisztelt elnök úr! Tegnap éjjel lehetőségem volt közvetlenül beszélni egy tapasztalt segélymunkással a Kelet-Kongóban dúló háborúról. Ez az ember úgy ismeri az észak- és dél-kivui válságot, mint a saját tenyerét. Az ő beszámolója – anélkül, hogy elkendőznék a régió jelenlegi gyötrelmes helyzetét – némi reményre ad okot. Az egyik ilyen reménysugár az, hogy több mint egy hete a kongói elnöki gárdának – a rendőrséggel együttműködve – sikerült elfognia fosztogatásokban részt vevő kormánykatonákat. Ez annak a biztató jele, hogy a kongói kormány végre elkezdte a jogrend érvényesítését, és olyan fejlemény, amely őszintén megérdemli az európai ösztönzést és támogatást.

A másik reménysugár az, hogy a lázadók vezére, Nkunda tábornok – hatalmi törekvései keretében – eddig nem tudta mobilizálni és csapataiba bevonni a dél-kivui tuszikat. Kapcsolatom véleménye szerint ez annak a kifejeződése, hogy a tuszik a kongói állammal és a civil lakossággal azonosulnak.

Reményteljes fejleményeknek tekinthetők továbbá a helyi és tartományi szintű vallási békéltetési kezdeményezések. A megválasztott vezetők ugyanolyan tevékenyen részt vesznek ezekben a platformokban, mint a tradicionális és a törzsi vezetők. Észak- és Dél-Kivuban ezek a platformok kettős európai támogatást érdemelnek: pénzügyi és szakmai támogatást a konfliktusok megoldása érdekében. Ahhoz, hogy a két kivui tartományban eredményesek legyenek a humanitárius segélyek, rendkívül fontos a helyi hatóságok bevonása, ami magában foglalja a helyi vezetők mindkét csoportját: a tradicionális törzsi vezetőket és a megválasztott képviselőket.

Kapcsolatom – saját tapasztalatira hivatkozva – hangsúlyozza, hogy a háborús konfliktusok és a lakosság menekülése ellenére ezek a meglévő hatalmi struktúrák továbbra is érvényben maradnak, és ez indokolja azt a kérését, hogy sürgősen bocsássanak rendelkezésre készpénzt az észak- és dél-kivui falvakban menekült tömegek számára, és maguknak a falvak lakóinak is. A forrásom szerint: „Ha van pénzed, tudsz szerezni élelmet. Meglepő módon valahol mindig piaci nap van. Kongóban tökéletesen működnek a készpénz-kifizetések. Ez nem teszi függővé az embereket, mivel ők maguk dönthetik el, hogy mire költik a pénzt. Ugyanakkor lökést adunk a helyi gazdaságnak és a forrásokat azonnal felhasználhatjuk. Ahhoz, hogy ez problémamentesen működjön, beszélünk a falvak megválasztott testületeivel, akik elmondják, kik a leginkább rászorultak.”

E fejtegetést követően, és Európának a megbékélésre irányuló, együttérző erőfeszítései láttán, kell, hogy Észak- és Dél-Kivunak és Kongó egészének jövője legyen. Ezért őszintén kérem a Tanácsot, a Bizottságot, az Európai Parlamentet és az európai intézményeket, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Tisztelt elnök úr! Nincs sok értelme most azt fejtegetni, hogy mennyire tragikusnak is látjuk a Kelet-Kongóban fennálló kétségbeejtő helyzetet. Nevezzük a nevén a dolgokat, és tegyük fel azt a kérdést, hogy vajon Európának – és különösen az olyan országoknak mint Franciaország és Belgium, amelyeknek különösen rossz hírük van a régióban – katonai értelemben be kell-e avatkozniuk. Részemről a válasz nem, mert milyen következtetést is vonhatunk le? Kongóban Európa ismét sikeresen bizonyította megosztottságát és gyengeségét, és azt, hogy illúzió lenne azt gondolni, hogy közös kül- és biztonságpolitika lehetséges lenne ebben a szakaszban. Sőt, emlékezzünk vissza arra, hogy Párizs, azaz a Tanács soros elnöksége, nemrég Németországban letartóztatta Kagame ruandai elnök protokollfőnökét a Habyarimana elnök ellen 1994-ben elkövetett gyilkossági kísérlet miatt. Úgy vélik, hogy része van a kialakult konfliktusban. Még a saját hazám, Belgium sem őszinte: épp tegnap történt, hogy a belga külügyminiszter, Karel De Gucht élesen kritizálta a fejlesztésért és humanitárius segélyezésért felelős biztos, Louis Michel politikáját, konkrétan az utóbbi Kongóval kapcsolatos politikája miatt. Idézem Karel De Guchtot: „Amennyiben a Kongóban jelenleg fennálló helyzet Michel politikájának következménye, akkor ez tényleg valami. Ilyen aggasztó még sosem volt a helyzet.”

Hölgyeim és uraim, e szavak a biztos egyik politikai szövetségesének szájából hangzottak el. Ebben a hangzavarban csak arra a következtetésre juthatunk, hogy az Afrikai Unió és a kongói ENSZ-misszió elsődleges feladatának a polgári lakosság védelmének kell lennie, amelyet támogatni kell. Ezért Európa jobb, ha nem küld saját csapatokat abba a régióba.

Colm Burke (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Kollégáimhoz hasonlóan mélységesen megrendítőnek tartom, hogy kiújultak a harcok a kongói hadsereg és a lázadó milíciák között a KDK Észak-Kivu tartományában. Az erőszak fokozódása Észak-Kivuban komoly többletterhet jelent az országban tevékenykedő ENSZ békefenntartó misszió (a MONUC) számára.

A humanitárius helyzet különösen súlyosnak mondható: több mint 1,5 millió olyan ember tartózkodik Kivu tartományban, aki kénytelen volt elmenekülni otthonából. A Világélelmelési Program és más nem kormányzati szervezetek műveleteit nagymértékben korlátozza az erőszak, és igen elterjedté váltak a lopások, a civilek ellen elkövetett nemi erőszak és gyilkosságok, mind a kormányerők, mind pedig a lázadók részéről.

A MONUC mandátuma az ENSZ alapokmányának VII. fejezetén alapul, és feladata az, hogy megvédje a civil lakosságot a fizikai erőszak közvetlen veszélyétől, ugyanakkor nem rendelkezik az e feladat végrehajtásához szükséges erőforrásokkal, illetve a kellő számú katonával. A nemzetközi közösségnek és az ENSZ Biztonsági Tanácsának meg kell erősítenie az MONUC-ot azzal, hogy biztosítja számára a megfelelő anyagokat és személyzetet, amelyekkel képes ellátni feladatát. Látna, hogy az Európai Unió nem akar lépéseket tenni egy másik EBVP-misszió érdekében, amely az erőszak fokozódásával foglalkozna a KDK-ban, sürgetem az Európai Uniót, hogy a lehető legnagyobb mértékben fokozza a MONUC-misszióval folytatott együttműködését.

A jelenlegi francia szövegezésű ENSZ BT határozat a MONUC katonai erejének összesen 2785 katonával történő, ideiglenes növelésére tesz javaslatot. A MONUC jelenleg is a legnagyobb ENSZ-békefenntartó erő a világon, és ezzel a létszámnöveléssel a bevetett katonák és rendőrök legnagyobb megengedett száma éppen meghaladná a 20 000-et egy megközelítőleg Nyugat-Európával azonos méretű országban.

Nyomatékosan kérem az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy a lehető leggyorsabban szavazza meg ezt a határozatot, tekintettel a KDK-ban zajló események súlyosságára. Gyalázatos, hogy gyilkosságokat, emberiség elleni bűntetteket követhetnek el, lányokat, asszonyokat erőszakolhatnak meg a KDK keleti tartományában! Felszólítom az összes vonatkozó nemzeti és nemzetközi hatóságot, hogy állítsák bíróság elé az elkövetőket.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) A két kivui tartományban elkövetett rémtettek és az, hogy a nemzetközi közösség nem képes ezeket megakadályozni, ugyanolyan megdöbbentő, mint a ruandai és a kongói vezetők kapzsisága, akik álladósítják e szervezett káoszt azzal a céllal, hogy elfedjék a régió természeti erőforrásainak aljas kifosztását.

Mit tehet az Európai Unió? Mit tehet egy olyan országért, ahol már számos különböző EBVP (azaz európai biztonsági és védelmi politikai) missziót hajtottak és hajtanak végre, és ahol az első demokratikus választásokra nem kerülhetett volna sor Európa támogatása nélkül? Mit tehet egy olyan országért, amely számára milliókat juttat fejlesztési és humanitárius segély formájában? Mit tehet egy páratlan stratégiai jelentőségű országért, ahol ötmillió ember lelte halálát az elmúlt évek legkegyetlenebb erőszakosorozatában?

Az Európai Uniónak sokkal tovább kell mennie annál, mint amit azelőtt elhatározott, hogy elkezdődött volna a fegyveres konfliktus legutóbbi fokozódása. Nem elég, ha növeljük a humanitárius segélyezést és olyan diplomáciai kezdeményezéseket indítunk, amelyek keretében századszor is jóhiszemű nyilatkozatokat tesznek, és ígérek hangzanak el a fegyverletételre.

Az Európai Uniónak sürgősen meg kell erősíteni a MONUC-ot (az Egyesült Nemzetek Szervezete Kongói Demokratikus Köztársaságbeli Misszióját), hogy az visszanyerhesse elvesztett hitelességét és hatékonyságát. Ezért nem elégedő határozatokat előterjeszteni a Biztonsági Tanácsban. Az Európai Uniónak haladéktalanul társulnia kell a DPKO-val (az ENSZ Békfenntartó Műveletek Főosztályával), és felszerelést és – szükség esetén – katonákat kell biztosítani a MONUC keretében tapasztalható hiányosságok megszüntetése érdekében.

Végző megoldásként, ha a New York-i események és a régióban fennálló helyzet ezt indokoltá teszi, az EU nem zárhatja ki annak a lehetőségét, hogy az EBVP keretében katonai missziót küldjön ki. A mi felelősségünk, hogy védelmezzük a védtelen civileket, akinek veszélyben az életük, és akik azonnali nemzetközi védelemre szorulnak.

Ilyen soha többé nem történhet! Megfontoltnak kell lennünk, és nem hagyhatjuk, hogy a ruandai népiirtás és a kongói öldöklések újból megtörténjenek.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A Tanácsnak és a Bizottságnak a súlyos kongói válságra adott uniós válasszal kapcsolatos nyilatkozatai – mint ahogy azt már megszokhattuk – álszentek és hatástalanok. Laurent Nkunda mögött ott áll Ruanda és Uganda – olyan országok, amelyeket mindig is érdekelt a régió, olyannyira, hogy a nem túl távoli múltban többször is megtámadták: a föld mélyében rejlő erőforrások és a KDK más erőforrásai túlságosan értékesek ahhoz, hogy mások kezében hagyják azokat.

Január óta háromszor annyi fegyvert vásároltak, mint 2007-ben, és ezek egy részének – amennyire a ruandai övezet érintett – Laurent Nkunda lázadóvezér volt a címzettje. Az eredményeket magunk is láthatjuk. Ennek ellenére Washington évekig elsősorban a Nagy Tavak régióra összpontosította figyelmét, különösen Ugandát és Ruandát támogatva. Afrikában például a legnagyobb amerikai követség Kampalában van; Ugandában és Ruandában semmi sem történik az Egyesült Államok beleegyezése nélkül.

Most pedig, az Európai Uniónak azzal kapcsolatos gyors véleményváltozása, hogy lehet-e békfenntartó erőket küldeni a régióba, – mint mindig – nem jó üzenetet közvetít, mert mi inkább a diplomáciát helyeznénk előtérbe, mintha a diplomácia elegendő lenne meggyőzni egy olyan kellemetlen ügyfelet, mint Laurent Nkunda, hogy vonuljon vissza. Szokás szerint, vitáink nem visznek sehová, aztán meg hallgathatjuk Michel biztost, amint Nkunda tábornokot dicsőíti. Köszönjük!

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Mindannyiban tisztában vagyunk azzal, hogy mennyire összetett a Kelet-Kongóban jelenleg fennálló borzasztó helyzet, amely etnikai alapú és amelynek gyökerei Ruandába, Burundiba és Ugandába nyúlnak vissza.

A lehető legrövidebb időn belül hatékony mediációs folyamatot kell elindítani Ruanda és a KDK között. Tűzszünetet kell kötni, és azt megfelelően be kell tartatni, továbbá védelmet és sürgős humanitárius segítséget kell biztosítani a civil lakosság számára.

Emlékszem arra, amit az Afrikai Unió Brüsszelhez delegált állandó képviselője a közelmúltban mondott a Parlament Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottságában, miszerint kíváncsún tartja, hogy Afrikában az afrikaiak foglalkozzanak a kontinens biztonsági kérdéseivel. Ezért nagyon örülök annak, hogy az EU nem igyekezett lehetőségként felhasználni a kongói tragédiát arra, hogy EU-s címkét nyomjon egy újabb ún. uniós katonai műveletre. Elsősorban az afrikaiak feladata, hogy megoldást találjanak a jelenlegi helyzetre, de ehhez meg kell adnunk nekik minden lehetséges segítséget az Afrikai Unió és az ENSZ-en keresztül.

Ugyanakkor van némi félreértés a MONUC mandátumával, tevékenységének szabályaival és az erőszak általa történő alkalmazásával kapcsolatban. A MONUC parancsnoka, Vicente Díaz de Villegas altábornagy, nemrég – hét heti munka után – lemondott tisztségéről. Mindezt személyes okokkal indokolta, bár kíváncsi lennék, nem szakmai frusztrációról volt-e szó.

Ugyanakkor biztató jel, hogy november 6-án Goma közelében ezerfős dél-afrikai haderő vonult fel a MONUC részéért. A MONUC vezetőjének állítása szerint utasítást kaptak arra, hogy szükség esetén tüzet nyissanak. A MONUC-nak képesnek kell lennie megvédeni a lakosságot az erőszaktól. Nem vitás, hogy jelentős mértékben növelni kell az ENSZ és az Afrikai Unió Kelet-Kongóban állomásozó katonáinak számát, világossá kell tenni e katonák származási országát – olyan sok ország van, amely hozzájárulását adhatná, de jelenleg nem teszi meg.

Ha a nyugalom nem tesz meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy segítse a Kongóban folyó műveleteket, lesznek más, kevésbé nemes szellemű önként jelentkezők, akik már most alig várják, hogy beavatkozhasanak.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Tisztelt elnök úr, biztos asszony, Jouyet úr! Tagja vagyok az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek, és a legutóbbi ülés alkalmával, amelyre a ruandai Kigaliban került sor, meghallgattuk Paul Kagame elnök urat, aki arról beszélt, hogy stabilizálni kell a helyzetet Közép-Afrikában. Elmondta, hogy békét akar. Ugyanakkor a Kigaliban töltött idő során ellátogattam a holokauszt múzeumba, amely emléket állít annak a több millió tuszi áldozatnak, akiket mindössze három hónap – száz nap alatt – mészároltak le. Ez 1994-ben történt.

Most pedig végignézzük, hogy ez újra megtörténik? Ezt nem engedhetjük meg. Ez kötelességünk. Véleményem szerint az Európai Uniónak többet kell tennie. Nem tudom, hogy további csapatok kiküldése megoldja-e majd a helyzetet. Személy szerint ezt kétkedem, de én úgy látom, hogy nagyon alaposan meg kell vizsgálnunk azokat a pénzügyi forrásokat, amelyek a kongói természeti erőforrások kiaknázásából származnak – amint ahogyan ezt tisztelt képviselőtársam is megjegyezte – és amelyeket ezt követően nem kisbefektetőkhöz és ismeretlen egyénekhez juttatnak el, hanem még az európai piacokra is eljutnak. Ez a problémának a forrása és a megoldása is egyben.

Most pedig beszéljünk a humanitárius helyzetről, amely kezd kezelhetetlen méreteket ölteni. Ez az a terület, ahol mi is léphetünk, és ez az a terület, ahol az Európai Uniónak meg kell tennie mindent, hogy megvédje azt az 1 600 000 embert, akinek ivóvízre, élelemre, takarókra, sátrakra és ellátásra van szüksége. Foglalkozzunk ezzel a problémával!

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Ebben a pillanatban a világ hatalmai a nemzetközi pénzügyi rendszer problémáival próbálnak megbirkózni. Próbálják minél hamarabb kézbe venni a rendszer irányítását. Most viszont talán egy másik problémát is meg kellene oldanunk, amelyről már évtizedek óta beszélünk.

Éveken át hallgattuk az erőforrások szégyenteljes kifosztásáról szóló történeteket. Hányszor hallottuk már – mint most Kongó esetében –, hogy emberek vére folyik? Itt az ideje, hogy felelősségre vonjuk ezeket a vállalatokat, véget vessünk ennek az aljas kereskedelemnek és befagyasszuk azokat a számlákat, amelyeken az emberek vére és szenvedése árán megszerzett ásványi erőforrásokból származó becsutelt nyereséget tartják.

Nem értem, hogy ezeket a vállalatokat miért nem gyűjtik össze listákon, a terrrorszervezetek feketelistájához hasonlóan. Nem értem, hogy a nemzetközi közösség miért képtelen arra, hogy törvény elé állítsa ezeket az üzletembereket – akik nem is igazi üzletemberek, hanem gazemberek, akik veszélyeztetik a régió és a világ biztonságát.

Nyomatékosan felszólítom a francia elnökséget és a Bizottságot, hogy indítsanak nemzetközi kezdeményezést e kérdésben.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Tisztelt elnök úr! Az 1960-as évek elején, amikor gyerek voltam, olyan nevek éltek a köztudatban, mint Lumumba, Mobutu, Chombe, Dag Hammarskjöld és Katanga. Ötven évvel később, Kongót – mai nevén a Kongói Demokratikus Köztársaságot – ismét belső békétlenség sújtja, amely félő, hogy polgárháborúba csap át. Most azonban a KDK keleti részein dúló háború azt követően, illetve annak ellenére történik, hogy az EU – pénzügyi támogatás, programok és a helyszínre küldött missziók, ezen belül katonai missziók, továbbá erőteljes diplomáciai lépések révén – már komoly erőfeszítéseket tett.

A KDK-ban jelenleg uralkodó helyzet ezért nem csak egy újabb válság. Sokkal inkább annak a tesztje, hogy az EU képes, illetve hajlandó-e felvállalni azt a nemzetközi szerepet, amelyet állítása szerint a világpolitikában

betölt, mivel az Unió szerint ő maga képes a legjobban kezelni e válság elemeit, amely Afrikában zajlik, és amelynek geopolitikai jelentősége exponenciálisan növekszik.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Tisztelt elnök úr! Hutchinson úr a vita elején azt mondta, hogy a beszéd helyett cselekednünk kellene. Szerintem nagyon igaza van. Engedje meg, hogy kiemeljem a vita két fontos elemét.

Először is, ami a legfontosabb, végre kell hajtani az ENSZ szakértői bizottságának a KDK természeti erőforrásainak illegális kitermeléséről szóló ajánlásait, és szankciókat kell alkalmazni azon személyek és vállalatok ellen, akik az erőforrások kifosztásában bizonyítottan részt vesznek. Az EU-nak a tettek mezejére kell lépnie.

Másodszor, határozottan meg kell állítanunk az illegális kitermelést, illetve követési és eredet-meghatározási rendszereket kell létrehozunk az arany, az ón, a tantalit, a kobalt, a gyémánt, a piroklor és a faanyag tekintetében, hogy beszüntethessük ezt a véres kereskedelmet.

Konkrétan azt szeretném kérdezni a Tanács soros elnökétől, Jouyet úrtól és Ferrero-Waldner biztos asszonytól, hogy ezzel kapcsolatban milyen kezdeményezéseket dolgoznak ki a következő néhány hónapban? Úgy vélem, jogunk van arra, hogy választ kapjunk erre a kérdésre.

Jim Allister (NI). – Tisztelt elnök úr! Egyáltalán nem tekintem magam a Kongói helyzet szakértőjének, és kész megoldásaim sincsenek, de azt tudom, hogy ha az elmúlt 20 évben ötmillió ember halt meg, az mindannyiunkat nyugtalansággal tölt el.

Különösen nyugtalanítóan találok, amikor a térségben tevékenykedő számos nem kormányzati szervezet szigorú bírálatát olvasom. Néhány napja például azt olvastam, hogy az Amnesty International – egy olyan szervezet, amellyel nem mindig értek egyet – a következőket mondta az emberi jogok helyzetéről, és különösen az Észak-Kivu tartományban zajló humanitárius tragédiáról: „Az ENSZ Biztonsági Tanácsa, az Európai Unió és az Afrikai Unió nem tesz semmit. Nem biztosították az ENSZ békefenntartó erők számára az ahhoz szükséges utánpótlást és felszerelést, hogy hatékony védelmet nyújthassanak a civilek számára.”

A viták során mindig azt vártam, hogy választ kapjak e bírálatra. De őszintén megmondom, hogy nem igazán hallottam ilyet. A diplomácia jó dolog, de önmagában nem fogja megadni az összes szükséges választ.

Jas Gawronski (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Számunkra az lenne a legegyszerűbb, ha – figyelembe véve saját gazdasági nehézségeinket –elfelejtenénk Afrika gondjait. De ezzel szörnyű hibát követnénk el.

Véleményem szerint nyomást kell gyakorolnunk az Afrikai Unióra, hogy végre felismerje, mik a feladatai a régióban. Ha az Afrikai Unió egyszer ugyanolyan komolyan veszi a helyzetet, mint az EU, akkor a szavakat tettekre kell váltania – ezt azonban érdekes módon eddig nem tette meg, például Zimbabwe esetében. Nekünk pedig – az olyan országok esetében mint a KDK – a hosszú távú kereskedelmi és segélyezési kapcsolataink fenntartását habozás nélkül az emberi jogok tiszteletben tartásához, a felelősségteljes kormányzáshoz és az átláthatósághoz kellene kötnünk.

Ennek fényében remélem, hogy a Bizottság megújítja a nyersanyag-kitermelő iparágakkal kapcsolatos átláthatósági kezdeményezés (EITI) iránti támogatását.

Anne Van Lancker (PSE). - (NL) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos asszony! Az eddig elhangzottak figyelembevételével a következőket szeretném elmondani Önöknek. Mindketten hangsúlyozták a tényt, hogy ez a konfliktus nem oldható meg katonai úton. És jóllehet ezzel magam is tökéletesen egyetértek, semmi rosszat nem látok a gamai vagy a nairobi megállapodásokban. Nincs semmi baj a most újjáélesztett folyamattal, kivéve, hogy a megállapodásokat soha sem tartják be. Mondanom sem kell, hogy Európának nyomást kell gyakorolnia azért, hogy a MONUC erősebb és hatékonyabb mandátumot és több katonát kapjon. Ugyanakkor fel kell tennünk magunknak azt a kérdést, hogy vajon a MONUC – a meglévő VII. fejezet szerinti mandátummal – sikerrel járhat-e mindenféle európai beavatkozás nélkül? Jouyet úr, azt szeretném kérdezni Öntől, hogy az EU miniszterei milyen helytálló indokok alapján mondtak nemet az ilyen jellegű európai beavatkozásra?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr! Tisztelt képviselők, Ferrero-Waldner biztos asszony! Nagyon köszönöm ezt az érdekes vitát.

Mindannyian jól ismerjük azt a Parlamentben elhangzott kérést, hogy az Európai Unió küldjön katonai missziót a Kongói Köztársaság e régiójába. Ugyanakkor úgy érzem, hogy rá kell mutatnom, hogy az Európai

Unió már eddig is sokat tett a Kongói Köztársaságért: először is 2008-ban 50 millió euro értékben közösségi támogatást nyújtott, majd 6 millió euro összegű sürgősségi segélyt biztosított, amint azt Benita Ferrero-Waldner asszony is említette. Két EBVP misszió támogatja a kongói rendőrség és a hadsereg reformját, amelyek felkészületlensége és hatástalansága végzetes volt, mint ahogyan azt láthattuk. Ezenkívül az Európai Unió már korábban is tett intézkedéseket, amikor 2003-ban kiküldte az Artemis nevű katonai missziót. A körülmények viszont mások voltak, mivel akkoriban az Európai Unió feladata az volt, hogy előkészítse a terepet az érkező ENSZ-misszió számára.

Ezért – a szavakon túl – hogyan reagálhatunk a régióban zajló tragédiára? A humanitárius válság megoldására a leggyorsabb megoldás a meglévő intézkedések – más szóval a MONUC – megerősítése lenne, szélesebb körű mandátum és további katonák biztosítása által. Franciaország például készen áll arra, hogy részt vegyen ebben a megerősítésben, mert ha megvárjuk az uniós misszió kiküldését, azt kockáztatjuk, hogy időt veszítünk. Mint Önök is tudják, az Unió már Csádban és a Közép-afrikai Köztársaságban is szerepet vállalt, tehát itt van a bevetés problémája, és hogy világosan fejezzem ki magam, a Tanácson belül számos tagállam jelen pillanatban nem lenne képes részt venni a MONUC megerősítésére irányuló műveletekben.

Mint ahogyan több felszólaló is említette, a MONUC megerősítése előnyökkel járna, mivel mandátuma az ENSZ alapokmányának VII. fejezetén alapul. Figyelembe kell vennünk azt is, hogy Nkunda tábornok támadásának október 29-i feltartóztatása után lehetővé vált a MONUC számára, hogy megkezdje az átcsoportosítást. Az ENSZ-misszió számára a következő lépést az elit csapatokkal – különösen az indiai gurkhákkal – történő átszerveződés jelenti, amely várhatóan ebben a hónapban megtörténik. A már jelen levő 17 000 főt további 3000 fővel kell kiegészíteni, és az adta meg a lökést azokhoz a lépésekhez, amelyekről az elmúlt néhány napban, New Yorkban, a Biztonsági Tanácsban határoztunk.

Ugyanakkor – ahogyan azt több felszólaló is jelezte – nem szabad egyedül a katonai helyzettel foglalkozni, mivel a kegyetlenkedések miatt, amelyek – mint többek is elmondták – már így is hosszú ideje tartanak, kiemelten kell kezelni a politikai megoldást, hogy lehetővé váljon, hogy a régió szereplői között újra feléledjen a kapcsolat. Ezt a célt Michel biztos, Bernard Kouchner és David Miliband látogatásai is jól szolgálták. A gamai és a nairobi folyamatok felélesztése érdekében kiemelten kell kezelni az afrikai keretek között, azaz az Afrikai Unió, a SADC vagy a Nagy Tavak Konferencia keretében folytatott tárgyalásokat.

Mivel Kongó jelenleg nem rendelkezik valódi hadsereggel, mert jelenlegi hadserege teljesen lepusztult állapotban van, hosszabb távon az Uniónak segítenie kell a Kongói Köztársaságnak egy valódi hadsereg felállításában, annak érdekében, hogy biztosíthassák e hatalmas és nehezen ellenőrizhető ország biztonságát és elejét vegyék újabb humanitárius válságoknak.

Egyetértek azokkal, akik szerint a konfliktus okait kell megszüntetnünk, és a Tanács pontosan ezt tette november 10-én, amikor felszólított arra, hogy küzdeni kell a régió természeti erőforrásainak illegális kitermelése ellen, amelyért elsősorban a felkelő csoportok felelősek. De a MONUC-ra kell-e bízni az illegális kitermelés elleni küzdelem ellenőrzésének feladatát? Ez nyitott kérdés, de most, amikor egy humanitárius válsággal állunk szemben – és mások is hangsúlyozták ezt –, a MONUC-nak elsősorban a civil lakosság védelmét kell ellátnia. Úgy vélem, hogy az a fontos – és erről is esett szó –, hogy az erőforrások kifosztásának egyik megoldását regionális szinten kell megtalálni, hogy megállítható legyen ezen erőforrások kitermelése és az országainkba történő exportálása.

Végül megjegyzem, hogy végre kellene hajtunk azokat az ajánlásokat, amelyeket az ENSZ-bizottság e kérdések kapcsán kidolgozott.

Ezek azok a kiegészítések, amelyeket ismertetni kívántam a Tisztelt Házsal.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők! A vitákból kiderült, hogy mindannyian egyetértünk abban, hogy gyorsan kell cselekednünk, nagyon gyorsan, ebben a rettenetes helyzetben.

Ami európai erők a KDK keleti részébe történő kiküldését illeti, úgy vélem, nyilvánvalóvá vált, hogy a régió országai csak egy olyan európai erőt fognak elfogadni, amelynek kizárólag a humanitárius helyzet biztosítása a feladata. Ez azt jelentené, hogy a konfliktus valamennyi résztvevőjének humanitárius tűzszünetet kell életbe léptetnie, ezzel lehetővé téve, hogy segélyeket juttassanak el a frontvonal közelében élőkhöz. A Nagy Tavak országai pontosan ezt akarják, és számukra abszolút és azonnali prioritás a tűzszünet kihirdetése és a humanitárius segély szállítása.

E tekintetben jelezték a feltárandó területeket: ezek a politikai tárgyalások és mindenekelőtt a MONUC megerősítése – és ez az, amit mi is említettünk. Mialatt a humanitárius helyzet fokozatosan ellenőrizhetővé

válik, néhány tagállam úgy tűnik, nem zárja ki egy KKBP-misszió lehetőségét. Ugyanakkor addig nem lesz erről végleges döntés, amíg nincs egységes európai támogatás e kérdésben és amíg az ENSZ Biztonsági Tanácsa nem ismerteti az ezzel kapcsolatos hivatalos álláspontját.

Ami a MONUC megerősítését illeti, Louis Michel úrhoz hasonlóan úgy vélem, hogy erre mindenképpen szükség van. A MONUC építő jellegű és objektív elemeket hoz ebbe a konfliktusba, de nem kérhetik arra, hogy olyan dolgokat tegyen, amelyek nem tartoznak a feladatkörébe. A MONUC-nak békefenntartási feladatokat kell ellátnia egy meghatározott és jóváhagyott kereten belül, és nem szabad rákényszerítenie a békét az érintett felekre katonai eszközök alkalmazásával. Néha ezt nehéz megérteni, de úgy érzem, fontos ez az árnyalatnyi különbség.

Másrészről egyértelmű, hogy figyelembe véve Kongó nagyságát és a probléma összetettségét, a MONUC nincs megfelelően felszerelve (ezt mindannyian említették, és ez igaz is): nem elegendőek az erőforrásai és talán a mandátuma sem megfelelő. Ezért az, hogy az ENSZ főtitkára több erőforrás biztosítását kérte, ezen belül további 3000 fő katonát, kétségkívül indokolt.

Ezenkívül a MONUC mandátumának kiterjesztése, különösen a természeti erőforrások illegális kitermelésének ellenőrzése terén – amely, mint Önök is mondták, a háború valódi mozgatórugója –, rendkívül fontos, mint ahogyan sok felszólaló is helyesen mondta. Fontos ahhoz, hogy hatást tudjunk gyakorolnia konfliktusra. Ha ismét béke lesz, a nemzetközi közösségnek meg kell vizsgálnia a kérdést.

A Kimberley folyamat példája minden bizonnyal új, feltárandó utakat nyit meg ebben az értelemben, és – ha a dolog gyakorlati oldalát nézzük – a Bizottság már felszabadított 75 millió eurót a Kelet-Kongóban végrehajtandó programhoz, a kormányzati struktúra (például az igazságszolgáltatás és a rendőrség) újbóli felépítéséhez, valamint az erőforrások kitermelésével kapcsolatos ellenőrzés újbóli beindításához. E program végrehajtása folyamatban van és remélem, hogy az első eredmények hamarosan láthatók lesznek.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Elnök. – Hat állásfoglalásra irányuló indítvány⁽¹⁾ érkezett hozzám, amelyeket az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésével összhangban terjesztettek elő.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. november 20-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A Kongói Köztársaságról szóló állásfoglalás jelzi, hogy az Európai Unió egyértelmű kötelezettségvállalásokat tett a világ e részében. Most azonban, tekintve a válság súlyosságát, a mi feladatunk annak biztosítása, hogy a szavakat tettek is követik. Az ENSZ – mint mindig – most sem igazán tud megoldásokat adni. Legyen az Európai Unió az, amely kezdeményező szerepet vállal, és megkísérel közvetíteni a konfliktus felei között a béke érdekében.

Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak azért, hogy az elmúlt hetekben különösen nagy jelentőségű intézkedést tett a KDK tekintetében: 75 millió euro összegű támogatást bocsátott rendelkezésre egy olyan program tekintetében, amelynek célja az ország közigazgatási és kormányzati struktúráinak újjáépítése, ideértve az igazságügyi és a rendvédelmi rendszert. Ez rendkívül fontos lépés, mivel a jövőt szolgálja, és foglalkozni kezd a konfliktus mélyén rejlő problémával: Kongó természeti erőforrásainak kiaknázásával, ami miatt jelenleg igen éles és szabályozatlan összecsapások folynak különböző harcoló csapatok között.

4. Válság az autóiparban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az autóipari válságról.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, Verheugen biztos, hölgyeim és uraim! Ez év harmadik negyedévében az európai autóipart elérte az egyre mélyülő, globális gazdasági válság. Mindez

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

azután történik, hogy az ágazat jól teljesített az év második negyedében. A világ valamennyi vezető gépjárműpiacát érinti a válság, jóllehet eltérő mértékben.

Az Egyesült Államokban az eladások egy év alatt 32%-ot estek, és ezzel 25 éves mélypontra kerültek. A három nagy amerikai gyártó – a General Motors, a Ford és a Chrysler – sürgősségi támogatásért fordult a szövetségi államhoz. A feltörekvő piacok, amelyek ez év nyaráig ellensúlyozták az értékesítés visszaesését ezekben az országokban, szintén megérik a válságot, bár kisebb mértékben.

Kínában az eladások szeptemberben 1,4%-ot estek. Ez egymás után már a második hónap, amikor csökken az értékesítés, az augusztusi 6,3%-os visszaesést figyelembe véve.

Brazíliában a gépjármű-értékesítések múlt hónapban 11%-kal estek, első alkalommal 1999 óta.

Oroszországban a gépjárműpiacon nem történt visszaesés, ugyanakkor jelentős lassulás tapasztalható ezen a piacon, és a jövő év elejétől akár visszaesést is tapasztalhatnak.

Ebből világosan látható, hogy a nagy feltörekvő országokban is rosszabbodik a helyzet.

Európában a gépjármű-regisztrációk száma csaknem 4%-kal csökkent az év elejétől augusztusig terjedő időszakban. Az év vége nehéznek bizonyulhat, és a gépjárműpiacon tapasztalható visszaesés 2008 egészére vonatkoztatva kb. 5% lehet, ami – ezt a piacot tekintve – 1993 óta a legrosszabb eredmény lenne.

Szerte a világon azonban a gépjárműipar jelentős erőfeszítéseket tesz a válság leküzdésére és próbálja megtalálni az új növekedés alapjait. A termelés csökkentése érdekében tett intézkedések negatívan befolyásolják a foglalkoztatást az összes értékláncban, és a keresletre is negatív hatással lesznek. Ezt az elkövetkező néhány napban fogjuk látni.

A nehéz gazdasági helyzet ellenére a vezető európai gépjárműgyártók 2008-ban is nyereségesek lesznek, annak ellenére, hogy a nyereség tekintetében a növekedési ráta nyilvánvalóan lassul. Képesek lesznek fenntartani ezt a profitot, mivel az elmúlt néhány évben igen sokat növekedett a termelékenység. Az európai gépjárműipar versenyhelyzete ezért viszonylag jó marad – ezt nem könnyelműen mondom –, és ezt három tényező magyarázza.

Először az a tény, hogy az európai gépjárműipar egyre hangsúlyosabban van jelen a feltörekvő országokban, amelyek nem csak piacok, de termelési helyek is egyben. Ezekben a feltörekvő országokban a növekedés – jóllehet lassulóban van, mint már említettem – továbbra hajtóerő marad.

A második tényező az, hogy ma már jobbak az új modellekkel kapcsolatos politikák: a modellek ma már gazdaságosabbak, környezetkímélőbbek és jobban összhangban vannak a fogyasztói igényeivel.

Végül, mint ahogyan már említettem, a korábbi években megvalósított termelékenység-növekedés miatt az európai ipar pénzügyi helyzete – jelenleg – még mindig viszonylag egészségesnek mondható.

Ebben a helyzetben mindenekelőtt óvatosnak kell lennünk annak érdekében, hogy az Európán kívüli gyártók számára a saját kormányuk által nyújtott állami támogatások ne torzítsák a tisztességes világpiaci versenyt, különösen a feltörekvő piacokon. Az európai gyártóknak szánt célzott és ideiglenes támogatási intézkedések hasznosnak bizonyulhatnak, kiváltképp az európai autópark technológiai és környezeti teljesítményének javításában, figyelembe véve, hogy a szabályozási környezet ebben az ágazatban a legszigorúbb a világon a környezetvédelmi jogszabályok tekintetében. Az európai gyártók ennek nyomán fektettek be – legfőbb amerikai versenytársaiknál nagyobb mértékben – a kutatásba és a fejlesztésbe, hogy választ adjanak ezekre az ökológiai kihívásokra.

Sikerként könyvelhetjük el, hogy ez vezető szerepet biztosított az európai iparágnak a környezetvédelmi ágazatban, ugyanakkor ébernek kell lennünk afelett, hogy az ágazat fenntartsa ezt a vezető pozíciót. A Bizottság – Verheugen biztos úrra hagyom, hogy ezt kifejtse – november 26-án javaslatokat fog előterjeszteni az iparág, különösen a gépjárműágazat támogatását szolgáló európai intézkedésekről. Az Európai Beruházási Bank is felkérést kapott, és jó lenne, ha részt vállalna az európai szinten folyamatban levő erőfeszítésekben.

A tagállamoknak – szükség esetén – biztosítaniuk kell a banknak a megfelelő forrásokat, hogy az képes legyen új forrásokat rendelkezésre bocsátani a gépjárműágazat támogatására. A tagállamok emellett nemzeti intézkedéseket is fontolgatnak saját gyártóik támogatása érdekében. Ezeket az erőfeszítéseket össze kell hangolni a támogatás maximális hatékonyságának biztosítása érdekében. A francia elnökség – csakúgy, mint a válságra való reagálással kapcsolatban más területeken – minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy közös európai fellépésre kerüljön sor ebben a komoly ipari kérdésben.

Az Európai Tanács decemberi ülésén megvitatja majd a Bizottság javaslatait és azokat a különböző nemzeti támogatási terveket, amelyek addigra megvalósításra kerülnek. Ennek során – magától értetődően – az Unió egyéb politikai célkitűzésével összhangban kell cselekedni. A gépjárműágazatnak nyújtott támogatásnak mindenekelőtt szem előtt kell tartania a belső piac integritását. Senkinek sem érdeke, hogy a válságot meglovagolva torzulásokat teremtsen a gépjárműpiacon, és természetesen ennek a támogatásnak határozottan összhangban kell lennie azokkal a környezetvédelmi célokkal, amelyet az Unió az energetikai és éghajlat-változási csomag tekintetében kitűzött maga elé.

Úgy gondolom, a Bizottság ebbe az irányba halad. Az elnökségnek határozott célja, hogy támogassa egy kiegyensúlyozott megállapodás létrejöttét a tagállamok és a Parlament között egy összehangolt, cselekvést sürgető megközelítésről, a gépjárműipar támogatása érdekében.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim! Nem meglepő, hogy a pénzügyi válságnak a realgazdaságra gyakorolt első, teljes erejű csapása az autópiacon érte.

A gépjárműpiac különösen érzékeny a fogyasztói magatartásra. Egyértelmű, hogy ebben a helyzetben a fogyasztók, akik előtt saját gazdasági jövőjük sem világos, akik nem tudják, hogy jövőre is lesz-e munkájuk, hogy fizetésük nem csökken-e, vagy hogy meglesznek-e még a tartalékaik, nem fognak rohanni és új autót venni. Ez nyilvánvaló és valószínűleg természetes reakció.

Mindazonáltal nem egyedül a pénzügyi válság az, amely kiváltja ezt a visszafogottságot. A gyártók és a fogyasztók bizonytalanok abban, hogy a politika milyen következményeket állít majd a jövő autója elé. A fogyasztók nem tudják például, hogy számíthatnak-e adóössztönzőkre vagy adókedvezményekre, ha megvásárolnak, vagy ha nem vásárolnak meg bizonyos autókat. Ezért a lehető leggyorsabban tisztázni kell az iparágra vonatkozó jogszabályi feltételeket.

A helyzet egyértelmű. A gépjárműipar kulcságazat, vagy akár a kulcságazat Európában, és nem csak autók gyártását foglalja magában. A teljes szállítási láncot és a teljes autópiacon kell megvizsgálnunk, amely természetesen magában foglalja a gépjármű-kereskedelmet és az autószerelő műhelyeket is. Ez az ágazat Európában 12 millió embernek ad munkát, és mivel más ágazatokkal is kapcsolatban van, az ágazatot érintő hatások messzire nyúló következményeket generálnak.

A Tanács soros elnöke már beszélt a visszaeséséről. Én egy további számadattal szeretném Önöket megismertetni. Ebben az évben eddig 700 000-rel kevesebb új autót regisztráltak, mint az elmúlt évben. Ez lényegében egy kilenc hónapos időszak alatt történt, ami azt jelenti, hogy az év végére ez a szám meghaladja az egymilliót. Biztosan könnyen el tudják képzelni ennek a gazdasági következményeit.

Még mindig nincs okunk abban reménykedni, hogy 2009-ben ez a helyzet gyorsan megváltozik. Más szóval, azt kell feltételeznünk, hogy 2009-ben is folytatódik a válság a gépjárműiparban, ami komoly hatásokat gyakorol majd a kapacitáskihasználtságra, a foglalkoztatottak számára és az autógyártók befektetési képességére, különösen ami az olyan nagy beruházásokat illeti, amelyek az alacsony szennyezőanyag-kibocsátású és alacsony fogyasztású járművekre vonatkozó követelmények teljesítéséhez szükségesek.

E gazdasági fejlemény különösen negatívan befolyásolja a környezetvédelem helyzetét. Minél öregebb autók futnak Európa útjain, annál nagyobb a környezetszennyezés – ez pedig egy nagyon lényeges szempont, amit szem előtt kell tartanunk. Ha valóban csökkenteni akarjuk a szennyezőanyag-kibocsátást, különös tekintettel a szén-dioxidra, ami közös kiemelt célkitűzésünk, a legfontosabb dolog az, hogy gyorsan újakra cseréljük az európai utakon jelenleg futó régi autókat.

Egy ideje pontosan ennek ellenkezője történik. Az európai utakon közlekedő gépjárműállomány egyre öregedik, és ezzel együtt nő a szennyezőanyag-kibocsátás. A lehető legvilágosabban szeretnék fogalmazni: ha az érintett felek – a Parlament, a Tanács és a Bizottság – kivétel nélkül nem fordítanak komoly figyelmet arra, hogy az elkövetkező néhány évben megfizethetővé tegyék az autókat a fogyasztók számára, ez a helyzet tovább fog súlyosbodni.

Természetesen már léteznek olyan autók, amelyek nem bocsátanak ki szennyező anyagokat. Csak éppen senki sem tudja megfizetni ezeket. Ezért elfogadható módon kapcsolatot kell teremtenünk e szempontok között. Mint azt Önök is tudják, létezik nálunk a CARS 21 folyamat. Mivel mi már nagyon korai szakaszban felismertük a helyzet komolyságát, e folyamat részeként néhány hete Brüsszelben megszerveztem a „gépjármű csúcs”-ot, amelyre meghívást kaptak a gépjárműgyártók, azok a tagállamok, amelyekben gépjárműgyártás

folylík, a szakszervezetek, a környezetvédelmi szervezetek és valamennyi érdekelt fél. E találkozón kristálytisztává vált néhány olyan dolog, amit meg kell tennünk.

Először is biztosítanunk kell, hogy az iparágra vonatkozó jogszabályi feltételek mindenképpen stabilak és kiszámíthatók legyenek. Az ágazatnak tudnia kell, hogy milyen helyzetben van és hogy mit várunk tőle. Folyamatosan figyelünk kell intézkedéseink halmozódó hatásaira. Emlékeztetnem kell Önöket, hogy a szén-dioxid nem az egyetlen dolog, amiről beszélnünk kell, ha a gépjárműiparról van szó.

Már jóváhagytuk az Euro 5 és az Euro 6 szabványt. Az intézkedések még nem kerültek végrehajtásra, azonban jelentős beruházásokat igényelnek, ami növeli majd a gépjárművek árát. További előírásokat fogadtunk el a gyalogosok védelmével kapcsolatban is. Ez ismét komoly beruházásokat tesz szükségessé, ami szintén drágítja az autót. Már most további szigorú szabályokat viszünk át a jogalkotási folyamatba az európai autók biztonsági fejlesztéseivel kapcsolatban. Ennek is ugyanaz a hatása. Ha ezt mind együtt nézzük, láthatjuk, hogy az európai járművek ára az elkövetkező néhány évben egyértelműen emelkedni fog, és ezt figyelembe kell vennünk.

A második dolog az, hogy megállapodtunk abban, hogy lökést kell adni a keresletnek. Ez számos különféle módon történhet. Véleményem szerint az adóösztönzők hasznos eszköznek bizonyulhatnak, de csak akkor, ha ezek az adóösztönzők a szén-dioxidhoz kapcsolódnak. Az olyan adóösztönzőknek, amelyek csak azt eredményezik, hogy mindenféle öreg autót vásárolnak, nincs sok hasznuk. Ezeknek az eszközöknek az alacsony fogyasztású és környezetbarát autók iránti keresletet kell fokozniuk. Ugyanez vonatkozik a közbeszerzésekre is.

Ezenkívül ott van még a beruházási képesség kérdése. E tekintetben az Európai Beruházási Banknál már évek óta rendelkezésre áll egy olyan hitellehetőség, amelynek keretében az autógyártóknak kedvező kamatozású hitelt kínálnak új, környezetbarát járművek kifejlesztéséhez. Ezek a hitellehetőségeket már az előző években is igénybe vették, tehát ez nem újdonság.

Most nekünk bővítenünk kell ezeket a hitellehetőségeket a kereslet kielégítése érdekében, az Európai Beruházási Bank pedig készen áll erre. Számítok arra, hogy a vonatkozó döntéseket még decemberben meg fogják hozni.

Végül, ismételtelen felhívnom a figyelmet arra, hogy kereskedelmi politikánkban is ügyelnünk kell arra, hogy fenntartsuk az európai gépjárműipar jövőbeni készségét. A verseny egyre inkább a világ más régióiba helyeződik át, komoly növekedést remélve. Ezekben a régiókban a világ más részeiből származó gyártókkal kell versenyeznünk majd, akik az európai gyártókhoz képest jelentősen alacsonyabb költségek mellett gyártanak járműveket.

Hogy egyértelműen fogalmazzak: az európai gyártók a globális versenyben azzal a hatalmas előnnyel rendelkeznek, hogy már hamarosan Európa kínálja majd a legbiztonságosabb autót a világon, és reményeim szerint, amikor a minőségről lesz szó, ugyanez lesz a helyzet, mert mi fogjuk a legjobb autót gyártani a világon.

Engedjék meg, hogy mondjak még néhány szót az aktuális problémáról, arról, ami miatt tulajdonképpen a mai vitára sor került. Egy európai autógyártó vállalat, az németországi Adam Opel GmbH, amely 100%-ban a General Motors tulajdona, jelenleg nagyon aggasztó pénzügyi helyzetben van. Az Opel és a német kormány között tárgyalások folynak arról, hogy az állam nyújtson-e garanciát az Opel pénzügyi gondjainak megoldása érdekében. Ezzel szemben nagyon komoly politikai érveket hoztak fel, és nagyon is megértem ezeket az érveket, mivel az iparpolitikánk nem támogatásokon alapul és ez nem fog megváltozni. Az európai iparpolitika célja az, hogy mindenáron megakadályozza a régi, támogatás-alapú gondolkodás visszatérését, és ehelyett segítse az ipart abban, hogy kiszámítható, stabil üzleti feltételek mellett növekedjen és helytálljon a versenyben.

Az Opel esetében a problémát viszont nem a rossz irányítás, a gyenge termelés vagy a rossz minőségű autók okozzák. Ez a vállalat az elmúlt években külön erőfeszítéseket tett azért, hogy megfeleljen a jövő követelményeinek, és ennek érdekében jelentősen beruházott korszerű technológiákba. A probléma kizárólag az Opel amerikai anyacégének válsághelyzete miatt adódott. Valóban hiszek abban, hogy kivételes körülményekkel állunk szemben, olyan körülményekkel, amelyek nem vonatkoznak más európai gyártókra, és amelyek kivételes intézkedések mérlegelését teszik indokolttá.

Ismét hangsúlyozni szeretném, hogy nem támogatásokról beszélünk, hanem egy garancia lehetőségéről. Egy versenyképes vállalatról van szó. Európa szemszögéből nézve a dolgot, nem érdekünk, hogy az Opel eltűnjön a piacról, és ez nem csak a németek problémája. Az Opel több európai országban végez gyártást, szállítási lánc pedig egész Európát behálózza. Ez a szállítási lánc szoros kapcsolatban van az összes többi autógyártóval, ami azt jelenti, hogy ha egy nagy európai gyártó eltűnne a piacról, annak az összes többi

gyártó megérezné a hatását. Mind mondom, ez nem szolgálna az érdekeinket, ugyanakkor társadalompolitikai szempontból nem lenne indokolt azt mondani, hogy az Opel alkalmazottainak kell állniuk a számlát – és ezt hangsúlyozni szeretném – olyan súlyos hibákért és felelőtlenségekért, amelyeket az egyesült államokbeli anyacég követett el.

(Taps)

Látni fogjuk akkor, hogy az érintett kormányok milyen döntésre jutnak – azt, hogy „kormányok”, nagyon határozottan mondom, mert ez a tény eddig nem kapott kellő hangsúlyt.

Svédországban is gondok vannak a Saab-bal, a General Motors egy másik leányvállalatával, ahol a problémák strukturális jellegűek és sokkal súlyosabbak. Ezenkívül Spanyolországban is nehézségek adódtak, ahol egy új, környezetbarát jármű tervezett gyártása vált kétségessé. Európa szemszögéből nézve, azt mondom, hogy meg fogunk tenni minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy átsegítsük az európai gyártókat ezen a nehéz időszakon, hogy a jövőben is képesek legyenek betölteni a fenntartható növekedés motorjaként és a biztos munkahelyek biztosítójaként betöltött szerepüket.

(Taps)

Vito Bonsignore, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió gyártó ágazatáról beszélünk, amely a világon gyártott összes gépjármű harmadát állítja elő. Európában az ágazat három millió embert foglalkoztat többi, közvetett módon foglalkoztatott mellett. Ha a közvetlen és közvetett értékesítéseket és az összes foglalkoztatott számát nézzük, a gépjárműgyártás a világ egy kulcságazata.

Gondolkodjunk el azon, hogy mialatt mi itt vitatkozunk, a legfrissebb becslések szerint jövőre az Európai Unióban megkétszereződik a munkanélküliek száma. Én személy szerint úgy vélem, hogy egy ez optimista becslés. Egyetértek a biztos úrral abban, hogy az autóparnak segítséget kell nyújtani azon törekvésekben, amelyekre mi kértük fel őket, azaz, hogy gyártsanak alacsony kibocsátású és alacsony üzemanyag-felhasználású gépjárműveket. Támogatnunk kell a változást, és ne büntessük azokat, akik hátramaradnak, továbbá a finanszírozást az innovációhoz kell kötnünk. Ha terhesnek is tűnik a gépjárműgyártók talpra állítása, néhány ilyen vállalat csődje sokkal, de sokkal többbe kerülne az EU-nak.

Az ágazat az egész világon válságot él át, és ebből a helyzetből úgy találhatunk kiutat, ha technológiai haladást érünk el – és ebben egyetértünk. Döntenünk kell aközött, hogy 21. századi autót gyártunk Európában vagy elveszítjük ezt a gyártási tevékenységet olyan országokkal szemben, amelyek már közel kerültek ahhoz, hogy alacsony technológiájú, alacsony költségű autót gyártsanak nagy mennyiségekben, mint például India vagy Kína.

Az igaz, hogy a bankok már nem adnak hiteleket, hogy a nagy autógyártók jelenleg a korábban felhalmozott likvid tőkéjüket használják fel, amely ennek az évnek a feléig tartott ki, és hogy a piac jelentős mértékben összezsugorodott és a 2008-as év negatív eredményekkel zárul majd – szerintem, Jouyet úr – inkább két számjegyre közelítő értékkel, továbbá én pesszimistán látom a 2009-es évet.

Európa előtt nagy lehetőség áll: hosszú távú, alacsony kamatozású hitelek biztosítása révén és a kutatáshoz nyújtott segítséggel megkülönböztetés nélkül támogathatja az ágazat szerkezetátalakítását.

Robert Goebbels, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Most, a recesszió idején az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja egy egységes európai politikát támogat. Ez nem csak a pénzügyi ágazatra igaz, de más gazdasági ágazatokra is vonatkozik, ideértve az ipart.

Már sokszor bántuk egy erős európai uniós iparpolitika hiányát. Az olyan országok mint az Egyesült Államok és Nagy-Britannia, hagyták, hogy iparágaik hanyatlásba forduljanak, és főként a szolgáltatásokat támogatták. Az eredmény nem túl meggyőző. Európának harcolnia kell, hogy fenntartsa kiterjedt iparát, amelytől kkv-k és vállalkozásoknak nyújtott szolgáltatások függenek.

Az európai gépjárműipar nem egy dinosaurusz, egy kihálásra ítélt faj – e tekintetben teljes mértékben egyetértek Verheugen alelnök úrral. Európa adja a világ gépjárműtermelésének egyharmadát, annak ellenére, hogy az utóbbi időben visszaesett a gépjárműgyártás. Az Európában gyártott autók tisztábbak lettek és nem „zabálják” az energiát, és hamarosan eljön az az idő, amikor nem tudunk majd megenni e nélkül az alapvető, egyéni közlekedési mód nélkül. A tömegközlekedés lehető legjobb megszervezése sem fogja enyhíteni az ember mobilitás iránti igényét. Az Európai Uniónak ezért közös választ kell kidolgoznia az ágazat problémáira

és e válasz nem lehet – ahogyan Verheugen úr is mondta – az európai gépjárműipar megfojtása. Nem akarok olyan Európát, amelynek útjain csak japán – vagy – a jövőben – kínai autók futnak.

Tudom, hogy a politikailag korrekt érvelés az ún. „zöld” munkahelyek előmozdítása mellett szólna. Egy nemrég készült ENSZ-jelentés becslése szerint a zöld munkahelyekben rejlő potenciál a világon az összes munkahely 3%-a. Ez nagyon üdvözlendő. Ugyanakkor, egy egyszerű számítással arra a megállapításra juthatunk, hogy a munkahelyek 97%-a nem „zöld”, hanem a hagyományos ágazatokhoz tartozik. Ez egy másik ok, hogy küzdjünk az európai gépjárműiparért, amely közvetlenül 2 millió, közvetve pedig 10 millió embert foglalkoztat, ami az összes európai munkahely 7%-ával egyenlő.

Amikor az Egyesült Államok, Kína és Japán masszív beruházásokat eszközöl gazdasági programjaiba, Európa nem teheti meg, hogy hátradőljön és csak nézze, hogy iparából egész elemek tűnnek el. Azok, akik szerint csak hagynunk kéne a piacot, naivak és idealisták. Az állam kezének beavatkozása nélkül, a láthatatlan kéz – gondoljunk csak Adam Smith elméletére – a rövid távú megoldásokat fogja előnyben részesíteni, és elpusztítja azokat a struktúrákat, amelyek alapvető fontosságúak közös jövőnk alakításában.

Végül, azt várjuk a Bizottságtól, tisztelt elnök asszony, hogy biztosítson egy proaktív keretet az európai gépjárműipar versenyképességének és létének fenntartása érdekében.

(Taps)

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Verheugen biztos nagyon hatásosan jellemezte, hogy a válság miként terjedt át a pénzügyi piacokról a gépjármű-értékesítési piacra. Mi több, a helyzet realitása az, hogy a bizalom szertefoszlott és csak a bizonytalanság maradt a szén-dioxiddal kapcsolatos jövőbeni szabályozással kapcsolatban. Ezért csak arra kérhetem képviselőtársaimat és a Tanácsot, hogy a gépjárművek szén-dioxid-kibocsátása terén nagyon gyorsan dolgozzanak ki egy világos és megbízható szabályrendszert – a francia elnökség által előterjesztett javaslatok alapján, amelyekért csak gratulálni tudok Önnek, Jouyet úr!

Viszont a leginkább környezetbarát autó sem ér semmit, ha csak a kirakatban van és nem az európai utakon. Az embereknek nem csak vezetniük kell az ilyen autókat, de ki is kell tudniuk fizetni. Szerintünk pontosan ezért van szükség a következő háromrétű megközelítésre. Először is, új modellek kellenek az utakra. Ehhez komoly mértékben kell beruházni a kutatásba most, és ezért üdvözlöm az Európai Beruházási Bank programját. Az Ecofin december 2-án ülésezik – reméljük, olyan döntés születik, amely rugalmas és kedvező hitelhetőségeket biztosít majd a gépjárműipar számára.

Másodszor, védelmet kell nyújtani a gépjárműiparhoz kapcsolódó pénzügyi intézetek számára. Ezt nem tehetjük meg itt, európai szinten – ezt a nemzeti mentőcsomagoknak kell magukban foglalniuk, amelyeknek nyitottnak kell maradniuk.

Harmadszor, be kell vetnünk a selejtezési prémiumok eszközét Európában. Olaszország és Svédország vezető szerepet vállalt e téren, jóllehet az előbbi esetében sikeresebb volt a program. Így lehet adóösztönzők révén elérni, hogy új modellek járják az utakat. Jó lenne, ha Európa nem akadályozná ezt a folyamatot versenyjogi alapon. Ezért is jó lett volna, ha Cruz asszony el tudott volna ma jönni. Ez az elővezető út!

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos úr! Csakúgy mint tegnap, most is úgy érzem, hogy el kell mondanom, komoly kétségeim vannak a Bizottság őszinteségével kapcsolatban e vitában. Úgy vélem, hogy Önnek, a CARS 21 stratégiai csoport alapítójaként először is felelősséget kell vállalnia azért, hogy a program nem érte el célját, nem sikerült az európai gépjárműipart új, a jövőbe tekintő alapokra helyezni. Pontosán mit tett az elmúlt években, hogy most ezt a pénzügyi válságot kell felhasználnunk ahhoz, hogy egyenesbe hozzuk a számokat?

Az, hogy az európai gépjárműipar stratégiai problémával küzd, egy dolog. Viszont azt, hogy az elmúlt évek stratégiai gyengeségeit, és azt, hogy Ön nem képes kiállni a környezetvédelmi újításokért, nem jeleníti meg a mérlegben, tisztességtelennek tartom. Ha ma több tízezer európai családnak kell féltennie a munkahelyét a gépjárműiparban, azért a Bizottságnak, a biztosnak és a CARS 21 programnak mind felelősséget kell vállalnia.

Hogyan állapíthatjuk meg, hogy a Bizottság – és különösen Ön, biztos úr – nem tett semmit azért, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben a kőolajkészletek végeessége miatti változó olajárakból, illetve az éghajlat védelmének szükségességéből adódó stratégiai célok végül nem kerültek végrehajtásra? Biztos úr, Ön személyesen éveken keresztül akadályozta biztostársának, Dimas úrnak az autókra vonatkozó szén-dioxid-szabályozással kapcsolatos javaslatait. Ön a visszatartó erő abban, hogy kötelező célt határozzanak meg a hatékony autókra vonatkozóan, Ön akadályozza egy olyan kötelező megállapodásra való átállást a

jövő évtized közepére, amellyel kapcsolatban még az 1990-es évek közepén önkéntesen kötelezettséget vállaltak. Ön azt akarja, hogy kevesebb környezetvédelmi innováció legyen, mint amennyit már az 1990-es évek közepén természetesnek vettek. Tegnap megtudtuk, hogy a Tanács – német nyomásra – még mindig nem áll készen arra, hogy 2020-ra vonatkozóan kötelező célokhoz járuljon hozzá, amely célok mellesleg még mindig a 90-es évek közepének céljaihoz állnak közel.

Botrányosnak tartom ezt a kettős mércét, ezt a környezetvédelmi innovációval kapcsolatos félrevezetést a vitában. E háromoldalú párbeszéd keretében felszólítottam Önt, hogy végre tartsa be azt az ígérését, amit a vitában tesz a gépjárműipari innovációval kapcsolatban. Minden más azt jelentené, hogy Önnek még nagyobb lesz a felelőssége abban, ha az ipar és beszállítói nem készülnek fel a jövő elvárásaira.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) A gépjárműipari válságnak számos oka van, nyilvánvalóan az egyik legfontosabb ok az, hogy az emberek többségének – alacsony jövedelmük, de különösen az alacsony fizetések, a bizonytalan munkahelyek és a munkanélküliség miatt – csökkent a vásárlóereje.

Ezt megoldandó, az egyik leghatékonyabb intézkedés az lenne, ha a jövedelem méltányos elosztása révén növelnénk a fizetéseket. Ugyanakkor, természetesen más lépésekre van most szükség, mivel a gyártásnak a gépjárműiparban történő felfüggesztése sok más ágazatra is kihat, többek között a különböző alkatrészgyártókra és szállítókra, ami csak tovább súlyosbíthatja az egész gazdasági és társadalmi helyzetet.

Ezért csakúgy, mint ahogyan kivételes intézkedések történek a pénzügyi ágazatban, a gépjárműágazatban is kivételes intézkedésekre van szükség a foglalkoztatás védelme érdekében. Nem mondhatjuk, hogy a termelés és a foglalkoztatás védelme nem olyan fontos, mint a pénzügyi ágazat. Szolidárisnak kell lennünk az uniós ipar támogatása érdekében, különösen a kevésbé erős gazdaságokban és ágazatokban.

Portugáliában a helyzet igen aggasztó, mivel az ágazat nagyban függ a multinacionális vállalatok stratégiájától. Az elmúlt néhány évben többször is szemtanúi lehettünk a gyárak áthelyezésének, mind az autógyártás esetében (gondoljunk az Opelre és a Renault-ra), mind az alkatrészgyártás esetében (amire jó példa a Yazaki Saltano és a Lear esete), vagy más vállalatoknál láthattuk a dolgozói létszám csökkentését, például Sunviauto és a Delphi esetében, illetve több száz olyan kis- és középvállalkozásnál, amelyek érintettek ebben a helyzetben.

Egyes esetekben a termelés napokig állt, például a Palmelában működő Autoeuropa vállalatnál és a Caciában (Averio) működő Renault alkatrészgyártó üzemnél, mivel nem volt megrendelés. Ha kevesebb autó és kevesebb alkatrész készül, az az áruszállítást is befolyásolja.

Ezért – biztos úr és Jouyet úr – az Európai Unió számára alapvető fontosságú, hogy rendkívüli támogatással segítse az ipari termelést és védelmezze a munkavállalói jogokat.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Biztos úr! A gépjárműipari válság előjeleit – például a megrendelések első visszaesését – valószínűleg nem vették elég komolyan. Először talán azt remélték, hogy csak az üzemanyag-zabáló amerikai autókat fogja érintetni. Bárki, aki beszélt egy kicsit autókereskedőkkel, tudja, hogy a dízelautókon már az EU-ban is hónapok óta nehéz volt túladni.

Ezért az Európai Uniónak nem kéne meglepődnie a problémák súlyosbodásán, mivel igen szorgosan dolgozott azon, hogy például szabályozások áradatával válságba döntse ezt az egykor virágzó ágazatot. A vállalatoknak stabil, kiszámítható jogi keretre van szükségük ahhoz, hogy tervezni tudjanak. Ha az EU folyamatosan változtatgatja a szabályokat, azzal végül minden iparágat romba dönt. Nem szabad megfélemlenünk a dízelre vonatkozó adóteher folyamatos növeléséről és a közelmúltbeli bioüzemanyag-kalandról sem.

A válság megoldásához nem lesz elegendő az EU számára a tervezett 40 milliárd euro hitelként való felszabadítása. Az Uniónak kiszámítható kereskedelmi feltételeket kell teremtenie a jövőben, amely lehetővé teszi a tervezést, és ezt minden iparág tekintetében meg kell tennie.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Ismételten hangsúlyozni szeretném a gépjárműipar jelentőségét, tekintettel arra, hogy az ágazat 12 millió közvetlen és közvetett munkahelyet biztosít, és a világon technológiai szempontból vezető szerepet tölt be. Nem feledkezhetünk meg arról – mint ahogyan erre már Verheugen biztos és mások is felhívták a figyelmet –, hogy a gépjárműipar természetesen függ a gazdaság helyzetétől és az olajártól, és azt is látnunk kell, hogy a vásárlók részéről drámai bizalomvesztés figyelhető meg a pénzügyi piacok válságának idején. Ez a gépjárműipar legfőbb problémája. A verseny nagyon kiélezett, és egy cég – vagy akár egy tagállam – egyszerűen nem hozhat versenytorzító intézkedéseket anélkül, hogy az Európai Bizottság ne avatkozzon be a torzulás megakadályozása érdekében.

Ezt csak bevezetesként mondom. Ennek fényében az európai gazdaságélénkítő csomag létrehozására irányuló javaslatok ugyanúgy ellenkező hatást váltanak ki, mint azok az egyéni javaslatok, hogy az egész gépjárműipar elé állítsunk védőpajzsot. Véleményem szerint az a helyes út, ha támogatjuk az alacsony szennyezőanyag-kibocsátású járművekkel kapcsolatos kutatást és fejlesztést egy kutatási programon keresztül, vagy pedig hitelek által, mint ahogyan azt a Bizottság javasolta. Szükségesnek tartom biztosítani, hogy a támogatás tagállami szinten se vezethessen a verseny torzulásához. Az is meggyőződésem, hogy nem változtathatjuk meg teljes mértékben versenypolitikánkat, mint ahogyan azt több javaslatban is olvastam a napokban, többek között a Parlament kiemelkedő személyiségeitől.

A Bizottság helyesen cselekszik, amikor szigorúan alkalmazza a versenyszabályokat. Ugyanakkor előfordulhat, hogy átmeneti európai megoldásokat kell találnunk – de nem a hosszú távú támogatást – az olyan igazgatási hibákra, mint amelyek az amerikai General Motorst és leányvállalatait érintették. E megoldásoknak összhangban kell lenniük a versenyjoggal. Csak ilyen módon biztosíthatjuk hosszú távon a munkahelyeket az ágazatban. Véleményem szerint a legjobb ösztönző az lenne, ha későbbre halasztanánk az autókra vonatkozó, ésszerű éghajlat-változási politikát, az autókat megfizethetővé tennénk, mint ahogyan az már elhangzott, és nem állnánk elő semmilyen túlzott követeléssel. A Harms asszony által kifejtett véleménynek pedig semmi köze a valódi helyzethez.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, Jouyet úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A valóság az, hogy a gépjárműipar válságban van, és ennek számos oka van. A pénzügyi válság csak tovább súlyosbította az ágazat válságát, és a tagállamok jelenleg a szükséges lépéseken dolgoznak.

Európában a gépjárműipar kulcsfontosságú ágazat. Ezért európai megoldásokra van szükségünk ahhoz, hogy ez az európai kulcságazat legyőzhesse a válságot. Szinte valamennyi gépjárműgyártó rendelkezik európai struktúrákkal. Ahhoz, hogy megvalósíthassunk a szükséges beruházásokat a környezetbarát járművekkel – mint ahogyan már többször is említették a mai nap folyamán – és az alacsony fogyasztású járművekkel kapcsolatban, az autógyártóknak állami garanciákra vagy az Európai Beruházási Bank által nyújtott, alacsony kamatozású hitelekre van szükségük. Nagyon lényeges, hogy mindeközben a beszállítói iparról sem lehet megfeledkezni. A beszállítói iparnak részei olyan kis- és középvállalkozások, amelyek munkahelyeket hoznak létre, és ahol innovációs tevékenységet folytatnak.

Mit tehet az Európai Unió e kulcságazat megvédése érdekében? A legutóbbi plenáris ülésen a Tanács soros elnöke javaslatot tett a kulcsfontosságú ágazatok védelmére. Ezt jó ötletnek tartom, mert ha logikusan végiggondoljuk a javaslatot, ez a „Volkswagen-törvény” jelenti az egész európai gépjárműipar számára. Ez bizonyosan megfelelő intézkedés lenne. Az Európai Bizottság azonban jelenleg e védőintézkedés ellen harcol. Ezért azt kérdezném a Bizottságtól: a gépjárműipar válsága ellenére továbbra is durcáskodni fog, vagy a válságra tekintettel változtat-e álláspontján?

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Elnök asszony! Sokatmondó, hogy a vállalkozáspolitikai és ipari biztos jelen van ma, de a versenypolitikai biztos nincs. Komoly fenntartásaim vannak az autógyártás kisegítésével kapcsolatban. Jóllehet a problémák kétségtávol nagyon súlyosak, miért az autóipart támogassuk és ne más ágazatokat? A gondokat valószínűleg súlyosbította a hitelválság, de bizonyosan nem az utóbbi volt a kiváltó tényező. Az állami támogatás nem lehet jutalom a rossz viselkedésért. Bár az EU-Szerződés lehetővé teszi a segélyezést, nem szabad adóból befolyt pénzeket – amelyeket tulajdonképpen az emberek fizetnek – felhasználni ahhoz, hogy gyengélkedő iparágakat tartsunk fenn a víz színén. És azt sem szabad elfelejtenünk, hogy már eddig is óriási pénzösszegeket fordítottak az autógyártók megmentésére az elmúlt években, és megjegyzem, nem mindig sikerrel.

Mialatt rövid távon felelősséggel tartozunk veszélyben levő munkahelyek iránt, hosszú távú felelősségeink is vannak: az, hogy a jövő nemzedékeire egy jól működő gazdaságot, jó állapotú környezetet és szilárd költségvetést hagyjunk hátra. Kissé igazságtalannak tartom, hogy évek óta nincs pénz a gondozásra, az oktatásra, a gyermekgondozásra vagy a környezetvédelemre, most meg arra kérnek, hogy pumpáljunk milliárdokat az autóiparba, hogy megmentsük a katasztrófától. A támogatást szigorú feltételekhez kell kötni. Meg kell szabni, hogy mit kell tennie az autóiparnak ezért cserébe a szerkezetátalakítás keretében, és ez csak a jövőorientált, környezetbarát és innovatív tevékenységekre vonatkozhat – mivel ha az állami támogatás képes megmenteni vállalatokat, a verseny torzulása miatt más vállalatokat tönkre is tehet.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, Jouyet úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagyon sokan elmondták már: a gépjárműipar – közvetlenül és közvetetten – 12 millió munkahelyet jelent az Európai Unióban. Ez az európai GDP 10%-át képviseli. A gépjárműipar jelenleg súlyos válságot él át: az európai piac kb. 15%-kal esett, és a csökkenés mértéke elérheti a 17–20%-ot is 2008 utolsó két negyedévére.

A gyártók eredményei egyre romlanak. Ebben a helyzetben a finanszírozás hiánya jelenti az ipart fenyegető legfőbb veszélyt. A gyártók ezért csökkentik a termelést és megpróbálják mérsékelni a strukturális költségeket. A válság első áldozata a munkahelyek.

Elnök úr, amint azt Ön is elmondta, e válsággal szemben egy összehangolt válasza van szükség Európa és a tagállamok részéről, különös tekintettel azokra, amelyek közvetlenül érintettek. Az EBB tervezett pénzügyi támogatásra szükség van.

Természetesen támogatom az Önök javaslatait. Először is, támogatnunk kell a beruházásokat, különösen a tiszta járművek tervezésével és fejlesztésével, illetve a hibrid és az elektromos járművek fejlesztésével kapcsolatosakat. A piacot is támogatnunk kell pénzügyi ösztönzők által, hogy Európa útjain újakra cserélődhessenek az autók. A biztos úr is hangsúlyozta, hogy az autók által összességében kibocsátott szennyezés jelentős részéért az öreg autók felelősek.

Ugyanakkor fontos, hogy létrehozzunk egy stabil és ambiciózus, ugyanakkor reális szabályozási keretet. Tartanunk kell magunkat a széndioxid-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos célokhoz – a gyártók óriási összegeket fordítottak, illetve fordítanak erre –, de realistának kell lennünk és mérsékletet kell tanúsítanunk a kijelölt célok meg nem valósításáért kiszabott büntetések kapcsán. A túlzott bírságok a legtöbb gyártót megsemmisítenék.

Ne feledjük, hogy a gépjárműipar az, amelyre a legszigorúbb környezetvédelmi előírások vonatkoznak.

Végül, jelen körülmények mellett hátrányos lenne a gyártókra nézve, ha csökkenne a külső karosszéria-alkatrészekre vonatkozó védelem.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagyon is időszerű ez a vita, amit az európai gazdaság egyik legfontosabb ágazatáról folytatunk.

A világgazdaság állapota egyre romlik, és az olaszországi és európai gépjárműipar helyzete, amely most sem kedvező, szintén rosszabbodik. A miniszter úr az imént említette az adatokat. 2008-ban 5%-kal estek vissza az eladások. Olaszországban csak októberben 18%-os csökkenés volt, ami 10 éve a legrosszabb adat az ágazatban.

Ez a válság tehát minden fontos európai piacot érint, de hangsúlyozni szeretném, hogy nem csak az autógyártás érzi a válság hatásait. Az egész szállítási lánc érintett, és különösen nehéz helyzetbe kerültek az autóalkatrész-gyártó cégek.

Mint már elhangzott, a válság az ágazat egészére kihat. Példaként szeretném említeni a toscanai partvidék helyzetét, ahol az elmúlt években – több vállalati áthelyezést követően – nagymértékben, munkavállalók százai esetében igénybe vették a bérgarancia alapot, és rengeteg határozott idejű szerződéssel alkalmazott dolgozót bocsátottak el. Egy példa a sok közül, amely szemlélteti a helyzet súlyosságát, a Delfi csoport esete, amely vállalat dolgozóinak két és fél évig kellett a bérgarancia alapra hagyatkozniuk. Sürgős lépésekre van szükség ezeknek az embereknek az újbóli foglalkoztatásához, az önkormányzati szervek által kezdeményezett intézkedésekkel kezdve.

Most már világosan látszik, hogy a nemzeti, regionális és helyi intézmények részben tehetetlenek, ezért erőteljes elkötelezettségre és intézkedésekre van szükség Európa részéről. Ez azt is jelenti, hogy szembe kell nézni a multinacionális vállalatokat a termelés áthelyezésének problémáival, továbbá európai szintű intézkedéseket kell tenni e válság feltartóztatása annak érdekében, hogy elkerüljük a társadalmat és a foglalkoztatást érő hatásokat.

Gianluca Susta (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A pénzügyi válságból azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy vissza kell térnünk a reálgazdasághoz, és segítenünk kell az európai gyártásnak a talpra állásban, különösen most, amikor az USA, Barack Obama elnök vezetésével arra készül, hogy némiképp átformálja a világot a gazdasági viszonyokat.

Nem az állami támogatásról kellene beszélnünk, hanem három területen meg kell erősítenünk az európai gyártást: újrahasznosítás, amelynek tekintetében egész Európában azonos felfogást kell alkalmazni, a termelés átpozícionálása, hogy az innovatív ágazatok kerüljenek előtérbe, valamint a fogyasztók tájékoztatása és komoly intézkedések megtétele a Kereskedelmi Világszervezetben a vámjellegű akadályok kiegyensúlyozása érdekében, elsősorban az Európai Unió és a Távol-Kelet közötti kapcsolatokban.

Ezenkívül, nem szabad megfeledkeznünk az ágazatban és a kiterjedt infrastruktúrákban a kutatásba való befektetésről, legyenek azok tárgyi eszközök vagy immateriális javak. Tisztes szabályok szerint kell játszani a világban. Napjainkban változnak a szabályok, és emlékeznünk kell a G20-ak következtetéseire, azaz vissza kell mennünk egy azonos kiindulási ponthoz.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Elnök asszony! Jelenleg egész Európában a munkahelyek biztosítása a legfontosabb. A gépjárműiparban most problémákkal kell szembenézni, csakúgy, mint az európai gazdaság más részeiben. Nem szabad megengednünk, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben az állami támogatás egyik országban akadályozza a foglalkoztatást a vállalatoknál, míg egy másik országban fellendíti azt. Nem engedhetjük, hogy az állami támogatás az ipar kárára legyen egy területen, és hasznára legyen egy másik területen, mivel az munkanélküliséghez és a munkahelyek elvesztéséhez vezetne, ami fokozatosan egész Európára kiterjedne. Nem engedhetjük, hogy az állami támogatás megnehezítse a dolgokat az életképes vállalatok számára, ugyanakkor életben tartson olyan cégeket, amelyek a maguk erejéből már nem lennének képesek a túlélésre. A gépjárműipar problémája egy tartós probléma, amely ebben a pénzügyi válságban még inkább láthatóvá vált. Ugyanakkor az ágazatban már régóta nagyarányú veszteségek, keresletcsökkenés és túltermelés figyelhető meg az egész világon.

Most az a legfontosabb, hogy biztosítsuk az európai keresletet. Ehhez csökkenteni kell az adókat, hogy lehetővé tegyük a kereslet feléledését az európai háztartások részéről az előállított termékek iránt. Emellett biztosítani kell, hogy az európai ipar – újabb és újabb területeken – képes legyen vezető szerepet elérni a technológia és a fejlesztés terén, valamint a környezetvédelemben és az energiaágazatban is. Erre kell összpontosítani az erőfeszítéseket.

Emellett azt is jelenti, hogy utat kell nyitni az európai gépjárműipar számára, hogy globális szereplővé válhasson. Ehhez biztosítani kell, hogy nyitott és szabad kereskedelmet folytathassunk, amelynek keretében az európai gépjárműiparnak hozzáférése van a világ piacaihoz. Ezért fontos emlékeznünk arra, hogy akik ma akadályozzák a szabad kereskedelmet és a dohai tárgyalások haladását, azok tulajdonképpen az európai gépjárműipart akadályozzák abban, hogy növekedjen a jövő nagy piacain.

Patrizia Toia (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! E súlyos válság idején, amely Amerikából kiindulva gépjárműiparunkat fenyegeti, Európának egyértelműek a választási lehetőségei: vagy tétlenek maradunk és csak figyeljük a kereslet és a termelés összeomlását, amelynek hatásait még csak ki sem tudjuk számítani; mindezt a piaci liberalizmus elméleti modelljének való elvont megfelelés nevében téve, a verseny teljes mértékű tiszteletben tartása mellett, mint ahogyan egyesek ma erre sürgettek – vagy felvállaljuk a feladatot, hogy e helyzetre megfelelő megoldást találjunk.

Mi a második lehetőséget választjuk, és felszólítjuk a Bizottságot és a Tanácsot, hogy mutassanak határozottságot és eltökéltséget. Egyetértéssel hallgattuk Verheugen biztos szavait, és reméljük, hogy egyik kollégája sem tartja vissza őt túlzottan ebben az elhatározásában. Ez egy rendkívüli helyzet, amely rendkívüli válaszokat igényel.

Másrésről, hölgyeim és uraim, a pénzügyi válság idején a politikai és a gazdasági hatóságok olyan döntéseinek lehettünk szemtanúi az állami források elköltése és befektetése tekintetében, amelyek akár még néhány hónapja is elképzelhetetlenek voltak. Intézkedéseinknek azonban – egy pillanat, és befejezem – körületeknek kell lenniük, a stratégiában figyelembe kell venniük a sürgősség tényezőjét, továbbá a vonzóbb kölcsönök és a kereslet támogatása révén ösztönözniük kell egy, a fokozottabban környezetbarát és fenntartható termelés felé mutató, gondos átpozicionálást.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök asszony! Véleményem szerint az európai autóipar nagyon figyelemreméltó rugalmasságról tett tanúbizonyságot az elmúlt években, annak ellenére, hogy rendkívül nehéz gazdasági körülményekkel és uniós jogszabályok valóságos áradatával kellett szembenéznie. Autógyártóink a világon vezető szerepet töltenek be a környezeti tudatosság, a műszaki szabványok és az innováció tekintetében. Ezek olyan eredmények, amelyeket érdemes támogatni és amelyeket nem szabad gyengíteni. Különösen büszke vagyok az Egyesült Királyság autóiparára, és – ha megengedik – elismerően szólnék az északkelet-angliai választóközteremben működő, helyi Nissan gyárról, amelynek Európában a legnagyobb a termelékenysége.

Senki sem vitatja a környezetvédelem fontosságát, viszont rendkívül aggasztónak tartom, hogy miközben mindent megteszünk, hogy bizonyítsuk a környezetvédelem iránti elkötelezettségünket, időnként azt kockáztatjuk, hogy elpusztítunk egy nagyon fontos és sikeres iparágat. Már most is hatalmas visszaesés tapasztalható az értékesítésben az Egyesült Királyságban: a múlt hónapban az eladások 23%-kal csökkentek. Az ágazatban végrehajtandó változásra vonatkozó, nagyon merev és rugalmatlan menetrend előírása helyett

inkább támogatnunk kellene az iparágat, és ösztönöznünk kellene arra, hogy meglépje a jövője biztosításához szükséges változásokat. Ha az autóipar élvezi a politikai támogatásunkat, és ha ez a támogatás a beszállítókra és az alkatrészgyártókra is kiterjed, segíthetünk nekik, hogy átjussanak ezen a nehéz időszakon.

Remélem, a Bizottság különösen éberben őrködik majd afelett, ahogyan a tagállamok megpróbálják majd feszegetni az autógyártóknak nyújtott állami támogatás határait. Nagy-Britanniában nagy és sikertelen múltja van az autóipar állami támogatásának. Az 1980-as években sikerült ebből kitörnünk. Remélem, nem lépünk vissza ugyanoda, mert ha közpénzeket öntünk a gépjárműiparba, miért nem tesszük ugyanezt az építőiparral és az élelmiszeriparral is? Most minden iparág nehéz helyzetben van és nagyon óvatosan kell bánnunk a szűkös adóbevételekkel, biztosítva, hogy ne pumpáljunk sokkal többet belőle az autóiparba. Ez nem működött a múltban, és a jövőben sem fog. Remélem, a Bizottság éberben őrködik majd és folyamatosan figyelemmel tartja azokat az önféjű tagállamokat, amelyek engednek a csábításnak és e sikertelenségre ítélt útra lépnek.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Mint már elhangzott, az autóipar létfontosságú ágazat. Az európai gazdaság kulcságazata, amely közvetlenül és közvetve összesen 12 millió embernek ad munkát. Ez óriási szám. Ezért úgy vélem, hogy az ennek a kulcságazatnak nyújtott olcsó hitelek több mint indokoltak, viszont ezt az új pénzt egyértelműen innovatív, környezetbarát technológiákra kell fordítani. Elvárhatjuk az európai autógyártóktól, hogy még erősebben összefogjanak, amikor ezen új technológiák fejlesztéséről van szó, például az elektromos autókban való felhasználására szánt, megfizethető, nagy teljesítményű akkumulátorok esetében.

El kell azonban ismernünk, hogy Európa is vétett hibákat. Lehet, hogy túlságosan nagymértékben fektettünk be a hidrogénmotor kifejlesztésébe, míg most, rövid időn belül gazdaságos hibrid-elektromos motorokra van szükségünk. Ezért talán módosítani kellene prioritásainkat és projektjeinket, különösen a hetedik kutatási és fejlesztési keretprogram összefüggésében. Miért is ne legyen az a célunk, hogy 2020-ra Európában minden új autó – hibrid vagy sem, de – elektromos meghajtású legyen. Miért ne valósulhatna ez meg? Hogy ez valóra válhasson, azonnali átállást kell végrehajtanunk, ami azt jelenti, hogy az érintett dolgozók képzésébe is be kell fektetnünk. Biztos úr, számítunk az Ön egyetértésére abban, hogy a dolgozók képzése jövőorientált és indokolt befektetés, amelyet akként is kezelnek. Ezenkívül, különböző gyártók, például a Ford Genkben és az Opel Antwerpenben, már most is beruházásokat eszközölnek és óriási erőfeszítéseket tesznek, többek között a kiszolgáltató munkaező-piaci csoportok érdekében. Véleményem szerint indokolt tovább ösztönözni és jutalmazni az ilyen politikákat.

Végül, a szén-dioxidra vonatkozó szabályozás, amelyet az elkövetkező hetekben hagyunk jóvá, tökéletes lehetőség lesz arra, hogy magasra tegyük a lécet. A válság kétségkívül lehetőségeket is teremt. Most közös erőfeszítést kell tennünk ezen új generációs autók létrehozása érdekében. Ha most rendületlenül kitartunk, akkor évtizedekig az Európai Unió fogja meghatározni ezt a piacot – ezért kérem az európai gyártókat, hogy hagyják el a lövészárkokat és kezdjenek támadásba!

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök asszony! Milyen stratégiát kövessünk e válság megoldása érdekében? A tények magukért beszélnek. A válság minden gyártót érint, és a dominóhatás miatt az ágazatban dolgozó 12 millió ember is érintetté válik.

Először is ezekre a munkavállalókra és családjukra kell gondolnunk, és kiemelt feladatunknak kell tekinteni a védelmüket – ezért választ kell adni a következő nyugtalanító kérdésre: milyen stratégiát kövessünk e válság megoldása érdekében?

Egy, a közép és hosszú távra vonatkozó, gyors, hatékony, egységes és strukturált iparpolitika, egy gépjárműipari „new deal”, azaz a tagállamok és az Unió összehangolt válasza jelenthet megoldást a helyzetre.

Hallani itt az ülésteremben az idejétmúlt liberalizmus dogmatikus nézeteit hangoztató véleményeket: semmi segítség, semmi támogatás, verseny, csak a verseny. Hölgyeim és uraim, eljött a szabályozás ideje, az állami beavatkozásé. Egy gépjárműipari „new deal”-re, egy ambiciózus és intelligens tervre van szükség a gépjárműipar számára, először is az európai munkahelyek megmentése és a foglalkoztatás növelése érdekében, amiben a képzés is szerepet kap. Másodszor, e vállalkozásokban történő, a tiszta és intelligens járművek gyártásához szükséges technológiai módosítások felgyorsítása érdekében. Emellett növelni kell a keresletet is, azáltal, hogy egyszerűsítjük az utakon futó régi autók – a szennyezés okozói – újakra való lecserélését egy európai környezetvédelmi bónuszrendszer kidolgozásával.

Röviden, Európának cselekednie kell, választ kell adnia az eseményekre. Lépnie kell, nem nézheti csöndben és tétlenül a történeteket. Cselekednünk kell, és ezt intelligensen kell tennünk ennek az átalakulásnak a támogatása érdekében.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Olyan világban élünk, amelyben egykor egy személy egy ló erejével jutott el egyik helyről a másikra, ma pedig ehhez már több tíz vagy száz lóerőt használunk fel: a négy- vagy ötüléses autókban az esetek több mint háromnegyedében csak egy személy utazik. Ezek a járművek az elmúlt 100 évben 100 kilométeren 7,5 liter üzemanyagot fogyasztottak. Az emberiség előtt álló legnagyobb problémák mind az emberi magatartással és a szennyezéssel kapcsolatosak. Ezért el kell gondolkodnunk azon, hogyan használhatnánk másként az autókat. Kisebb, meglehetősen biztonságos, környezetbarát autókra van szükségünk, amelyek csak néhány liter üzemanyagot fogyasztanak 100 kilométeren, és amelyek olyan áron elérhetők, amelyek lehetővé teszik az emberi viselkedés kontrollálását a jövőben.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Elnök asszony! Annak ellenére, hogy jogosnak tartok az autópárral és a Bizottság működésével kapcsolatos minden bírálatot, nincs más választásunk, mint hogy figyelmet szentelünk az autópárrnak, mivel – a lakásépítéshez hasonlóan – ez az ágazat is drámai visszaesés elé néz. Már szólnak a figyelmeztető harangok. Időben, gyorsan és célzott módon kell cselekednünk.

Három dolgot szeretnék hangsúlyozni: nemcsak a nagy autógyártókat, hanem a beszállítókat és a finanszírozó cégeket is be kell vonnunk. A szerkezetátalakításnak a tisztább, gazdaságosabb autókra kell koncentrálnia, és bizonyos szempontokat európai szinten kell összehangolni. Nem szabad hagyni, hogy a tagállamok önállóan cselekedjenek, mivel az a problémák súlyosbodásához vezethet a szomszédos országokban. Ez különösen fontos a beszállítók számára, mivel azok több országban is tevékenykednek. A belső piacon folytatnak működést és ugyanolyan mértékben kell, hogy részesüljenek az intézkedésekből, és nem csak nemzeti szinten. Az azonos feltételeket szigorúan ellenőriznie kell az Európai Bizottságnak. Támogatom azt a szerepet, amit a Versenypolitikai Főigazgatóságnak ennek kapcsán kijelöltek.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt elnök asszony! Miután már fizettünk a bankok megmentéséért, most az autópárt kell megmentenünk – természetesen – közpénzekből. Ugyanakkor már több mint tíz éve figyelmeztetjük a gépjárműipart a szén-dioxid-kibocsátásoknak az emberi egészségre gyakorolt káros hatásai miatt. Már több mint tíz éve kérjük az ágazatot, hogy állítsanak elő tiszta autókat. Az iparág már több mint tíz éve nem akarja ezeket meghallani, és mindeddig ellenállt a hatalmas autóiipari lobbis segítségével. Visszatartott minden fejlesztést. Nemrég – biztos úr, Ön olyan helyzetben van, hogy tudhatja ezt –, ebben a Parlamentben elleneztek a CARS 21 programot, hogy a kibocsátásokat ne csökkentsék 130g alá.

Mégis, miután jelentős hasznot termeltek, amit nem forgattak vissza az ágazati szerkezetátalakításba, a pénzügyi válság jó alkalom volt arra, hogy támogatásokért folyamodjanak és mindenhol munkavállalókat tegyenek az utcára. A fogyasztókat ismét becsapják? Tény, hogy a fogyasztóknak fizetniük kell azért, hogy tiszta autóhoz jussanak a piacon, és semmi garancia sincs arra, hogy az autók olcsóbbak lesznek, csakúgy, mint a jelenlegi helyzetben.

Ezért az autópárt másfelé kell kormányozni, hogy elkerülje a jövőbeni csődöket, mivel egy „autó utáni” korra kell felkészülnünk.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Először is megjegyeznénk, hogy azok az európai piacok, amelyeket kevésbé érintett az összeomlás, egyértelmű szabályozási környezettel rendelkeznek a szén-dioxid adóztatására vonatkozó jogszabályok tekintetében, illetve arra vonatkozóan, hogy mik a gépjárműgyártókkal szembeni elvárások. Jouyet úr, ha az Ön elnökségének sikerülne arra köteleznie a tagállamokat, hogy a lehető leggyorsabban egyértelmű szabályozási környezetet hozzanak létre, még a fogyasztók is visszanyernék bizalmukat. Ez lenne a lehető legjobb támogatás az autóiipar számára.

Valami mást is meg kell tennünk. Ezen a ponton nem beszélhetünk milliárdos támogatásokról úgy, hogy közben milliárdokra rúgó bírságokkal fenyegetjük az autópárt, ha nem sikerül elérniük a célokat. Ennek semmi értelme. Ez jelentős bizonytalanságot eredményezne, és megdrágítaná az autókat a fogyasztók számára. Más utat kell választanunk. Ki kell jelölnünk egy célt és bejelenteni, hogy a 2020-as évek végére az autók 20, 25 vagy 30%-ának kibocsátásuktól mentesnek kell lennie. Ez előtérbe hozná és ösztönözné az innovációt, ugyanakkor megvilágítaná a helyzetet a fogyasztók számára az európai gépjárműipar jövőbeni stratégiájával kapcsolatban.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök asszony! A jelenlegi válsághelyzetben csak gratulálni lehet a francia elnökség és az iparért felelős biztos, Verheugen úr dicséretre méltó erőfeszítéseire. Viszont még több erőfeszítésre van szükségünk, méghozzá sürgősen. És arra is szükségünk van, hogy az ipari és a versenypolitikai biztos egymással összhangban beszéljen.

Az autóiparnak, amely a gyártókat, a támogató iparágakat, a forgalmazókat és a finanszírozó vállalatokat foglalja magában, sürgősen egy merész, átfogó támogatási tervre van szüksége. Az emberek nem fogják megérteni a mérsékletességet és a tartózkodást, amikor az autóipar támogatásáról hoznak döntéseket, figyelembe véve az ágazathoz közvetlenül kapcsolódó, tömeges mértékű és magas képzettségi szintet képviselő foglalkoztatást. Különösen azután fogják nehezen megérteni, miután látták az igyekezetet a pénzügyi ágazat megsegítésekor, amikor is a legsúlyosabb hibákat is jóindulattal ítélték meg.

A zaragozai Figueruelas Opel üzemében dolgozók, akik segítették és támogatták vállalatuk jövőjét Spanyolországban és Németországban, szintén nem fogják megérteni ezt, ahogyan az aragóniai és a spanyol kormány sem, amelyek – minden beruházási forrásukat felhasználva – együttműködést és vezetést remélnék az Európai Uniótól.

Egy gyors és merész tervre van szükségünk, amely segít abban, hogy az európai gépjárműállományt minél előbb biztonságosabb és tisztább autókra cseréljük le. Decembertől egy európai „Plan Renove”-ra vagy megújítási tervre van szükségünk, amely a közvetlen beruházásoktól a fogyasztásig mindenre ösztönzőleg hat.

Az európai autógyártóknak – a támogató iparágakkal, a forgalmazókkal és a finanszírozó cégekkel együtt – szintén támogatásra és garanciákra van szükségük. A járművek és a kibocsátás kérdésére vonatkozó gyors, határozott és logikus megállapodás szintén hasznos lehetne.

Gabriele Albertini (PPE-DE). – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Juncker úr, az Eurogroup elnöke és Luxemburg miniszterelnöke szerint európai stratégiára van szükségünk a gépjárműipar megvédéséhez, válaszul az Egyesült Államok által bejelentett mentőcsomagra. Teljes mértékben egyetértek ezzel és remélem, hogy ez meg fog történni.

A tagállamok pénzügyminisztereinek következő találkozáján az Európai Beruházási Bank javaslatot tesz majd a kölcsönök mértékének 20–30% közötti növelésére 2009-ben és 2010-ben, ami évi 10–15 milliárd euro összeget jelent az autóipar számára. Ez egy nagyon időszerű döntés. Egyes tagállamok már önállóan is cselekedtek: például a német kormány a hónap elején gazdasági segélycsomagot terjesztett elő. Ennek lényege az, hogy a következő évben 50 milliárd euro értékben új beruházásokat generálnának. Az érintett kulcságazatok között ott van a gépjárműipar is.

Remélem, hogy az Európai Bizottság – szervezetként fellépve – is ugyanezt fogja tenni. Az ágazatnak nyújtott segélyösszegeket be kell fektetni az Európai Unióban, ezért azoknak a vállalatoknak kell biztosítani támogatást, amelyek nem tervezik gyártási tevékenységük áthelyezését. Minden olyan döntés, amely a vállalatok támogatását célozza, a körülményeket tekintve rendkívül üdvözlendő, és a legfőbb célnak a foglalkoztatás növelését és a beruházások ösztönzését kell tekintetni Európában.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Elnök asszony, biztos úr! Én egyetértek Harms asszony észrevételeivel. Az autóiparnak nyújtandó támogatás hibás iparpolitikai lépés. Éveken keresztül beszéltek arról, hogy az autógyártást fel kell készíteni a 21. századra, de ez végül nem történt meg. Az autóipar egyszerűen nem akarta meghallani azokat a kéréseket, hogy gyártsanak tisztább és gazdaságosabb autókat. Végül semmi sincs, amit felmutathatnának. Az autóipar semmiféle újítással nem állt elő, hogy alacsonyabb széndioxid-kibocsátású autókat gyártson, sőt, még mindig lobbiznak az ágazatra vonatkozó széndioxid-követelmények enyhítéséért. Szégyen, gyalázat!

A kérdés a következő: mi legyen a következő lépés? Véleményem szerint tovább támogathatjuk az autóipart, de csak nagyon szigorú feltételek mellett. Valódi támogatást csak az elektromos autóknak kellene adni, egy olyan átfogó programnak, amely lehetővé tehetné az autóiparnak az elektromos meghajtású járművek gyártására való átállását, és természetesen a munkavállalók megtartását. Végére nagyon fontos, hogy a gépjárműiparban dolgozóknak legyen jövőjük. Nem szabad megfedkezni róluk.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony! Szeretném megköszönni a hozzászólásokat, ezt a hasznos vitát erről a fontos témáról. Az elnökséghez hasonlóan én is egyetértek azzal, amit a felszólalók többsége is kifejezett: azaz elengedhetetlen, hogy teljes felelősséget vállaljunk e rendkívüli helyzet megoldásában, amely egyik kulcságazatunkban kialakult. Mint ahogyan Önök is elmondták, 12 millió uniós munkahelyet és egy iparágat sújt a pénzügyi válság, a fogyasztói hitelek szintje miatt, ami ebben az iparágban alapvető fontosságú.

Az iparágak ezenkívül példátlan gazdasági kihívásokkal kell szembenéznie. A tervtől való elmaradás egy dolog, az elvesztett idő pótlásának elmulasztása egy másik dolog. Mindez épp most, az energia- és

éghajlat-változási csomag elfogadása előtt történik, és tudjuk, hogy ezek a kérdések az Európai Unió előtt álló, egyik legnagyobb kihívást jelentik.

Ez tehát egy rendkívüli helyzet, és az erre adott európai válasznak – az elnökség részéről – tudnia kell kezelni a kihívást. A válaszunak három tényezőt kell szem előtt tartania.

Először is azt, hogy mit tesznek a harmadik országbeli partnereink. Meg kell őriznünk ennek az európai ágazatnak a versenyképességét. Másodszor, az Európai Unió legfőbb céljaival összhangban kell cselekednünk: a bizottsági javaslatoknak elő kell mozdítaniuk az energia- és éghajlat-változási csomag céljainak elérését, amelyeket Önök is jól ismernek. A járművek széndioxid-kibocsátása kérdésében úgy vélem, hogy közel vagyunk egy megállapodáshoz, és az már elérhető közelségben van a Parlament, a Bizottság és a Tanács részvételével zajló eljárások keretében.

Harmadszor, mindeközben tiszteletben kell tartanunk a belső piac integritását. Az átláthatóság, az egyenlő bánásmód és a koordináció alapvető fontosságúak, de ez semmiképpen sem zárja ki – olyan körülmények esetén, mint amelyeket most tapasztalunk –, hogy célzott, átmeneti támogatást nyújtsunk, amelyet az autópálya által is vállalt kötelezettségek alapján határoznak meg és folyósítanak.

Tudomásul vettem a Verheugen biztos úr által javasolt cselekvési irányt. Ezeket jó kezdeményezéseknek tartom, amelyeket az elnökség is támogat, vagy az Európai Beruházási Bank által a legfontosabb ökológiai beruházások tekintetében nyújtott kölcsönök, vagy adóösztönzők révén. Ezek célja az, hogy az autók iránti keresletet összeegyeztethetőbbé tegyék a környezetvédelmi előírásokkal, megújítsák az öregedő európai autóparkot, ezzel jobban megfelelvén a környezetvédelmi előírásoknak, csökkentsék a gépjárművek árát, ami szintén fontos célnak tűnik, továbbá lépést tegyenek a gazdaságosabb járművek irányába. Végül, úgy vélem, hogy válsághelyzetben szintén fontos az ágazat számára az állami garanciák kidolgozása.

Továbbá úgy gondolom, hogy ösztönözni kell a képzés és – bizonyos esetekben – az átképzés fejlesztését, tekintve, hogy az elkövetkező hetekben és 2009 első hónapjaiban sajnos számíthatunk a helyzet romlására.

A Verheugen biztos úr által javasoltak a helyes irányba mutatnak, ezért támogatnunk kell őket. Az idő fontos tényező. Gyorsan kell cselekednünk, és egyetértek Goebels úrnak egy stabil és proaktív európai keretről alkotott elképzelésével, amelynek célja a létfontosságú iparág versenyképességének megőrzése.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Nagy kár, hogy Harms asszony már nincs jelen. Egy ilyen szokatlan támadást követően, amely már a rágalmazás határait súrolta, az lett volna igazságos, ha lehetőséget kaptam volna a válaszádra. Ezt most írásban fogom megtenni. Mindazonáltal, a Bizottság nevében a leghatározottabban elutasítom Harms asszony felszólalásának mind a tartalmát, mind pedig a stílusát.

(Taps)

Ez elfogadhatatlan.

Ami a témát illeti, az európai gépjárműipar nincs infúzióra kötve. A hozzászólások némelyike azt a benyomást keltette, hogy egy támogatásoktól függő vagy támogatásokat kérő ágazattal van dolgunk. Nem fizetünk támogatásokat az európai gépjárműiparnak, és nem is kérte ezt. Iparpolitikánk lényege az, hogy függetlenek legyünk a támogatásoktól.

Az egyetlen rendelkezésre álló eszköz az Európai Beruházási Bank alacsony kamatozású kölcsöne. És ezt most mindenki számára világossá szeretném tenni: e hiteleket olyan kamattal nyújtják, amely talán kb. 1%-kal alacsonyabb az átlagos piaci kamatoknál. Erre azért van szükség, hogy finanszírozzuk olyan beruházásokhoz, amelyeket például Önök, európai jogalkotóként a gépjárműgyártóktól megkövetelnek – például korszerű, környezetbarát technológiákba történő beruházásokat. Ezért teszi ezt az Európai Beruházási Bank, és nem csak az európai autópálya segít így. Azt a benyomást keltik itt az ülésteremben, hogy Európában a gépjárműipar az egyedüli ágazat, amely élhet az Európai Beruházási Bank e hitellehetőségével. Ez nem igaz. Minden ágazatra vonatkozik, és egyáltalán nem csak a gépjárműipar sajátossága. Ezért most nyomatékosan kérem Önöket, ne keltsék a Parlamentben annak a benyomását, hogy az európai gépjárműipar az állam mentőövén lógó, szűkölködő ágazat. A gépjárműipar nincs infúzióra kötve, és nincs is erre szüksége, mivel technológiai helyzetét és versenyképességét tekintve a világ legjobban teljesítő autópálya, és szilárd meggyőződése, hogy ez a jövőben sem lesz másként.

Az ipar és a tudomány segítségével már évek óta dolgozunk a jövő korszerű technológiáinak a kifejlesztésén. A hetedik kutatási keretprogram összefüggésében sok pénzt költünk erre, és ez már sok éve így megy.

Keményen dolgozunk annak biztosításáért, hogy az ipar stabil keretfeltételekkel rendelkezzen. Ez volt az első ipari ágazat, amelyre vonatkozóan ilyen jellegű ágazati politikát dolgoztunk ki, ennek pedig pontosan az volt az indoka, hogy már jó időben láttuk az ágazat jövőbeni problémáit.

Az Opel esete kapcsán ismételten hangsúlyozni szeretném, hogy ez egy rendkívüli, kivételes helyzet, amelynek semmi köze magának a vállalatnak az üzletpolitikájához. A jelenlegi helyzet kizárólag az Amerikai Egyesült Államokban kialakult problémák következménye, amelyeknek a hatásai Európát is elérték és amelyekre most megoldást kell találnunk.

Még egy utolsó megjegyzés. Groote úr beszélt egy számára különösen érdekes témáról, a „Volkswagen törvény”-ről. Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne európai kezdeményezést indítani annak érdekében, hogy hasonló törvényi szabályozást dolgozzanak ki valamennyi európai autógyártó számára. Szinte alig lenne valaki, aki egyetértene ezzel az elképzeléssel. Groote úr, tudomásom szerint a Bizottságnak továbbra is változatlan a véleménye, azonban hamarosan döntések várhatók.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 11 óra 30 perckor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – (FI) A világ gépjárműipara nehéz időket él meg, ez azonban nem minden gyárra igaz. A Porsche például új pénzszervezési módot talált magának: opciókat vásárol a Volkswagen részvényeinek megvásárlására. Ez azonban nem megoldás a Volkswagen vagy más autógyárak problémáira.

A pénzügyi válság magával hozta az autóiipari válságot is: egy összeszűkülő gazdaságban az emberek nem engedhetik meg maguknak, hogy új autót vásároljanak és még benzint is vegyenek bele. Az Európai Beruházási Bank az EU nevében meg akarja menteni az autóiipart, de el kell gondolkodnunk azon, hogy a világnak szüksége lesz-e arra az összes kapacitásra, amely jelenleg az autógyártást szolgálja. Ha az EBB kölcsönei az új energiaforrások és a környezetbarát technológia felé terelik a gyártást, az sokkal inkább összhangban lenne a világ jelenlegi, valós igényeivel. Az a többletpénz, amit a fogyasztók az elmúlt években új autók vásárlására költöttek, már nincs meg, és már nem is lesz meg.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A gépjárműipar az európai gazdaság egyik hajtóereje. Közel 300 000 járművet és 300 000 teher- és személygépjárművet gyártanak évente Európában. A közlekedésből származó kibocsátások 72%-áért a közúti közlekedés a felelős, és most eljött annak az ideje, hogy mind gazdasági, mind társadalmi szempontból újból megerősítsük a gépjárműipar jelentőségét.

A pénzügyi válság és a gazdasági visszaesés súlyosan érintik az autógyártást, amely közvetve és közvetlenül, összesen több mint 15 millió embernek ad munkát. 2012 rendkívül fontos év lesz az európai gépjárműipar számára, mivel akkor új követelményeket vezetnek be az üzemanyag minőségére, a szennyezőanyag-kibocsátási korlátokra, a típusalkalmasságra és az úthasználók biztonságára vonatkozóan.

Az európai közúti közlekedés zölddebbé tétele érdekében az Unió bónuszokat kíván bevezetni a környezetbarát járművekre vonatkozóan, és szankcionálná azokat, amelyek több szennyezést okoznak. Az éghajlat-változási csomag ezért egyik eszköze lesz a zölddebb és biztonságosabb járművek iránti kereslet növelésének.

A szociális Európa a gazdasági fejlődésen és – azonos mértékben – a társadalmi értékeken alapul. Az európai gépjárműipart támogatni kell, hogy válaszolni tudjon az új kihívásokra. Ha ez sikerül, megőrizhetjük a munkahelyeket és az ágazat versenyképessége is megmarad.

(Az ülést 11.25-kor felfüggesztik, és 11.35-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményeket és a szavazás többi részletét lásd a jegyzőkönyvben.)

5.1. A közegészségre és a munkahelyi egészségvédelemre és biztonságra vonatkozó közösségi statisztikák (A6-0425/2008, Karin Scheele) (szavazás)

5.2. Bizonyos típusú vállalatok közzétételi és fordítási kötelezettségei (A6-0400/2008, Piia-Noora Kauppi) (szavazás)

5.3. Európai statisztika (A6-0349/2008, Andreas Schwab) (szavazás)

5.4. A mezőgazdasági termelők részére a KAP keretében meghatározott támogatási rendszerek és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozása (A6-0402/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (szavazás)

(Az ülést 12 órakor felfüggesztik az ünnepélyes ülés idejére, és 12 óra 30 perckor folytatják.)

ELNÖKÖL: POETTERING ÚR

elnök

6. Ünnepélyes ülés - Sir Jonathan Sacks

Elnök. – (DE) Tisztelt Sacks főrabbi, Lady Sacks, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagy megtiszteltetés és öröm számomra, hogy körünkben üdvözölhetem a Nemzetközösség Egyesült Héber Kongregációjának főabbiját és feleségét itt Strasbourgban, az Európai Parlament ünnepélyes ülésén, a kultúrák közötti párbeszéd 2008-as európai éve alkalmából. Köszöntöm Önt, Sir Jonathan, itt az Európai Parlamentben.

(Taps)

A kultúrák közötti párbeszéd évének első vendége Ahmad Badreddin Haszún sejk, szíriai főmufti volt, aki beszédet mondott a plenáris ülésen. Ezt követően I. Bartolomaiosz, konstantinápolyi ortodox ökumenikus pátriárka beszédét volt szerencsénk meghallgatni. Az ön mai beszédével, főrabbi, a zsidó, a keresztény és az iszlám vallás képviselőit egyaránt meghallgatjuk.

E vallások mindegyike sajátos módon járul hozzá a mai európai társadalomhoz, ahhoz, ami ma jellemzi azt. Ugyanez igaz a humanizmusra és a felvilágosodásra is. Még ha olyan szekularizált társadalomban élünk is, amelyben az állam és az egyház világosan különválnak, azt kellőképpen elismerjük, hogy a szervezett egyházak fontos szerepet játszanak társadalmukban.

Ez nem csak az olyan konkrét területekre vonatkozik, mint a képzés, az egészségügy és a szociális szolgáltatások, de ugyanúgy vonatkozik etikai tudatunk fejlesztésére és az értékeink alakítására. Az Európai Unió értékközösség, amelynek legalapvetőbb értéke a minden emberben benne rejlő méltóság.

Tisztelt főrabbi, Ön szerzőként, professzorként, nagy jelentőségű tudósként és a zsidó hit egyik jelentős képviselőjeként is elismert a világban. Gyakran ír és beszél arról a veszélyről, amely az újra és újra fellángoló antiszemitizmus által fenyegeti társadalmainkat.

A múlt héten, az Európai Parlament brüsszeli ülésén, különleges emlékülést tartottunk, ahol az Európai Zsidó Kongresszus képviselőivel együtt emlékeztünk a 70 évvel ezelőtt történt Kristályéjszakáról. Akkor utaltam arra, hogy mi, itt az Európai Unióban feladatunknak és kötelességünknek tekintjük, hogy – minden kivétel és megalkuvás nélkül – fellépjünk a szélsőséges nézetek, a rasszizmus, az idegengyűlölet és az antiszemitizmus minden formája ellen, és az egész világon megvédjük a demokráciát, az emberi jogokat és az emberi méltóságot.

Tisztelt főrabbi – és ezzel beszédem végére érek –, Ön a *The Dignity of Difference* [A másság méltósága] című könyvében, amely a 2001. szeptember 11-i szörnyű események után egy évvel íródott, korunk egyik legfontosabb kérdését veti fel, azaz: tudunk-e együtt békében élni, és ha igen, hogyan? Nagy öröm és megtiszteltetés, hogy most arra kérhetem Önt, a Nemzetközösség Egyesült Héber Kongregációjának főabbiját, hogy mondja el beszédét.

(Taps)

Sir Jonathan Sacks, a Nemzetközösség Egyesült Héber Kongregációjának főrabbija. – Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ma beszélhetek Önökhöz, és különösen köszönöm Önöknek, hogy felvállalták a kulturális párbeszéd, e rendkívül fontos kezdeményezés megszervezését. Tisztelek Önök előtt, és különösen az Önök jövőbe tekintő, bölcs és mélységesen emberséges elnöke, Hans-Gert Pöttering úr előtt. Engedjék meg – remélem ma ez lesz az egyetlen alkalom, hogy megsértem az állam és az egyház, a vallás és a politika szétválasztását –, engedjék meg, hogy imádkozzam és hálát adjak azért, hogy Isten megáldja Önöket és mindazt, amit tesznek. Köszönöm.

Zsidóként szólok Önökhöz, a legősibb folyamatosan jelen levő európai kultúra képviselőjeként. Először fel szeretném idézni, hogy az európai civilizáció 2000 évvel ezelőtt született egy párbeszéd során – az ókor két legnagyobb kultúrája, az ókori görög és a történelmi Izrael, Athén és Jeruzsálem közötti párbeszéd során. E két civilizációt a kereszténység hozta össze, amely Izraelből származott, de amelynek szent szövegei görög nyelven íródtak. Ez volt az Európát megalapozó párbeszéd. És az azt követő 2000 év során számos történelmi esemény volt e párbeszéd eredménye. Három ilyen szeretnék említeni.

Az első a 10. és a 13. század között történt al-Andalúzban, a spanyolországi Umayyadok által indított, nagy kulturális mozgalom során. Egy iszlám párbeszéddel kezdődött olyan gondolkodók részéről, mint Averroës, Platón és Arisztotelész filozófiai öröksége alapján. Az iszlám párbeszéd olyan zsidó gondolkodókra hatott, mint például Moses Maimonidész, a zsidó párbeszéd pedig keresztény gondolkodókra, akik közül a leghíresebb Aquinói Szent Tamás volt.

A kultúrák közötti párbeszéd második nagy mozzanata az olasz reneszánsz kezdetére tehető, amikor egy fiatal keresztény, Pico della Mirandola, Páduába utazott, ahol találkozott a zsidó tudóssal, Elia del Medigo rabbival, aki eredeti nyelven tanította neki a Héber Bibliát, a Talmudot és a kabbalát. Ebből a párbeszédből született a reneszánsz értékek leghíresebb kinyilvánítása, Pico *Az emberi méltóságról* című beszéde.

A harmadik, és mind közül a legmegrendítőbb párbeszéd a keresztények és a zsidók között zajlott a holokauszt után. Ezt Martin Buber filozófiája, a II. vatikáni zsinat és a Nostra Aetate inspirálta. Ennek eredményeképpen, csaknem 2000 évi távolságtartás és tragédia után, ma a zsidók és a keresztények a kölcsönös tisztelet jegyében barátokként találkoznak.

De ennél többet szeretnék mondani. Ha a Héber Bibliát olvasom, már a legelejétől hallom, ahogyan Isten párbeszédre szólít fel. Két szakaszra hívnám fel a figyelmüket. Nem tudom, hogyan sikerül majd ezt tolmácsolni, de remélem, azok is megértene, akik a tolmácsolást hallgatják. A Biblia nyitó fejezeteiből két szakaszt szeretnék kiemelni, amelyeknek a jelentése 2000 éve elveszett a fordításban.

Az első szakaszban Isten látja, hogy az első ember egyedül van, és megteremti az asszonyt. Amikor a férfi először meglátja az asszonyt, elhangzik a szájából a Biblia első verse: „Ez már csont a csontomból, és hús a húsemből. Asszony [íssá] a neve, mivel a férfiből [ís] lett!” Nagyon egyszerű vers, egy kicsit talán lenézőnek is tűnik, mintha a férfi lett volna az első teremtmény, a nő pedig csak egy másodlagos gondolat lett volna. A valós jelentés viszont abban rejlik, hogy a bibliai héber nyelvben két szót használtak arra, hogy „férfi”- az egyik az „Ádám”, a másik az „ís”.

Az iménti versben jelenik meg először az „ís” szó a Bibliában. Figyeljünk csak: „Asszony [íssá] a neve, mivel a férfiből [ís] lett!” Más szóval, a férfinak ki kell ejtenie az asszony nevét, még mielőtt tudná a sajátját. Tehát mielőtt azt mondom, hogy „én”, ki kell mondanom, hogy „te”. Azaz először el kell ismernem a másikat ahhoz, hogy valóban megismerjem önmagam.

(Hangos taps)

Ez az első dolog, amire a Biblia rámutat: az identitás párbeszédből születik.

A második szakasz nem sokkal ez után olvasható. Ez az első nagy tragédia, amely az első emberi gyermekekkel, Káinnal és Ábelrel történik. Testvéri szeretet várunk, de helyette rivalizálás, majd gyilkosság, testvérgyilkosság történik. És e történet középpontjában – a Teremtés könyvének 4. részében – van egy vers, amelyet lehetetlen lefordítani, és minden angol nyelvű bibliában, amit csak olvastam, a vers nincs lefordítva, hanem csak körül van írva.

Szó szerint fogom lefordítani, és látni fogják, miért nem fordítja így senki. Szó szerint a héber szöveg így hangzik: „És Káin azt mondta Ábelnek, és megtörtént, amikor kinn voltak a mezőn, Káin rátámadt Ábelre, és megölte”. Azonnal láthatják, hogy azért nem lehet lefordítani, mert a szöveg úgy szól: „és Káin azt mondta” – de azt nem említi, hogy mit mondott. A mondat nyelvtanilag nem helyes. Hiányos a mondatszerkezet. A kérdés pedig az: miért? A válasz egyszerű: a Biblia a legmegrázóbb módon jelzi, egy hiányos mondattal,

hogyan szakadt meg a párbeszéd. És mit olvasunk azonnal ez után? „Káin rátámadt testvérére, Ábelre, és megölte”. Egyszerűen fogalmazva: ahol már nincsenek szavak, ott kezdődik az erőszak. A párbeszéd az egyetlen módja természetünk legrosszabb angyalainak legyőzésének.

(Hangos taps)

A párbeszéd tehát az emberi kapcsolatok kettős aspektusát bizonyítja, legyen szó emberek, országok, kultúrák vagy vallások közötti párbeszédéről. Közös tulajdonságaink egyrészről, és különbségeink a másiktól. Ami közös bennünk és ami csak a miénk.

Hadd fogalmazzak egyértelműen: ha teljesen különbözőek lennénk, nem lennénk képesek kommunikálni, de ha teljesen egyformák lennénk, akkor semmi mondanivalónk nem lenne.

(Taps)

És ez az, amit a párbeszédéről mondani akartam, bár azt hozzátenném, hogy előfordulhat, hogy a párbeszéd kevésnek bizonyul. Mint tudják, hogy 18. század vége és 1933 között létezett párbeszéd a zsidók és a németek között, csakúgy mint ahogyan párbeszéd, sőt, barátság volt a hutuk és a tuszik között Ruandában, vagy a szerbek, a horvátok és a muszlimok között Boszniában és Koszovóban. A párbeszéd összehoz bennünket, de nem tarthat mindig össze, ha más erők szét akarnak szakítani.

Ezért mondanék most egy másik szót, amely fontos szerepet kapott a szétmorzsolódott társadalmak egyesítésében. Ez a szó a „konvent”. Kiemelt szerepe volt az európai politikában, például a 16. és 17. századi Svájcban, Hollandiában, Skóciában és Angliában. A konvent a kezdetektől napjainkig az amerikai kultúrának is része, az 1620-as Mayflower-szerződéstől a John Winthrop által 1631-ben az *Arabella* fedélzetén elmondott beszédig, egészen napjainkig. Nem tudom, hogy Barack Obama mit fog mondani a beiktatási beszédében, de az biztos, hogy említeni fogja vagy utalni fog a konvent fogalmára.

A konvent, azaz a „szövetség” természetesen a Héber Biblia egyik kulcsszava, ennek pedig egyszerű oka van: a bibliai Izrael 12 törzsből jött létre, amelyek mindegyike ragaszkodott saját, önálló identitásának megőrzéséhez.

Mi is az a szövetség? A szövetség nem egyenlő a szerződéssel. A szerződés egy meghatározott időszakra szól, konkrét célt szolgál, két vagy több fél között, akik saját hasznukat keresik. A szövetség határozatlan időre jön létre két vagy több fél között, akiket a hűség és a bizalom tart össze, és céljuk az, hogy együtt olyat valósítsanak meg, amire egyedül nem lennének képesek. A szerződés olyan mint egy alku; a szövetség olyan mint a házasság. A szerződés a piachoz, az államhoz, a gazdasághoz és a politikához kapcsolódik – olyan területekhez, ahol jelen van a verseny. A szövetség a családokhoz, közösségekhez, jótékonyági szervezetekhez kapcsolható – olyan területekhez, ahol az együttműködés a lényeg. A szerződés te és én köztem – két különálló egyén – között jön létre, míg a szövetség rólunk szól: közös tulajdonunk. A szerződés érdekekről szól; a szövetség az identitásról. És itt az alapvető különbség – amely nem érvényesül elég világosan az európai politikában – a társadalmi szerződés és a társadalmi szövetség között: az előbbi létrehozta az államot, míg az utóbbi társadalmat teremt.

(Taps)

Társadalom létezhet állam nélkül – erre volt már példa a történelemben –, de létezhet-e állam társadalom nélkül, úgy, hogy semmi sem tartja össze az embereket? Nem tudom. Többféle módon össze lehet tartani az embereket: erőszakkal, félelemmel, a kulturális különbségek elfojtásával, vagy úgy, hogy mindenkitől elvárjuk az alkalmazkodást. De ha azt választjuk, hogy tiszteletben tartjuk a különböző kultúrák integritását, ha tisztelettel fordulunk afelé és elismerjük, amit – ahogyan azt az elnök úr is említette – *a másság méltóságának* nevezek, akkor a társadalom létrehozásához szövetségre van szükség.

A szövetség visszahozza az együttműködés nyelvét egy olyan világba, amelyet a verseny határoz meg. Nem csupán a jogokról, a felelősségről is szól. A jogok nagyon fontosak, de olyan konfliktusokat teremtenek, amelyeket nem tudnak megoldani: az élethez való jog a választás jogával szemben; az én szabadsághoz való jogom a te emberi méltósághoz való jogoddal szemben. Az erkölcsi világban a jogok felelősség nélkül olyanok, mint a gazdasági válságot előidéző rossz hitelek.

(Hangos taps)

A szövetség gondolkodásra készítet bennünket a kölcsönösségről. A szövetség azt mondja nekünk: tisztelnünk kell másokat, ha azt szeretnénk, hogy mások tiszteljenek bennünket; tiszteletben kell tartanunk mások

szabadságát, ha azt akarjuk, hogy ők tiszteletben tartsák a miénket. Európának egy új szövetségre van szüksége, és ennek létrehozását most kell elkezdenünk.

(Taps)

Most, a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió idején, mivel a nehéz időkben az emberek mindig tudatára ébrednek annak, hogy közös a sorsunk.

Ézsaiás próféta megjövendölte azt a napot, amikor az oroszán és a bárány együtt fog élni. Ez eddig nem vált valóra. De volt egy állatkert, ahol egy oroszán és egy bárány együtt lakott egy ketrecben, és egy látogató azt kérdezte a gondozótól: „Ez hogy lehet?” A gondozó azt válaszolta: „Egyszerűen. Csak minden nap hozni kell egy új bárányt!”.

(Nevetés)

De volt olyan idő, mikor az oroszán és a bárány valóban együtt élt. És mikor volt ez? Noé bárkájában. És miért volt ez? Nem azért, mert eljutottak volna Utópiába, hanem mert tudták, hogy ezt kell tenniük, ha nem akarnak megfulladni.

Múlt hét csütörtökön – hat napja – a canterburyi érsekkel egy missziót vezettünk, amelyben Nagy-Britannia minden vallásának vezetője részt vett: a muszlimok, a hinduk, a szikhek, a buddhisták, a dzsainisták, a zoroasztriánusok, valamint a Baha'i közösség vezetői. Együtt elutaztunk egy napra Auschwitzba. Ott együtt sírtunk, együtt imádkoztunk, tudván, hogy mi történik, ha nem tiszteljük azok emberi mivoltát, akik mások, mint mi.

Isten sok nyelvet és sok kultúrát adott nekünk, de csak egy világot, ahol együtt kell élnünk – és e világ nap mint nap egyre kisebb lesz. Talán mi, Európa országai és kultúrái, dicsőséges sokféleségünkben, együtt létrehozhatjuk az új európai remény szövetségét.

(A Parlament felállva tapsolja a felszólalót).

Elnök. – Sir Jonathan, az Európai Parlament nevében, szeretném megköszönni Önnek ezt a nagyon fontos üzenetet, amit elmondott, és amely rendkívül értékes hozzájárulás a kultúrák közötti párbeszédhez.

Beszélt a kölcsönös tiszteletről, arról, hogy el kell fogadnunk a másikat. És azt hiszem, pontosan ez az, amit megtanultunk az európai történelemből. Ön azt mondta, hogy sokkal több olyan dolog van, ami egyesít minket, mint ami szétválaszt. Ez az az elv – és Ön ezzel zárta a beszédét –, amely elkötelezettségünk alapját képezi, egy erős, demokratikus Európai Unió iránti elkötelezettségünkét, amely az emberi méltóság tiszteletben tartására épül.

Sir Jonathan, köszönjük Önnek ezt a nagyszerű üzenetet. A legjobbat kívánjuk Önnek, az Ön által képviselt vallásnak, és azt kívánjuk, hogy minden vallás békében éljen itt, Európában és az egész világon. Köszönöm, Sir Jonathan.

(Taps)

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

7. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – Most pedig a szavazás következik.

(Az eredményeket és a szavazás többi részletét lásd a jegyzőkönyvben.)

7.1. A közös agrárpolitika módosítása (A6-0401/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (szavazás)

7.2. Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatás (A6-0390/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (szavazás)

7.3. A vidékfejlesztésre vonatkozó közösségi stratégiai iránymutatások (2007–2013 közötti programozási időszak) (A6-0377/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (szavazás)

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött indokolások

- Piia-Noora Kauppi jelentése (A6-0400/2008)

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Kauppi asszonynak az elektronikus cégnyilvántartásról szóló jelentéséért, amelyet teljes mértékben támogatok. Ez egy kiváló ötlet és rendkívüli jelentés, és a Parlament egyöntetűen támogatja a végrehajtását.

Az elektronikus cégnyilvántartásokra minél előbb szükség lenne a tagállamokban, csakúgy, mint egy európai elektronikus platformra, amely tartalmazza mindazokat az információkat, amelyeket a társaságoknak nyilvánossá kell tenniük. Ha megvalósulnának ezek javaslatok, akkor csökkenne a bürokrácia, nagyobb lenne az átláthatóság, csökkennének az igazgatási terhek és a vállalatok költségei, aminek eredményeképpen növekedne az európai vállalatok versenyképessége.

- Andreas Schwab jelentése (A6-0349/2008)

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Igennel szavaztam Andreas Schawab jelentésére, amely az európai statisztikáról szóló rendeletről szól. Azért szavaztam meg, mert az új rendelet rendkívül fontos dolgokat tartalmaz, és jelentősen javítja a meglévő rendeletet. Itt az Európai Statisztikai Rendszer meghatározására gondolok, annak a közösségi jogban betöltött szerepére. A rendelet emellett meghatározza a nemzeti statisztikai intézetek feladatait az Európai Statisztikai Rendszerben, a statisztikai adatok bizalmas kezelésével és a statisztikák minőségével kapcsolatos kérdések megoldásában. Ez kétségtől elölrelépést jelent a mostani helyzethez és a jelenleg hatályos rendelethez képest.

Az Európai Bizottság azon javaslata, hogy az Európai Statisztikai Rendszert válasszuk szét két részre, ellentmondásosnak tűnik számomra, és sokkal inkább elfogadhatónak és támogatásra érdemesnek tartom az előadó álláspontját, azt, hogy ne válasszuk szét a funkciókat. Ugyanakkor bízom abban, hogy a jövőben, ha az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság együttműködik, megoldjuk ezeket a véleménykülönbségeket.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0402/2008)

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Néhány szót szeretnék mondani a jelentésről történt szavazás után a modulációról. A legutóbbi mezőgazdasági reform alkalmával döntés született arról, hogy a mezőgazdasági termelők 2013-ig bizonyossággal tervezhetnek. Ezért elleneztem a moduláció olyan mértékű végrehajtását, amelyből kifolyólag a termelők nagyobb összegektől eshetnének el. Elégedett vagyok az eredménnyel, és szeretnék köszönetet mondani azon képviselőtársaimnak, akik megszavazták a támogatás 5000 euróról 10 000 euróra való emelését, ami azt jelenti, hogy kevesebb modulációs támogatást vesznek el a kisvállalkozásoktól.

Ha mi, itt a politikában, a tervezés biztosságáról beszélünk, ezt a termelőknek is biztosítanunk kellene. Ezért örülök annak az eredménynek, amely ma a modulációról szóló jelentés kapcsán született, és remélem, hogy a Tanács elfogadja eredményeinket.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Tisztelt elnök úr! A mai szavazás csaknem tizenkét hónap munkáját zárta le, ennyi ideje dolgoztunk a közös agrárpolitika működéséről szóló véleményünkön. Fontos, hogy a változtatások a politika egyszerűsítése irányába mutassanak. Ugyanakkor meg kell tartanunk a KAP közösségi jellegét, és biztosítanunk kell az egyenlő versenyfeltételeket. Remélem, hogy az uniós agrárminiszterek elolvassák a véleményt és egyetértenek javaslatainkkal.

Különösen a kölcsönös megfeleltetési rendszer egyszerűsítésével foglalkozó javaslatokra gondolok, többek között az állatjólétre vonatkozó követelmények – a C. terület – végrehajtásának a 2013 utáni időszakra történő halasztására, az új tagállamok esetében. Sajnálatos módon, több megoldás kidolgozásakor nem vették figyelembe az új tagállamok mezőgazdaságának helyzetét vagy annak modelljét. Most elkezdjük megvitatni közös agrárpolitika 2013 utáni jövőjét, valamint a pénzügyi terv felülvizsgálatát. Még sok munka vár ránk.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Tisztelt elnök úr! Nagyon örülök annak, hogy a közös agrárpolitikával kapcsolatos szavazáson ma pozitív eredmény született, és üdvözlöm az előterjesztett politikákat, például azt, hogy biztosítsanak zöldségeket és gyümölcsöket az iskolák számára.

Ugyanakkor – magával a politikával kapcsolatban – ismételten felhívnom a figyelmüket a Bizottság által javasolt kötelező modulációra, és arra, hogy ezt én határozottan elleneztem. A politikának rugalmasnak kell lennie, és a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy szándékuk szerint növeljék vagy csökkentsék azt a modulációt.

Véleményem szerint az 5000 eurós küszöb túlzottan alacsony. Ezért ezt 10 000 euróra kell növelni annak érdekében, hogy megvédjük és támogassunk az alacsony jövedelmű termelőket, akik már így is nehéz helyzetben vannak. Nem gondolom, hogy pénzt kellene elvenni tőlük a kötelező modulációra.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentései (A6-0402/2008), (A6-0401/2008)

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Mindenki előtt el szeretném mondani, hogy végül miért szavaztam nemmel a 0401. és 0402. sz. Santos-jelentésre. A jelentés teljes mértékben a közös agrárpolitika állapotfelmérését veszi alapul, amely azonban nem veszi figyelembe, hogy a világban megváltoztak a körülmények. Úgy vitatjuk meg a részleteket, hogy közben nem veszünk tudomást a legfontosabb problémáról.

A KAP-ot, amelynek ellenőrzését végezzük az állapotfelméréssel, azzal a céllal hoztuk létre, hogy csökkentsük a mezőgazdasági termelést a környezetvédelem fokozása érdekében, mivel akkor ezek a körülmények voltak az irányadók. Ma, mint mindannyian tudjuk, a gazdasági körülmények drámai módon megváltoztak. A KAP viszont többnyire változatlan maradt, mi pedig csak arról vitatkozunk, hogy az első vagy a második lehetőség a jobb-e, több kell-e vagy kevesebb, ezt vagy azt az intézkedést válasszuk, amikor ezek már elavultak, nem kezelhetők velük a jövő kihívásai.

Elfogadhatatlannak tartom, hogy egyre csak apró, konkrét érdekekkel foglalkozunk, a közjót meg nem vesszük figyelembe. Meggyőződéseim, hogy a gyávaságnak a mezőgazdaság maga lesz a legfőbb áldozata. Azért, hogy ezzel párbeszédet és vitát provokáljak, a jelentés ellen szavaztam. A szakmai részleteket, érveket, konkrét indokaimmal együtt felteszem a weboldalamra, mert azokat most nem tudom elmondani egy perc alatt.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Tisztelt elnök úr! A Szocialisták Képviselőcsoportjának magyar tagjai igennel szavaztak Capoulas Santos úr jelentéseire, mivel ezek a jelentések sokkal több pozitívumot tartalmaznak az új tagállamok számára, és ezen belül Magyarország számára is. A kötelező moduláció és a fokozatos moduláció nem annyira könyörtelenek, mint a Bizottság javaslataiban foglaltak. Sajnálom, hogy nem szavaztunk meg a kötelező modulációra vonatkozó ALDE-módosítást, mindazonáltal ez egy jó jelentés.

Ami a második jelentést illeti, a 67. módosítást a Szocialisták Képviselőcsoportja terjesztette elő. Az intervenciós rendszerrel kapcsolatban lényeges, hogy ne történjen beavatkozás pályázati eljárások alapján. A jelenlegi rendszer fenntartása nagyon előnyös lépés. Ezért szavaztunk igennel.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Gratulálok Capoulas Santos úrnak, nagyon összetett munkát végzett. A Fine Gael párt küldöttsége fenntartásokkal, de támogatta a jelentéseket. A tejkvóták kapcsán támogattuk a nagyobb rugalmasságot és a kvóták nagyobb százalékos növelését, ami lehetőséget teremt a termelőknek, hogy – ha úgy döntenek – tejet termeljenek. Sajnáljuk, hogy a plenáris ülésnek nem ez volt a véleménye, és hogy visszatértünk a Bizottság javaslatához.

A modulációval kapcsolatban, aggódunk amiatt, hogy az első pillérből eszközöket csoportosítunk át a második pillérbe, hiszen ezzel csökkentjük a termelőknek az olyan rendszerekben felhasználható jövedelmét, amelyhez tagállami társfinanszírozás szükséges, ez pedig lehetséges, hogy a jövőben nem lesz garantálható. A Parlament megszavazta a küszöb 10 000 euróra való növelését, ez pedig üdvözlendő. Egyértelművé szeretném tenni, hogy a (6) preambulumbekazdésről (190. és 226. módosítás) igennel szavaztunk. Remélem, a Tanács segíteni fogja a gyengélkedő juh-ágazatot, a mai és holnapi vitában.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0401/2008)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Szeretném felhívni a figyelmüket a Dess úr és több más képviselő által előterjesztett 54. módosítási javaslatra. Ha ezt a módosítást elfogadták volna, az megbocsáthatatlan kettős mércét vezetett volna be a régi és az új tagállamok között, ugyanis a kvóta növelése esetén ezt az emelést az új tagállamok csak akkor érvényesíthették volna, ha a pénzügyi év ezt lehetővé tette volna. Látom, hogy Dess

úr még itt van az ülésteremben, talán ő meg tudná mondani nekem, hogy a pénzügyi év lehetővé teszi-e, hogy az új tagállamok növeljék a kvótát. Szerencsére ezt a módosítást nem fogadta el a Parlament, így a jelentés egészére igennel tudtam szavazni. Nagyon örülök, hogy a Parlament nem engedte meg, hogy a megnövelt tejkvóták tekintetében két csoportra osszák a tagállamokat.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! A tejkvóta-jelentés a tejkvóták növelését kéri. CSU-s kollégáimmal együtt minden olyan módosítás ellen szavaztam, amelyek a kvóták növelésére vonatkoznak. A tejkvóta-rendszer 2015. március 31-ig van érvényben, célja pedig az európai tejpiacok stabilizálása. Jelenleg főleg termelődik az európai tejpiacokon.

Ez nagy nyomást gyakorol a tejárakra. A tejkvóta minden további növelése fokozni fogja az árcsökkenést, amivel a tejtermelőknek szembesülniük kell. Akkor sok termelő megélhetése kerülhet veszélybe. Nincs szükségünk a kvóta növelésére, inkább egy olyan rendszer kell, amely rugalmasan reagál a piaci helyzetre. Ha azonban a Parlamentben és a Tanácsban a többség a tejkvóták 2015-ig történő fokozatos kivonására szavaz, akkor szükség lesz a tejtámogatásra ahhoz, hogy a jövőben is biztosítsuk a tejtermelés folyamatos túlélését a hátrányos helyzetű és a legelős területeken.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentései (A6-0402/2008), (A6-0401/2008), (A6-0390/2008), (A6-0377/2008)

Daniel Hannan (NI). – Tisztelt elnök úr! Ha meg akarnánk alkotni a lehető legdrágább, legpazarlóbb, legkorruptabb, legerkölcstelenebb és leginkább bürokratikus mezőgazdasági támogatási rendszert, nem biztos, hogy ki tudnék találni a közös agrárpolitikához mérhető rendszert. Ez a rendszer büntet bennünket, mint adófizetőket, hogy támogathassa olyan élelmiszerek előállítását, amelyeknek nincs piacuk, aztán ismét büntet bennünket, mint fogyasztókat a magas árakkal. Gyakran harmadszor is büntet bennünket, adófizetőket, hogy meg tudják semmisíteni az eladhatatlan termékeket.

A rendszer mindeközben rombolja a környezetet – mivel a hozamalapú támogatások ösztönzik a sövény sorok kivágását, a növényvédő szerek és a durva műtrágyák alkalmazását –, és emellett szörnyű éhínségeket okoz Afrikában. Ez különösen káros egy olyan országnak, mint az Ön országa vagy az én hazám, mert ezek az országok mellett, hogy viszonylag hatékony agráriummal rendelkeznek, importálnak is élelmiszert, így mind pozitív, mind pedig negatív hatások érik őket: többet fizetnek be a rendszerbe, és kevesebbet kapnak belőle mint más uniós tagállamok.

Csaknem minden, amit eddig tettünk, jobb lenne a KAP-nál, legyen az közvetlen támogatás vagy bármilyen más rendszer. És ha azt hinnék, elfelejtem mondani: itt az ideje, hogy a Lisszaboni Szerződésről népszavazást tartsunk! *Pactio Olisipiensis censenda est!*

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0402/2008)

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Igennel szavaztam Capoulas Santos úr jelentésére és a 186. módosításra, amely 10 000 eurós küszöböt javasol a moduláció tekintetében.

Ez az európai kisgazdálkodókat érinti. A modulációs folyamatot mértékletesen és célzottan kell alkalmazni. Az európai kisgazdaságoknak szükségük van az EU támogatására, hogy továbbra is fennmaradjanak az EU bérstruktúrájában. Azt akarjuk, hogy Európában egészséges élelmiszereket állítsanak elő megfizethető árakon. Azt is akarjuk, hogy rendben tartsák a földeket. Ha valóban akarjuk mindezt, akkor támogatnunk kell a termelőket, hogy továbbra is egészséges élelmiszert állíthassunk elő Európában, amely a világ egyik olyan területe, ahol a legkedvezőbbek az éghajlati viszonyok. Ezért szavaztam igennel Capoulas Santos jelentésére.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0390/2008)

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Nem szavaztam meg az európai vidékfejlesztési alapról szóló Santos-jelentést. Ezt a programot csak két éve hoztuk létre, és csak múlt évben lépett életbe. A kérelmezők elkezdtek kidolgozni projektjeiket és megismerni a támogatás feltételeit. Most pedig, csupán egy évvel később, megváltoztatjuk a szabályokat. Nem tudom támogatni ezt a lépést, mert ez csak veszteségeket és késedelmeket okoz majd a projektek finanszírozásában, amely projektekre nagy szükségük van a vidéki területeknek. A szabályok ilyen gyakori módosítása semmi jót nem hoz, ezért a jelentés ellen szavaztam.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentései (A6-0402/2008), (A6-0401/2008), (A6-0390/2008), (A6-0377/2008)

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr! Nagyon fontos témáról van szó. A közös agrárpolitika értékelése során azt a következtetést vonták le, hogy hasznos lenne a jövőre nézve, ha a politika méltányos elveken nyugodna. A KAP-nak mindenekelőtt a következőkről kell gondoskodnia: az európai élelmiszerbiztonság, az önellátás és az exportra történő élelmiszertermelés, a gazdálkodó családok gazdasági biztonsága, a mezőgazdasági termelés nyereségessége, a régi és az új tagállamok termelőinek nyújtott egyenlő mértékű támogatások, a környezetvédelem, a biodiverzitás megőrzése, a géntechnológiával módosított szervezetek termesztésének megállítása az Európai Unió egész területén, a vidéki területek fejlesztése, a leginkább elmaradott régiók fejlődésének biztosítása, a kulturális örökség és a hagyományos kultúra védelme, valamint a vidéki lakosoknak az oktatáshoz, a kultúrához és a műszaki fejlődés vívmányaihoz való egyenlő hozzáférése. E célok csak akkor érhetők el, ha a jelenlegi tapasztalatainkból le tudjuk vonni a megfelelő tanulságokat és merész megoldásokat választunk.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Ajánlás második olvasatra: Karin Scheele (A6-0425/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. –? (LT) Az európai környezetvédelmi és egészségügyi cselekvési terv (2004–2010) szerint is javítani kell a környezethez kapcsolódó egészségügyi feltételekre és betegségekre vonatkozó adatok minőségét, összehasonlíthatóságát és hozzáférhetőségét, a közösségi statisztikai program alkalmazásával. Úgy vélem, ez egy nagyon fontos rendelet. Tudnunk kell, hogy társadalmunk hogyan tekint az egészségre, mennyire fogékony a különböző betegségekre. Ez a rendelet közös rendszert hoz létre a közegészségére, valamint a munkavállalók egészségére és biztonságára vonatkozó közösségi statisztikák szervezéséhez.

Nagyon fontos, hogy adatokat gyűjtsenek az Európai Unióban arról, hogy a polgárok miként tekintenek az egészségre, a fizikai és mentális tevékenységekre és fogynakosságra, az olyan betegségekről, amelyek egyre gyakrabban vagy ritkábban fordulnak elő, a sérülésekről, az alkohol vagy kábítószer okozta károsodásokról, az életmódról, valamint az egészségügyi ellátó intézmények rendelkezésre állásáról.

A statisztikáknak tartalmazniuk kell a közösségi fellépésekhez nélkülözhetetlen közegészségügyi információkat, azzal a céllal, hogy támogassák az olyan nemzeti stratégiákat, amelyek magas színvonalú és stabil, mindenki számára elérhető egészségügyi ellátás létrehozására irányulnak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a rendelet a közösségi statisztikák rendszeres előállításának közös keretét hozza létre a közegészségügy, illetve a munkahelyi egészségvédelem és biztonság tekintetében. Jelenleg a közegészségügyre, illetve a munkahelyi egészségre és biztonságra vonatkozó statisztikai információk gyűjtése elsősorban önkéntes alapon történik. E rendelet elfogadása hivatalos formát ad a jelenlegi szóbeli megállapodásnak, és biztosítja az adatgyűjtés folytonosságát, valamint az adatok minőségét és összehasonlíthatóságát.

2007-ben az első olvasatban az Európai Parlament 12 módosítást fogadott el a Bizottság javaslatára. A legtöbb módosítás horizontális kérdésekre vonatkozott, úgymint a nemi és a korral kapcsolatos szempont bekerülése a lebontás változóiba, és a rendeletben szereplő két területen az egyes közösségi programok által nyújtott kiegészítő finanszírozás alkalmazása. A mellékletek vonatkozásában is elfogadtak néhány módosítást, amelyek kizárólag a közegészséggel vagy a munkahelyi egészségvédelemmel és biztonsággal foglalkoznak, mint például a járványokkal és fertőző betegségekkal szembeni védelemmel kapcsolatos adatgyűjtés.

A szlovén elnökséggel ezt követően folytatott tárgyalások során megállapodás született, hogy majdnem az összes, Európai Parlament által elfogadott módosítás teljes egészében vagy némileg módosított formában beépítésre kerül a közös álláspontba. A Tanács általánosságban szintén változtatott a szövegen, amely változtatásokat elfogadhatónak ítélték.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a rendelet a közösségi statisztikák rendszeres előállításának közös keretét hozza létre a közegészségügy, valamint a munkahelyi egészségvédelem és biztonság tekintetében.

A statisztikáknak harmonizált és közös adathalmaznak kell lenniük, amelyet az Eurostat a nemzeti statisztikai hivatalokkal, illetve a hivatalos statisztikák kidolgozásáért felelős, más nemzeti hatóságokkal együtt készít el.

Jelenleg a közegészségre és a munkahelyi egészségvédelemre és biztonságra vonatkozó statisztikai információk gyűjtése elsősorban önkéntes alapon történik.

Egyetértek a javasolt rendelettel, mivel célja az, hogy egyesítse az említett két területen folyó rendszeres adatgyűjtésben elért eredményeket. Mindezt azáltal éri el, hogy hivatalos formát ad a tagállamok között jelenleg érvényben levő, informális megállapodásnak, továbbá biztosítja az adatgyűjtés folyamatosságát, és szabályozási keretet hoz létre ahhoz, hogy az adatok minőségét és összehasonlíthatóságát közös módszertanok révén javítsák. Ez minden bizonnyal nagyobb egyértelműséget eredményez a közegészséggel, illetve a munkahelyi egészségvédelemmel és biztonsággal kapcsolatos statisztikai adatokra vonatkozó európai előírások tervezése, fenntarthatósága és stabilitása tekintetében.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Jelenleg nem léteznek harmonizált szabványok a közegészségre, valamint a munkahelyi egészségvédelemre és biztonságra vonatkozó statisztikák tekintetében. Ezeknek a statisztikai adatoknak a harmonizálása óriási mértékben javítja majd az összehasonlíthatóságot és fokozza a politikák fejlesztését. A közös álláspont első olvasatban összességében elfogadja a Parlament módosításait, ezért támogatni tudtam a Scheele-jelentést.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A modern kor munkájával járó stressz, az új típusú munkaszerződések, az állások bizonytalansága, valamint a munka és a magánélet összeegyeztetésének nehézségei mind nyomot hagynak az embereken. A statisztikák szerint jelenleg a pszichés problémák az egyik fő indokai a munkaerőpiacról való korai kilépésnek. A munkahelyek bizonytalansága mellett egyre több az olyan eset, amikor a munkavállaló goromba, durva viselkedésnek van kitéve munkahelyén. Egyre gyakoribbak a hátfájáshoz hasonló egészségi problémák is. Ezenkívül, az elmúlt néhány évben megnőtt az olyan esetek száma, amikor akkor bocsátanak el valakit, mialatt betegszabadságon van, vagy miután munkahelyi balesetet szenvedett. Számos problémát kell megoldanunk, és statisztikai adatokra van szükségünk ahhoz, hogy folyamatosan követhessük a fejleményeket. Ezért igennel szavaztam a Scheele-jelentésre.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Vitathatatlan, hogy közösségi statisztikákra van szükségünk a közegészségügy, illetve a munkahelyi egészségvédelem és biztonság terén, hogy ezzel támogathassunk a magas színvonalú, életképes és mindenki számára elérhető egészségügyi ellátás kialakítására irányuló stratégiákat.

A munkahelyi egészségvédelem és biztonság olyan terület, amely előmozdítja a munkavállalók életének, épségének és egészségének a védelmét, ugyanakkor olyan munkakörülményeket teremt, amely biztosítja fizikai, pszichés és szociális jólétüket. Ehhez egy következetes, folyamatos programra van szükség, amely védelmet nyújt a munkavállalóknak a balesetek és a munkahelyi betegségek kockázatával szemben.

Támogatom ezt az állásfoglalás-tervezetet, mert jelenleg nem rendelkezünk egy olyan harmonizált és közös adathalmazzal, amely képes megállapítani az egyes országok statisztikai rendszereiből származó adatok minőségét és összehasonlíthatóságát. A közösségi egészségügyi statisztikákat hozzá kell igazítani a közegészségügy terén végrehajtott közösségi intézkedések révén elért haladáshoz és eredményekhez.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A mai szavazás során igennel szavaztam, azaz elfogadtam a Tanács közös álláspontjáról szóló ajánlást, a közegészségre és a munkahelyi egészségvédelemre és biztonságra vonatkozó közösségi statisztikáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadása tekintetében.

Véleményem szerint az egészség előmozdítására irányuló stratégiánkban különös hangsúlyt kell fektetni a betegségek megelőzésére és korai felismerésére. Ez a stratégia csak akkor lesz hatékony, ha az embereknek megfelelő egészségügyi ellátó létesítményeket biztosítunk, és ha csökkenteni tudjuk az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés terén az EU tagállamai között meglévő különbségeket.

Nem leszünk képesek kidolgozni egy közös egészségügyi stratégiát, ha a statisztikai hivatalok nem rendelkeznek a vonatkozó adatokkal. A rendelet elfogadásával tehát közelebb kerültünk az egészségügyi statisztikákkal kapcsolatos közösségi intézkedés hatékonyabb összehangolásához. A járványokkal és fertőző betegségekkel kapcsolatos információk gyűjtése kétségkívül segít abban, hogy azokat jobban kézben tudják tartani.

Meg kell jegyezni, hogy jelenleg a közegészségüggyel és az egészségügyi ellátással kapcsolatos statisztikai adatok gyűjtése csak önkéntes alapon történik. Tekintettel erre a helyzetre, a rendelet a meglévő megoldások formálissá tételére és a folyamatos adatgyűjtés biztosítására törekszik.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság egyhangú döntése is rámutat a jelentős fontosságára és helyességére.

- Piia-Noora Kauppi jelentése (A6-0400/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Igennel szavaztam a Kauppi-jelentésre. Minden európai vállalat számára biztosítani kell, hogy túlzott terhektől mentes környezetben folytathassa működését. Mindazonáltal, a tagállamoknak lehetővé kell tenni, hogy kialakítsák saját követelményeiket, és tiszteletben kell tartani a szubszidiaritás elvét. Elégedetten láttam, hogy a Kauppi-jelentésnek sikerült kialakítani a helyes egyensúlyt.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Igennel szavaztam az egyes meghatározott jogi formájú társaságok közzétételi és fordítási kötelezettségei tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentésre.

A javaslat azt tűzte ki célul, hogy a nemzeti jogban megszünteti az információk közzétételére vonatkozó, minden további követelményt, amely növeli az üzleti költségeket.

A hatályos jogi szabályozás értelmében az információkat a tagállamok üzleti nyilvántartásába kell bevenni és közzé kell tenni a nemzeti hivatalos közlönyökben.

Napjainkban, amikor az üzleti nyilvántartások az interneten is közzétesznek adatokat, a hivatalos közlönyben történő közzététel – a legtöbb esetben – nem nyújt hozzáadott értéket, pusztán nagy összegű kiadást jelent a vállalkozások számára.

A javasolt változások rugalmasságot biztosítanak a tagállamok számára a további információ-közzétételi követelmények megállapításában, és azt is garantálják, hogy a vállalatokat mentesítik a további – gyakran szükségtelen – költségektől.

- Andreas Schwab jelentése (A6-0349/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A statisztika feladata az, hogy tárgyilagos, mennyiségi adatokat biztosítson, amelyekre hivatkozni lehet a közvéleményt és a döntéshozást formáló eljárásokban. Az uniós és a tagállami statisztikák közvetlen támogatást jelentenek a politikai és közigazgatási döntések meghozatalakor. Ezért az EU statisztikai rendszereinek harmonizálásakor figyelembe kell vennünk fontosságukat.

A statisztikai kutatások tudományos függetlenségét biztosítani kell Európában. Ezenkívül gondoskodni kell arról, hogy a rendeletek összhangban legyenek a szubszidiaritás elvével.

Támogatom az európai statisztikákról szóló bizottsági javaslatot, amely jogalapot teremt a statisztikai adatok európai szintű gyűjtéséhez és felülvizsgálja a hatályban levő, a statisztikák európai szintű szervezéséhez jelenleg alapot szolgáltató jogi rendszert.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Egy olyan jelentés ellen szavazni, amely elsőre technikai jellegűnek tűnik, mivel közösségi statisztikai adatok létrehozásáról szól, abszurdnak tűnhet. De nem érdek nélküli az, hogy ilyen adatokkal segítsük a döntéshozást.

Ugyanakkor, a kinyilvánított szándékok ellenére ez az új rendelet új, bonyolult statisztikák generációját eredményezi, valamint a nemzeti intézetek és vállalkozások statisztikai terheinek a növekedését, akár a bürokráciát, akár a költségeket tekintjük. Mindez ellentétes azokkal a kötelezettségvállalásokkal, amelyek számos alkalommal elhangzottak e terhelés egyszerűsítésével és csökkentésével kapcsolatban.

Ezenkívül, Brüsszel Európája nap mint nap megmutatja, mit gondol azokról a számokról, amelyeket elméletileg fel kellene használnia. Csak két példát szeretnék ismertetni. Az első példa a recesszióba lépő reálgazdaság támogatására irányuló korlátozott javaslatok, olyan támogatások, amelyek mindenképpen a szent és sérthetetlen verseny, a globális szabad kereskedelem és az „ostoba” Stabilitási és Növekedési Paktum megkérdőjelezhetetlen elsőbbségének lesznek alávetve. Másodszor, az euro érmék és bankjegyek bevezetését követően kialakult, a háztartásoknál lecsapódó infláció tagadása. Bizonyos alapvető árucikkek ára 6 év alatt csaknem kétszeresére vagy akár háromszorosára nőtt, mialatt az EKB a globális és félrevezető összessítésekre koncentrál, és a bérek mérséklésére szólít fel.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Az adatgyűjtés központi szerepet kap a politikák kialakításában és a döntéshozásban. A Bizottság javaslatai e téren szilárd jogalapot biztosítanak az adatgyűjtéshez, ezért igennel szavaztam Schwab úr jelentésére.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0402/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Portugál képviselőtársunk, Luis Manuel Capoulas Santos jelentése alapján igennel szavaztam a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatot módosító jogalkotási állásfoglalásra. A kínálatot érő minden fenyegetés kizárása érdekében – a kiegyensúlyozott és fenntartható területgazdálkodás keretében – alapvető fontosságú az élelmiszerbiztonság fogalmának megerősítése. Üdvözlöm és támogatom az eljárások egyszerűsítésére irányuló kéréseket. Támogatom a Közösség válságkezelő eszközeit. Ez a szavazás annak a jele, hogy kedvező változások mennek végbe abban, ahogyan a közösségi politikákban a mezőgazdaságra tekintenek. A mezőgazdasági termelés jövőjének a problémáját azonban még nem oldottuk meg: ez téma lesz a 2009-es választások előtt és témája lesz azoknak a politikai tárgyalásoknak is, amelyeket rögtön a választásokat követően kezdenek meg.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Megerősítem, hogy igennel szavaztam a Capoulas Santos-jelentésre, ugyanakkor fel szeretném hívni a figyelmet két szempontra, amelyek tarthatatlan viszonyokat eredményezhetnek az országomban élő termelők számára. Az első a tejkvótákhoz kapcsolódik: az egyszázalékos emelés – azaz az elért kompromisszum eredménye – nagyon kis lépés, nem elég ahhoz, hogy kielégítse a termelők jogos igényeit.

A másik nem megnyugtató terület a dohány támogatása. Jóllehet álláspontom most ellenkezik a képviselőcsoportom által képviselt állásponttal, szilárd meggyőződésem, hogy ezt a támogatást ki kell terjeszteni. A támogatások csökkentése a valóságban semmivel sem járulna hozzá a dohányzás elleni küzdelemhez, viszont negatív hatása lenne a munkahelyek megőrzésére egy olyan ágazatban, amely a 27 tagállamban összesen több mint 500 000 embert foglalkoztat. Remélem, hogy javítanak még a javaslaton a mai elfogadását követő eljárási lépések során.

Bastiaan Belder (IND/DEM), írásban. – (NL) A KAP állapotfelmérése egy átfogó és lényes terület. Ha tetszik, ha nem, kijelöljük azt az irányt, amelyet az agrárpolitikának 2013 után követnie kell. Engedjék meg, hogy ezzel kapcsolatban két szempontot említsek.

A termeléstől függetlenített támogatás lehetővé teszi a fokozottabban piacorientált, és ebből adódóan versenyképesebb és innovatívabb mezőgazdaságot, de nem szabad elfordulnunk a másik irányba, egy teljes mértékben liberalizált mezőgazdasági piac felé. Ne dobjuk el az esernyőt abban a pillanatban, hogy kisüt a nap. Az intervenciók mechanizmusok, biztosítások stb. megszervezésekor figyelni kell arra, hogy ne torzuljon a piac, ugyanakkor valódi védőhálót jelentsenek.

Nem támogatom az arra irányuló javaslatokat, hogy a moduláció révén utaljunk jelentős összegeket a második pillérbe. Úgy tűnik, hogy az első pillérben rendelkezésre álló eszközöket bölcsebben használják fel, mint a vidékfejlesztési alapokat. Ezenkívül már előre látom, hogy mindenféle társfinanszírozási probléma lesz majd az egyenlő feltételekkel kapcsolatban.

Hanne Dahl (IND/DEM), írásban. – (DA) A Júniusi Mozgalom nem szavazta meg a jelentés 208. módosítását, tekintettel arra, hogy fertőző állatbetegségek kitörése az állatok nem megfelelő állatgyógyászati elkülönítésének tudható be. A problémák az állatok kereskedelmi célú hasznosítása kapcsán merülnek fel. Ezért a termelők és az iparág az, amelynek – a betegségek elkerülése érdekében – viselnie kell az állatok megfelelő kezelésével járó feladatokat és kockázatokat.

A költségek közös gazdasági felosztásáról szóló jogszabálytervezet rossz ötlet, mivel végül azt fogja eredményezni, hogy a polgároknak kell fizetni olyasvalamiért, amiért nem felelősek.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) A KAP-reform céljának a politika javításának kell lennie, hogy Európa-szerte a vidéki élet társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi szinten egyaránt fenntarthatóbbá váljon.

Az állapotfelmérés egy vegyes intézkedés, olyan, amely tartalmaz néhány javítást, de amely más tekintetben nem képes kezelni az előttünk álló kihívásokat. A vidéki életet – különösen a gazdálkodást – jelenleg sok minden fenyegeti. A fiatal gazdálkodóknak el kell hagyniuk a földet, míg ezzel egy időben a nagy földtulajdonosokat megjutalmazták, ha értékes mezőgazdasági területeket hagynak műveletlenül. A biodiverzitás is veszélyben van.

Egyetértek azzal, hogy lehetővé kell tenni a tartalékalapok felhasználását új termelők és fiatal termelők tekintetében, valamint a leginkább hátrányos kategóriákba tartozó területeken – például a juhtenyésztésben

–, amelyek fontos szerepet töltenek be a biodiverzitás megőrzésében. Ezenkívül támogatom, hogy a termelőknek juttatott kifizetések iránti kérelmeket előre hozzák az évben, ami stabilabb helyzetet teremt a termelők számára. Vidéki közösségeinknek stabilitásra van szükségük, hogy tervezni tudjanak a jövőre nézve.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Jóllehet igennel szavaztam a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló Santos-jelentésre (A6-0402/2008), nem támogatom azt a módosítást, amely a moduláció növelését célozza. Ennek az lesz az eredménye, hogy az 1. pillérből további eszközöket csoportosítanak át a 2. pillérbe, ezzel pedig közvetlenül a termelőktől vesznek el jövedelmet (különösen a kistermelőktől), például Írországból. A pénzeszközök olyan rendszerekbe folynak be, amelyek tagállami társfinanszírozást igényelnek – ami pedig bizonytalan és megbízhatatlan finanszírozási forrás.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Úgy döntöttem, nem szavazom meg a jelentést, mivel véleményem szerint az több területen is egyértelműen rossz irányba viszi a Bizottság javaslatát. Enyhíti például a vidékfejlesztésre vonatkozó közvetlen támogatás módosításait. A többség megállapodásra jutott abban, hogy 2009-ben és 2010-ben a közvetlen támogatást mindössze 6%-os mértékben csökkentsék. A Bizottság azt javasolta, hogy 2009-ben 7%-kal, 2010-ben 9%-kal csökkentsék a támogatást. Személy szerint még nagyobb csökkentést szerettem volna látni.

Ezenkívül megemelték azt a küszöböt, amelyről a közvetlen támogatást vidékfejlesztési támogatás váltja fel. Az eredeti javaslatok értelmében ezt az évi 5000 euro támogatási összegtől kell alkalmazni. A többség megszavazta, hogy ezt a küszöböt 10 000 euróra emeljék. Ennek az a következménye, hogy csökken az aktív vidékfejlesztési támogatásra átváltott passzív mezőgazdasági támogatások aránya. Ezt a pénzt sokkal inkább a vidéki területeken induló vállalkozásokra kellene fordítani, mint olyan terményekre, amelyek már most is jó hasznot hoznak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Sok tekintetben sikerült javítani a jelentésen. Ehhez mi is hozzájárultunk, leginkább arra irányuló javaslatunkkal – amely elfogadásra került –, hogy a moduláció alóli mentesség küszöbét 5000 euróról 10 000 euróra növeljék, ezzel nagyobb társadalmi igazságosságot biztosítva a termelőknek a támogatások kifizetésében. Ugyanakkor sajnáljuk, hogy más javaslatokat elutasítottak, annak ellenére, hogy némelyik 200 igen szavazatot kapott. Ilyen javaslat volt például az azori-szigeteki cukortermelés támogatása.

Azt is sajnáljuk, hogy a legfeljebb 1000 euro összegű támogatásban részesülő termelőknek nyújtott egyszerűsített támogatásra irányuló javaslat nem került elfogadásra, noha 175 igen szavazatot kapott. Ezzel fel lehetett volna venni a küzdelmet a bizottsági javaslat szociális érzéketlensége ellen, az eljárás egyszerűsítése és a bürokrácia csökkentése által, amit az Európai Bizottság indokul használt fel, amikor javasolta az évi 250 eurónál alacsonyabb összegű támogatások megszüntetését. Ez megközelítőleg 90 000 portugál kistermelőt érint hátrányosan.

Bár végül a jelentés ellen szavaztunk, továbbra is kitartunk a módosításaink mellett, mivel úgy véljük, ezekkel lehet a legjobban támogatni a portugál termelőket és családi alapon szerveződő mezőgazdaságunkat.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Az Európai Parlamenti Munkáspártnak (EPLP) komoly fenntartásai voltak a jelentés több elemével kapcsolatban, amelyek állandósítani és növelni fogják a mezőgazdasági termelés torzulásait az Európai Unióban és globális szinten egyaránt. A mai szavazáskor, amikor is számos olyan módosításról kellett vélemény nyilvánítanunk, amelyek megerősítik vagy súlyosbítják ezt a helyzetet, összességében nem tudtam igennel szavazni a módosított javaslatokra és a jogalkotási állásfoglalás-tervezetre, annak ellenére, hogy a jelentésnek vannak olyan kidolgozott részei, amelyeket támogatok.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Jóllehet egyetértek azzal, hogy felül kell vizsgálni a termelők támogatási rendszereit, úgy vélem, a Bizottság javaslatai meghaladják a szükséges mértéket. Ezzel súlyos hatást gyakorolnak a termelők jövedelmére, akik az európai vidéki táj őrzői, és akik alapvető szerepet töltenek be az élelmezésbiztonság terén meglévő függetlenségünkben.

A Capoulas Santos-jelentés sok tekintetben javít a Bizottság javaslatain, különösen azáltal, hogy nagyobb rugalmasságot biztosít a tagállamok számára a kifizetések alsó küszöbének megállapításában.

Ezért igennel szavaztam a moduláció kérelmezéséhez kapcsolódó, évi 10 000 eurós küszöbre, amely kedvező lesz sok kis- és közepes termelő számára. Szintén megszavaztam, hogy a termelők méltánytalan büntetésének elkerülése érdekében ne alkalmazzanak magasabb modulációs arányt a több termelőt egyesítő szövetkezetek és más jogalanyok tekintetében, akik – önmagukban – nem kapnak 100 000 eurónál többet.

Jóllehet a jelentés nem tökéletes – például nem ad teret a további moduláció újraelosztó hatásának –, elégedett vagyok a plenáris ülésen lezajlott szavazás végső eredményével. Ezért szavaztam igennel a jogalkotási állásfoglalásra.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága – most is – eltérő utat választott a Bizottság által kijelölt úttól. A közös agrárpolitika megreformálása helyett a bizottság a támogatások növelését akarja elérni, és azt, hogy az adófizetők nagyobb részt vállaljanak a gazdaság támogatásában.

A Junilistan (Júniusi Lista) határozott véleménye, hogy meg kell szüntetni a mezőgazdasági termékek export-visszatérítését, ezért megszavazta az erre irányuló javaslatokat. Szerintünk az EU nagy kárt okoz külföldön azzal, hogy a szegény országokat elárasztja mezőgazdasági termékekkel, anélkül, hogy figyelembe venné ennek társadalmi hatásait.

A Júniusi Lista a közös agrárpolitika felszámolását akarja elérni, és megjegyezzük, hogy nagy szerencse, hogy az Európai Parlamentnek nincs együttdöntési hatásköre az EU agrárpolitikája terén. Más különben az EU a protekcionizmus, illetve a mezőgazdaságban tevékenykedő különböző csoportoknak nyújtott komoly támogatások csapdájába esne.

Jean-Marie Le Pen (NI), írásban. – (FR) A 2013-as, nagy költségvetési fordulópont előtt, amely a lopakodó újbóli államosítás révén a KAP végét jelentheti, a 2003-as, álcázott reformot követően a tagállamok megállapodásra próbálnak jutni a KAP új reformjáról.

A Bizottság nyíltan bevallott célja a piachoz való fokozottabb alkalmazkodás, a környezetvédelmi és vidékfejlesztési politikákra irányuló közvetlen támogatások csökkentése által.

A reform sajnos nem mérhető össze azokkal a kihívásokkal, amelyekkel Európa mezőgazdaságának szembesülnie kell: 9 milliárd ember élelmezésének megoldása 2050-ben, korlátozott mezőgazdasági területek, a mezőgazdasági alapanyagokkal kapcsolatos spekulációkkal összefüggő áráktól való függőség, és még sorolhatnám.

Ebben az állandóan változó és bizonytalan környezetben meg kell védenünk a WTO által a mezőgazdaságnak nyújtott mentességet, tekintve, hogy a mezőgazdaság és az élelmiszer-feldolgozó ipar nem hasonlítható a többi üzletághoz: olyan, más által nem elvégezhető termelést folytatnak, amely a termelők nemzedékeinek szakértelmén és kiválóságán nyugszik.

És mi van akkor, ha a KAP állapotfelmérése csak az első lépés lenne a KAP teljes liberalizációja felé, mindenféle szabályozás és védőháló nélkül?

Ébernek kell lennünk, és el kell ítélnünk minden liberális irányzatot ebben a kérdésben, ami nem jelenti azt, hogy nem cselekszünk.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (DE) Nem örülök a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által meghozott kompromisszum eredményének, de viszonylag elégedett vagyok. Sikertült elhárítanunk a legsúlyosabb kárt, amelyet termelőinknek kellett volna elszenvedniük az Európai Bizottság által előterjesztett, katasztrofális javaslatok miatt. Sikertült biztosítanunk, hogy a közvetlen kifizetéseket ne csökkentsék 13%-kal 2009 és 2013 között. Ezeket a közvetlen kifizetéseket, amelyek alapvető fontosságúak termelőink számára, 2009-ben és 2010-ben csak 1%-kal, 2011-ben és 2012-ben pedig legfeljebb 2%-kal szabad csökkenteni.

Ha ez a pénz eljut a tejalapba, amint azt javasoltuk, például a tejtermelőknek a legelők után nyújtott támogatásra, a közvetlen jövedelem csökkenése kevésbé lesz fájdalmas. A tej ára újból csökken, de a termelési költségek nem. Például a műtrágya ára 40%-kal nőtt. Sajnos a Bizottság ismételt a tejalap ellen fordult.

Még ha nem is csökkentjük ezeket a termelőknek nyújtott közvetlen kifizetéseket, amelyek összege elérheti az évi 5000 eurót vagy akár az évi 10 000 eurót – amint ahogyan azt a módosításokban is kérték; a módosításokban, amelyek meghaladják a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által javasolt kompromisszumot –, ez nem lesz jelentős hatással a luxemburgi termelőkre, mivel csak a részüben működtetett gazdaságok tartoznak a 10 000 eurós küszöb alá. A legfontosabb szempont az legyen, hogy a

csökkentéseket a lehető legalacsonyabb szinten tartásuk, máskülönben nem lesz jövőjük a teljes munkaidőben tevékenykedő luxemburgi termelőknek, ami elfogadhatatlan.

David Martín (PSE), írásban. – Támogatom a tejkvóták négy éven át tartó, 2%-os növelését, mivel úgy vélem, a 2% biztosítani fogja a sima átmenetet a tejkvóta-rendszer 2015-ös megszüntetése előtt.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Nem szavaztam meg Capoulas Santos úrnak a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelőknek szóló, új támogatási rendszerről szóló jelentését, mert úgy vélem, a mezőgazdaság fenntarthatósága nem védelmezhető európai szinten. A mezőgazdaságnak valóban szüksége van pénzügyi támogatásra, az ágazat fenntarthatóságának és az európai élelmiszerbiztonságnak a védelme érdekében. A finanszírozásnak azonban a közösségi költségvetésből kell történnie, és nem szabad büntetnie a kis- és közepes termelőket például minimális támogatási küszöbök megállapításával. Ellenkezőleg, a személyes munka kritériumát kell a legfontosabbnak tartani a támogatás kifizetéséhez, és gazdaságonként felső támogatási határt kell megállapítani.

Ugyanakkor, a Bizottság által javasolt válságkezelési rendszer nem megfelelő. Ésszerűbb volna egy közösségi finanszírozáson nyugvó, állami biztonsági alap létrehozása, amelynek célja a válságok és a növénybetegségek megelőzése, és amely egy minimumjövédelmet garantálna a termelők számára. Végül, a jelentés nem tartalmaz javaslatot olyan mechanizmusok kialakítására, amelyek az európai termelőket közvetlenül érintő éghajlatváltozás problémáival foglalkoznának.

Neil Parish (PPE-DE), írásban. – A konzervatív képviselők nemmel szavaztak a jelentésre, mivel az nem a jó irányba vezet. Véleményünk szerint alapvető fontosságú, hogy a 2003. évi reform keretében elindított, a támogatások termeléstől való függetlenítésére irányuló folyamatot minden ágazatra kiterjesszék, ezzel lehetővé téve a termelőknek, hogy azt termeljék, amire piaci kereslet van, és valóban egyenlő feltételek mellett folytathassák tevékenységüket. Ez a jelentés ellenzi a támogatások termeléstől való függetlenítését, sőt, megpróbálja visszafordítani a már meghozott döntéseket, például a dohányra vonatkozó rendszernek az egységes támogatási rendszerbe történő bevonását. A jelentés a dohánytermeléséhez kapcsolódó támogatásokat 2012-ig meghosszabbítaná, de ez számunkra nem elfogadható.

A jelentés ezenkívül túlzottan nagy rugalmasságot enged meg a 68. cikk alkalmazásában. Attól tartunk, hogy ez torzítani fogja a piacot, lehetővé teszi a termeléstől függő támogatások kerülő utakon történő kifizetését, és a WTO is kifogásolhatja. Végül, az első 10 000 euro moduláció alóli mentesítése, a nagyon alacsony szintű kötelező uniós modulációval együtt, egyszerűen nem fog elegendő bevételt termelni egy erős vidékfejlesztési politikához, és aránytalanul fogja sújtani az Egyesült Királyság termelőit.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A közös agrárpolitika (KAP) állapotfelméréséről folytatott vita kiváló alkalommal szolgált arra, hogy alaposan megvitassuk a KAP-reformot, amelynek 2013-ban meg kell történnie. Ennek sikeres elérése érdekében óvatosan kell előre haladnunk, egyaránt hangsúlyt helyezve a versenyképességre, a környezetvédelmi és a társadalmi szempontokra, a vidékfejlesztésre és az élelmiszerbiztonságra.

A legnagyobb képviselőcsoportok között létrejött megállapodás, amely valóban csak az előadó, Capoulas Santos úr szándékán múlt, már tartalmaz néhány olyan megoldást és megközelítést, amelyekkel – reményeink szerint – a Tanács foglalkozni fog. És bár jelenleg ez a terület nem tartozik az együtdöntés hatáskörébe, a Parlament ebben a szellemben végezte munkáját, és ezt a tényt a kormányoknak fel kell használniuk.

A csomag mellett szavaztam, tekintettel annak az eredménynek a jelentőségére, amit a biztosítási díjakhoz való közösségi hozzájárulás, illetve az alacsonyabb támogatások megtartása tekintetében sikerült elérni, amelyek mind nagyon fontosak az olyan országok számára, mint például Portugália. Ugyanez igaz a vidékfejlesztési támogatás terén a modulációra vonatkozó kiegyensúlyozott megoldásra. A tejkvóták kapcsán, sajnálatos módon nem sikerült egyensúlyt elérnünk, az olyan régiókban élő termelőknek okozott potenciális kár elkerülése érdekében, mint például Portugália északi és középső része és az Azori-szigetek.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Támogatom a jelentés elutasítását, és annak visszautalását a bizottsághoz, tekintettel arra, hogy a jelentés csak tovább gyengíti a Bizottság által előterjesztett, már így is túlzottan kismértékű és lassú reformokat.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Az az óriási mennyiségű támogatás, amit az EU saját mezőgazdaságára fordít, erkölcstelen és közvetlenül is káros. Ez a támogatás sérti a globális versenyt, amely – mint tudjuk – a

jólét előfeltétele. Ez indokolja a reformokat, amelyekre a mezőgazdaságnak nagy szüksége van, és csökkenti számunkra, azaz a fogyasztók számára a választási lehetőségeket.

A bizottsági javaslat lényeges a további liberalizációs intézkedések szempontjából, a 2003-as reformokkal összhangban. Ezért nem szavazok igennel Santos úr jelentéseire, amelyek nagyon is a bizottsági javaslat felhívását jelentik.

Marek Siwiec (PSE), írásban. – Ma fontos dologról szavaztunk. Olyan kérdésről, amely az Európai Unió valamennyi termelője számára fontos. Ugyanakkor, egyes termelők nem olyan erősek, mint mások, mivel még nem volt idejük alkalmazkodni az EU mezőgazdasági struktúráihoz. Már felhasználták minden kapacitásukat, hogy fenntartható mezőgazdasági vállalkozásokat építsenek ki, amikor erre 1989 után lehetőségük nyílt.

Ezek a gazdálkodók nem azok a nagytermelők, akiket Franciaországból vagy Németországból ismerünk; ők még mindig kistermelők. Ugyanakkor rendkívül fontosak hazám, Lengyelország számára. Szükségünk van rájuk, ha olyan vidéket akarunk, ahol az emberek élni és dolgozni akarnak a jövőben. Ezért van szükségük a mi különleges támogatásunkra. Így ma arra szavaztam, hogy segítsük a kistermelőket, például Lengyelországban, hogy megmutassuk nekik, hogy most és a jövőben is számíthatnak a segítségünkre, és az én segítségemre.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam a KAP keretébe tartozó, mezőgazdasági termelőknek szóló támogatási rendszerekről szóló jelentésre. Támogatom a közös agrárpolitikát.

Az Európai Uniónak támogatnia kell a termelőket, közvetlen támogatások nyújtása és a vidéki infrastruktúra fejlesztése révén. Az EU-nak be kell fektetnie a mezőgazdaságba, különösen most, amikor egy globális élelmiszerválság veszélye fenyeget. Támogattam a 23. módosítást, amely elismeri a juhágazat közösségi szintű támogatásának szükségességét, mivel ez az ágazat jelentős mértékű hanyatlást él át.

Azt is érzem, hogy a tagállamok számára lehetővé kellene tenni, hogy – kiegészítésként – felső határuk 5%-át felhasználhassák a termelők vagy termelők csoportjainak támogatására, a biztosítási díjakhoz kapcsolódó kiadásokhoz való pénzügyi hozzájárulás formájában. Különös figyelmet kell fordítani a kistermelőkre. Ezért támogattam a 211. módosítást, amely eltérést vezet be a közvetlen kifizetések kiegészítő csökkentésétől a közvetlen kifizetésben részesülő és a tagjaik között elosztásra szánt támogatásokat központosító szövetkezetek vagy termelői csoportok esetében. Megszavaztam a 114. és a 118. módosítást is, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy nemzeti felső határuk 15%-át termelők támogatására fordítsák, a tejágazatban tevékenykedő, illetve a juh- és kecskehúst, valamint a marha- és borjúhúst termelő mezőgazdasági termelőket érintő, sajátos hátrányokért nyújtott kompenzációként.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A KAP állapotfelmérésének alkalmazására vonatkozó rendeletek határozott lépést jelentenek abba az irányba, hogy a mezőgazdasági termelés felett monopolhelyzetben levő üzleti csoportok vegyék át az irányítást, saját nyereségük növelése érdekében. Ugyanakkor kikövezik az utat egy totális támadás előtt, amely 2013-ban indul majd a kis- és közepes vállalkozások ellen, amelyeket már meggyengítettek.

A nagyvállalkozások nyomást gyakorolnak a KAP nagyobb mértékű és gyorsabb reformja érdekében, valamint azért, hogy azt a WTO szabályaival összhangba hozzák, annak érdekében, hogy a multinacionális cégek még több földet gyűjthessenek be, megszilárdíthassák függetlenségüket a termelésben és az élelmiszer-forgalmazásban, és megerősítsék pozíciójukat a nemzetközi versenyben.

A KAP következményei már láthatóak a kis- és közepes termelőknél, különösen a 2003-as reform óta, a támogatás termeléstől való függetlenítését követően: a gazdaságok elhagyása, vidéki lakosság számának csökkenése, a kivágások, a vidék elhagyása és a súlyos környezeti hatások.

A következmények a munkavállalókat is érintik, akik szembesülnek a magasabb élelmiszerárak elviselhetetlen költségeivel, és akiknek vállalniuk kell a veszélyes anyagok, valamint kétes eredetű alapanyagok és a bizonytalan termelési módszerek miatt kialakuló, fokozott közegészségügyi kockázatokat.

Határozottan ellenezzük a javasolt rendeleteket, amelyek felfedik a KAP vidékellenes jellegét. Felszólítjuk a kis- és közepes mezőgazdasági termelőket, hogy az EU és a tőke vidékellenes politikája elleni közös harcban fogjanak össze a munkavállalókkal.

(Az írásbeli indokolást az eljárási szabályzat 163. cikkével összhangban lerövidítették.)

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0401/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), írásban. – (PL) Ma a közös agrárpolitika módosításáról szóló tanácsi rendeletről szóló jelentés ellen szavaztam. Véleményem szerint a rendelet nem felel meg számos termelői csoport elvárásainak, és nem mérsékli a régi és az új uniós tagállamok termelői közötti különbségeket. Rendkívül sajnálatosnak tartom, hogy a képviselők többsége nem látja a változtatásra szoruló európai és lengyel mezőgazdaság előtt álló problémákat. Ugyanakkor elfogadhatatlannak tartom az Európai Bizottság által előterjesztett változások irányát.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – A KAP állapotfelméréséről szóló Santos-jelentéssel kapcsolatban (A6-0401/2008) világossá szeretném tenni, hogy bár megszavaztam a jelentést, van a KAP-nak egy olyan aspektusa – a dohánytermesztés támogatása –, amelyet nem tudok támogatni és soha nem is támogattam. Az EU-ban jelenleg a dohány kapja hektáronként a legtöbb támogatást.

Az 1990-es évek elejétől kezdve az EU évente körülbelül 1000 millió eurót költ a dohánytermesztők támogatására. Az e támogatások csökkentésére irányuló erőfeszítések ellenére még mindig több száz millió euro támogatást nyújtanak a dohánytermelőknek (2002-ben 963 millió euro). Ez más mezőgazdasági ágazatokkal összehasonlítva messze a legnagyobb mértékű támogatás, amely torzult ösztönzőket és nagyfokú hatástalanságot hoz létre. Ez nagyon költséges, kereskedelmi szempontból a politika nem működött, ártott az EU jó hírnevének, és kínos következetlenséget tárt fel az EU egészségügyi céljaival szemben. A támogatásokat teljes mértékben el kell vonni a dohánytól (de nem a dohánytermesztőktől), és az egészséges mezőgazdaság támogatására kell fordítani, a jelenleg tervezettnél sokkal gyorsabban.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) A tejkvóták kivonására irányuló bizottsági javaslatot gyengítette a 2010-es felülvizsgálat követelménye. Sőt, a többség elfogadta egy speciális tejalap létrehozását. Véleményem szerint ez a jelentés jobb lehetett volna, ha sikerült volna számos olyan módosítást elfogadni, amely a fokozottabb piaci alkalmazkodást célozza, például a tejkvóták nagyobb mértékű növelését. Sajnos e módosítások egyike sem került elfogadásra, ezért nem szavaztam meg a jelentést.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Sajnáljuk, hogy javaslatainkat elutasították. E javaslatok egy másféle közös agrárpolitika mellett érveltek, amely egyrészt a termelőknek nyújtott támogatásokon alapul, azzal a céllal, hogy fellépjünk a termelőágazatoknak az árváltozások miatti ingatagsága ellen, másrészt piaci szabályozási mechanizmusokon, amelyek tisztességes jövedelmet biztosítanak a kis- és közepes termelők számára, a vidék hanyatlásának és számos régió elnéptelenedésének megakadályozása érdekében.

Szintén sajnálattal vettük tudomásul, hogy elutasították azt a javaslatunkat, amely uniós finanszírozást garantált volna a tagállamokban az állami biztosításokra. A cél az volt, hogy a termelők számára egy minimumjövedelmet biztosítsunk bizonyos körülmények, például aszályok, viharok, jégesők, erdőtüzek vagy járványos állatbetegségek esetén.

Elutasítjuk a tejkvóta-rendszer végének bejelentését, a közös agrárpolitika újbóli magánosítását, valamint a támogatások elosztásakor folyamatosan megnyilvánuló igazságtalanságokat.

Az Európai Bizottság javaslatainak védelme melletti kitartás, még bizonyos módosításokkal sem biztosít szilárd alapot ahhoz, hogy eltérő álláspontot várjunk a Tanácstól.

Christofer Fjellner (PPE-DE), írásban. – (SV) Az Európai Bizottság javaslata számos fontos lépést tesz a helyes irányba, abban a tekintetben, hogy egy versenyképesebb agrárágazatot hoz létre a támogatás termeléstől való további függetlenítése, illetve a kötelező területpihentetés, az exporttámogatások, a tejkvóták, a termelési támogatás és a piaci támogatás megszüntetése által. A javaslat ezenkívül a mezőgazdasági termelésre irányuló közvetlen támogatásokból pénzt csoportosít át a vidékfejlesztésre, négy központi területre összpontosítva: éghajlatváltozás, megújuló energiák, vízgazdálkodás és biodiverzitás. Mivel az Európai Parlament kevesebb reformot akart és lassabb ütemű változást, úgy döntöttünk, hogy a Bizottság eredeti javaslatát támogatjuk, és nem szavazzuk meg a Parlament módosításait.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Annak ellenére, a Bizottság által a közös agrárpolitika tekintetében javasolt módosítások szükségszerűek, úgy érzem, hogy a tejkvóták tekintetében a bizottsági javaslat nagyon káros a kevésbé versenyképes európai régiók számára, mivel azok nagyban függnek a tejágazattól.

Ezért véleményem szerint a tejkvóták megszüntetését nem lett volna szabad megkezdeni a 248/2008/EK rendelettel, és ezt nem lenne szabad folytatni, amint azt a Bizottság javasolta és amellyel az előadó is egyetért.

A Capoulas Santos-jelentés tartalmaz egy pozitív elemet, amikor is 2010-ben egy jelentés kidolgozását kéri a tejpiac helyzetének elemzése céljából.

Végül nem szavaztam a jelentés ellen, mert támogatom az azori-szigeteki cukorgyártás változtatásait, ami majd lehetővé teszi, hogy folytathassák ezt a tevékenységet egy olyan régióban, ahol nincs igazán más, komoly gazdasági alternatíva.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE), írásban. – (DE) A közös agrárpolitika (KAP) állapotfelméréséről szóló mai szavazáson nemmel szavaztam a tejágazatról szóló jelentésre. Azon a véleményen vagyok, hogy piaci elemzés nélkül nem szabad tovább emelni a kvótát. Úgy hiszem, hogy a Parlamentnek a kvóta öt szakaszban, 1%-kal való – a Bizottság javaslata szerinti – emelése teljesen rossz üzenetet közvetítene.

Ugyanakkor üdvözlöm, hogy a Parlament ismételten a tejalap mellett szólalt fel. A mezőgazdasági költségvetésből és – különösen – a tejágazatban félretett alapok hatékony módját jelentik az ágazatra nehezedő terhek mérséklésének és az ágazat szerkezetátalakításának. Emellett támogatom a Bizottság, a Parlament és a Tanács felhívását, hogy 2010. december 31-ig készítsék el a tejpiacról szóló jelentést, amely majd a tejkvóták ellenőrzésével kapcsolatos további intézkedésekről szóló vita alapját képezi. Üdvözlöm azt a tény is, hogy a moduláció önrészét évi 5000 euro összegről 10 000 euro összegre emelték. Ez azt jelenti, hogy a Parlament a többségükben baden-württembergi és bajorországi területeinken található kisebb gazdaságok további támogatása mellett foglalt állást.

Neil Parish (PPE-DE), írásban. – A konzervatív európai parlamenti képviselők támogatták azokat a módosításokat, amelyek lehetővé tették a tejkvóta évi legalább 2%-os, a kvótarendszer 2015-ös eltörlését megelőző növelését, amely a liberalizált, piacorientált tejágazat alapjait készíti elő. Nem támogattuk a kvótanövelés korlátozására irányuló módosításokat. Végül semmilyen irányú jelentős módosítás elfogadására nem került sor, ami azt jelenti, hogy a Bizottság javaslata gyakorlatilag változatlan maradt.

Noha a Bizottság által javasolt évi 1%-os emelés jobb, mint az emelés elmaradása, továbbra is úgy véljük, ez csupán bátortalan lépés. Elutasítjuk azt is, hogy a jelentés nem számol le bizonyos, a termeléshez kötődő kifizetésekkel és piactámogatási intézkedésekkel. Következésképpen a teljes jelentés ellen szavaztunk.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A közös agrárpolitika módosításáról szóló rendelet módosításával kapcsolatos jelentés elfogadása mellett szavaztam. Támogattam a 4. módosítást, amely lehetővé teszi a tejkvóták 2008–2009-es, 2%-os, valamint a 2009–2010-es és a 2010–2011-es gazdasági év esetében 1%-os emelését. Ez majd hozzáférhetővé teszi azokat az elemeket, amelyek a tejágazatbeli piaci helyzet megfelelő értékeléséhez szükségesek. Támogattam azt is, hogy az olyan esetekben, amikor a tejpiaci helyzet az érintett gazdasági évben lehetővé teszi, a tejkvóták emelése a 12 új tagállam esetében is legyen lehetséges. Mindezzel összefüggésben biztosítanunk kell, hogy a tejkvóta módosításáról szóló határozatot megfelelő időben, a kérdéses gazdasági év kezdete (az adott év április 1-je) előtt hozzuk meg.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0390/2008)

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Európai Mezőgazdasági Alapból való kifizetések célja, hogy támogassák a mezőgazdasági termelőket annak biztosításában, hogy a vidék jó mezőgazdasági és környezeti állapotban maradjon. Míg az Európai Unióban előállított élelmiszerekre szigorú előírások vonatkoznak, az élelmiszerek behozatala olyan rendkívül alacsony árakon történik, amelyekre nem vonatkoznak ezek az előírások. Emellett a tejkvótákat megemelték, és a kvótarendszer 2015-ben mindenestől véget ér, ami a tejárak csökkenéséhez vezet, a kistermelőket pedig nyomorba dönti. Végezetül: a Hoferhez hasonló szupermarketláncok európai uniós támogatásban részesülnek, és tovább növelik a hazai mezőgazdasági termelőkre nehezedő nyomást, például azzal, hogy a tejet veszteségvezető termékként alkalmazzák.

A legtöbbet a vidéki területek mezőgazdasági kistermelői szenvedik el, akik a tejtermeléstől függenek ugyan, de nincs lehetőségük arra, hogy nagyban termeljék a tejet. A fogyasztóknak megnövekedett árat kell fizetniük a tejért és az élelmiszerért, ám e pénztöbbletből semennyi nem jut vissza a kistermelőkhöz. Az árak zuhanásának hatását azonban a mezőgazdasági termelők érzik meg. Ez nem maradhat így, mert máskülönben a mezőgazdasági termeléssel felhagyó mezőgazdasági termelők miatt az élelmiszer-behozattól fogunk függeni. Mezőgazdasági termelőink a támogatástól függenek, és ezért szavaztam a Capoulas Santos-jelentés mellett.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (az EMVA-ból) biztosított vidékfejlesztési támogatásról szóló jelentés mellett szavaztam. Igennel szavaztam a 24. módosításra, amely legfeljebb 75 000 euro összegű indulási támogatást határoz meg a fiatal mezőgazdasági

termelőknek. A támogatás legfeljebb 50 000 euro összegű egyszeri támogatásként, vagy az 50 000 euro aktivált értéket el nem érő kamattámogatásként adható. A támogatás e két formájának kombinációja esetén a teljes összeg legfeljebb 75 000 euro lehet.

Igennel szavaztam a 12. módosításra is, amely – a vidékfejlesztési programok megfelelő finanszírozásának biztosítása érdekében – fenntartja, hogy nagyobb rugalmasságra van szükség a Strukturális alapok elkölten forrásainak az ugyanazon tagállamon belüli, e célra való felhasználásának lehetővé tétele érdekében.

- Luis Manuel Capoulas Santos jelentése (A6-0377/2008)

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Természetesen fontos, hogy sor kerüljön a szakpolitika különböző területeinek összehangolására, ám ez nem korlátozódhat kizárólag a finanszírozásra. Az Európai Unióban az az érzése támadhat az embernek, hogy nem tudja a jobb kéz, mit csinál a bal. Egész Európában támogatjuk az áruk szállítását, és támogatjuk az áruszállítás kedvezőtlen hatásai ellen fellépő környezetvédelmi intézkedések előmozdítását is. Egy másik példa a dohánytermelés támogatásának és a dohányfogyasztás csökkentésére irányuló intézkedések egyidejű megvalósítása.

Ugyanez az elv érhető tetten a vidéki területek esetében is. Itt vannak egyrészt a további támogatási alapok, másrészt pedig – a Maastrichti Szerződés követelményeinek és a privatizációval kapcsolatos végtelen lelkesedés eredményeként – a népesség fő központjain kívül eső infrastruktúra szétesőfélben van, a vidéki területek pedig egyre inkább leszakadnak. Ha az osztrák posta privatizálására a tervek szerint kerül sor, akkor egy évtizeden belül a városokon kívüli postahivatalok legalább 20 kilométerre lesznek egymástól. A vidéki területek egyre jellemzőbben az idősök által lakott területekké válnak. E fontos kapcsolattartási eszköz felszámolása az idősök esetében egyre nagyobb mértékű elszigeteltségükhöz vezet, s az infrastruktúra felszámolása nem csupán az időseket, de a hátrányos szociális helyzetű embereket és a mozgáskorlátozottakat is különösen hátrányosan érinti. Igennel szavaztam a jelentésre, annak reményében, hogy a jövőbeni, hatékonyabban koordinált stratégiák alapjául szolgálhat, és ellenpontozza majd a kedvezőtlen fejleményeket.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam Capoulas Santos úr jelentésére. Az „igen” szavazatom egyik oka, hogy válság idején – sajátos módon – a mezőgazdaság egyike azoknak a területeknek, amelyek különös figyelmet érdemelnek.

Az ehhez hasonló időszakokban a fogyasztás általában csökken. Ezért kell a mezőgazdasági beruházásoknak a működési költségek olyan módon való csökkentésére irányulnia, hogy az a mezőgazdasági termékek minőségét ne befolyásolja. Úgy érzem, az elkövetkezendő időszakban át kell gondolnunk és meg kell határoznunk a mezőgazdasági termékek tényleges értékét. Erre azért van szükség, mert máskülönben egyre több és több mezőgazdasági termelő hagy majd fel a mezőgazdasági termeléssel, ha olyanok lesznek a körülmények, hogy már nem tudnák valós áron értékesíteni termékeiket. Gyakran előfordul, hogy a mezőgazdasági termelés költsége nem fedezi a beruházást. Másfelől ne feledjük, hogy a mezőgazdasági ágazat esetében is meg kell határoznunk, és használnunk kell az alternatív tüzelőanyagokat – ezek alkalmazása egyébként stratégiai fontosságú kérdés az egész világ számára.

A jelentésben felvetett kérdések fontosak. A mezőgazdaságnak az EU prioritásai között kell szerepelnie.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.05-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: MR MARTÍNEZ MARTÍNEZ

alelnök

10. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

11. Harmadik országbeli állampolgárok magas szintű képzettséget igénylő munkavállalás céljából való belépésének és tartózkodásának feltételei - A tartózkodási és munkavállalási engedélyre irányuló egységes kérelmekkel kapcsolatos eljárás

Elnök. – A következő napirendi pont a következő jelentésekről szóló vita:

- Az E. Klamt asszony által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében kidolgozott A6-0432/2008 sz. jelentés a harmadik országbeli állampolgárok magas szintű képzettséget igénylő munkavállalás céljából való belépésének és tartózkodásának feltételeiről szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2007)0637 - C6-0011/2008 - 2007/0228(CNS));

- A P. Gaubert úr által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében kidolgozott A6-0431/2008 sz. jelentés a harmadik országok állampolgárainak valamely tagállam területén való tartózkodására és munkavállalására vonatkozó összevont engedélyre irányuló összevont kérelmezési eljárásról, valamint a harmadik országokból származó, a tagállamok területén legálisan tartózkodó munkavállalók közös jogairól szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2007)0638 - C6-0470/2007 - 2007/0229(CNS)).

A Parlament szolgálatai arról tájékoztattak, hogy Klamt asszony – mivel édesapja elhunyt – nincs jelen. Természetesen részvétünket nyilvánítjuk Klamt asszonynak, és köszönöm Weber úrnak, hogy vállalta, előadóként jár el a vita során.

Manfred Weber, előadó. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, már elhangzott, hogy miért én szólok hozzá ma ehhez a kérdéshez. Klamt asszonynak egy közeli hozzátartozója hunyt el. Őszinte részvétünket szeretnénk kifejezni.

Szeretném azzal kezdeni, hogy az előadó nevében köszönetet mondok a területet illető kitűnő együttműködésért. Amint tudják, a jelentés az Európai Parlament Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsága és a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság közötti szoros, egyre nagyobb mértékű együttműködésnek köszönhetően jött létre. Ezért szeretnék köszönetet mondani részt vevő képviselőtársaimnak, valamint az állampolgári jogi, bel- és igazságügyi bizottságbeli árnyékelőadóknak. Az előadó külön köszönetet mond a francia elnökségnek, amellyel szoros kapcsolatot tartott fenn az elmúlt hónapok során. Mindazonáltal az Európai Parlament képviselőjeként ismételen hangsúlyozni szeretném, talán jobb lett volna, ha az egység a nagykövetek szintjén csak az Európai Parlament tanácskozását követően jött volna létre. Ez a szoros együttműködés még hatékonyabb jelzésül szolgált volna.

A lényegre térve, a magasan képzett munkavállalókat illetően az egész világgal versenyben vagyunk. A teljes munkaerőből való 1,72%-os részesedéssel az Európai Unió jóval versenytársai mögött kullog. A munkaerő tekintetében Ausztrália, Kanada, az Egyesült Államok és még Svájc is nagyobb arányban részesedik a magasan képzett munkavállalókból. A legjobb és legképzettebb koponyákért folytatott versenyben az Európai Unió rosszabb helyről indul. Valamennyien tudjuk, hogy e kérdés meghatározó szerepet játszik jövőnk, valamint nemzetgazdaságaink innovációs képessége szempontjából.

A nyolc kompromisszumos módosítás felhasználásával Ewa Klamt megállapodásra tudott jutni a Parlament többi csoportjával az alapvető kritériumokat illetően. Ewa Klamtnak az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság által elfogadott jelentése a harmadik országokból származó magasan képzett munkavállalók befogadásának főbb kritériumait tartalmazza. Az első szempont a magasan képzett munkaerő fogalmának meghatározása, és itt kell megemlíteni a kifizetett bérek mértékének kérdését is. Az irányelv hatálya egyfelől a felsőfokú végzettséggel rendelkezőkre, másfelől a hasonló szintű, legalább öt éves szakmai tapasztalattal rendelkezőkre terjed ki. A Bizottság kezdetben három éves szakmai tapasztalatot javasolt. Az Európai Parlament a fizetési kritériummal kapcsolatban szintén eggyel tovább lépett. A fizetés alsó határa az éves átlagos bruttó jövedelem 1,7-szeresének kell lennie. A Tanács az 1,5-szeres tényezőt választotta. Ezért tehát hangsúlyozni szeretném, hogy az Európai Parlament a magasan képzett munkaerő magasabb szintű fogalom meghatározását teszi szükségessé.

A következő kérdés az agyelszívás kérdése, amely szintén fontos szempont. Hogyan kezeljük ezt a kihívást? Nem kellene magasan képzett munkaerőt toboroznunk olyan harmadik országokból, ahol égető szükség van rájuk. A kék kártya iránti kérelem elutasítható, ha az agyelszívás tényleges problémát jelent. Ugyanakkor őszintének kell lennünk saját magunkkal szemben. Noha az agyelszívás kérdését komolyan vesszük, a világpiacon versenyzünk, és ezért határidőt kell szabni a kék kártya kérdésének rendezésével kapcsolatban.

Természetesen nem csak az adminisztratív tényezők játszanak fontos szerepet abban, hogy Európa mennyire vonzó a magasan képzett munkaerő számára. A kulturális tényezők, például a bevándorlás iránti nyitottság és az, hogy a legtehetségesebbeket vonzzuk ide, szintén fontos tényező. Mindazonáltal nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a hozzáadott értéket, amelyet a kék kártya biztosíthat Európának. Először értünk el sikereket az egész Európára kiterjedő, szabványosított befogadási rendszer kialakítását illetően. Ez tényleges hozzáadott értéket képvisel.

A holnapi szavazás is fontos számunkra, mivel külön módosítást nyújtottunk be, amely a közösségi preferenciát hangsúlyozza. Ez azt jelenti, hogy amikor rendelkezésre állnak az adott munka szerinti képesséssel

rendelkező európai munkavállalók, akkor őket kell előnyben részesíteni a kék kártya kibocsátásával szemben. Azt is ki kell emelnünk, hogy valamennyien egyetértettünk ebben, és gondoskodnunk kell arról, hogy erről a származási országok is értesüljenek, továbbá hogy a szabványosított eljárás megléte ellenére sem kívánunk európai kontingenseket megállapítani. Másként szólva, nem kívánjuk meghatározni, milyen legyen a bevándorlás szintje. Ennek nemzeti hatáskörben kell – és fog is – megmaradni. Az előadó nevében szeretnék ismételtet köszönetet mondani minden résztvevőnek. Remélem, hogy a holnapi eredmény ugyanolyan jó lesz, mint az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban elért eredmény.

Patrick Gaubert, előadó. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Nagyon örülök annak, hogy a mai jogalkotási vita a legális bevándorlással foglalkozik, mivel lehetővé teszi számunkra, hogy részt vegyünk egy olyan vitában, amely már nem, illetve többé már nem az illegális bevándorlás kriminalizálására összpontosul, hanem – nagyon helyesen – a kedvező aspektusokat, valamint a legális bevándorlásnak az európai gazdasághoz való jelentős mértékű hozzájárulását emeli ki.

Fontos, hogy a jelenlegi demográfiai helyzetben emlékeztessük az európaiakat a bevándorlásnak az Európai Unió gazdasági prosperitásához és fejlődéséhez való jelentős mértékű hozzájárulására. A rendelkezésünkre álló legfrissebb demográfiai előrejelzések jelentős mértékű kockázatokat tárnak fel a nyugdíj-, az egészségügyi és a társadalombiztosítási rendszerek fenntarthatóságát illetően.

E helyzettel szembesülve az Európai Unió választása egyértelmű: a legális, gazdasági bevándorlást ösztönző közös, a nemzeti piaci követelményekkel összhangban hatékonyan irányított bevándorlási politika előmozdítása. Ezért ma két, messze ágazó, pragmatikus jogalkotási szöveget vitatunk meg, amelyek szándékaink szerint megfelelnek a tagállamaink által egyértelműen meghatározott munkaerő-piaci követelményeknek.

E két szöveg egyidejű elfogadásával az Európai Parlament a nyitottság egyértelmű üzenetét küldi, amelyet teljes mértékben ki kell használnunk, hogy elmagyarázzuk a közvéleménynek, állampolgárainknak és a harmadik országoknak, melyek azok a kedvező irányú lépések, amelyeket a bevándorlás tekintetében teszünk. Nem kell szégyenkeznünk az ebben az ügyben hozott döntéseink miatt, és ebben a tekintetben nincs szükségünk a harmadik országok vezetőinek kioktatására, akik maguk képtelenek megfelelő politikát folytatni annak érdekében, hogy lakosaik ne kényszerüljenek életük kockáztatására akkor, amikor egy jobb élet reményében Európába indulnak.

Rátérve az egységes eljárásról szóló irányelvre – amelynek előadója én vagyok –, a javaslat egyablakos rendszert hoz létre azon harmadik országbeli állampolgárok számára, akik munkavállalási céllal kívánnak letelepedni valamelyik tagállamban. A javaslat egyszerűbb, rövidebb és gyorsabb, egységes kérelmezési eljárást ír elő – úgy a munkáltató, mint a bevándorló számára, amelynek célja a bürokratikus eljárások csökkentése és az adminisztratív intézkedések egyszerűsítése. Az eljárás és az egységes engedély megkönnyíti az engedélyek érvényességének ellenőrzését mind a közigazgatás, mind pedig a munkáltatók számára.

Az irányelvtervezet – másodsorban – számos területen egyenlő bánásmódot biztosít a harmadik országokbeli állampolgárok számára. A jogszerűen az Európai Unió területén tartózkodó bevándorlók és az újonnan érkezők alapvető szociális és gazdasági jogainak elismerése hozzájárul integrációjuk hatékonyabbá tételéhez, és ilyen módon magasabb szintű társadalmi kohéziót eredményez.

Az egyenlő bánásmód elve a munkafeltételekre, a munkahelyi biztonságra és egészségre, az oktatásra, a szakképzésre, a szakképesítések elismerésére, a társadalombiztosításra, így az egészségügyi ellátásra, a kifizetett nyugdíjak exportjára, az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférésre, valamint az adóelőnyökre terjed ki.

Valóban tervbe vettünk realisztikus korlátozásokat, de biztosítanunk kell, hogy e korlátozások ne legyenek szigorúbbak a kék kártyával kapcsolatban tervezetteknél. Figyelembe kell venni a bevándorlók érdekeit, jogaikat pedig meg kell védeni. A számadatok azt mutatják, hogy a bevándorlók körében a munkanélküliség aránya nagyobb, mint az Európai Unió állampolgárai körében, hogy gyakran bizonytalan a foglalkoztatásuk, a befogadó ország nyelve ismeretének hiánya pedig nagy akadályt jelent.

A Bizottság által javasolt két szöveg – és itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy kiemeljem a javaslatok ésszerűségét – megfelel a bevándorlási politikával kapcsolatos elképzelésünknek: elég határozott, ugyanakkor humánus. Szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és a francia elnökségnek azokért a kivételes és hatékony erőfeszítésekért, amelyeket a két, egymást tökéletesen kiegészítő szöveg gyors elfogadása érdekében tettek.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, előadók, Manfred Weber és Patrick Gaubert úr, tisztelt képviselők, Barrot bizottsági alelnök úr! Kérem Weber urat, továbbítsa részvétnyilvánításunkat Klamt asszonynak, aki nem lehet velünk.

Majdnem négy évvel ezelőtt, 2005 januárjában az Európai Bizottság fontos vitát jelentett be a gazdasági bevándorlással kapcsolatos proaktív európai szakpolitika kilátásairól. Megjegyzendő, hogy jelentős mértékű volt az ellenállás, számos ellenvetéssel éltek, és nagy erőfeszítéseket kellett tenni a kérdéssel kapcsolatos konszenzus megteremtése érdekében. Patrick Gaubert úr éppen erre mutatott rá. Azt is megismételte, mennyire meglepő, hogy mennyit változott azóta a témával kapcsolatos vélemény. A gazdasági bevándorlás lett a közös bevándorlási politika első pillére, amelynek elfogadásáról az október 16-i Európai Tanácsban döntöttek a tagállamok az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum jóváhagyásával.

Az Európai Parlament ma plenáris ülésen dönt a gazdasági bevándorlás közös eszközeit megállapító két első közösségi szövegről. Az első, a kék kártya, egész Európára kiterjedően lehetővé teszi a magasan képzett munkaerőhöz való hozzáférést, és többféle jogot, valamint jogi eszközt biztosít.

A második, a tartózkodási engedélyt és a munkavállalási engedélyt egyesítő egységes engedély jelentős mértékben csökkenti minden, a legális munkavállalás céljából az Európai Unióba érkező személy adminisztratív terheit, és számos jogot biztosít számukra az egész Unióra kiterjedően.

E két szöveg azt szemlélteti, hogy az Unió ténylegesen elkötelezett a legális bevándorlás ügyének előmozdítása mellett – amint arra az előadók is rámutattak –, hogy meg kívánja könnyíteni a jogszerűen a területén tartózkodó harmadik országokbeli állampolgárok életét, azaz röviden: hogy nem az az Európa-erőd, amelyet néhányan látni szeretnének.

Szeretném elismerésem kifejezni az előadók által a két javaslattal kapcsolatban végzett munka iránt. Tevékenységük – és ezt nagy örömmel emelem ki – megnyitotta az utat a Tanács és az Európai Parlament közötti, a munka során mindvégig megvalósuló szoros együttműködés előtt.

Először a kék kártya kérdésével kívánok foglalkozni. Alig egy évvel a Bizottság javaslatát követően a Tanács általános megközelítést tudott előterjeszteni. Az egyhangúsággal kapcsolatos előírás miatt nem volt egyszerű a feladat. A Tanács – a Klamt asszonnyal való kiváló együttműködésnek köszönhetően – az Európai Parlamentben folytatott viták számos területét figyelembe vette, legyen szó akár a kártya kedvezményezettjeinek meghatározásáról, a kártya kibocsátási feltételeiről, az etikus munkaerő-felvételi módszerre fordított figyelemről és a körkörös migráció lehetőségeiről, továbbá az életkor alapján való megkülönböztetés kiküszöböléséről, vagy a kártya érvényességével kapcsolatosan szükséges rugalmasságról.

Egyetlen kérdés van, amelyben jelentős mértékben eltér egymástól az Európai Parlament és a Tanács véleménye, és ez a bérkritérium kérdése. A Tanács alacsonyabb küszöbértéket fogadott el, további eltéréseket téve lehetővé a munkaerőhiánytól sújtott ágazatok számára, ami még több ember előtt tárja fel a kék kártya előnyeit. Tekintetbe véve az előterjesztett javaslatokat, remélem, az Európai Parlament el tudja majd fogadni a Tanács álláspontját, és ilyen módon kiterjeszti a kék kártya hatályát.

A munka a siker ígéretét hordozza magában, amely hármas üzenetet hordoz európai polgártársaink számára: Európának az iránti eltökéltségét, hogy megszervezze a legális, különösen a szakmai célokból történő bevándorlás lehetőségét. Ezzel összefüggésben ténylegesen ez az első, e határozott célkitűzéssel rendelkező szöveg. Magában hordozza az európai integráció rugalmas jellegét is, annak szimbólumával, amellyé majd az európai kék kártya válik, valós mobilitást kínálva Európán belül a magasan képzett harmadik államokbeli állampolgároknak és családtagjaiknak, összhangban az egyes tagállamok hatáskörével, mivel – természetesen – valamennyi tagállam megtartja a saját munkaerőpiaca feletti ellenőrzését. A harmadik üzenet annak jelentőségéhez kapcsolódik, amelyet az Unió a tapasztalt és tehetséges munkaerő idevonzásának tulajdonít a mára globalizálttá vált világban, összhangban az annak érdekében tett erőfeszítésekkel, hogy Európa versenyképességét a lisszaboni stratégia keretében ösztönözzék.

Ilyen módon az Európai Unió vonzó jellegének fokozásával kapcsolatos kíváncsiságát összehangolja a legszegényebb országok fejlődésének előmozdítása iránti elkötelezettségének fenntartásával. A Tanács biztosította, hogy az agyelszívás megelőzésére és korlátozására irányuló további javaslatok sorát foglalják bele az irányelvbe. Mindezt itt is fontosnak tartom hangsúlyozni, és – természetesen – visszatérek majd rá az észrevételeikkel kapcsolatos válaszaikban is, – és semmi kétségem afelől, hogy lesznek ilyen észrevételek, mivel tudom, képviselőtársaim mennyire elkötelezettek a származási országokkal, és különösen az afrikai országokkal való hatékony, és az egyenlőségen alapuló együttműködés iránt.

Most pedig rátérek a tartózkodási engedélyt és a munkavállalási engedélyt egyesítő egységes engedély megállapításáról szóló irányelvre. Szintén fontos szövegről van szó, amely jelentős mértékben megkönnyíti a jogszerű, átlátható, rugalmas és tervezhető keretekben megvalósuló gazdasági bevándorlást, miközben egyszerűsíti az adminisztratív eljárásokat, amelyek – sajnos túl gyakran – akadályozzák az Unió gazdasági és demográfiai egyensúlya szempontjából szükséges bevándorlást. Mindezek mellett a szöveg összefoglalja az Európai Unióban jogszerűen tartózkodó és dolgozó valamennyi harmadik országbeli munkavállaló jogait.

Az irányelv kezdeti fogadtatása nem tette lehetővé, hogy jelentős mértékű előrehaladást prognosztizáljunk a közeljövőre nézve. A két kártyával kapcsolatban elvégzett munka ugyanakkor lépésről lépésre tette lehetővé, hogy tisztán lássunk a kérdésben. Az elnökség minden erőfeszítést megtett annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb előrehaladást érjék el a javaslat véglegesítését illetően, és természetesen a legmesszemenőbben figyelembe vette a parlamentbeli állásfoglalásokat.

A szöveggel kapcsolatos munka felgyorsult, és bízunk benne, hogy a fő elemeket december végéig megállapítják. A javaslatot első alkalommal a Bel- és Igazságügyi Tanács során vitatják meg a miniszterek november 27-én és 28-án. Egyértelmű, hogy az Európai Parlamentnek az e szöveg megfelelőségével és hozzáadott értékével kapcsolatos határozott üzenete nagyot lendít a most formálódni kezdő folyamaton, amely kikövezi a bevándorlók életét egyértelműen egyszerűbbé tevő irányelv végleges elfogadásának útját.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, én magam is szeretnék köszönetet mondani az előadóknek: Klamt asszonynak – akinek ugyanakkor Jouyet úrhoz hasonlóan részvétemet nyilvánítom – és természetesen Patrick Gaubert úrnak. Jelentéseik kiválóak. Szeretnék köszönetet mondani a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság két előadójának, Jelea asszonynak és Masiel úrnak. Köszönetet mondok Manfred Weber úrnak, aki Klamt asszonyt helyettesíti.

A két javasolt irányelv az első azok sorából, amelyeket a Bizottság 2005-ben a legális bevándorlással kapcsolatos cselekvési tervében jelentett be. Nem csak a bevándorlók számára, de tagállamaink és a tagállamokbeli társaságok számára is fontosak. Folytatva Patrick Gaubert úr és az ön iménti gondolatait, Jouyet úr, a két tervezet a bevándorlásról és a menedéjogról szóló – a francia elnökség által teljességgel végigvitt – paktum valódi jelentőségét mutatja, és azt mutatja, hogy a paktum ténylegesen kiegyensúlyozott. Ugyanakkor az európaiaknak a migrációs hullámok előtti nyitás iránti vágyát is szemlélteti, amely különösen hasznos lehet, és kedvező hatásúnak bizonyulhat az európai társadalom számára.

A két tervezet lehetővé teszi számunkra, hogy egy nyitott Európai Unió képét mutassuk, amely befogadja a harmadik országokból érkezőket, akik ilyen módon jogosan tartózkodhatnak itt, valamint a képzettségük szintjének megfelelő munkát vállalhatnak, és – mondanom sem kell – valamennyi jogukkal élhetnek is. A tervezetszövegek az Európai Uniónak a közös bevándorlási eszközökkel kapcsolatos megállapodásra, és így a társadalom elvárásai, a bevándorlók jogai, valamint a származási országaik szükségletei közötti megfelelő egyensúly kialakítására való képességét is szemléltetik.

Egy horizontális eszközzel, az egységes engedélyről és a bevándorló munkavállalók jogairól szóló irányelvvel szeretnék kezdeni. Megelégedésemre szolgál, hogy a Bizottság eredeti javaslatának körvonalait megerősítették, különösen az egységes eljárással, a harmadik országokbeli, munkaerőként befogadott állampolgárok egységes engedélyével, valamint a valamennyi legálisan dolgozó munkavállaló közös – itt maradásuk eredeti okaitól független – jogaival kapcsolatban.

Alapvető feladat annak biztosítása, hogy valamennyi legálisan dolgozó harmadik országokbeli állampolgár ugyanazokat a minimális jogokat élvezhessék valamennyi tagállamban. Számomra úgy tűnik, mindez összhangban van az alapvető jogokkal kapcsolatos nagyszerű európai elvekkel.

Tisztelt Gaubert úr, az ön jelentése új, illetve további, a Bizottság által támogatható elemeket javasol. Különösen három módosítást szeretnék kiemelni: a tartózkodási engedély meghosszabbítása közigazgatási elbírálásának késedelme esetén az ideiglenes tartózkodási engedély kibocsátását lehetővé tevő módosítás, az eljárási jogokat megerősítő módosításokat és végül a már jogszerűen valamelyik tagállamban tartózkodók egységes engedélyért való folyamodásának lehetőségét előíró módosítások.

A Bizottság megérti, és osztja is az Európai Parlamentnek azt az óhaját, hogy ki kell küszöbölni az egyenlő bánásmódot előíró cikkbeli esetleges korlátozásokat, és – az elnökséghez fordulva – remélem, hogy a Tanács a lehető legnagyobb nyitottsággal fogadja e módosításokat.

Szeretnék néhány szót szólni Klamt asszony jelentésének az európai két kártyával foglalkozó részével, amelyre Weber úr is emlékeztetett. Az európai két kártya célja az, hogy növelje az Európai Unió vonzerejét, hogy képessé tegye a harmadik országokbeli magasan képzett munkavállalók annak érdekében való

befogadására, hogy a legális bevándorlás – kiegészítve a lisszaboni stratégiát – hozzájárulhasson gazdaságunk versenyképességének megerősítéséhez.

A Parlament elé terjesztett jelentés a Bizottság álláspontját képviseli a közös rendszer európai bevezetésének szükségességét és sürgősségét illetően. A Bizottság – ennél fogva – bizonyos fenntartások mellett osztja a jelentés megállapításait. Először, a Bizottság természetesen előmozdítja a rendszert vonzóbbá tevő módosításokat, különösen azokat, amelyek az egyenlő bánásmóddal és a munkaerőpiachoz való, kétéves kékkártya-birtokosságot követő hozzáféréssel kapcsolatos korlátozások felszámolására irányulnak. A második pedig menekülteknek a jogszerűen itt-tartózkodók kategóriájába való belefoglalása, hogy nekik is előnyükre válhasson a rendszer. Ez az eszköz hiányzott az eredeti javaslatból, de mindenféle, így politikai, humanitárius és gazdasági – szempontból is hasznosnak találtuk.

Végül a szakmai tapasztalattal kapcsolatos kritériumok visszatartása bizonyos szakmákkal kapcsolatban. Az egyes személyek tapasztalatai és képességei különösen az újabb technológiákkal kapcsolatos ágazatokban fontosabbak minden diplománál.

Ezzel szemben azonban a Bizottság nem tudja elfogadni azt a módosítást, amely a kék kártya kibocsátását az olyan országok állampolgáraira korlátozná, amelyek megállapodást írtak alá az Unióval. Igaz, hogy e módosítás a fejlődő országokat sújtó kedvezőtlen hatások mérséklésére irányul, de a Bizottság úgy véli, hogy ez az irányelv szélsőségesen korlátozott alkalmazásához vezetne. Ez azonban a magasan képzett bevándorlókkal szembeni megkülönböztetés kockázatát vetné fel, akik onnantól kezdve a nemzeti rendszereket használhatnák, amelyek felett sem a Bizottságnak, sem pedig a Parlamentnek nincs semmilyen ellenőrzése.

Hasonlóképpen fenntartásaimnak kell hangot adnom a körkörös migráció jogától való eltérés lehetővé tételével kapcsolatban. Őszintén szólva, ez nem is annyira fenntartás, hanem inkább nézeteltérés. A „huzamosabb tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállás elvesztése nélkül a származási országba való kétéves visszatérés lehetősége alapvető fontosságú, amennyiben lehetővé kívánjuk tenni például a személyzet egyetemek és kórházak közötti cseréjét, vagy csak arra kívánjuk bátorítani a diaszpórákat, hogy járuljanak hozzá származási országaik fejlődéséhez. Ez korlátozná a körkörös migrációt, amelynek kialakulását egyre jobban várjuk.

Végül néhány szót szeretnék szólni a munkaerőpiac állapota számbavételének szükségességéről. Amint arra Manfred Weber úr is emlékeztetett, olyan Európában élünk, ahol a munkaerőpiacok tagoltak, és az egyes tagállamok saját maguk határozhatják meg, mennyi bevándorlót kívánnak befogadni. Természetesen nem szabad elfelednünk, hogy a munkaerő-piaci területet illetően fennáll annak a kötelezettsége, hogy be kell engedni a többi tagállam valamennyi európai polgárát.

Zárásul az elnökséghez, Jean-Pierre Jouyet úrhoz fordulok, és remélem, hogy a lehetőségekhez mérten a Tanácsban jövő héten összeülő miniszterek a lehető legtöbbet átveszik majd a Parlament javaslataiból, amelyek – természetesen – hozzáadott értékkel szolgálnak, és remélem, hogy még az év vége előtt bizonyíthatjuk, hogy ez az Európa – amely távol áll attól, hogy önmagába forduljon – meg kíván nyílni e migrációs hullámok előtt, abban a tudatban, hogy a bevándorlási célországokkal egyetemben a bevándorlási hullámok összehangolt irányítása felé kívánunk elmozdulni.

(Taps)

Danutė Budreikaitė, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (LT)? A remények szerint a kék kártyával kapcsolatos javaslatnak megfelelően a képzett munkaerő számára vonzó lesz az Európai Unió és megteremtődnek az ahhoz szükséges feltételek, hogy időlegesen, de ugyanakkor hosszú távon itt maradjanak. A javaslat szerint nem lesz agyelszívás, inkább a képzett szakemberek hazatérésére, körkörös mozgására kerül majd sor. Ez nem túl valószínű.

Hogyan jelenik meg a javaslat fejlesztési együttműködési szakpolitikák tükrében?

A kék kártya bevezetésével a fejlődő országok, különösen a legérzékenyebb területeken, így az oktatás és az egészségügy területén veszítik el szakembereiket, akiknek képzésében az EU is részt vett. E szakemberek hiányát saját országainkból származó önkéntesekkel kell feltölteni.

Emellett az Egyesült Királyság, Írország és Dánia nem vesz részt a kék kártya programban, hogy ne vonják el a szakembereket a fejlődő országok érzékeny ágazataiból. Ebben az esetben a fejlődő országok támogatására irányuló kezdeményezések sikertelennek tűnnek. Úgy tűnik, az üzleti érdek továbbra is előbbre való.

A valóságban a kék kártya jelentős intellektuális károkat okozhat a fejlődő országoknak.

Jan Tadeusz Masiel, a véleményelőadója. – (PL) Elnök úr, biztos úr, miniszter úr, a harmadik országbeli képzett állampolgároknak az Európai Unióba való befogadásáról szóló irányelv az első jelentős lépés a közös európai uniós bevándorlási politika felé. Ez az első komoly kísérlet az illegális bevándorlás korlátozására és az Európába való jogszerű bevándorlás előmozdítására.

A kék kártya rendszer előkészítése során a harmadik országbeli állampolgárok által való esetlegesen elkövetett visszaélésektől való félelem és az azzal kapcsolatos remény osztott meg bennünket, hogy az újonnan érkezők megfelelnek munkaerőpiacaink szükségleteinek és hozzájárulnak gazdaságaink fejlődéséhez. A kék kártyát Európa hívókártyájának szánjuk, amely a munkavállalás és az élet szempontjából vonzó helyé teszi Európát a kis és közepes vállalataink által igényelt képzett munkavállalók számára.

Az általam képviselt Foglalkoztatási és Szociális Bizottság szempontjából fontos volt annak biztosítása, hogy az Európai Uniótól származó munkavállalókkal ne bánjanak kevésbé jól, mint saját állampolgárainkkal. Emiatt rendelkezniünk kellett az azonos munkáért járó azonos berről, biztosítanunk kellett a családok egyesítésének lehetőségét, és hozzáférést kellett nyújtanunk a szociális biztonsági ellátáshoz, hogy elérhessük az érkezők gyors és teljes integrálódását. Végezetül szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadók közreműködéséért, és arról szeretném tájékoztatni a francia elnökséget, hogy a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság azon serénykedett, hogy támogatást nyújtson a céljainak még a hivatali ideje lejárta előtti eléréséhez.

Rumiana Jeleva, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (BG) Szeretnék gratulálni Gaubert úrnak az Európai Unió területén való tartózkodás és munkavállalás céljából harmadik országbeli állampolgárok részére kiállítandó egységes engedélyről szóló jelentéséhez. Az irányelvvel kapcsolatban én voltam a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. Bulgária európai parlamenti képviselőjeként – amely egyike annak a tíz tagállamnak, amelyre átmeneti időszakot szabtak – határozottan ellene vagyok annak, hogy korlátozzák a munkaerőpiachoz való szabad hozzáférést az európai munkaerő jelentős része számára. Emiatt üdvözlöm az európai intézmények arra irányuló erőfeszítéseit, hogy egyenlő bánásmódot biztosítsanak mindenkinek, aki az Európai Unióban él, valamint legalisan ott dolgozik.

Az irányelv célja, hogy horizontális eszközként hasson, nem tévesztve szem elől, hogy már külön irányelvek vannak hatályban, illetve várnak elfogadásra. Az ideiglenes munkavállalásokról, a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező munkavállalókról szóló irányelvekre, valamint az európai uniós kék kártyákról szóló, ma tárgyalt irányelvre gondolok. Álláspontunk kialakítása során parlamenti bizottságunkbeli kollégáim támogatását élvezhettem, és úgy vélem, az általunk javasolt szövegek kiegyensúlyozott módon határozzák meg a harmadik országbeli munkavállalók jogait. Itt szeretném megemlíteni az oktatáshoz, a diplomák és szakképesítések elismeréséhez, a munkafeltételekhez, a társadalombiztosításhoz való hozzáféréshez, az adócsökkentéshez és más egyébekhez való jogot. Ez az irányelv megállapítja a harmadik országbeli munkavállalók munkával kapcsolatos jogainak minimumát. Következésképpen a nekik biztosított jogok nem haladhatják meg a külön irányelvek alapján szavatolt jogokat. Ugyanis ez az oka annak, hogy az Európai Bizottság javaslata különös feltételeket ír elő a jogok gyakorlásához. Álláspontunk végleges – a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság által szavazásra bocsátott – változatában a feltételek azonban hiányoznak. Emiatt olyan helyzetbe kerültünk, amelyben nyilvánvalóak az ellentmondások például az európai uniós kék kártyával, valamint az egyéb külön irányelvek – például a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló irányelv – alapján szavatolt feltételekkel.

Hölgyeim és uraim, a pénzügyi és gazdasági válság idején realistának kell lennünk. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság előadójaként arra kérem önöket, felelősséggel járjunk el, és szavazzunk igennek egy logikailag helyes és következetes dokumentumra.

Gál Kinga, a PPE-DE képviselőcsoport részéről. – (HU) Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Biztos úr, tisztelt kollégák. Fontos és hosszú távú jelentéseket vitat meg most és fogad el holnap a Parlament ebben a migrációs rendeletcsomag-keretben.

Jelenleg az Unióban 27 különböző rendszer szabályozza a harmadik államok állampolgárainak helyzetét. A két új irányelv egyszerűbb procedúrát biztosít a magasan képzett munkavállalók számára, illetve magában foglalja az egyszerűbb belépés és tartózkodás lehetőségét. Láthatjuk, hogy jól működő kompromisszumos rendszert képes bevezetni ez a két rendelet a mai fragmentált szabályozás helyett.

Az Európai Néppárt jelentéstevői ebben komoly, érdemi munkát végeztek. A kiemelten képzett munkaerő alkalmazásáról szóló jelentés, amely a „kék kártya” néven vált ismertté, kiegyensúlyozott, jó jelentés. Külön dicséret illeti Ewa Klamt jelentéstevőt. Hasonlóan gratulálunk Gaubert úrnak jelentéséhez.

A Néppárt ugyanakkor elkötelezett amellett, hogy az uniós állampolgárok részére a preferenciális eljárás klauzulája mindenképp az irányelv fontos része legyen. Felhívom tehát azon kollégáink figyelmét, akik a preferenciális bánásmód elvét kifogásolják, és ezért módosításaikkal kivennék ennek az elvnek a rögzítését a jelentésből, hogy magyar állampolgárként, de akár valamennyi új tagállambeli polgár nevében elfogadhatatlannak tartom, hogy ne legyen egyértelműen rögzítve, hogy a tagállam munkavállalója előnyt élvez az Unión kívüli, harmadik állam munkavállalói előtt.

Különösen olyankor elfogadhatatlan és tükröz kétszínűséget ez a hozzáállás, mikor mi, új tagállamok polgárai a mai napon, és még ki tudja meddig, diszkrimináltak vagyunk a munkaerőpiac hozzáférése esetében számos régi tagállamban. Európának szégyene, hogy úgy beszél a közös Uniókról, hogy még mindig másodosztályú polgároknak kezeli az új tagállamok polgárait ezen a területen. Köszönöm a figyelmüket.

Javier Moreno Sánchez, a PSE képviselőcsoport részéről. – (ES) Tisztelt elnök úr, kérem, hogy bevezető szavaim az ördögi időmérő eszköz ne vegye figyelembe, mivel csatlakozni szeretnék azokhoz, akik a Parlament részéről részvételüket nyilvánították Klamt asszonynak, valamint gratulálni kívánok az előadókknak.

És most megkezdem hozzászólásomat. Gratulálok az előadókknak, ugyanis e két javaslattal minőségi előrelépést teszünk a közös bevándorlási politika irányában, és előmozdítjuk a legális bevándorlást, amely kulcsfontosságú eleme globális megközelítésünknek.

A legális bevándorlók közös jogait, valamint az egységes tartózkodási és munkavállalási engedélyt a lehető legnagyobb számú munkavállalóra ki kell terjeszteni. Ennek eredményeként mi szocialisták azt kérjük, hogy a munkavállalók semmilyen kategóriáját ne zárjuk ki.

A kék kártya lehetőséget kínál a bevándorlóknak arra, hogy családotól telepedjenek le országainkban, és itt dolgozzanak. Egyetlen ajtót tár fel előttük mind a 27 munkaerőpiacra. Azonban nem csupán a magasán képzett munkavállalók lépnek be ezen az ajtón. Biztos úr, ezért azt várjuk a Bizottságtól, hogy rövid időn belül terjessze elő a többi munkavállalói kategóriára vonatkozó javaslatait.

Hölgyeim és uraim, az agyelszívást el kell kerülnünk. A kék kártya nem válhat olyan útlevélle, amely a kulcsfontosságú emberi erőforrásokat a fejlődő országok elhagyására ösztönzi. A PSE képviselőcsoportja azt szeretné, ha minden Európába jövő szakember helyett mi finanszíroznánk egy új szakember képzését a származási országban.

Végezetül, Európának vonzó célállomásnak kell lennie, és nem csupán az Unión kívülről érkező tehetségek, de saját európai tehetségeink számára is. 2007-ben majdnem 300 000 magasán képzett európai hagyta el az uniót, hogy azon kívül dolgozzon. Meg kell tennünk mindent, ami módunkban áll, hogy az Európa-házban tartsuk őket.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport részéről. – Tisztelt elnök úr, úgy tűnik, mintha a konzervatívok és a szocialisták kéz a kézben járnának a kék kártyával kapcsolatban, amelyet képviselőcsoportom – hogy őszinte legyek – nagy megrökönyödéssel szemlél. Eleddig az EU bevándorlásról szóló, átfogó csomagot próbált összeállítani, amely magában foglalná az illegális bevándorlás rendezésére szolgáló intézkedéseket, valamint az Európát a legális bevándorlás tekintetében az előretekintés stratégiája felé elmozdító intézkedéseket.

Talán még emlékeznek a visszatérési irányelvről szóló, érzelmektől áthatott vitára. Az ALDE képviselőcsoport akkor azt mondta, hogy a visszatérési politika nem vizsgálható csak önmagában: a bevándorlásról szóló teljes csomag szerves – és szükséges – részének kell tekinteni, ami továbbra is nagyon igaz. Ma végül lehetőségünk nyílt arra, hogy határozottan nyilatkozzunk a legális bevándorlás jobb lehetőségeinek szükségességéről, hogy rendezni tudjuk a vállalkozások igényeit, amelyeknek sürgősen szüksége van a képzett munkaerőre.

Sajnos nem várhattunk túl sokat az EPP képviselőcsoportjától a legális bevándorlással kapcsolatban, de mindez előre látható volt. Attól pedig, hogy a PSE – mondhatni – boldog összhangban van az EPP-vel a kék kártyával kapcsolatos módosításokat illetően, égneik áll a hajam. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban végrehajtott szavazást követően a rendszer jelentős mértékben felhígult. Túl sok korlátozást vezettek be, amelyek semmilyen módon nincsenek segítségünkre akkor, amikor az Európai Uniót vonzóbbá kívánjuk tenni a magasán képzett munkavállalók számára.

Egyértelműnek kell lennie, hogy a kék kártya célja az, hogy versenyképesebb legyen az EU gazdasága. A kék kártyáról szóló javaslat nem egyszerűen arról szól, hogy kiválogatjuk a legjobbakat, agyelszívást hajtva végre a fejlődő országokon.

A jelenlegi tendencia szerint a magasan képzett munkavállalók túlnyomó többsége az EU helyett az Amerikai Egyesült Államokba, Kanadába vagy Ausztráliába vándorol ki. Ha meg kívánjuk fordítani a tendenciát, ambiciózusnak kell lennünk. A Parlament egy olyan jelentés elfogadására készül, amely tovább gyengítené a már amúgy is mérsékelt bizottsági javaslatot. Hogy egyértelműen fejezzem ki magam: az ALDE képviselőcsoport a kék kártya eltökélt támogatója. Úgy érezzük azonban, hogy a jelenlegi szöveg nem idézi elő a legális bevándorlás miatt oly szükséges változást, sőt, ehelyett a tagállamok protekcionista gyakorlatait erősíti meg.

Valamennyien tudjuk, hogy a Tanács kitűnő az ambiciózus kijelentések tételét illetően, de azt is tudjuk, hogy a hatékony döntéshozatalt gyakran megbénítja az, hogy a tagállamok képtelenek ténylegesen, kölcsönös érdekeiket tekintetbe véve együttműködni, és hogy az e területen való hatékony döntéshozatalt az összpontosítás hiánya miatt aláássa a legális bevándorlásról szóló, érzelmekkel telített és zavaros vita.

A tamperei program, a hágai program, a francia bevándorlási paktum, a stockholmi program mind-mind erről szól, de végül minden az alapvető kötelezettségvállalások konkrét és hatékony intézkedésekbe való átültetésére korlátozódik. Ha azt szeretnénk, hogy az EU-nak előnyére legyen a javasolt rendszer, törekvőnek kell lennünk, és remélem, holnap ennek megfelelően szavaznak majd.

Bogusław Rogalski, az UEN képviselőcsoport részéről. – (PL) Tisztelt elnök úr, a rendelkezésünkre álló adatok szerint az Európai Unió – az Egyesült Államokhoz, Kanadához vagy Ausztráliához hasonló országoktól eltérően – nem tartozik a magasan képzett harmadik országbeli munkavállalók gyakori célpontja közé. A Maghreb-országokból származó képzett bevándorlóknak csupán 5,5%-a érkezik az EU-ba, míg az Amerikai Egyesült Államok és Kanada körülbelül 54%-ukat fogadja be. Ez az európai uniós migráns-befogadói rendszerek közötti jelentős különbségeknek tudható be, amelyek nagymértékben gátolják az országok közötti mozgást. Csupán hat tagország rendelkezik speciális, a képzett bevándorlók foglalkoztatásával kapcsolatos programokkal.

Ennélfogva alapvető fontosságú, hogy a tagállamok koherensebb, az integrációs és politikai kérdéseket felölölő megközelítést alkalmazzanak az európai bevándorlási politikával kapcsolatban. Szabványosítanunk kell az előírásokat, hogy szabályozni tudjuk a bevándorlók Európába érkező és Európán belüli hullámain, hogy ilyen módon több esélyt adhassunk a képzett bevándorlóknak.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadóknak, hogy pozitívan közelítették meg a bevándorlással és a harmadik országbeli állampolgárok Európai Unión belüli helyzetével kapcsolatos kedvezőbb intézkedéseket. Szintén üdvözlöm a Bizottságnak az egyes parlamenti módosításokkal kapcsolatos még pozitívabb hozzáállását.

Képviselőcsoportom, a zöldek számára a kiindulási pontot az EU-állampolgárok jogaival a lehető legnagyobb mértékben egyenlő szintet mutató jogok – a közös jogok – és a lehető leginkább nyitott és befogadó rendszer megléte jelenti. Teljes mértékben egyetértek azokkal a tagállamokkal, amelyek szerint botrányos, hogy jelenleg az EU-s állampolgárokat nem azonos alapon kezelik, és arra ösztönzöm képviselőtársaimat, hogy ne osztozzanak tagállamaink óvatossággal megközelítésében azzal, hogy úgy biztosítanak egyenlő bánásmódot saját állampolgárainknak, hogy közben a harmadik országbeli állampolgárokat büntetik.

Kétség nem férhet hozzá, hogy az EU-nak a szakképesítések sokféle szintjén van szüksége munkavállalókra. Számos országból – Indiából, Új-Zélandról, Ghánából és Kínából stb. – várjuk azokat az embereket, akik azért kívánnak idejönni, hogy itt hasznosítsák és fejlesszék tovább ismereteiket, és ezért nem támogatjuk a 84. módosítást, sem pedig a 24. módosítást, amely arról beszél, hogy kizárólag az olyan országokból érkező magasan képzett szakemberek kapjanak kék kártyát, amelyekkel azt megelőzően partnerségi megállapodást kötöttünk. Nem tudom, mi volna az Amerikai Egyesült Államok véleménye ezzel kapcsolatban.

Igaz, hogy óvatosan kell eljárunk bizonyos ágazatokat illetően a világ legszegényebb országaiban, de arra is ügyelnünk kell, hogy nem kizárólag ezek azok az emberek, akik nem fejleszthetik ismereteiket az Európai Unióban. Arra is ügyelnünk kell, hogy ne ezt az adott javaslatot használjuk fel az általános fejlesztési politika megalkotására. Globális javaslatról van szó. A világ valamennyi potenciálisan érintett országára kiterjed. Igen, valóban maximalizálnunk kell a szakismereteket saját országainkban, és ezért támogatjuk például a diszkriminációellenes jogszabályokra felhívó módosítást, amellyel kapcsolatban szintén azt reméljük, ambiciózus lesz következő szakaszában.

Valamennyi olyan módosítást támogatni fogjuk, amely az egyének jogait őrzi, és nemmel szavazunk azokra, amelyek e jogok semmissé tételére törekcszenek. Üdvözljük az eljárások egyszerűsítésére irányuló erőfeszítéseket, ám ugyanakkor sajnáljuk, hogy a Parlament nem volt törekvőbb, különösen a kék kártyával

kapcsolatban, továbbá, hogy további akadályokat támasztott. Így nem valószínű, hogy a mostani formájában támogatnánk a javaslatot, noha természetesen elméletben támogatjuk az elképzelést.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom nevében is szeretném részvétem nyilvánítani Klamt asszonynak.

Szeretnék azonnal rátérni a mai vita témájára, mivel az Európai Unió bevándorlási politikáját továbbra is skizofrénia jellemzi. Lássuk a tagállamok politikáit: aláírták a bevándorlásról és a menedékgjogról szóló paktumot, amely határozottan kimondja, hogy a zero bevándorlás káros és valószerűtlen az Európai Unió esetében, de aztán látjuk, hogy országom belügyminisztere a határoknak a következő két évre való lezárása mellett száll síkra.

A bevándorlással kapcsolatos közösségi politika továbbra is skizofrén marad. Gaubert úrnak igaza van abban, hogy Európa demográfiai válság előtt áll, és további bevándorlókra van szükségünk. A Bizottság állítása szerint 50 millió bevándorlóra van szükségünk 2060-ig, de mégsem teszünk semmit sem annak érdekében, hogy az idejövételre bátorítsuk őket, ehelyett a visszatérési politika harmonizációját tettük meg prioritássá.

Ma kizárólag a már az Európai Unió területén tartózkodó személyeknek szóló egységes tartózkodási és munkavállalási engedélyt vitatjuk meg, és létrehozuk a magasan képzett munkavállalóknak szóló kék kártyát, amely csupán 1,5%-ban és 3%-ban érinti az európai bevándorlási arányt, ennél fogva tehát összehasonlítva az európai munkavállalókkal kapcsolatos valódi követelményeinkkel minimális szerepe van.

Jelenleg körülbelül 6 millió olyan illegális munkavállaló van az Európai Unióban, akiket a munkaerőpiac felvett, és illegális státuszban tart. Ennek az az oka, hogy ez a helyzet a munkaerőköltségek alacsonyan tartása, valamint a társadalombiztosítási kiadások csökkentése miatt kényelmes.

Úgy véljük, azoknak a munkavállalóknak a regularizációs programjával kell kezdenünk, akiket már felvett a munkaerőpiac: úgy véljük, a kék kártya elhibázott, mivel a bevándorlók javából merítene; úgy gondoljuk, hogy a magasan képzett munkavállalók fogalom meghatározása túlzottan korlátozó, álláspontunk szerint a Bizottság preferenciája a nyílt diszkrimináció egyik formája.

Hisszük, hogy a bevándorlási politika irányának 180 fokos változása szükséges. Tudjuk, hogyan értelmezzük azt a tényt, hogy a kék kártya az első jele a legális bevándorlási csatornák megnyitásának, de ez nem elég ahhoz, hogy képviselőcsoportunk igennel szavazzon.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Tisztelt elnök úr! Továbbra is a tagállamoknak maguknak kellene dönteniük annak jogáról, hogy területükre engedik-e a bevándorlókat: Ameddig pedig munkanélküliek vannak tagállamainkban, továbbra is kételkedem a legális bevándorlás serkentésének szükségességével kapcsolatban.

A Bizottság javaslata – szemben azzal, amit sugallni igyekszik – semennyivel nem hozza közelebb az egységes eljárást. A Bizottság javaslatával párhuzamosan hatályban maradnak a megfelelő szakképzettséggel rendelkező bevándorlókra vonatkozó nemzeti előírások, és még további követelmények lehetségesek. Milyen értéket adna hozzá akkor az európai szintű szabályozás? Ez nem válasz az oktatás rendszerének és az iparág kérdéseire. Egyértelmű rendszert várnak az Európai Unión kívülről érkező munkavállalók és diákok számára, ettől azonban csak még tovább nő a bürokrácia, noha éppen kevesebbet ígértek. Olyan rendszert sürgetek, amely által a bevándorlási politika a tagállamok hatáskörében marad. Ilyen módon minden tagállam saját meghatározott eljárásokkal rendelkezhetne. Európai uniós összefüggésben abban állapodhatunk meg, lehetővé tesszük-e az emberek számára, hogy szabadon utazhassanak, és hogy más országokba költözhessenek.

Carl Lang (NI). – (FR) Tisztelt elnök úr, Jouyet úr, biztos úr, nagyon szépen köszönöm! Álláspontjuk révén a bevándorlás kérdésével kapcsolatban érveket biztosítottak következő választási kampányomhoz, mivel egy olyan Európai Unióról beszéltek, amely – idézem – „nyitott, megnyílik a bevándorlási hullámok előtt, a kék kártya előnyei pedig minél több ember számára hozzáférhetőek, vonzóak a szakképzettek számára, és megszünteti akadályokat a bevándorlás előtt”.

Ne láss, ne hallj, ne szólj – a bevándorlás kérdésével kapcsolatban ez lehetne az európai intézmények mottója, noha Európa polgárai már 20 éve szenvednek nap mint nap emiatt, az identitás, a biztonság, a foglalkoztatás bizonytalansága, a szegénység és a munkanélküliség formájában megnyilvánuló társadalmi és gazdasági következmények révén.

Hallom, hogy a bevándorlók jogaira hivatkoznak, de ki szól a munkavállalók szociális jogairól? Ki szól azokról a milliókról és tízmilliókról Európában, akik nehéz szociális helyzetben vannak, és akik a szakképesítések hierarchiájának semmilyen szintjén nem férnek hozzá a foglalkoztatáshoz?

Ráadásul az Európában folytatott integrációs politika nemzeti szinten valódi dezintegrációs politika, amelynek valamennyien áldozatául estünk a Közösség túlzott mértékű kifejeződése miatt. Az önök által javasolt kék kártya nem több az egész világnak szóló felhívásnál, hogy bevándorlók milliói jelenjenek meg. Nem ez a politika az, amelyet követni kellene, hanem a bevándorlók hazájukba való visszatérésének politikája, a nemzeti és közösségi preferencia politikája, a nemzeti és közösségi védelem politikája.

Végezetül, azzal, hogy Önök megdézsmálják a fejlődő világ elitjét, megakadályozzák az érintett országok fejlődését. E népeknek és országoknak tőkére és szakképzett munkavállalókra van szükségük. Mindkettőtől megfosztják őket.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, Jouyet úr, Barrot úr, hölgyeim és uraim! Az előző felszólalóval ellentétben határozottan ellene vagyok az Európa-erődnek, és a gazdasági bevándorlók beengedésének tevékeny politikáját támogatom.

A kiegyensúlyozott bevándorlási politika fenntartásának egyetlen módja az illegális bevándorlás elleni elszánt fellépés és a legális bevándorlás határozott szabályozása. Ennek hátterében támogatjuk a kék kártyáról szóló irányelvet.

Nem kívánjuk azonban kizárólag a magasan képzettekre korlátozni a bevándorlást, mivel így bezárnánk az ajtót az alacsonyabb képzettségű bevándorlók előtt. Az elkövetkezendő években mindkét csoport rendkívül fontos lesz majd Európa gazdasági és társadalmi fejlődése szempontjából. Milliókról van szó!

Emiatt támogatom az egységes tartózkodási és munkavállalási engedély egységes igénylési eljárásának megállapításáról szóló irányelvre vonatkozó javaslatot. Az egyszerűsítés, a bürokratikus akadályok felszámolása és a bevándorlók státuszának könnyített ellenőrzése által megnyilvánuló egyértelmű előnyök mellett lehetővé teszi a jogszerűen az Európai Unió területén tartózkodó bevándorló munkavállalók közös jogainak elismerését. Az időnyomások és a magasan képzett munkavállalók kivételével – akikre külön irányelvek vonatkoznak – valamennyi bevándorlónak hasznára válnak majd azok a munkajogok, amelyek megfelelnek a befogadó tagállam állampolgárai által is élvezett jogokkal.

A közösség területén való egyenlő bánásmód segítséget nyújt a munkaerő kiszármányolása elleni küzdelemben és javítja a munkavállalók integrációját, és ilyen módon magasabb szintű társadalmi kohézióhoz vezet.

Egyetértek azzal, amit Ewa Klamt asszony mondott: helyénvaló, ha a meglévő 27 különféle rendszer helyett egyetlen közös rendszert hozunk létre a magasan képzett munkavállalók befogadására. Egyetértek azokkal a javaslatokkal, amelyeket Klamt asszony a befogadási feltételek szigorítása, és egyben az agyelszívás megelőzésének hatékonyabbá tételével kapcsolatban tett.

Miközben üdvözlöm Klamt asszony és Gaubert úr erőfeszítéseit, felszólalásom azzal szeretném zárni, tisztelt elnök úr, hogy sajnálatomat fejezem ki amiatt, hogy úgy tűnik, a Parlament véleménye nem számít. Minden jel arra mutat, hogy a Tanács már meghozta politikai döntését, a parlamenti szavazás eredményének megvárása nélkül, amit nagyon sajnálok.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Tisztelt elnök úr, először szeretném őszinte részvétem nyilvánítani Klamt asszonynak, ugyanakkor gratulálok jelentéséhez.

Munkaerőpiacaink szükségünk van a magasan képzett harmadik országbeli munkavállalókra, részben mivel túl keveset fektettünk be az oktatásba és a képzésbe, és mert túl sok szakember tettünk munkanélkülivé, akik már nem elérhetők a munkaerőpiacon. Ezért többet kell tennünk otthon az oktatásért és képzésért, és meg kell nyitnunk munkaerőpiacainkat a magasan képzett bevándorlók előtt.

A kék kártya jelenti az első lépést a helyes irányba, és a hármas győzelem lehetőségét hordozza magában. Az első lehetőség szerint – középtávon – a társaságok megüresedett állásaik egy részét szakképzett munkavállalókkal tölthetik fel, a nemzetközi szakértelem pedig előnyükre szolgál. A második, hogy a magasan képzett munkaerő és közvetlen hozzátartozóik más perspektívát kaphatnak, olyat, amelyben hazájukban nem lehetett részük. A harmadik, hogy amikor – időlegesen vagy végleg – hazatérnek származási országukba, jelentős mértékben hozzájárulhatnak az ottani gazdasági növekedéshez.

Annak a fenntartásnak, miszerint ez agyelszíváshoz vezethet, jó alapja van. Ezért nem javasoljuk a lehetőségnek az oktatási és egészségügyi ágazatban való aktív népszerűsítését, különösen azokban az országokban nem, amelyeket a kivándorlás és a képzett, illetve képzetlen munkaerő hiánya sújt. Mindez azonban fejlesztési politikai kérdés, amelyet itt most nem tudunk megoldani. Mindemellett szem előtt kell tartanunk, hogy az egyes állampolgár nem tulajdona az államnak. Ahogyan a saját állampolgáraink is jelentős akadályok nélkül kereshetnek munkát más országokban, illetve hagyhatják el származási országaikat, úgy a más országokból származóknak is lehetővé kell tenni az európai uniós munkavállalást.

Az azonos munkáért azonos bért elve természetesen fontos számunkra. A dolgokon javítani mindig lehet és szükséges is. Úgy gondolom, hogy ez jelenti a megfelelő irányban tett első lépést.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Gérard Deprez (ALDE). – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt – másokhoz hasonlóan – gratulálok a két előadónak: Klamt asszonynak (akinek képviselőcsoportom nevében is részvétem nyilvánítom) és Patrick Gaubert úrnak.

Mindazonáltal Jouyet úr, szeretném kiterjeszteni a köszönetnyilvánítást a francia elnökségre is, mivel – legalábbis a kék kártyát illetően – a francia elnökség jelentős elkötelezettségről tett tanúbizonyságot, amely lehetővé tette, hogy tanácsi szinten politikai megállapodás jöjjön létre. Talán meg kell még jegyeznem, hogy ugyanez az elhatározás vonatkozott Gaubert úr jelentésére is.

Amint arra képviselőtársaim is rámutattak, az Európai Unió e két jelentéssel fontos lépést tesz a bevándorlási politika területén. Valamennyien tudjuk – és gyakran sajnálkoztunk is emiatt az elmúlt években – hogy időnk és energiáink legjavát az illegális bevándorlás elleni küzdelemre kellett fordítanunk. Ma azonban az Európai Unió a két szöveggel az aktív legális gazdasági bevándorlási politika szükségességét és jelentőségét szentesíti. Valamennyien tudjuk, hogy az európai kontinensnek szüksége van a legális gazdasági bevándorlásra, és néhány maradi fasiszta miatt nem fogjuk megváltoztatni a véleményünket.

A tagállamok egységes tartózkodási és munkavállalási engedély kibocsátására való kötelezettségének bevezetésével Patrick Gaubert úr jelentése arra is irányul, hogy a lehető legtöbb területen biztosítsák a bevándorló munkavállalóknak az egyenlő bánásmóddhoz való jogát. Giusto Catania barátomhoz szeretnék szólni. Giusto, buta hibát követett el. Az egységes engedély nem kizárólag a már az Európai unió területén tartózkodó munkavállalókra vonatkozik. Az egyenlő jogok azokat is megilletik, akik jönni fognak, és nem csak azokat, akik már itt vannak. Ezért amikor csak azért kritizálsz valamit, hogy okod legyen a jelentés elutasítására, akkor sajnálom, de előbb próbáld meg azt helyesen értelmezni.

Klamt asszony jelentése azokat a feltételeket igyekszik meghatározni, amelyek lehetővé teszik a magasan képzett harmadik országbeli állampolgároknak, hogy Európa földjére lépjenek, és pontosan erre van szükségünk. Egy utolsó megjegyzés a témával kapcsolatban, mivel képviselőcsoportom tagjai már részletesen is kitértek rá. Számos tekintetben osztom sajnálkozásukat. A rendszer – és most nem az elvekről beszélek – túlzottan óvatos, gyakran túlzott mértékben protekcionista, ám alapjaiban véve a szükséges előrelépést jelenti, és ezért fogok személy szerint én, illetve az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökeként a két javaslat elfogadása mellett szavazni.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A bevándorlás témakörével kapcsolatban az évek során számos felhívást és menetrendet hallhattunk, amelyek – az ENSZ-szel együtt – mind azt a tündérmesét szajkózták, hogy a nyugati gazdaságnak folyamatosan növekednie kell, és hallhattuk az európai országok azon állítását is, miszerint Európának az új munkavállalók tíz-, esetleg százmillióira van szüksége.

A mostani gazdasági válság sajnos mindenkit érint országukban, és még a legnagyobb szakszervezet, a CGL is a következőket mondja, legalább is a Veneto régióbeli vezetői közül néhányan: „Munkavállalóinkat az a veszély fenyegeti, hogy elvesztik munkájukat, és el kell kezdenünk komolyan gondolkodni állásaikról”. A Bizottság éppen ezért jól teszi, ha elutasítja e bájos tündérmesék mindegyikét, és a bevándorlóknak azzal a 3%-ával foglalkozik, amely még valóban hasznos lehet, ha alapos indoka van az érintetteknek arra, hogy az EU-ba jöjjenek. Európának természetesen továbbra is szüksége van képzett bevándorlókra, és hasznunkra is válhatnak, de hatalmas az az akadály, hogy a bevándorlók országainak joguk van ahhoz, hogy ne fosszák meg őket legjobb koponyáiktól.

A javaslat önmagában helyénvaló, ám ami hiányzik belőle, az a végső fejlemény, hogy ösztönözzük és bátorítsuk e specializálódott munkavállalókat a hazájukba való visszatérésre, hogy védelmet nyerjenek a globalizáció hatásaitól.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt elnök úr, hat hónappal a nemzetközi szinten oly sok negatív észrevételt és kritikát kapott visszatérési irányelvről szóló szavazást követően erősen kétlem, hogy az Unió a kék kártyáról és az egységes engedélyről szóló két tervezet elfogadásával visszaszerezhetné renoméját a nemzetközi politikában. Hogy miért? Mivel nagyon nagyképpen bejelentették, hogy sor kerül a legális bevándorlással kapcsolatos eredeti európai szakpolitika megállapítására, most pedig harmadrangú félként találjuk magunkat a munkavállalókat illetően, amely azzal jár, hogy nincs szociális támogatás, munkájuk elvesztése esetén elvesztik tartózkodási engedélyüket is, korlátozva van érdekképviselőjük és szabad mozgásuk is. Nem gondolom, hogy mindez túl ambiciózus volna, és az Európai Unió távol van attól, hogy a kék kártyával versenyre kelhessen az Egyesült Államokkal vagy Kanadával; meg kell jegyezni ugyanakkor, hogy örvendetes a célkitűzés.

Valóban túlzás volna azt kérni, hogy a nemzeti munkavállalókat megilletőkkel azonos szociális védelmi garanciákat és egyenlő bánásmódot biztosítsunk? Szeretnénk inkább jobbágyainkká tenni e munkavállalókat? A bevándorló munkavállalók és a családtagjaik védelméről szóló ENSZ-egyezmény ratifikálása túl sok jogot biztosítana nekik?

Végül – kérdezem magamtól és képviselőtársaimtól – milyen logika rejlik a mögött, hogy migráns munkavállalókat vonzunk az Európai Unióba, ugyanakkor elvetjük a már a területünkön dolgozó, a legális munkát tartózkodási engedély nélkül válláló személyek kérdésének rendezését? Az Unió a legális bevándorlás politikája mellett száll síkra, de csak fenntartással, és a praktikum logikájának, valamint az egyes tagállamok által meghatározott egyenlő jogok alóli kivételek hangsúlyozása mellett. Mikor értjük meg – és mindenek előtt, mikor fogadjuk el –, hogy a bevándorlás esélyt, lehetőséget jelent az emberi fejlődés, a gazdasági és társadalmi fejlődés tekintetében, még a déli országok fejlődésének tekintetében, illetve az interkulturális fejlődés tekintetében is, amelynek érdekében oly sokat tettünk ebben az évben is?

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Tisztelt elnök úr, a Frontexhez hasonló szervek a rendkívül sebezhető embereket visszafordítják az EU-ból, az Unió pedig olyan falakat épít, amely épp azok számára áthatolhatatlanok, akiknek a legnagyobb szüksége volna a védelemre. Ugyanakkor javasolják, hogy a kék kártya révén bizonyos embereknek speciális jogokat biztosítsanak. Különleges jogokat kapnának a magasan képzett munkavállalók, az érintettek képzettsége és szakmai tapasztalata szintjének megfelelő nagyon szigorú követelmények szerint, és olyan minimumfizetéssel, amely Svédországban legalább 43 000 SEK, illetve 4 300 euro összegnek felelne meg. A hétköznapi munkavállalókkal, vagy a védelmet igénylő emberekkel nem kell foglalkozni, míg a magasan képzetteket – pont azokat, akikre a fejlődő országoknak helyzetük javítása érdekében szüksége volna – tárt karokkal várjuk. Én magam üdvözlöm a nyitottságot és a bevándorlást, de azzal az előfeltétellel, hogy senkit nem szabad származási országa vagy képesítésének szintje alapján hátrányosan megkülönböztetni.

Gerard Batten (IND/DEM). – Tisztelt elnök úr! Az Európai Unió inkább még több bevándorló munkaerőt szeretne importálni ahelyett, hogy a tagállamokbeli munkanélküliek problémájával foglalkozna. Azok, akik sikerrel igénylik a kék kártyának nevezett munkavállalási engedélyt, akik beléphetnek valamely tagállam területére, 18 hónap múlva másik tagállamba költözhetnek. Ez családjukra és eltartottjaikra is vonatkozna. Ez az Európai Unió most létrejövő közös bevándorlási politikájának része, amely meghatározza, hogy ki és milyen feltételek mellett migrálhat a tagállamokba.

Britannia kívül maradna a politikából, ám a királynő jóváhagyta a Lisszaboni Szerződést, kilátásaink pedig azt mutatják, a többi tagállam majd teljes mértékben ratifikálja a tervezetet. Ha megtörtént a Lisszaboni Szerződés ratifikálása, Britannia kívülmaradási záradéka érvényét veszti, és az irányelvnek való megfelelésre kényszerülünk.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Stratégiai hiba volna Európa részéről azt gondolni, hogy más nemzetektől és más kontinensekről kell a képzett munkaerőt importálni, amikor saját intézményeinknek, iskoláinknak és egyetemeinknek kellene a magasan képzett munkaerőt képezniük, az új stratégiai megközelítéssel összhangban. Vagyis ami hiányzik, az az Európa jövőjéről alkotott kép, és ennél fogva senki nem gondolkozik el azon, hogy kihez kellene majd a következő tíz vagy tizenöt évben fordulnunk a magas színvonalat képviselő gyáraink vagy létesítményeink vezetésével kapcsolatban.

Azt is ki kell mondanunk, hogy ez az olyanok szociális juttatásainak csökkenésével járna, akik e munkákat Olaszországban és a többi európai országokban végzik. A fizetések dömpingje következne be, ami bizonyos

bevándorlási politikák jellemzője. Ráadásul a pénzügyi összeomlásból eredő drámai válság idején elképzelhetetlen, hogy saját munkanélkülieink mellett az Unión kívülről érkező munkanélküliek problémájával is meg kellene küzdenünk, akik – a körülmények miatt – problémát jelentenének a közrendet és polgáraink biztonságát illetően is.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Jouyet úr közlése szerint „nem vagyunk Európa-erőd”. Valóban ez a helyzet, hiszen a ma délutáni két jelentés is Európa nyitottságát bizonyította, valamint azt, hogy Európa elfogadja és támogatja a globalizáció folyamatát. Úgy vélem, hogy az európai munkavállalási engedély megoldja az illegális bevándorláshoz kapcsolódó valamennyi olyan problémát, amellyel Európa szembesülni kénytelen. Az Egyesült Államok ezt a múltban elfogadott zöld kártya rendszerrel szemléllette.

Európának bizonyítania kell, hogy a nyitottságot támogatja, annál is inkább, mert – amint arról a jelentés is beszámolt – a bevándorlóknak csupán 5,5%-a tart az Európai Unióba, míg a magasan képzett bevándorlók 50%-a az Egyesült államokba vagy Kanadába tart. Miért nem vagyunk vonzó célország? Miért olyan nagy a különbség az itteni és az egyesült államokbeli, valamint kanadai fizetések között, ami még szembetűnőbbé a teszi vonzerő hiányát?

A jelenlegi válsággal összefüggésben ez a fair play gesztusa Európa részéről, amelynek egyensúlyra kell törekednie a harmadik országbeli munkavállalók felé való nyitottságot illetően. Az európai kártyákkal kapcsolatos politikát mindazonáltal logikus módon kell végrehajtani, hogy ne okozzon súlyos stabilitáshiányt, illetve jelentős problémákat azokban az országokban, ahonnan a szakemberek eredetileg származnak.

Claudio Fava (PSE). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Képviselőcsoportunk meglehetősen elégedett a két javaslattal. Hogy csak meglehetősen, de nem teljesen vagyunk elégedettek, azt az a számos módosítás is jelzi, amelyekkel megkíséreltünk javítani a tervezetek szövegén. Azért is csak meglehetősen az elégedettségünk, mert a javaslatok híján voltak az ambícióknak, hisszük, hogy többet és eredményesebben is lehetett volna tenni.

Megmutatkoznak ugyan a nyitás és a civilizált hozzáállás jelei, amelyeket aztán – még a parlamenti vita során is – szorosan követnek (különösen a Tanács részéről) a merevség és a protekcionizmus erőteljes jelei. Ugyanez vonatkozik a kék kártyára is: ellenállás mutatkozik bizonyos központi elvekkel, például az azonos munkáért azonos bért elvével szemben, amely pedig szent és sérthetetlen, természetes elv. Még ezzel kapcsolatban is nehézségekbe ütköztünk bizonyos területeken.

Hisszük, hogy alapvető fontosságú a közösségi preferencia elvének és a kétsebességes Európa gondolatának leküzdése, ami indokolja, hogy miért szükséges a közösségi preferencia elvének felhasználása. Hisszük, hogy a munkaerőpiac fontos, de nem lehet a munkaerőpiac központisége az egyetlen meghatározó elv. Más, a politikai és szociális jóléti attitűdökkel kapcsolatos beleértett elvek is vannak, amelyeknek szintén a bevándorlási politikák részét kell képezniük. A legális bevándorlás egyenlő méltóságot és egyenlő lehetőségeket jelent, vagy máskéülben visszalépünk a szelektív, részleges és megkülönböztetésen alapuló bevándorlás felé. Ezt el szeretnénk kerülni.

Emiatt – képviselőcsoportom nevében – támogatom a Moreno úr által a Bizottság elé terjesztett javaslatot: próbáljunk olyan kék kártyát megalkotni, amely nem csupán a magasan képzett bevándorlók 3%-ához kapcsolódik, hanem amely olyan speciális jogi eszközök megtalálására irányul, amelyekkel a piac megnyitható a bevándorlás előtt. A bevándorlásnak befogadásnak kell lennie. Ha kiválasztássá válik, akkor már nem tekinthető kedvező hatású politikának.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök úr, az irányelvre vonatkozó javaslatok és a két jelentés az Európai Unió általános bevándorlási politikáját hajtja végre, amelynek célja az olcsó munkaerő biztosítása az európai tőke számára, profitjának növelése érdekében.

A tartózkodással és munkavállalással kapcsolatos európai uniós kék kártyának a magasan képzett bevándorlók számára való odaítéléséről szóló irányelv lehetővé teszi a szellemi munkaerőnek a szegényebb országoktól annak érdekében való elrablását, hogy az európai monopóliumok jobb helyet vívjanak ki a globális versenyben, különösen az Egyesült Államokkal és Kanadával szemben. Nem biztosít különösebb jogokat vagy előnyöket a kártyabirtokosoknak, mivel már hatályos munkaszerződés meglétét igényli. Fizetésük intézményesítetten alacsonyabb lesz.

A szabványos tartózkodási és munkavállalási engedélyről szóló, második irányelv ugyanebbe az irányba mutat. Kizárólag a biztos foglalkozással rendelkezők léphetnek az Európai Unió területére és kaphatják meg az engedélyt. Ilyen módon a bevándorlók ki vannak szolgáltatva a munkáltatók kényének-kedvének. Az

elbocsátás egyenlő lesz a deportálással. Az illegális bevándorlók feje felett az európai bevándorlásiügyi paktum kardja függ, 18 hónapos fogva tartással, kitoloncolással vagy a belépés öt évre szóló megtagadásával.

Az Európai Unió politikájának egésze az Unió teljes területén a bevándorlók és a munkavállalók kíméletlen és durva kizsákmányolását legalizálja.

Támogatjuk a bevándorlóknak az egyenlő foglalkoztatásért és szociális jogokért folytatott küzdelmét, a munkavállalók jogainak az egész Európai Unióra kiterjedő védelméért és kiterjesztéséért folytatott harcát.

Hélène Goudin (IND/DEM). – (SV) Az azzal kapcsolatban felhozott érvek egyike, hogy a képzett munkavállalók számára miért nem vonzó kivándorlási célpont az Európai Unió, az a tény, hogy a különböző tagállamokat illetően eltérnek a belépésre és a tartózkodásra vonatkozó előírások. A jelentés indokolása odáig megy, hogy kimondja: a tagállamonként eltérő előírások gyakorlatilag versenyhelyzetet idéznek elő a tagállamok között. Erre azt mondják, hogy nem jó. Épp azt kívánom kiemelni, hogy pont ez a tény – vagyis hogy a meglévő rendszerek nem kényszerülnek az egységes formátum egyenruhájába, és nem kényszerülnek nélkülözni a különféle megoldások versenyét – tette Európát sikeressé.

Láthatjuk, egyes országok sikeresebbek. Egyikük például Svédország. Svédország többek között az oktatásba és a nyelvvoktatásba ruházott be, amivel az egyik legversenyképesebb országgá vált olyan vállalatokkal, mint az Ericsson, a Volvo és az Ikea. A versenyképesség hiányának problémája számos országban inkább ahhoz a tényhez kapcsolódik, hogy az Uniót átszövi a protekcionizmus és a legkevésbé sem versenyképes iparágaknak nyújtott támogatás. Az élet fenntartásáért szálltunk síkra ahelyett, hogy a szerkezeti változásokra összpontosítottunk volna.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió egy újabb abszurd kezdeményezése: a helytelenül magasan képzettként említett bevándorló munkavállalók érkezését támogató kék kártya bevezetése.

Az előadó szerint mindez majd segít rendezni a zuhanó demográfiai tendenciákat. A következőképpen fogalmaz: „Németországban például 95 000 mérnökre van szükség”; biztosan állítom, ha megfelelő fizetést kapnak, néhány ezer mérnököt Olaszországból is tudunk küldeni. Ez az abszurd kezdeményezés nem csak a fejlődő országok képzett munkavállalóit szakítja el otthonától, de figyelmen kívül hagyja a képzett európai szakembereket sújtó munkanélküliséget, a fiatal diplomások jogos félelmeit, és ahelyett hogy az ő, a szakterületüknek megfelelő munkavállalásukat mozdítaná elő és támogatná a tanulásra és kutatásra való lehetőségeiket, valamint ahelyett, hogy olyan jövő biztosítana számukra, amely magában foglalná a szakmai és szakképesítésbeli előrehaladásukat, a kétely, a verseny és a teljes kizsákmányolás miatti aggodalomra okot adó újabb indokot állítunk eléjük.

Az emberi viselkedésben gyakran alig kivehető az örület és a bűn közötti határ, és úgy tűnik, az EU ma újabb példáját adta ennek.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Üdvözlöm az Ewa Kalmt és Patrick Gaubert által a kék kártyáról és az egységes kérelmezési eljárásról készített jelentést. Ez az első olyan alkalom, hogy ajtót nyitunk a legális bevándorlási politika előtt. Ezek a jelentések azért nagy jelentőségűek, mivel alapot képeznek jövőbeni politikánk kidolgozásához e rendkívül fontos témával kapcsolatban. Ezenkívül, első alkalommal, jogi eszközöket nyújtunk a bevándorlóknak az Európai Unió területére való belépéshez, hogy köztünk dolgozhassanak.

Ugyanakkor mindezt egy világos, egyértelmű politika keretébe kell helyoznunk. Tudomásom szerint a bevándorlási politikának, amelyhez tartanunk kell magunkat, az uniós tagállamok azon jogán kell alapulnia, hogy teljes ellenőrzést tarthassanak fenn abban a tekintetben, hogy hány munkavállalónak engedélyezik a belépést. Mint már korábban említettük, tartanunk kell magunkat a közösségi preferencia elvéhez, amelynek alapján az EU polgárai elsőbbséget élveznek a nem uniós polgárokkal szemben.

Ennek fényében úgy vélem, hogy amellet, hogy egy, a legális migrációra vonatkozó politikát dolgozhatunk ki, amely a kék kártya odaítélését szabályozza magasan képzett munkavállalók számára, továbblepve elkezdhetünk dolgozni más javaslatokon is, olyanokon, amelyeket tudom, hogy a Bizottság az elkövetkező hónapokban fog előterjeszteni a kevésbé képzett munkavállalók alkalmazásának lehetőségeiről.

A mai vitát az illegális bevándorlás szempontjából is mérlegelnünk kell. Ezt azért mondom, mert ha nem lesz hitelt érdemlő bevándorlási politikánk, nem várhatjuk el polgárainktól, hogy megbízzanak bennünk piacaink a legális migráció előtti megnyitásával kapcsolatban. Azt hiszem, a kettő együtt jár, és egymással párhuzamosan kell működniük, máskülönben nem fogunk tudni előrelépni. Az illegális bevándorlással

foglalkozó politika terén számos eldöntetlen kérdés van, amely még mérlegelésre vár, például az azon munkáltatók szankcionálásáról szóló jogszabály, akik illegálisan alkalmaznak harmadik országbeli állampolgárokat, vagy akár illegális bevándorlókat. Dolgoznunk kell ezen a jogszabályon, ha megfelelő szankciókat akarunk alkalmazni az ilyen munkáltatókkal szemben, minthogy az elrettentő hatással is lesz az illegális bevándorlók beáramlására.

Van egy másik javaslat, amelyet az Európai Bizottság – bejelentése szerint – az elkövetkező hetekben fog előterjeszteni. A javaslat a dublini egyezmény felülvizsgálatára vonatkozik (a dublini egyezmény arról szól, hogy a tagállamok kötelesek feldolgozni a területükre már belépett bevándorlók menedékkérelmeit). Izgatottan várjuk a javaslat előterjesztését.

Befejezésül, érdemes megjegyezni, hogy ha a Lisszaboni Szerződés most hatályban lenne, e javaslatok jogalapja eltérne a mostanitól. A Lisszaboni Szerződés új lendületet adott volna az Európai Uniónak, hogy megoldást dolgozzon ki a bevándorlás kérdésében. Azt hiszem, hogy a Lisszaboni Szerződés ellenzői sem örülhetnek annak, hogy a mai uniós bevándorlási politika nem olyan erős, mint amilyennek lennie kellene.

Martine Roure (PSE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Európai szinten a bevándorlással kapcsolatban hatékony eszközökkel kell rendelkezünk, a világnak pedig védelmi eljárásokra van szüksége, hogy már a kezdeti szakaszban segítséget nyújthasson a rászorulóknak.

Sajnálatos módon a nemzetközi közösség általánosságban, különösen pedig Európa felkészületlen annak ellenére, hogy a globalizáció következtében egy olyan században élünk, amely elkerülhetetlenül a népességvándorlás időszaka lesz. Ezt a tényt mindenképpen figyelembe kell vennünk, amikor a kilátásainkat vizsgáljuk.

Ami a kék kártyát illeti, képesnek kell lennünk a migráns munkavállalók fogadására, ugyanakkor biztosítanunk kell, hogy ne fosszunk meg országokat a fejlődésükhöz szükséges szereplőktől azáltal, hogy ragaszkodunk hozzájuk. Ezért szeretnénk a származási országokban a kulcsfontosságú ágazatokon belül segítséget nyújtani a magasan képzett munkavállalók képzéséhez, és elő kell mozdítanunk a körkörös migrációt.

Rövid felszólalásomat azzal szeretném befejezni, hogy emlékeztetem Önöket arra, hogy az európai szolidaritást ki kell terjesztenünk a fejlődő országokra. Ha a megvalósíthatóságról van szó – a mostani pénzügyi válságra való reakcióképességünk bizonyítja ezt –, ha részünkről megvan a politikai akarat, rendelkezésünkre állnak az anyagi források is.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr, biztos úr, a Tanács tisztelt képviselői! A képviselőtársak közötti vita nyilvánvalóan polarizált. A jobboldal a tömeges illegális bevándorlástól tart. Romagnoli úr már nincs jelen, hogy folytassa a vitát. A baloldalt az aggasztja, hogy az illegális bevándorlók nem tudnak munkát találni. Mi egyik lehetőség megvalósulását sem szeretnénk, azaz sem a nagyarányú illegális bevándorlást, sem az illegális munkavállalók foglalkoztatását, ami törvényes státuszt biztosítana számukra. A kék kártyával valójában azt szeretnénk elérni, hogy a magasan képzett munkavállalóknak az Európai Unió egyes tagállamaiba történő bevándorlása ellenőrzés alá kerüljön.

A kék kártya, valamint a tartózkodási és munkavállalási engedélyek egységesített szabályozása pontosan az az eszköz, amely lehetővé fogja tenni a tagállamok számára, hogy akkor reagáljanak, és éppen akkor fogadjanak magasan képzett munkavállalókat, amikor szükségük van rájuk. Ezenkívül a kék kártya kiállítására és európai ellenőrzésére vonatkozóan is egységesített szabályokat vezetünk be. Örülök annak, hogy a Tanács a végrehajtási szabályokba beépítette arra vonatkozó javaslatomat, hogy a kék kártyán tüntessük fel a kártyát kiállító, valamint azon állam jelképét, ahol a munkavállalási és a tartózkodási engedély érvényes. Ez azt jelenti, hogy Ausztria esetében egy piros, fehér, piros kék kártya lesz alkalmazandó, a többi tagállamban hasonló megoldást vezetnek be.

Úgy gondolom, hogy az az ösztönzés, amely lehetővé teszi, hogy – a követelmények teljesítése és igény esetén – az emberek három év elteltével egy másik tagállamban kezdjenek el dolgozni, előrelépésnek tekinthető. Egy másik fontos előírás, hogy a kék kártya akkor jár le, amikor már nyilvánvalóan nincs tovább szükség a munkavállalóra. Ez akkor válik egyértelművé, ha a munkavállaló folyamatosan, hat hónapnál hosszabb ideje munkanélküli. Ekkor nyilvánvalóvá válik, hogy a munkavállalóra már nincs szükség, és ezt követően a kék kártya érvénytelen lesz. Szeretném indítványozni a Tanácsnak azt, hogy a munkavállalók számára írják elő, hogy jelentsék be a nemzeti hatóságoknak, ha munkanélkülivé válnak, máskülönben nem lehet majd ellenőrizni, hogy a hat hónapos időszak lejárt-e.

Végezetül csak azt szeretném még elmondani, hogy a kék kártya a tagállamok számára a rugalmas reagálást lehetővé tevő eszköz. Lehetőséget biztosít az Európai Unió számára, hogy a vállalkozások szempontjából vonzó helyé váljon és az is maradjon. A kék kártya arra ösztönzi a magasan képzett munkavállalókat, hogy az Amerikai Egyesült Államok, Kanada vagy Ausztrália helyett az Európai Uniót válasszák, hogy legalábbis bizonyos ideig ott éljenek és dolgozzanak. Úgy gondolom, hogy a kék kártya pozitív lépésnek tekinthető a tagállamok követelményein, lehetőségein és igényein alapuló, ellenőrzött bevándorlás irányába.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Tisztelt elnök úr, a Bizottság tisztelt alelnöke! Most már több mint egy évtizede nem tartottunk kiadós vitát arról, hogyan működhetnek együtt a tagállamok annak érdekében, hogy Európa vonzóbb célállomássá váljon a legális bevándorlók számára – akikre közösségeinknek szüksége van –, valamint emberibb hely legyen a már itt élők számára.

A legutóbbi „visszatérési irányelv”, amely – amint azt tudjuk – közönséges bűnözőként kezel sok szerencsétlen bevándorlót, jelzi azt a szinte rögeszmés hozzáállást, ahogyan Európa a bevándorlási politika tekintetében a rendőri szemléletre helyezi a hangsúlyt.

Ennek az alapvető oka a következő: az Európai Unió tagállamai többségének először is még nem sikerült hatékony integrációs programokat alkalmaznia a bevándorlók esetében, másodszor a lakosság nagy részét nem sikerült meggyőznie arról, hogy a multikulturális közösségek szükségszerű növekedése olyan kívánatos fejlemény, amely elősegíti gazdasági és társadalmi fejlődésünket.

Ennek keretében csak örülni lehet az olyan jogalkotási kezdeményezéseknek, amelyek a mai vita tárgyát képezik. Ez talán az első komoly, arra irányuló erőfeszítés, hogy létrehozzunk egy közös európai politikát a legális bevándorlás vonatkozásában annak ellenére, hogy bizonyos javaslatok viszonylag bátortalanok és olyan problémák merülnek fel velük kapcsolatban, amelyek közül a módosításokban foglalkoztunk néhányal, például – amint azt többen helyesen megjegyezték – azzal a veszéllyel, hogy a szegény országokat megfosztjuk a képzett munkaerőtől.

Ezek az egyedi rendelkezések ugyanakkor a kiváltságosnak nevezhető kisszámú legális bevándorlót érinti. Most határozott jogalkotási kezdeményezésekre van szükségünk, hogy európai szabályokat vezessünk be a jogszerű munkavégzésre vonatkozóan, valamint azon milliók érdekében, akikre gazdaságainknak és társadalmainknak szüksége van.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök úr, alelnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke! A harmadik országbeli magasan képzett munkavállalók még mindig nem tartják az Európai Uniót vonzó helynek, miközben a képzetlen munkavállalók ezrei áramlanak be. Az európai bevándorlási politikának ezért a béke és biztonság, az európai fejlesztési politika, valamint az integrációs és foglalkoztatáspolitikai tekintetében átfogó és következetes általános megközelítésre van szüksége.

A jogalkotási javaslat arra irányuló törekvés, hogy a magasan képzett bevándorlók számára megállapítsa a lehető leggyorsabb bevándorlási eljárásra vonatkozó közös kritériumokat. A 27 munkaerőpiacra való bejutás tekintetében közös, egységes meghatározásokra van szükségünk.

Mindenki elismeri azt, hogy az Európai Uniónak szüksége van arra a lehetőségre, hogy a versenyképesség javítása és a gazdasági növekedés fellendítése érdekében hosszú távon alkalmazza a harmadik országbeli képzett munkaerőt. Biztosítanunk kell azonban bizonyos előfeltételeket. A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagjaként az első előfeltételnek a magasan képzett személyek egyetemi tanulmányainak vagy a hároméves tapasztalatnak az elismerését tartom.

A fejlesztési politikának biztosítania kell, hogy igénybe lehessen venni a harmadik országbeli munkaerőt. Az előadó, akinek részvétemet szeretném kifejezni a sajnálatos eset miatt, hangsúlyozza, hogy a magasan képzett munkavállalók bevándorlása nem jelent hosszú távú megoldást a gazdasági és demográfiai problémákra, mivel ez a gazdasági bevándorlás általánosságban kihat a tagállamok munkaerőpiacaira.

Mindaddig a szubszidiaritás elvét kell alkalmazni, amíg nem alakul ki egységes társadalmi rendszer és egységes munkaügyi jogszabály. Az Európai Parlament ezért azt ajánlja, hogy szigorúan ragaszkodjunk a közösségi preferencia alapelveihez. A tagállamoknak nemzeti szuverenitásuk keretében meg kell határozniuk, hogy hány bevándorlót engednek be harmadik országokból, és ahhoz is jogot kell biztosítani számukra, hogy zero kvótát állapítsanak meg.

Az egyes tagállamok akkor is saját maguk dönthetnek a kék kártya kiállításáról, ha az előfeltételek teljesülnek, az európai hozzáadott érték abban nyilvánul meg, hogy egy másik tagállamban való kétéves jogszerű tartózkodás után biztosított a mobilitás.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Annak érdekében, hogy az illegális bevándorlást ellenőrzés alá vonjuk, megfeleljünk a demográfiai változás kihívásainak, növeljük versenyképességünket, ugyanakkor biztosítsuk a társadalomban a magas szintű harmónia kialakulását, most még égetőbb szükségünk van egy közös bevándorlási politikára, mint valaha. A Tisztelt Ház egyetért ezzel kapcsolatban. Szeretnék ezért köszönetet mondani mind a négy előadónak a szoros együttműködésért.

Az én képviselőcsoportom szerint azonban a közös bevándorlási politikának minden migránsra ki kell terjednie, máskülönben nem felel meg a követelményeinknek. Vagyis korlátozás nélkül az egyenlő bánásmód elvét kell alkalmazni mindenkire a munkavállalói jogok, az oktatáshoz való jog és a szociális biztonsági rendszerekhez való hozzáférés vonatkozásában. Ezért arra kérném Önöket, hogy holnap szavazzanak a képviselőcsoportom által előterjesztett módosítások mellett. A keretirányelvnek az idénymunkásokra, a menekültekre és az átmeneti menedékkérőkre is vonatkoznia kell.

Ami a kék kártyát illeti, szeretném megváltoztatni az illetékes bizottság holnapi szavazatának kimenetelét annak érdekében, hogy az európai munkaerőpiacot ne csak az azon országokból származó migránsok előtt nyissuk meg, amelyekkel már partnerségi megállapodást kötöttünk. Ilyen jellegű korlátozásokat nem lehet fenntartani, és örömmel hallok, hogy a Bizottság osztja ezt a nézetet.

Végezetül még egy szót szeretnék szólni a Tanácshoz. A helyzetre való tekintettel arra kérem Önöket, hogy mindkét irányelvet egyszerre fogadják el. Ha komolyan vesszük az egyenlő bánásmód elvét, nem tehetjük meg azt, hogy az egyenlő bánásmód elvét először csupán a magasan képzett munkavállalókra alkalmazzuk, aztán később talán az egyéb migránsokra.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Tisztelt elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok az előadónak, Klamt asszonynak, valamint az árnyékelőadónak az érdekes jelentésért. Északi szociáldemokrataként reménykedtem az Önök támogatásában azzal kapcsolatban, hogy a kollektív szerződések is vonatkozzanak az uniós kék kártyára. Úgy gondolom, erre szükség lesz, de különösképpen nem aggódom amiatt, hogy ez nem kerül végrehajtásra. A Parlamentnek azonban kezdeményező szerepet kell játszania ezzel kapcsolatban.

Pillanatnyilag jó az az egyértelmű megállapítás, hogy bűncselekménynek számít, ha a munkaadók megsértik a szabályokat és elmulasztják ellenőrizni, hogy illegális munkavállalókat alkalmaznak-e, ugyanakkor visszamenőleg felelősségre vonhatók, ha kevesebbet fizetnek stb. Az is jó, hogy a harmadik országok állampolgárai hazatérhetnek a szóban forgó időszak alatt, majd visszatérhetnek az EU-ba. Ez azt bizonyítja, hogy komolyan vesszük a harmadik országoknak az agyelszívással kapcsolatos aggályait. Az a döntés is meglepő számomra, hogy a tagállamoknak tekintetbe kell venniük a nemzeti és regionális piacokat. Ez azt igazolja, hogy a munkahelyre várók közül a már a fogadó országokban tartózkodó és munkanélküli bevándorlók kerülnek a sor elejére. Ez különösen fontos napjainkban, amikor a hitelválságot követően egyre nő a munkanélküliség, és főleg amikor az idegengyűlölet több tagállamban is fenyegetést jelent a demokráciára.

Roselyne Lefrançois (PSE). – (FR) Tisztelt elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok az előadónak és az árnyékelőadónak az együttműködésért. Ez az irányelv az első jelentősebb szöveg a legális bevándorlással kapcsolatban. Az irányelv célja annak ösztönzése, hogy a harmadik országbeli magasan képzett munkavállalók számára – akiknek a nagy többsége jelenleg inkább az Egyesült Államokat vagy Kanadát választja – az EU legyen a célállomás. A kék kártyának köszönhetően e munkavállalók most már számos előny ki tudnak majd használni saját maguk és családtagjaik számára.

Természetesen megvádolhatnak minket azzal, hogy a szelektív bevándorlással kapcsolatos elgondolást támogatjuk, szeretnék azonban rámutatni, hogy épp a Tanács tiltakozik következetesen egy olyan horizontális irányelv ellen, amely valamennyi bevándorló munkavállalóra alkalmazandó. Ezért a Bizottságnak – abban a reményben, hogy a legális bevándorlás terén történik némi előrehaladás – nem volt más választása, mint hogy a magasan képzett munkavállalókkal kezdje, akikkel kapcsolatban tudta, hogy könnyebb lesz megszerezni a tagállamok beleegyezését. Természetesen sajnálom, hogy ilyen, a bevándorlók bizonyos részére vonatkozó megközelítést kell alkalmazni, de mi az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjában olyan régóta kifogásoljuk, hogy az európai bevándorlási politika kizárólag megtorló jellegű, és olyan régóta követelünk a legális bevándorlásra vonatkozó politikát, amely méltó erre az elnevezésre, hogy úgy gondolom, fontos jóváhagyni ezt az első lépést.

Ne felejtjük el, hogy más, például az idénymunkásokról és a gyakornokokról szóló szövegek elkészítése is folyamatban van.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) Tisztelt elnök úr, végre sor került egy fontos lépésre. Európa egységesen gondolkodik, ha a legjobb munkavállalók toborzására vonatkozó egységes rendszer feltételeiről van szó. Ennek a kártyának ez a hozzáadott értéke. Szükség van erre a lépésre, bár úgy gondolom, ez csak az első a sorban. Amint a kék kártyával kapcsolatban szerzünk bizonyos tapasztalatokat, meg kell vizsgálnunk, milyen további lépésekre van szükség a következő időszakban.

Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy zűrzavaros időkben élünk. A pénzügyi válság következtében nagy a valószínűsége, hogy rövid távon elbocsátásokra kerül sor. Ezért fontos, hogy a kék kártya rendszere – ahogy azt Klamt asszony jelentése ismerteti – lehetőséget biztosít a tagállamok számára, hogy saját nemzeti politikát alakítsanak ki. A tagállamoknak kell dönteniük arról, hogy hány, megfelelő képzettséggel rendelkező migránsra van szükségük – akik náluk szeretnének elkezdni dolgozni – anélkül, hogy a harmadik országokban agyelszívást idéznének elő az érzékeny ágazatokban, például az egészségügyi ellátásban. De előrelátónak is kell lennünk. Európának nagyon nagy szüksége van megfelelő képzettséggel rendelkező migránsokra. A legjobb megoldás a kék kártyára vonatkozó lehető legegyszerűbb rendelkezés, amelynek révén Európa valódi tehetségeket vonz a kontinensre. Úgy gondolom, hogy a jelenlegi javaslat tartalmazza ezt a megoldást részben az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja által előterjesztett módosításoknak köszönhetően. Következésképpen azok számára fontos, akik jogszerűen tartózkodnak az EU-ban, hogy – amennyiben más feltételek teljesülnek – ne kelljen először hazatérniük ahhoz, hogy valamelyik uniós tagállamba kék kártya iránti kérelmet nyújtsanak be.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Tisztelt elnök úr! A következő 20 éven belül az Európai Uniónak több, harmadik országbeli magasan képzett munkavállalóra lesz szüksége. Más államok évekig aránytalanul nagy mértékben kihasználták az e területen meglévő lehetőségeket. Az EU előírásai kiegyensúlyozottak, és a harmadik országokból történő agyelszívás megakadályozására szolgálnak. A követelményeket minden adott esetben a tagállamok határozzák meg. Mindez nagyon ésszerűnek tűnik, viszont jelenleg a pénzügyi és gazdasági válság miatt a recesszió veszélye fenyeget bennünket.

A munkanélküliség Európa-szerte növekedni fog, és bizonyos tagállamok most már még inkább korlátozni szeretnék a munkavállalók szabad mozgását az Európai Unión belül. Nem lenne ésszerűbb, ha egy olyan helyzetben, amikor környezetvédelmi szempontok miatt kénytelenek vagyunk megváltoztatni iparpolitikánkat, több és jobb képzési programba fektetnénk be olyan magasan képzett munkavállalók számára, akikben az innováció tekintetében jelentős potenciál rejlik? Minden erőfeszítésünket erre a kérdésre kell irányítanunk ahelyett, hogy harmadik országok legjobb munkavállalóit halásznánk el. Ez önmagában nem lesz elegendő ahhoz, hogy hosszú távon biztosítsuk jövőnket.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Tisztelt elnök úr, mindnyájan emlékszünk azon munkatáborokra, amelyeket az Európai Unió néhány tagállamában nyitottak meg 2006 őszén. E táborokban illegális bevándorlók és az Európai Unió tagállamainak polgárai dolgoztak együtt borzalmas körülmények között.

Ez a helyzet lendületet adott a bevándorlási intézkedéscsomaggal kapcsolatban végzett munkánknak. Ennek az intézkedéscsomagnak bizonyos elemeit vitatjuk meg a mai napon. Úgy tűnik, hogy jó irányba haladunk. A javaslat civilizáltabb munkakörülményeket biztosít és egyszerűsíti a legális bevándorlók foglalkoztatására és tartózkodására irányadó szabályokat. Lengyel nőként azt is szeretném hangsúlyozni, hogy szolidárisak vagyunk az Európai Unió területén jogszerűen tartózkodó, harmadik országbeli állampolgárokkal. Nem alkalmazhatunk hátrányos megkülönböztetést velük szemben.

Úgy gondolom, hogy a kék kártya nem fogja veszélyeztetni az új tagállamok polgárainak gazdasági érdekeit, illetve nem jelent versenyt számukra. Az a helyzet, hogy az európai munkaerőpiacok többsége már megnyílt előttünk, és – amint az köztudott – minden átmeneti időszak véget ér a kék kártya érvénybe lépése előtt.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Miniszter úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nemcsak Európa, hanem az egész világ is egyre nyitottabbá válik. Ez a korszerű technológiák és a globalizáció következménye, nincs értelme e valóság ellen küzdeni.

Szeretnék gratulálni Franciaországnak ahhoz, hogy elnöksége alatt megtette a mai vita tárgyát képező fontos kezdeményezéseket.

Világos, hogy mi az Európai Unió érdeke: nincs elegendő munkavállaló, ezért szükségünk van rájuk, úgy, mint magasan képzett szakemberekre is, mert az uniós polgárok élnek azon jogukkal, hogy valahová, egy általuk választott helyre távozzanak, ott éljenek és dolgozzanak.

Az EU-ba irányuló legális bevándorlás teljesen elfogadható megoldás erre a problémára. Ezenkívül ez a válaszuk a globalizáció kihívásaira és az EU azon célkitűzésére, hogy versenyképesebbé váljon.

Egyetértek azzal, hogy a javaslatokat össze kell hangolni egymással és, más jogi aktusokkal, kétségtelen azonban, hogy ezeket a problémákat meg kellett oldanunk. Még egyszer gratulálok az előadónak és az elnökséget betöltő országnak.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Az állásfoglalás-tervezet, amely a magasan képzett bevándorlók számára szándékozik bevezetni a kék kártyát, arra irányul, hogy az Európai Unió kívüli országokból magasan képzett munkavállalókat vonzzon az Unióba azáltal, hogy lehetőséget biztosít a bevándorlók számára, hogy jogszerűen letelepedjenek és munkát vállaljanak az Európai Unióban. Ez egy hasznos kezdeményezés egy olyan helyzetben, amikor a következő 20 évben várhatóan fennáll az a veszély, hogy 20 millió munkahely betöltetlen marad.

Szeretném azonban emlékeztetni Önöket arra, hogy a román és bolgár állampolgárokra még most is munkaerő-piaci korlátozások vonatkoznak, és vannak olyan félelmek is, hogy egyes országok újabb három évvel meg akarják hosszabbítani az átmeneti időszakot. Ezek figyelembevételével rendkívül fontos, hogy az uniós polgárokkal szembeni hátrányos megkülönböztetést se tetézzük.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Az Európai Unió belüli demográfiai változások és a népesség előregedése olyan körülmények, amelyek miatt szükségünk van az Európai Unió kívüli országokból származó képzett munkavállalókra. A gazdasági migráció olyan kihívás, amelyre az Európai Uniónak egy gyorsan globalizálódó világban kell választ adnia. Véleményem szerint a tagállamoknak az európai migrációs politika integrált és koherens megközelítését kell kidolgozniuk.

A műszaki tudományokra és a számítástechnikára különösen figyelmet kell fordítani a fejlődés és a foglalkoztatás vonatkozásában. Szükség van a közösségi előírásokra, ha korlátozni akarjuk az illegális bevándorlást. Egyetértek az előadóval és a tanácsadóval, Masiel úrral, és támogatom az európai kék kártya rendszerének a képzett bevándorlókra vonatkozó bevezetését a harmadik országbeli képzett munkavállalók foglalkoztatásának elősegítése céljából.

Tomáš Zatloukal (PPE-DE). – (CS) A harmadik országokból származó munkavállalóknak az Európai Unió tagállamain belüli mobilitása jelentős kihívást jelent az Európa számára egy globalizált világban, amelyet kemény gazdasági verseny jellemez. Közös európai szabályokat fogadunk el, amelyek lehetővé teszik, hogy kezelni tudjuk a migránsok Európába történő beáramlását, valamint korlátozzuk az illegális migrációt. Helyénvaló, hogy üdvözljük a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy gyorsítsuk meg a munkavállalók befogadási folyamatát, valamint hogy megfelelőbb tartózkodási feltételeket biztosítsunk annak érdekében, hogy az EU vonzóbb hely legyen a harmadik országokból magasan képzett munkavállalók számára. Nem csupán a munkavállalók fogadásának gyors – bürokratikus akadályok nélküli – folyamata számít meghatározó tényezőnek, hanem mind a 27 különböző munkaerőpiacra való bejutás közös és egységes feltételeinek meghatározása. A két jelentés vitája során azt is meg kell említeni, hogy az EU-ban még mindig vannak akadályok az új tagállamokból származó állampolgárok foglalkoztatása terén.

Toomas Savi (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Az Európai Unió kék kártyája a fejlődő országok szempontjából igen öröndes kezdeményezés. Mivel az uniós kék kártyát a tagállamok fogják kiállítani, azt gondolhatnánk, hogy a tagállamok a munkaerő-piaci helyzet megvizsgálását követően túl gyakran ítélik úgy, nincsenek olyan helyzetben, hogy lehetővé tegyék a külföldi munkaerő alkalmazását, vagy, hogy az adott tagállam közrendje bizonyos akadályokat támaszt az uniós kék kártyával kapcsolatos politika teljes körű végrehajtásával szemben. Attól tartok, hogy egyes tagállamok alááshatják az uniós kék kártya célját.

Az uniós kék kártya létrehozásának nemcsak a tagállamok munkaerőigényének kielégítése volt a célja, hanem az „agykörforgás” elindítása is. Bizonyos mértékben az EU fejlesztési együttműködési politikája szempontjából támogató intézkedésnek is tekinthető, mivel a kék kártyával rendelkező munkavállalók végül is olyan tapasztalatokkal térnek vissza származási országukba, amelyek elengedhetetlenek a fejlődéshez.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Úgy gondolom, hogy az Európai Unió számára rendkívül fontos, hogy vonzóbbá váljon a magasan képzett munkavállalók számára, szem előtt tartva különösen azt, hogy a bevándorlók többsége pillanatnyilag képzetlen. A képzett munkavállalók számára kedvező körülményeket kell biztosítani, a kivándorlás szabályozása és az egyik országból a másikba történő mozgás tekintetében harmonizált rendszert kell létrehozni, valamint a képzettségüknek megfelelő fizetéseket kell biztosítani.

Ezenkívül az európai kék kártyát az illegális bevándorlás megakadályozására szolgáló eszköznek kell tekinteni a bevándorlási és menekültügyi megállapodás, valamint az arra a problémára irányuló megoldásnak a részeként, hogy az Európai Uniót a következő évtizedben munkaerőhiány fenyegeti.

Hangsúlyozni szeretném azt az elgondolást, hogy az új tagállamok polgárai nem kerülhetnek hátrányosabb helyzetbe, mint a harmadik országbeli állampolgárok. Elfogadhatatlan, hogy egyes tagállamok nem nyitják meg munkaerőpiacaikat az új tagállamok polgárai előtt, viszont magas képzettséget igénylő munkahelyeket kínálnak olyan országok munkavállalóinak, amelyek nem tagjai az EU-nak.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) A demográfiai problémák és az európai népesség előregedése nem az egyedüli oka annak, hogy a kék kártyát – mint az EU által ellenőrzött eszközt – be kell vezetni. Az EU bővítését a szakembereknek az új tagállamokból való nagyarányú kiáramlása követte. Napjainkban a munkaadók számára a szakképzett munkavállalók kiáramlása okozza a legnagyobb problémát, visszatartja a befektetéseket és így korlátozza a gazdasági fejlődést.

Ha vállalkozásaink a hazai munkaerőpiacokon nem tudnak szakképzett munkavállalókat találni, lemaradnak a kínaiakkal való versenyben. A lengyel munkaadók a munkaerőpiac szélesebb körű megnyitását szeretnék. Készek arra, hogy például Ukrajnából és Fehéroroszországból származó munkavállalókat alkalmazzanak. Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg arról, hogy az EU-n belül minden előnynek azonosnak kell lennie. Nem szabad megfélemlenünk arról, hogy a kék kártya rendszere keretén belül hozzánk érkezők közül egyesek haza fognak térni, és magukkal viszik az EU-ban szerzett tapasztalatokat. Egyidejűleg azon is dolgoznunk kell, hogy megerősítsük az azon szakembereknek szóló oktatási és folyamatos fejlesztési programokat, akikre tagállamaink munkaerőpiacán szükség van.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). - (PL) Tisztelt elnök úr! Két olyan veszélyre szeretném felhívni a figyelmet, amely a vita során és a javasolt előírásokkal kapcsolatban merült fel.

Először is az Unióban munkát vállaló harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozó túlzott követelmények. A vezető pozícióban szerzett két-, illetve ötéves szakmai tapasztalatra vonatkozó követelmény mindenképpen túl magasnak tűnik nekem. Egy ápoló vagy egy számítástechnikai szakember esetében nincs szükség erre ahhoz, hogy hasznos munkát végezhesse a vállalkozásainkban.

A másik veszélyt az jelenti, hogy a munkavállalók vonatkozásában egységes minimumdíjazást próbálnak szabni. E szabályozás minden bizonnyal sérti az alkalmazandó, az egyenlő munkáért járó egyenlő díjazás elvét, mivel ennek következtében előfordulhat, hogy egy olyan állampolgár, aki munkavállalás céljából érkezik az EU-ba, többet keres, mint az, aki már ott dolgozik.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Tisztelt elnök úr! Ez az élénk vita megmutatja a jelentések minőségét. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani az előadóknek és a vélemények előadóinak, Masiel úrnak, Jeleva asszonynak és Panayotopoulos asszonynak, és szeretném elmondani, hogy – amint azt a vitáink is igazolták – ez valóban hatalmas lépés a legális bevándorlással kapcsolatos megállapodás irányába. Négy évvel ezelőtt senki sem akart hallani közösségi eszközökről. Tudjuk, hogy néhány éven belül még tovább tudunk lépni.

A Bizottságnak is szeretnék gratulálni Barrot úron keresztül, aki el tudta indítani ezt a vitát és biztosítani tudta, hogy e területen gyorsan fejlődjenek céljaink. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság is kiváló munkát végzett. Deprez úr megtalálta a megfelelő szavakat, az egyensúlyt és a józan hangot; támogatja egy nyitott Európa létrejöttét, és én örülök ennek. Egy-két csekély különbségtől eltekintve Roure asszony szintén azt szeretné, hogy Európa készüljön fel a népességvándorlás évszázadára, és mi is ezt próbáljuk elérni. Ahogy arra Lefrançois asszony rámutatott, ez a két szöveg még csak a kezdet, és teret ad a körkörös migrációnak.

A Grabowska asszony és Gál asszony, valamint Fava úr és Catania úr által felvetett, a közösségi preferenciával kapcsolatos kérdés vonatkozásában különösen arra szeretnék rámutatni, hogy a kék kártya nem alkalmazható 2011-ig, addig, amíg a csatlakozási szerződések átmeneti intézkedései le nem járnak, valamint hogy nem biztosít az uniós polgárokkal azonos jogállást. Továbbá hajlandók vagyunk és szeretnénk beépíteni a szövegbe a csatlakozási szerződésekben foglalt közösségi preferencia elvét.

Ami az agyelszívással kapcsolatos számos – megjegyzést – főleg Kreissl-Dörfler úr és Borghesio úr, Budreikaité asszony, Moreno úr, Lambert asszony és Roure asszony megjegyzéseit – illeti, úgy gondolom, hogy az Európai Parlament kifejezésre juttatta jogos szempontjait azzal kapcsolatban, hogy a kék kártya tartalmazzon olyan

biztosítékokat, amelyek az agyelszívást agyviasszázivássá alakítják át, és úgy tűnik, hogy ennek három legfontosabb módja van.

Először is az irányelv semmiképpen nem fontosabb, mint az európai megállapodások, illetve az egyes tagállamok és a származási országok közötti megállapodások, amelyek felsorolják a hatályuk alól kizárt foglalkozásokat annak biztosítása érdekében, hogy a munkaerőhiánnyal küzdő ágazatokban tisztességes legyen a munkaerő-toborzás. Másodszor hatáskört kell biztosítani a tagállamok számára az eseti vizsgálatok vonatkozásában: a tisztességes munkaerő-toborzás biztosítása érdekében képesnek kell lenniük arra, hogy elutasítsák a kék kártya iránti kérelmeket. Végül, az irányelvnek elő kell segítenie a magasan képzett munkavállalók körkörös migrációját, és természetesen hangsúlyoznia kell – amint erre már utalás történt – a származási országokban való képzésre vonatkozó követelményeket.

Másrészt úgy tűnik, hogy nem szükséges következetesen megakadályozni a kék kártyák kiállítását, amennyiben nincs megállapodás a származási országgal. Úgy gondolom – amint arra Barrot úr is rámutatott –, hogy ez megkülönböztetést idézne elő, valamint a kérelmek nemzeti rendszerekbe történő áthelyezését, ezért ezt jobb eseti alapon megtárgyalni.

Ami a magasan képzett és a képzetlen munkavállalók megkülönböztetését illeti, amit Busuttill úr és Lefrançois asszony, és különösen Lambert asszony említett, úgy gondolom, hogy fokozatosan kell előrelépniük. Pillanatnyilag sajnos a legális migrációval kapcsolatban nincs konszenzus arra vonatkozóan, hogy minden munkaerő-piaci szegmensben közösségi szinten lépünk fel. Mindazonáltal történt előrelépés, mivel az Európai Unióban minden harmadik országbeli munkavállalóra azonos jogok érvényesek, és a magasan képzett munkavállalókkal, az időnymunkásokkal, a kihelyezett munkavállalókkal és a gyakornokokkal kell kezdenünk. A stockholmi program lehetővé teheti számunkra, hogy előrehaladást érjünk el.

A Flautre asszony és más felszólalók által mondottakkal ellentétben a kék kártya által garantált jogok nem foglalnak magukban semmilyen korlátozást az egyesülés szabadsága vagy a foglalkoztatáshoz kapcsolódó jogok tekintetében. Épp ellenkezőleg, ez a kék kártya lesz az egyetlen eszköz, amely lehetővé teszi a migránsok számára, hogy éljenek a mobilitás jogával, hogy szakképzettséget igénylő munkát vállaljanak az Európai Unióban, amire ma a nemzeti rendszereken keresztül nincs lehetőség. Ennek a szövegnek ez a legfőbb előnye.

Hogy Pirker úrnak az azzal kapcsolatos kérdésére is válaszoljak, hogy ezek az előnyök munkanélküliség esetén milyen hosszú időszak után szűnnek meg – valóban egy három hónapos időszakra van szó –, az Európai Unió elnöksége szerette volna, ha a javasoltnál hosszabb ez az időszak, de ezzel kapcsolatban nem sikerült megegyezni. Sőt, egyes tagállamok azt szerették volna, hogy ne szabjunk meg semmilyen időszakot, ezt az elnökség nyilvánvalóan nem akarta.

Végezetül Fava úrnak válaszként hadd mondjam el, hogy a Tanács által előterjesztett szöveg (16) preambulumbekézése nem tartalmazza az egyenlő bánásmód elvét a harmadik országbeli munkavállalók és a közösségi polgárok közötti, egyenlő munkáért járó díjazás tekintetében. Ezt a szöveg 15. cikkének (1) bekezdése érvényesíti.

Jacques Barrot, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök úr! Arra fogok szorítkozni, hogy Jouyet úr megjegyzéseit kiegészítsem, amelyek ma délután jól példázzák közös érdekünket az Önök által végzett munkában. Szeretnék köszönetet mondani minden felszólalónak és előadónak, akik kiváló munkát végeztek.

Szeretném ismételtelen kijelenteni, hogy az irányelvtervezet teljes mértékben tiszteletben tartja a közösségi preferenciát. Ez a közösségi preferencia egyébként az Európai Unió csatlakozási szerződéseiben is szerepel, azok pedig kimondják, hogy amennyiben valamely tagállam ideiglenes korlátozásokat alkalmaz egy másik tagállamból származó munkavállalók szabad mozgása tekintetében, a munkaerőpiacra való bejutás vonatkozásában ezeket a munkavállalókat előnyben kell részesítenie a harmadik országbeli állampolgárokkal szemben. Ezt az új tagállamok képviselői miatt mondom el, mivel ezt hangsúlyozni kell.

A következőkben viszont azoknak is kell válaszolnom, akik az agyelszívás kockázata miatt aggódnak. Emlékeztetném Önöket arra, hogy a javaslat ajánlja a tisztességes munkaerő-toborzásról szóló záradék beépítését annak érdekében, hogy korlátozza, sőt betiltsa az olyan aktív munkaerő-toborzást, amelyet a tagállamok esetleg olyan fejlődő országokban folytatnak, amelyekben már most is az agyelszívás komoly problémájával állnak szemben.

A javaslat arra is lehetőséget biztosít a tagállamok számára, hogy a tisztességes munkaerő-toborzással kapcsolatos megfontolások alapján elutasítsák a kék kártya iránti kérelmeket. Léteznek olyan intézkedések, amelyek célja a körkörös migráció megkönnyítése, valamint a tagállamoknak kötelessége, hogy a Bizottság

számára éves statisztikát készítsen az irányelv alkalmazásáról annak érdekében, hogy a Bizottság nyomon követhesse e jogszabály hatását.

Valóban el kell kerülnünk az aktív munkaerő-toborzást a súlyos munkaerőhiánnyal küszködő országokban, főleg Afrikában, az egészségügyi szektorban. Minderre az jelenti majd a megoldást, hogy partnerséget alakítunk ki a származási országokkal.

Harmadszor, természetesen szeretném kijelenteni, hogy ezt a szöveget a Bizottság által előterjesztendő újabb javaslatok fogják követni. Jövő márciusban előterjeszttek egy szöveget az idénymunkások, a fizetett gyakornokok és a plurinacionális vagy multinacionális csoportok áthelyezhető munkavállalóinak legális migrációjáról. Erre is igaz – amit Lefrançois asszony mondott –, hogy ez még csak a kezdet, és tovább kell haladnunk a legális bevándorlás teljes keretének kialakítása felé.

Csak megismételni tudom, amit Jouyet úr nagyon helyesen elmondott, azaz, hogy igen határozott szándékunk, hogy mindezen bevándorlók és az újonnan érkezők azonos jogokkal rendelkezzenek az Európai Unióban, ami szintén az Európai Közösség eszméjét tükrözi.

Mindenestre sok észrevételt és magyarázatot megjegyeztem. A következő hónapokban további vitákat folytatunk majd ezekről a migrációval kapcsolatos kérdésekről. Valójában úgy gondolom, hogy hozzá kell szoknunk, hogy higgadtan, rendkívül tárgyilagosan és nagy igazságérzettel foglalkozzunk ezekkel a kérdésekkel, ugyanakkor ismerjük el, hogy nekünk is szükségünk van a bevándorlásra, de olyanra, amelyre kifejezetten megbízható és mindenki szempontjából igazságos jogi keret vonatkozik.

Manfred Weber, előadó. – (DE) Tisztelt elnök úr, a Bizottság tisztelt alelnöke, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt szeretném elmondani, hogy készséggel továbbítom Ewa Klamtnak az Önök jókívánságait és részvétnyilvánítását. Szeretnék köszönetet mondani a vitáért, és kiemelni három pontot.

Először is, szeretném elhatárolni magam attól a nacionalista retorikától, amely ma bizonyos esetekben elhangzott. Nyilvánvaló, hogy ez nem fejezi ki a Tisztelt Ház képviselői többségének véleményét, és a leghatározottabban el kell utasítani.

Másodszor, a legális bevándorlással kapcsolatban: erre azért van szükségünk, hogy biztosítsuk, hogy nemzetgazdaságaink megőrizték innovációs képességüket, valamint hogy küzdelmet folytathassunk az illegális bevándorlás ellen. Ez ugyanannak az éremnek a két oldala. Az európai polgárok egyrészt azt várják tőlünk, hogy nyitottak legyünk a bevándorlás felé, amely hasznos és legális, másrészt hogy küzdjünk az illegális bevándorlás ellen.

Harmadszor, amikor a kék kártya kérdése szóba került, arra számítottunk – és én is ezt mondom –, hogy ez egy első pozitív lépés lesz abba az irányba, hogy a világ előtt közös álláspontot képviseljünk. Ezért úgy gondolom, hogy együtt kell megtennünk ezt a lépést, hogy előrébb jussunk az előttünk álló úton. Szavazzuk meg holnap ezt a jogszabályt!

Patrick Gaubert, előadó. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Nagyon sok mindenről szó esett ... Először a vitával kapcsolatban tennék néhány megjegyzést. A vita elég érdekes volt. Nem említek senkit, de azt elmondom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának nincs szüksége arra, hogy kioktassák az emberi jogok tiszteletben tartásával kapcsolatban. A PPE-DE képviselőcsoport örül annak, hogy Európa képes megállapodásra jutni a migrációs áramlások kezelésével kapcsolatos közös eszközökről, valamint hogy Európa nem csak magával foglalkozik.

Migrációs politikánk egyben humánus és határozott; humánus, mert elutasítja az uniós országokban élő illegális bevándorlók borzalmas életkörülményeit – minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy megakadályozzuk, hogy emberek hajóra szállva életüket kockáztassák –, és határozott, mert elítéli az embercsempészeket és azokat a gazembereket, akik irányítják őket.

Ami a kék kártya és a tartózkodási engedély egységes eljárását illeti, azt mondom barátunknak, Catania úrnak, hogy az uniós országokban szükség van a legjobbakra és másokra is. Ha már ennél a témánál vagyunk, a legális bevándorlóknak ugyanolyan jogokkal kell rendelkezniük, mint az uniós polgárok, se többel, se kevesebbel.

Európának nem kell kárhóztatnia magát másokkal szemben, ami a migrációs politikáit illeti. Európa a bevándorlókat nem tekinti szélhámosoknak vagy bűnözőknek, vagy biztonságunkat vagy a munkaerőt veszélyeztető egyéneknek. A bevándorlók hús-vér férfiak, nők és gyerekek, akik jobb élet reményében érkeznek az Unió területére, mert otthon semmijük sincs.

Közös célunk, hogy segítsük és támogassuk őket, még ha ez azt is jelenti, hogy otthon maradásra buzdítjuk őket. Migrációs politikánk méltóságteljes, nyitott, talán biztonsági szempontból megfontolt, de az ő szempontjukból és a sajátunkból is büszkék lehetünk erre a politikára – ahogy holnap is büszkék lehetünk, amikor az európai migrációs politikáról szóló két jelentésről szavazunk.

Elnök. – Részvétemet szeretném nyilvánítani Klamt asszonynak édesapja hirtelen, múlt héten bekövetkezett halála miatt. Láttam őt röviddel azután, hogy megtudta a hírt, minden együttérzésem az övé.

A közös vitát lezárom.

A szavazásra november 20-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Mindenekelőtt örömdetesnek tartom a Bizottság kezdeményezését és az előadó álláspontját is, mivel úgy gondolom, hogy lényeges előrelépés történt a magasan képzett munkavállalók migrációja terén, ami alapvető fontosságú a lisszaboni célkitűzések elérése szempontjából.

Úgy gondolom azonban, hogy az EU-nak nem csupán a harmadik országbeli magasan képzett munkavállalók számára kell vonzó helynek lennie, hanem az európai fiatalok számára is. Szem előtt tartva azt, hogy az EU versenyképessége a tét, nem szeretnénk, ha az EU rovására az Amerika Egyesült Államok vagy Kanada előnyére kerülne sor agyelszívásra. Következésképpen a mostani kezdeményezést meg kell erősíteni az európai fiatalok ösztönzésére irányuló célkitűzéssel.

Továbbá különös gonddal és felelősséggel kell végrehajtanunk ezt az intézkedést, figyelembe véve a migránsok származási országában bizonyos területeken az emberi erőforrással kapcsolatos helyzetet, hogy ne súlyosbítsuk még tovább az emberi erőforrással kapcsolatos válságot, különösen az oktatás és az egészségügy terén.

Végezetül, támogatom Klamt asszony álláspontját, miszerint a munkaerő-toborzás során alkalmazzuk a közösségi preferenciát, valamint azt az elképzelést, hogy az új tagállamokból származó polgárokat részesítsük előnyben, akikre még mindig korlátozások vonatkoznak a munkaerőpiacra való bejutás tekintetében. Ha már ezeket a korlátozásokat fenn kell tartani, akkor az a legkevesebb, hogy előnyben részesítjük az új tagállamokból származó polgárokat, hogy ne érezzék magukat másodrangú európai polgároknak.

Corina Creţu (PSE), írásban. – (RO) Szeretném felhívni a figyelmüket bizonyos rendelkezésekre, amelyek megkülönböztetéssel járhatnak, és ezért arra kérném Önöket, hogy az EU munkaerőpiacára való bejutás tekintetében részesítsék előnyben az új uniós tagállamokból érkező polgárokat a máshonnan érkező bevándorlókkal szemben.

A „kék kártyára” vonatkozó kezdeményezés hasznosnak tekinthető, mivel részben megoldja a magasan képzett munkaerővel kapcsolatos hiány problémáját, és fontos szerepet játszhat az illegális bevándorlás csökkentésében. Vannak azonban olyan rendelkezések is, amelyek következtében az Európai Unióhoz legutóbb csatlakozott országokból származó polgárok hátrányos helyzetbe kerülnek. Akkor, amikor a munkaerőpiacra való bejutás – teljesen, vagy bizonyos területeken – a legtöbb uniós országban még mindig korlátozott a román állampolgárok számára, úgy gondolom, hogy kötelezni kell a tagállamokat arra, hogy a kék kártya iránti kérelmeket utasítsák el olyan területeken, ahol az EU-hoz legutóbb csatlakozott országokból származó munkavállalók munkaerő-piaci bejutását a jelenlegi átmeneti rendelkezések még mindig korlátozzák. Az uniós tagállamok lakosait – még akkor is, ha a csatlakozásra nemrégiben került sor – előnyben kell részesíteni az EU-n kívülről érkezőkkel szemben.

Ezenkívül figyelmeztetnem kell a fejletlen országokból való agyelszívás veszélyére, ami ki fog hatni az említett országok kulcsfontosságú ágazataira, például az egészségügyre, az oktatásra és a kutatásra, az egész világon bonyolult következményekkel járó „bumeráng hatást” előidézve.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A harmadik országbeli állampolgárok magas szintű képzettséget igénylő munkavállalás céljából való belépése és tartózkodása feltételeinek az EU-ban történő megállapításával („kék kártya”), valamint a tartózkodási és munkavállalási engedély egységes kérelmezési eljárásának létrehozásával kapcsolatban úgy gondoljuk, hogy – más aggasztó szempontokkal együtt – ezeket a kezdeményezéseket az EU átfogó bevándorlási politikája keretében kell megvizsgálni.

Más szóval, e kezdeményezéseknek csak akkor van értelme, és csak akkor alkalmazhatóak teljes körűen, ha a politika más pilléreibe is beépülnek, ahogy azt az európai bevándorlási és menekültügyi paktum újjól megerősítette: a bevándorlók bűnözőként való kezelése, illegális bevándorlókat fogva tartó központok, a „visszatérési” irányelv; határellenőrzés, a Frontex létrehozása; „visszafogadási megállapodások” az „együttműködési” megállapodások záradékaként.

Azzal, hogy megkülönböztetést vezet be a bevándorlók között, ez a „kék kártya” a „lisszaboni stratégia” neoliberális célkitűzéseire, valamint az EU munkaerő-szükségletére próbál reagálni (kvóták meghatározásával), ezáltal a bevándorlókat csupán „munkaerőnek” tekinti, támogatja a harmadik országoknak a humán erőforrásaiktól – elsősorban a képzett munkavállalóktól – való megfosztását, valamint a bevándorlókkal kapcsolatos adatok gyűjtésére és tárolására szolgáló veszélyes központosított rendszereknek az EU-ban történő megvalósítását.

Más szóval, a „kék kártya” és az „egységes eljárás” egyik pillérét alkotja az EU embertelen bevándorlási politikájának, amely bűnözőként kezeli és kiutasítja vagy kizsákmányolja, valamint félredobja a bevándorlókat.

Magda Kósáné Kovács (PSE), írásban. – (HU) A bevándorlás hosszú idő óta az egyik legfontosabb gazdasági és társadalmi kérdése az Európai Uniónak. Az öregedő Európában azzal mindenki egyetért, hogy a versenyképesség megtartásáért és fokozásáért szükség van a munkaerő-utánpótlásra.

A bevándorlás elősegítése, mint közös válasz, nemcsak uniós szabályozást igényel, hanem egy olyan kiegyensúlyozott stratégiát, amely a tartós fejlődést és a társadalmi egyensúlyt egyaránt figyelembe veszi.

Klamt asszony európai kék kártyáról szóló jelentése azért üdvözlendő, mert a harmadik országokból származó magasan képzett munkavállalóknak elfogadhatóbb feltételeket támaszt a munkavállalásra, figyelemmel van a családi viszonyokra, és a munkavállalók esetleges időleges hazatérésére is. Mindazonáltal külön örülök, hogy a témát együtt kezeljük az egységes tartózkodási és munkavállalási engedélyről szóló Gaubert jelentéssel, mert így még a látszatát is elkerülhetjük, hogy Európa csak a magasan képzett munkaerő számára áll nyitva.

Az EU belső társadalmi egyensúlya miatt szükség van ugyanakkor annak a végig gondolására is, hogy vajon egy olyan pénzügyi és gazdasági válság, mint a mai, mennyiben van hatással Európa érdekeltségére. A munkanélküliség fokozódása önmagában is társadalmi feszültségeket szül, ezért a bevándorlás kapcsán meg kell előznünk, hogy a már meglévő belső etnikai és faji feszültségeket tovább szítsuk, mert ez nemcsak a szélsőjobboldal erősödését váltja ki, de hosszabb távon EU iránti ellenszenvet is ébreszthet – annak ellenére, hogy a válságban az Unió csak stabilizáló szerepet játszott.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A kék kártya bevezetése, amelyre az EU-nak azért van szüksége, mert bizonyos ágazatokban hiány van magasan képzett munkavállalókból, egy lépést jelent a harmadik országokból származó, magasan képzett munkavállalók gazdasági migrációja felé.

A kék kártya ugyanakkor visszalépés is lehet, ha a tagállamok nem utasítják el a mentesség iránti kérelmeket a munkaerőpiac azon részei tekintetében, ahol a hozzáférés – tekintettel a csatlakozási szerződésekben előírt átmeneti szabályokra – korlátozott az új tagállamok számára.

Úgy érzem, emlékeztetnem kell Önöket arra, hogy az Egyesült Királyság és Írország már kifejezte azon szándékát, hogy Románia és Bulgária tekintetében további három évig fenntartsa a munkaerő-piaci korlátozásokat.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a kék kártya irányelv politikája hátrányos helyzetbe hozná az európai polgárokat a harmadik országokból származó polgárokkal szemben. Jóllehet az irányelv hivatkozik a közösségi preferencia elvére, nyilvánvaló, hogy az nem alkalmazható azokra az európai polgárokkal, akikre az európai munkaerőpiac bizonyos ágazataiban korlátozások vonatkoznak.

Kérem, szavazzák meg az ezt a problémát tisztázó módosítást, hogy ne kerüljünk olyan helyzetbe, amelyben a harmadik országokból az EU-ba irányuló gazdasági migráció elsőbbséget élvez az EU államai közötti szabad mozgással szemben. Az új tagállamok ésszerű elvárása, hogy ne kelljen másodrendű tagoknak érezniük magukat az Unióban.

Marianne Mikko (PSE), írásban. – (ET) Hölgyeim és uraim! A kék kártya számos munkaerő-piaci és bevándorlási problémára jelent megoldást. A kék kártya jó eszköz az illegális bevándorlás elleni küzdelemben. A legális bevándorlás támogatása és elősegítése révén Európa nemcsak a szakemberhiányt oldja meg, hanem az emberkereskedelem és az illegális bevándorlás problémáját is.

Támogatom azt az elképzelést, hogy a tagállamoknak biztosítani kell a jogot, hogy eldöntsék, évente hány kártyát szándékoznak kibocsátani. Ugyanakkor nem szabad a protekcionizmus csapdájába esnünk a jelenlegi gazdasági válság miatt. Felkészültnek kell lennünk arra, hogy fogadni tudjuk a harmadik országokból érkező, magasabbban képzett munkavállalókat. Nem csaphatjuk be az ajtót a harmadik országok tehetséges polgárai előtt a jelenlegi gazdasági visszaesés miatt.

Egységes megközelítésre van szükségünk, hogy fenntarthatassuk nemzetközi szintű versenyképességünket. A 27 különböző engedélyből álló uniós rendszer csak akadály az „agyak” előtt, akik Európába jönnek dolgozni. Egy egységes rendszer megoldást jelenthet, segíthet a jelenlegi recesszió leküzdésében, nem is beszélve arról, hogy már most, de különösképpen a jövőben javulhat a versenyképesség.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Európának szüksége van, és a jövőben is szüksége lesz az EU határain kívülről származó, magasabbban, illetve alacsonyabb képzett munkaerőre. Ahhoz, hogy az EU versenyezni tudjon az Amerikai Egyesült Államokkal a képzett és magasan kvalifikált bevándorlókért, vonzóbb lehetőségeket kell nyújtania. Az Unión kívüli munkavállalók mobilitásának elősegítése helyes irányba tett lépés az EU számára, ezért szeretnék köszönetet mondani Klamt asszonynak ezért a dicséretes jelentésért. A kék kártya fokozni fogja a harmadik országokból származó képzett munkavállalók az EU-ba irányuló mobilitását.

Az, hogy az EU-t munkavállalási szempontból vonzóbbá akarjuk tenni, nem történhet a fejlődő országok kárára. Az agyelszívás sajnos gyakran elvonja ezektől az országoktól a fejlődéshez szükséges tudást és szakértelmet, tehát amikor az EU új szabályokat dolgoz ki, ezt a problémát mindenképpen figyelembe kell vennie. Ezenkívül aktívan és folyamatosan fejleszteni kell az európai felsőoktatást, még akkor is, ha könnyen lehet képzett és tanult embereket toborozni a világ más részeiről.

A bevándorlókra vonatkozó új szabályok nem okozhatnak jelentős egyenlőtlenségeket a harmadik országbeli és az uniós állampolgárok között. A szakemberekre vonatkozóan a Parlament által kidolgozott szigorú meghatározások egyenlőtlenséget teremtenek, ha túlzott elvárásokat állítunk a harmadik országokból érkezőkkel szemben, tanulmányaikat és munkahelyi tapasztalatukat illetően.

A munkaerőhiány az Európai Unió egészét fenyegeti, és nem csak a magas képzettséget igénylő ágazatokat. Az EU-nak ezért ki kell bővítenie ezt a rendszert, és a munkavállalók teljes spektrumában kell támogatnia a harmadik országokból érkező munkaerő mozgását, hogy ne csak a habot együk le a tortáról.

Mihaela Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A népességsökkenés és az Európai Unió lakosságának elöregedése veszélybe hozta a munkaerőpiacot, az egészségügyi ellátást és a nyugdíjrendszereket.

Ebben a helyzetben a kék kártya ellensúlyozhatja az USA zöld kártya rendszerét, amely nagyon sikeresnek bizonyult, figyelembe véve, hogy a magasan képzett munkavállalók közel 50%-a az amerikai vagy a kanadai munkaerőpiacot választotta.

Úgy vélem, hogy elengedhetetlen számunkra, hogy egységes bevándorlási rendszere legyen mind a 27 tagállamnak, hogy az EU minden állama részesülhessen a magasan képzett munkaerő által előállított hozzáadott értékből.

Ugyanolyan fontosnak tűnik számomra, hogy az EU e szakembereknek megadja azt az elismerést, amelyet megérdemelnek, azáltal, hogy méltányos és megkülönböztetés-mentes fizetést kínál számukra.

Végül pedig még fel szeretném hívni a figyelmet arra a tényre, hogy EU munkaerőpiaca még nem teljesen nyitott az új tagállamok munkavállalói előtt. Ezért nagyon vigyáznunk kell arra, hogy az elfogadott intézkedések ne legyenek megkülönböztetőek az Európai Unió tényleges polgáiraival szemben.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Két problémám van a kék kártyával kapcsolatban.

Európa szempontjából az „agyak” beáramlása kiváló dolognak tűnik. Amerikával, Ausztráliával vagy Kanadával összehasonlítva, Európába sokkal kevesebb szakember jött dolgozni. A munkaerőpiacunk „vonzóvá tétele” azonban ellentétes az elveinkkel, tekintve, hogy a migráció kérdésére globális megoldást kell találni. Támogatni kell a harmadik országok gazdasági fejlődését ahhoz, hogy csökkenthessük a bevándorlást, különösen az illegális bevándorlást. Akár elfogadjuk, akár nem, azokra az „agyakra”, amelyeket ide szeretnénk vonzani, a harmadik országokban van szükség, hogy jobbá tegyék az ottani életet.

Az erős verseny miatt Európa számára természetesen kedvező hatással lenne új szakemberek érkezése, annál is inkább, mivel kutatások szerint ők sokkal könnyebben és gyorsabban integrálódnak egy másik társadalomba. Ez pedig nem másodlagos kérdés.

A másik probléma szerintem az, hogy a gazdasági nehézségek és a növekvő munkanélküliség miatt még inkább fokozódni fog a migránsokkal szembeni negatív hozzáállás. És tartok az Unión belüli migrációtól is. Remélem azonban, hogy a szélsőjobb oldali politikai pártok támogatói nem használják ki ezt, és a közeljövőben megszűnnek azok a korlátozások, amelyek ma néhány tagállamra vonatkoznak. Ez az EU egészének hasznára válna.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

12. Európai úrpolitika: ég és föld között (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a következő kérdések megvitatása:

- Pribetich úr által az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében a Tanácshoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés (B6-0482/2008), amelynek tárgya: Európai úrpolitika: ég és föld között (O-0111/2008), és

- a Pribetich úr által az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében a Bizottsághoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés (B6-0483/2008), amelynek tárgya: Európai úrpolitika: ég és föld között (O-0112/2008).

Toulouse-iként rendkívüli öröm számomra, hogy ezt a vitát én vezethetem.

Pierre Pribetich, a kérdések előterjesztője. – (FR) Tisztelt elnök úr, alelnök úr, miniszter úr! „Itt az idő, hogy újból kigyúljanak a csillagok”.

Beszédemet Guillaume Apollinaire e sorával szerettem volna kezdeni, hogy hangsúlyozzam azt, hogy mennyire fontos az Európai Parlament számára az úrpolitika újbóli elindítása.

Az Európai Unió és tagállami több mint harminc éve dolgoznak együtt egy úrpolitika kidolgozásán, finanszírozásán és fejlesztésén, de sajnos fokozatosan elvesztette fényét és ragyogását.

Igaz, hogy 2003-ban az EK-ESA keretmegállapodással létrehozták az európai úrpolitika alapjait. Az is igaz, hogy az Űrtanács 2007. május 22-i ülésén e keretmegállapodás politikai megerősítést nyert. Ez a csillag azonban még mindig csak pislákol. Európa függetlensége, nemzetközi szerepvállalása, biztonsága és jóléte érdekében egyaránt szükséges, hogy ezt a nagy ívű politikát egy olyan, felülmúlhatatlan ütközőkártyává tegyük az iparpolitikában, amelynek munkahelyteremtő és növekedést ösztönző hatása is van; egy, a kulturális, gazdasági és tudományos életre is hatást gyakorló, ambiciózus politikává, amely a nemzetközi szinten megerősítést kap, és amely alapvető eszköze társadalomnak a kívánt tudás megszerzéséhez.

Az Unió intézményi háromszögében – és hogy ez ne változzon át egy Bermuda-háromszöggé – az Európai Parlamentnek az európai polgárok nevében fontos és nagyobb szerepet kell vállalnia e politika meghatározásában és kidolgozásában.

„Itt az idő, hogy újból kigyúljanak a csillagok”. 2008. szeptember 26-án a Tanács részt vett ebben, és azt akarjuk, hogy a mi kezünk nyoma is látszódjon e politikán. Természetesen ez az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében elmondott beszéd is ebben a szellemben íródott. Ahhoz, hogy a helyes utat követhessük, alapvető fontosságúnak tartom, hogy emlékeztessék az úrpolitika létrehozásának alapvető elemeire.

Először is, ott van a költségvetés kérdése. Mostantól egy külön költségvetési tétel létrehozását kérjük, amely tükrözi és nyíltan megmutatja az európai úrpolitika iránti elkötelezettségünket.

Az űriparnak kellő mértékű állami támogatásra van szüksége ahhoz, hogy fokozni tudja kutatási és fejlesztési kapacitását, és hogy – egyszerűen csak – nyereséges maradjon, hiszen a nemzetközi verseny kiélezett és kegyetlen.

Míg az Egyesült Államok, Oroszország, Japán, sőt, India is jelentős mértékben növelik űripari költségvetésüket és megsokszorozzák állami megrendeléseik számát, mi, európaiak még úgy keressük a megfelelő finanszírozási forrást nagyra törő céljaink megvalósításához, mint mások az elvesztegetett idejüket.

Tekintettel mindezekre, milyen kezdeményezéseket tehet a Bizottság az európai űrágazat támogatásának javítása érdekében, azért, hogy ez az ágazat ne csak egy legyen a sok közül, hanem olyan meghatározó szereplővé váljon, amely mindenkor válaszokat ad az űrpolitika minden területén megjelenő, növekvő és globális igényre.

A második pont az egyrészről a Galileo és az EGNOS, másrészről a GMES programokhoz kapcsolódó alkalmazásokra vonatkozó stratégiai lehetőségek kérdése, az irányítás szempontjából nézve; egy olyan hatékony struktúrát kell létrehozni, amely egyértelmű irányítással fokozott hatékonyságot teremt valamennyi európai űrprogramban.

Végül ott van az űrkutatás kérdése. Mi az európai űrpolitika hosszú távú jövőképe, és mik a céljai? A távoli űr felkutatása évtizedekig tartó projekt, amihez hosszú távú jövőképre és ambícióra van szükség.

Mindezek Kennedy elnök beszédét idézik, aki az amerikai nép figyelmét új, addig még felfedezetlen tájakra irányította. Az 1969. július 21-e kétségkívül a legfantasztikusabb lépést jelentette az emberiség technológiai történelmében, és óriási mértékben felgyorsította minden űrkutatási és hétköznapi iparág fejlődését.

Adjunk e nemzetek közösségének egy hosszú távú jövőképet. Itt vagyunk, e hosszú út egyik meghatározó pontjánál. Európa válaszátnál áll az űrpolitikával kapcsolatban. Az űr ma már rendkívül sok szempontból fontos számunkra. A tudománytól a védelemig az űrhöz számtalan különféle ágazati tevékenység kapcsolódik, például a környezetvédelem és a kkv-k fejlesztése is.

Kerüljünk közelebb a felhasználókhoz és növeljük az összegyűjtött adatok használhatóságát és minőségét! Legyünk az űrpiac vezetői! Tartozunk azzal a jövő generációinak, hogy megerősítsük ezt az európai űrpolitikát, és meg hozzuk az ahhoz szükséges legfontosabb döntéseket, hogy egy forradalmian új, ultramodern Európát állítsunk pályára a jövő nemzedékei számára.

Az űr Európa új határa. A történelem könyvében még üresen állnak a lapok. Tegyük róla, hogy a történelem alakulásának Európa ne csak részese, hanem meghatározó szereplője legyen! Ezért itt az idő, hogy újból kigyúljanak a csillagok!

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács sora elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, a Bizottság tisztelt alelnöke, Verheugen úr, tisztelt képviselők! A Pribetich úr, kétségkívül nagyon fontos kérdésekről beszélt, nehéz lesz utolérni azt a lelkesedést, amellyel élénk tárta kérdéseit és amellyel kiállt azok mellett.

Amint azt Ön is elmondta, az űr rendkívül fontos eszközzé vált valamennyi európai ország számára. E küldetések révén új tudásra tehetünk szert, legyen szó a Föld megfigyeléséről, a tengerkutatásról vagy a műholdas időjárás-előrejelzésről. A műholdas távközlés és navigáció hozzájárul gazdaságunk növekedéséhez. Az űr, diszkrétan, de nagyon határozottan, a modern élet szerves részévé vált.

Ahogy Ön is említette, az űr olyan eszköz is, amely lehetővé teszi, hogy Európa együtt dolgozzon egy közös cél érdekében, ez pedig segíti az európai identitás kialakulását. Ennek szellemében a francia elnökség Valérie Pécresse közreműködésével a múlt év júliusában első alkalommal rendezte meg az űrügyekért felelős európai miniszterek találkozóját Kourou-ban, az európai űrállomás helyszínén. Az Európai Parlamentet Roversing úr képviselte, és ezért köszönetet mondok neki.

A találkozó lehetővé tette, hogy az űrpolitikával kapcsolatban közös európai jövőképet alakítsunk ki az európai űrpolitika három meghatározó szereplőjének, azaz az Unió, az Európai Űrügynökség és a tagállamok szerepvállalására alapozva, ugyanakkor elismerve az Unió nagyszámú feladatát. Biztosak vagyunk abban, hogy e három szereplő együtt nemzetközi szinten is meghatározó űrhatalommá teszi Európát.

Valamennyi európai javát szolgáló európai űrpolitika kialakításához először is az Unió valamennyi tagállama számára nyílt és azonos szintű hozzáférést kell biztosítani az űrpolitika által teremtett előnyökhöz. Másodszor, meg kell szilárdítani az űrágazatban meglévő koordinációs mechanizmusokat az európai szakértelem, valamint a közösségi, illetve kormányközi és nemzeti forrásokból finanszírozott beruházások tekintetében is. Végül, mindenképpen javítani kell a polgári és a katonai űrprogramok közötti összhangot.

Mindezek érdekében az Uniónak, az Európai Űrügynökségnek és a tagállamoknak független, megbízható és kedvező árú hozzáférést kell biztosítaniuk, hogy mindannyian kihasználhassuk az űr által nyújtott előnyöket; ezeket mindenképpen biztosítani kell legnagyobb partnereink számára. Ehhez természetesen az is kell, hogy megerősítsük az Európai Unió szerepét az európai űrpolitikában.

Az Uniónak össze kell hangolnia az űralkalmazások iránti igényeket, át kell tekintenie a felhasználói követelményeket, ki kell jelölnie a prioritásokat és gondoskodnia kell a szolgáltatások folyamatosságáról.

Különös tekintettel az elkövetkező pénzügyi tervekre az Unió szintjén már eszközöket és közösségi finanszírozási rendszereket is kidolgoztunk az űrágazattal kapcsolatos szempontok figyelembevételére érdekében.

Az Űrtanács szeptember 26-i ülése után lehetővé vált, hogy pályára állítsuk a két vezető, a Galileo EGNOS és a GMES programokat és – ha mondhatom – megerősítsük azok jelentőségét. Ami a Galileo EGNOS programot illeti, az Európai Unió gratulálhat magának, miután sikerült nagyon sok együttműködési megállapodást aláírni harmadik országokkal, például az Egyesült Államokkal, Kínával, Izraellel, Dél-Koreával, Ukrajnával és Marokkóval.

Ugyanezen a szeptember 26-i ülésen a résztvevők hangsúlyozták a Bizottság, az Európai Űrügynökség és a tagállamok közötti koordináció fontosságát a kutatás és a fejlesztés terén, különösen a műholdas navigációs rendszerek tekintetében.

Ami a GMES programot illeti, a december 1-jei és 2-i tanácsi ülésen várhatóan meghatározzák az Unió és a tagállamok közötti partnerség alkalmazandó irányvonalait és feltételeit, továbbá jogalkotási javaslatokat terjesztenek elő, hogy a program még 2009 vége előtt hivatalos formát kapjon. Már most tájékoztathatom Önöket arról, hogy a Tanács véleménye szerint e program csak akkor lehet sikeres, ha a közjó érdekeit szolgáló megközelítést alkalmazzuk. Gyorsan életbe kell léptetni továbbá egy adatvédelmi politikát is.

Végül négy prioritást kell szem előtt tartanunk, amelyet Pribetich úr is említett: az első az űrrel és az éghajlatváltozással kapcsolatos, tekintettel arra, hogy e téren az űralkalmazások hozzájárulása rendkívül egyedi. A második az űrrel kapcsolatos tevékenységeknek a lisszaboni stratégiához való hozzájárulása. A harmadik az űr és a biztonság kérdésével kapcsolatos: európai szinten gondoskodnunk kell az európai űreszközök és űrszemét nyomon követéséről és felügyeletéről. Végül, a negyedik kiemelt kérdés az űrkutatás, ami politikai prioritás, és egyben az egész bolygó számára kiemelt fontosságú terület, ahol Európának egy világméretű program keretében kell cselekednie.

E tekintetben Európának ki kell dolgoznia egy közös jövőképet és egy hosszú távú stratégiai tervet, valamint kibővített nemzetközi együttműködési keretben párbeszédet kell folytatnia más államokkal; ezzel kapcsolatban a Tanács örömmel vette tudomásul a Bizottságnak azt a bejelentését, hogy 2009-ben magas szintű politikai konferenciát szervez, ahol a világnak az űrkutatással kapcsolatos, hosszú távú jövőképét fogják megvitatni.

Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai űrpolitika megújult jövőképe tehát a tagállamok új elkötelezettséget szemlélteti, egy olyan elkötelezettséget, amely ezt a kivételes európai célt fogja szolgálni. Biztos vagyok benne, hogy a Parlament döntései is ezt visszhangozzák majd.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Tisztelt elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim! Nagyon hálás vagyok Pribetich úrnak, hogy egy ilyen kifejezetten műszaki jellegű téma kapcsán kedvenc francia költőm, Guillaume Apollinaire egy verssorát idézhetem: „*Il est grand temps de rallumer les étoiles*”. Azt hiszem, hogy a francia elnökség már eddig is jelentős lépéseket tett annak érdekében, hogy az európai űrpolitikának megadja azt a rangot, amit az valóban megérdemel.

Az elmúlt években nagy előrelépéseket tettünk: először sikerült kidolgoznunk egy európai űrpolitikát. Rendelkezünk a közös európai politikai kerettel, amelyben a Bizottság koordinációs szerepet tölt be. Sikerült magas szintű megállapodást elérni az európai űrpolitika stratégiai, környezetvédelmi és gazdasági fontosságáról. Ezt senki sem ellenzi. Külön szeretném kiemelni az Európai Űrtanács július végi ülését, a francia guyanai Kourou-ban található űrközpontban, ahol – első alkalommal – világossá vált, hogy Európa készen áll az űrbe vezető útra.

Emellett bizonyítani tudtuk az európai űripar magas szintű versenyképességét. Ha összehasonlítjuk azt, hogy Európa mennyit tud költeni az űrben folytatott tevékenységekre, azzal, amennyit például amerikai barátaink költenek, jó helyzetben vagyunk. Európa vezető szerepet tölt be a műhold-technológiában és a hordozórakéta-technológiában. Mi rendelkezünk a legjobb hordozórakétákkal a világon. Kourou-ban olyan infrastruktúrát hoztunk létre, amelynek nincs párja a világon. A nemzetközi űrállomás számára általunk készített űrlaboratórium bizonyítja az európai űrtechnológia magas színvonalát. Nagy örömmel tölt el, hogy az ESA egy sor olyan sikeres expedícióval büszkélkedhet naprendszerünkön belül, amellyel más országok nem.

Nekünk, európaiaknak, abszolút semmi okunk arra, hogy mások mögé bújjunk. Az Európai Bizottság és az ESA között kiváló az együttműködés, a munkamegosztás problémamentesen működik. Ezt a hatékony együttműködést látva a legkisebb okunk sincs arra, hogy változtassunk az e területen kialakított struktúrákon.

Ugyanakkor még mindig vannak megoldandó problémák. Nem rendelkezünk független hozzáféréssel az űrhöz. Nem tudunk embereket küldeni az űrbe, illetve visszahozni onnan. El kell döntenünk, hogy hosszú távon akarunk-e másoktól függeni. Nem titkolom véleményemet Önök előtt: Európának független és biztonságos hozzáférésre van szüksége a világűrhez. Azon is el kell gondolkodnunk, hogy a naprendszer kutatását célzó, következő jelentős küldetések milyen formában valósuljanak meg. Véleményem szerint a következő nagy küldetésre csak a teljes emberiség nevében végrehajtott feladatokként lehet tekinteni. Kerülnünk kell mindenféle nemzeti vagy regionális versenyt. Politikánkkal mindenesetre arra törekszünk, hogy a lehető legmagasabb szintű együttműködést valósítsuk meg. Erről szól majd az a konferencia, amelyről Jouyet úr az imént beszélt, és amelyet a Bizottság szervez a jövő évre.

Azért, hogy ez mindenki számára világos legyen, meg szeretnénk vitatni, hogy mi legyen az a következő nagy misszió, amely több mint az űrtechnológia pusztán műszaki alkalmazása? Mi legyen az a következő nagy misszió, a következő nagy cél, amely kielégítheti az emberiségnek az űr megismerése iránti vágyát? Az űrhöz kapcsolódó technológia teljességgel elengedhetetlen civilizációnk, biztonságunk és gazdaságunk számára. Gondoljunk csak a kommunikációs technológiákra vagy pénzpiacokra, amelyek működése egyáltalán nem lenne lehetséges műholdak nélkül.

Egyetértek azzal, hogy ezzel kapcsolatban jelen van egy jelentős biztonságpolitikai elem. Ezt nem hagyjuk figyelmen kívül. Sikertült egy rendszeres és strukturált párbeszédet kialakítani a Tanáccsal és a Bizottsággal, amelyben az Európai Védelmi Ügynökség és az Európai Unió Műholdközpontja is részt vesz. E párbeszéddel az a célunk, hogy hatékonyabb együttműködést hozzunk létre a polgári, a biztonsági és a katonai űrtevékenységek között.

Ami a környezetvédelmet illeti, a jelenleg fejlesztés alatt álló GMES-rendszer (globális környezetvédelmi és biztonsági megfigyelés) Európa válasza a globális környezeti válságra. Ez a rendszer biztosítja majd számunka azokat az adatokat és információkat, amelyekre szükségünk van ahhoz, hogy előrelátóan cselekedhessünk, illetve reagálhassunk a bekövetkező katasztrófákra. Természetesen a két kiemelt fontosságú projektünk, a GMES és a Galileo, jelentős mértékben hozzájárul a lisszaboni stratégia végrehajtásához, erős ipari és technológiai alapot szolgáltatva Európában az űrtechnológiai alkalmazásokhoz.

Ami a GMES-t illeti, nagy örömmel mondhatom el Önöknek, hogy néhány napja a Bizottság – javaslatomra – közleményt fogadott el, amely a GMES finanszírozásának megszervezéséről, illetve a GMES-hoz kapcsolódó együttműködési kérdésekről szól. Néhány nap múlva a Versenyképességi Tanács is megvizsgálja ezt. Elmondható, hogy a GMES jó úton halad. Megkezdődtek az első demonstrációs projektek, és – amennyire én látom – képesek lesznek tartani a határidőket. Az ESA-val mindenben egyetértünk a GMES űrtechnológiai infrastruktúrájával kapcsolatban. Az ESA már nagyon jó eredményeket ért el az európai műholdak fejlesztésével kapcsolatban, amelyre szükségünk van a rendszerhez, tehát jók a kilátások.

Egy dolog azonban még mindig megoldásra vár. A közösségi költségvetés csak a kutatáshoz nyújt finanszírozást a GMES számára, a működéshez már nem. Jövőre, első alkalommal, egy kis összegű működési támogatásra lesz szükségünk, amit már egyeztetünk a költségvetési hatósággal. Találni kell viszont egy hosszú távú megoldást is, mivel a GMES nem olyan rendszer, amely tudná magát finanszírozni. Fog jövedelmet termelni, de az soha nem fogja fedezni a költségeket. A GMES egy európai infrastrukturális projekt, és mint olyannak, biztosítanunk kell a hosszú távú finanszírozását.

Jövőre kidolgozunk egy pontos menetrendet és cselekvési tervet a GMES-kezdeményezés jövőbeni végrehajtására vonatkozóan. Összefoglalásképpen a Bizottság 2009-ben javaslatot terjeszt elő a GMES 2011-es kezdeti kiépítésének finanszírozására, részletes hatásvizsgálat és költség-haszon elemzés alapján.

A Galileo-programról már beszéltünk. Csak azt szeretném még hozzátenni, hogy a hatékony intézményközi együttműködés eredményeként a Galileo és az EGNOS program ma már szilárd joggal bír, és megkezdheti működését. A Galileo és az EGNOS végrehajtása szintén a terv részét képezi, de természetesen még látnunk kell, hogy a GNSS-rendelet azon követelményét, miszerint a Galileo-rendszert 2013-ra működképesé kell tenni, az ipar is megvalósíthatónak tartja-e. Ez a pályázati eljárás során ki fog derülni.

Arra szeretném buzdítani az európai űripárt, hogy használja ki a Galileo által jelentett hatalmas előnyt, a lehető leghamarabban működjön velünk együtt és mozgósítsa minden erőforrását. Számunkra a Galileo az egyik legfontosabb, ha nem a legfontosabb iparpolitikai projekt, és biztosítanunk kell a zökkenőmentes működését.

Ez azt jelenti, hogy foglalkoznunk kell az állásfoglalásban felvetett kérdésekkel, például a verseny kérdéseivel, amelyek a nemzetközi üzleti gyakorlatok és a közbeszerzési piacok kapcsán merülnek fel. Tény, hogy az

űriparban különböző nemzetközi rendeletek vonatkoznak a közbeszerzési gyakorlatokra. Ezek attól függően változnak, hogy áruk vagy szolgáltatások beszerzéséről van-e szó, de mindenekelőtt attól, hogy mely országok írták alá a vonatkozó megállapodásokat. A Galileo kiépítési szakaszára vonatkozó szerződések odaítélésének folyamata során a Bizottság szigorúan alkalmazta a kölcsönösség elvét, és reméljük, hogy ez lendületet adott a harmadik országokkal a piacok kölcsönös megnyitásáról folytatott tárgyalásoknak.

És végül még valamiről szeretnék beszélni – nagyon hálás vagyok azért, hogy a Parlament mérlegelte ezt a szempontot –, a kis- és középvállalkozások az európai űrtevékenységekben való részvételének kérdéséről. Ez nagyon fontos számomra, mivel csak néhány nagy európai szereplő tevékenykedik az űriparban. Mindössze maroknyi olyan európai ország van, amely képes valóban jelen lenni ebben az ágazatban. Viszont sok más ország végez kapcsolódó tevékenységeket, és nagy örömmel látom, számos tagállamban – az új tagállamokban is – egyre mélyebben foglalkoznak az űrtechnológia valamely speciális szeletével kis- és középvállalkozások, amelyek sok esetben rendkívül összetett és igen korszerű termékeket és szolgáltatásokat állítanak elő. Ezért fontos, hogy biztosítsuk, hogy a kis- és középvállalkozások megfelelő arányban jussanak megrendelésekhez a nagy projektekben. Ezt az arányt 40%-ban állapították meg, és a Bizottság minden tőle telhetőt megtesz annak biztosítása érdekében, hogy ezt a százalékos arányt be is tartsák.

Ez nem pusztán gazdasági, hanem politikai kérdés is, mivel ennek révén biztosíthatjuk, hogy a világűrrel kapcsolatos európai tevékenységek ne csak néhány nagy európai ország kiváltságai legyenek, hanem a 27 ország mindegyike részt vállalhasson az ágazatban és élvezhesse annak az előnyeit.

Etelka Barsi-Pataky, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Köszönöm a szót, elnök úr. A parlamenti határozatunknak az a címe, hogy „Hogyan hozzuk le a világűrt a földre?”. Kedves kollégák, egy átlag európai polgár 50 műholdat használ egy nap. A világűr felhasználása észrevétlenül vált a mindennapjainkká. A kérdés, hogy képes-e Európa közreműködni ebben a folyamatban, képes-e aktívan alakítani a világűr hasznosítását.

Néhány megállapítást kell tennünk. A világűr közös és globális értékünk. Európa számára tehát kiemelten fontos a nemzetközi együttműködés. Azonban ebben Európa csak akkor képes érdemben kivenni a részét, ha megteremti politikai, technológiai és operatív önállóságát. Ez tehát a Parlament számára fontos.

Az elmúlt időszakban bekövetkezett globális pénzügyi és részben már gazdasági válság következtében ma már világosan tudjuk, hogy jelentősen felértékelődnek a versenyképességünket szolgáló high-tech kezdeményezések, egyik ilyen a világűr hasznosítása.

Továbbá az előttünk álló kihívások és a hozzájuk kapcsolódó megoldandó feladatok tekintetében egyre inkább támaszkodunk az űrtechnológiákra. Ilyen például az éghajlatváltozás megértése és nyomon követése, vagy biztonságunk megteremtése a védelemben, az egyre gyakoribb katasztrófák elhárításában, vagy az egyre szélesebb körű navigációs-kommunikációs szolgáltatásokban.

Stratégiai kérdésekről beszélünk tehát ma itt. Az Európai Parlament építő módon kívánja kivenni a részét ebben a folyamatban. Elsősorban azzal, hogy támogatjuk az uniós intézmények és a kormányközi intézmények közötti strukturált párbeszédet, és ezzel úgy gondoljuk, hogy meg van teremtve minden tagállam számára a részvétel lehetősége, a nyílt és igazságos hozzáférés.

A közös európai projektünk, a Galileo sok vonatkozásban utat tört. Hogy néhányat említsek: gyakorlatilag létrejött a mintául szolgáló Galileo intézményközi panel, amely szorosabbra fűzi az együttműködést, vagy nagy projektjeink esetében a szükséges közös finanszírozást is rögzíteni tudtuk, beépült az európai költségvetésbe, de ez csak a kezdet. A Galileo program, ahogy Verheugen biztos említette, rögzítette a kkv-k részvételét, hiszen ma már tudjuk, hogy a spin-off cégek lesznek alkalmasak arra, hogy nagyot alkossanak a high-tech világában.

Az Európai Néppárt-Európai Demokraták számtalan javaslatot tettek, ez vonatkozik egyrészt az iparpolitikákra, ahol nagyon sok mindent kell még behozni ahhoz, hogy alkalmas legyen alapul szolgálnia. Továbbá erősíteni kell szerepünket a kutatás-fejlesztésekben, azonkívül pedig a védelem- és biztonságpolitikában is szükségesek ezek a képességek. Így válik az európai világűr-politika Európa identitásának részévé. Köszönöm a szót.<

Silvia-Adriana Țicău, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) A műholdas navigációs rendszerek és a műholdalapú távközlési hálózatok, szolgáltatások és alkalmazások olyan eszközök, amelyekbe az Európai Uniónak be kell fektetnie.

A kutatás a lisszaboni stratégia egyik alapvető pillére. A Galileo program az európai kutatás egyik kiemelt projektje, tekintve, hogy milyen potenciális felhasználásai lehetnek a forgalomirányításban, az éghajlatváltozás hatásainak nyomon követésében, valamint a vészhelyzetek és természeti katasztrófák esetén való fellépésben.

A múlt évben az Európai Parlamentnek – a Bizottsággal és a Tanáccsal vállvetve – sikerült meghatároznia a Galileo projekt finanszírozásához szükséges forrásokat, amely projektet az Unió egyik stratégiai projektjeként jelölték meg. Hangsúlyozni szeretném a világűrhez kapcsolódó iparpolitika kidolgozásának fontosságát.

Ezenkívül szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a Galileo-rendelet meghatározza a kkv-k részvételének szintjét a világűrrel kapcsolatos európai politikában. Eljött az ideje, hogy az űrkutatással kapcsolatban Európa közös jövőképet és stratégiai tervet dolgozzon ki.

Anne Laperrouze, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Úgy tűnik, mindannyiban egyetértünk abban, hogy az űrpolitika alapvető elemévé vált társadalmunk jövőjének.

Összefoglalóan három kiemelt fontosságú területről beszélhetünk: biztonság és védelem, a környezeti katasztrófák elleni védelem, valamint új szolgáltatások biztosítása emberi tevékenységekhez.

Igen, hölgyeim és uraim, nekünk, európaiaknak, el kell ismernünk, hogy a világűr jelentősége egy stratégiai védelmi dimenzióval is bővült. Tudom, vannak olyan képviselőtársaim, akik vitatják ezt. De a bolygó megfigyeléséről gondoskodni kell hosszú távon, hogy tanulmányozhassunk lassú, dinamikus változásait, különös tekintettel azokra az emberi tevékenységek által kiváltott változásokra, amelyek hatással vannak a globális éghajlatra, a természeti erőforrásokra és a biodiverzításra.

Ugyanakkor rengeteg közpolitikához és gazdasági tevékenységhez van szükség az űrbéli megfigyelő rendszerek által szolgáltatott információkra és előrejelzésekre. Különösen ez adja meg az európai GMES jelentőségét a globális GEOSS-folyamatban. Az űrpolitikának egyre nagyobb hatásuk van a tudományos kutatásokra, a technológiai innovációra és – mindezekén túl – serkentik a képzelőerőnket is. E tekintetben az űrkutatási és a bolygókat tanulmányozó programok mostantól rendkívül fontos szerepet töltenek be.

A távközlés és a televíziózás, a GPS, de akár az időjárás-előrejelzés vagy a telemedicina is óriási változást hozott életünkbe. Már el sem tudjuk képzelni, mi történne, ha a műholdak nem működnének.

Az űrtechnológia terén – nevezetesen az Ariane rakéta sikerével – szerzett tapasztalatok önmagukban elég indokot szolgáltatnak egy valódi európai űrpolitika megvalósításához. A függetlenedésre irányuló célunkhoz kapcsolódóan megjegyzem, hogy nem elég a felelősségteljes irányítás megvalósítása, hanem természetesen megfelelő finanszírozásra is szükség van.

Az Európa által követett űrpolitika meg fogja mutatni, hogy Európa mit is akar valójában: hogy világszinten befolyásos szereplő maradjon, többé-kevésbé csak partneri szerepet vállalva, vagy hogy erős Európává váljon, amely meghatározó szerepet tölt be a világ irányításában, és amely képes megoldani az emberiség jövője előtt álló legnagyobb problémákat.

Patrick Louis, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Korábban, a Közlekedési Bizottság előadójaként, lelkes támogatója voltam a Galileo projektnek.

Ma azt látjuk, hogy intézményeink mindenhatósága és technokrata tétlensége miatt ez a központi projekt megfeneklett. Minden egyes alkalommal, amikor az Unió elzárkózott az államok közötti szabad és változtatható együttműködéstől, sterilizálták a magánkezdeményezéseket, növelték a költségeket és gátolták a rivális, hozzáértő és szilárd konzorciumok létrejöttét. Viszont ha az államok szabadon szövetséget kötöttek, a projektek mindig sikerrel jártak.

Ezért itt, csakúgy, mint máshol, intézményeink egyszerűen csak pótszerepet töltenek be, mindent irányítani akarnak, ahelyett, hogy inkább csak keveset garantálnának. Egy dolgot ne felejtünk el: míg a világűrrel foglalkozunk, két lábbal elsősorban a földön járunk!

Giles Chichester (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Gyermekkori álmom volt, hogy a világűr egyik úttörője legyek, bár gondolom ezzel sok más gyerek is így volt. 1969-ben, amikor már felnőttem, nagy hatással voltak rám a Holdra szállásról visszaküldött képek, különösen a Föld űrbéli látványa, amelyet a televízióból láthattunk. A világűr ma már kevésbé kelt szalagcímeket, viszont rendkívül fontos mindazon okokból, amelyeket az előttem felszóló kollégáim már ismertettek. Üdvözlöm az Európai Unió űrpolitika iránti elkötelezettségét.

Egy éve ellátogattam Washingtonba, a NASA Goddard űrrepülési központjába, nemrég pedig az ESA-hoz, az Európai Űrügynökséghez, Rómába, és számomra azok a képek, amelyeket munkájukról mutatni tudnak, az űrt mindennél izgalmasabbá teszik. Tény, hogy minél többen látják ezeket a képeket, annál többen lesznek, akik a világűrt közelebb hozzhatják a Földre. De a legnagyobb felismerésem az volt, hogy az űr felhasználása mennyire jelentős a tudomány, a kutatás és a gazdaság szempontjából, és milyen nagy jelentősége van a műholdaknak és azok fellövőinek.

Biztos úr, tudomásomra jutottak a műhold-tüzemeltetők azzal kapcsolatos aggályai, hogy meg kell felelni a spektrumhasználatra és a műhold „lábnyomokra” vonatkozó a nemzetközi megállapodásoknak. Attól tartanak, hogy ha tolerálják a nemzetközi megállapodások bárminemű megsértését, akkor más régiók is meg fogják sérteni azokat. Az űrkutatás hatékonysága alapvetően a közösen elfogadott jogszabályok és elvek betartásán alapul, ezért remélem, a Bizottság őket és bennünket is biztosíthat erről. Sokat mesélhetünk majd a világűr kapcsán elért eredményekről és a távlati lehetőségekről.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr, biztos úr, Pribetich úr! Véleményem szerint az Önök javaslata igen átfogó és kiegyensúlyozott. Gratulálni szeretnék Önnek, hogy nagyobb világosságot teremtett, így jobban láthatjuk a csillagokat.

Az Európai Uniónak kétségtől feladata, hogy meghatározza Európa űrpolitikai céljait az űrpolitikát az európai emberek és gazdaság javára fordítva, továbbá független és megbízható hozzáférést biztosítva ahhoz.

Szintén elégedett vagyok a Tanács szeptemberi következtetéseivel, amelyek hasznos politikai kötelezettségvállalást jelentenek az európai űrpolitika kidolgozása tekintetében.

A legfontosabb kérdés a Galileo és az EGNOS, valamint a globális környezetvédelmi és biztonsági megfigyelés (GMES) időszzerű alkalmazása, ami segítséget nyújt majd a környezetünkre hatást gyakorló európai politikák értékelésében és végrehajtásában.

Ami a finanszírozást illeti, az európai űrpolitika tekintetében meg kell találnunk azokat a megfelelő finanszírozási eszközöket, amelyek – a hetedik keretprogramban meghatározottak mellett – lehetővé teszik a közép- és hosszú távú tervezést. Egy külön költségvetési fejezet létrehozása az Európai Unió elkötelezettségét fogja bizonyítani a politika iránt, növelni fogja a tisztánlátást és az átláthatóságot, most, a lisszaboni szerződés rendelkezéseinek hatálybalépésére várva.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Tisztelt elnök úr! Nagyon örülök, hogy űrprogramunkat az oroszokkal együttműködésben hajtjuk végre. Ugyanakkor nem szabad elfelednünk, hogy a háttérben ott van egy másik partner is – Ukrajna –, amellyel együttműködést kell kialakítanunk. A legjobb szovjet rakétákat Ukrajnában építették. Ukrajna hatalmas potenciállal rendelkezik az űrkutatás és űripar terén: ezt el kell ismernünk és fel kell használnunk a közös érdekében.

A másik gondolatom pedig a Galileo-programmal kapcsolatos. Ne feledjük, hogy ez a program rendkívül nagy szerepet kaphat, illetve kell is kapnia a katonai misszióink szempontjából is. Fontos, hogy e rendszer katonai célú felhasználására megfelelő óvintézkedések mellett kerüljön sor, hogy biztosítsuk, hogy a program más résztvevői – itt elsősorban Kínára gondolok – ne tudják megakadályozni céljaink elérését.

Elnök. – Mielőtt átadnám a szót a Tanácsnak, érdekességként megemlíteném, hogy a Parlament képviselői közül hárman is augusztus 5-én születtünk, azaz akkor, amikor Neil Armstrong. Azért tudom ezt, mert én is akkor születtem. Most pedig hallgassuk meg a Tanácsot.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ez nem lep meg, tisztelt elnök úr, gratulálok, Ön méltó erre!

Tisztelt elnök úr, a Bizottság tisztelt alelnöke, tisztelt képviselők! Nagyon rövid leszek, hiszen már sok minden elhangzott erről a témáról.

Először is, a felszólalásai és a vita megmutatta, hogy mindenkit mennyire érdekel az európai űrpolitika. Mindannyian egy közös, egyesítő európai projekt után kutatunk. Olyan európai projektek után, amelyek valóban ösztönzőleg hatnak, és amelyek biztosítják, hogy európaiak új generációi csatlakozhassanak ehhez a kivételes kalandhoz.

Tehát, mint már hangsúlyoztam, olyan projektekre van szükségünk, amelyek javítják a polgárok mindennapi életét. Olyan projektekre, amelyek valóban a versenyképesség javítását, a különböző európai ipari partnerek közötti kapcsolatok kialakítását, valamint a tevékenységek támogatását célozzák ebben a gazdasági válságban. Olyan projektekre, amelyek Európát láthatóvá és olyan globális szereplővé teszik, amelynek nagy befolyása

van korunk globális kihívásainak kezelésében, legyen szó az éghajlatváltozás elleni küzdelemről, fejlesztési kérdésekről, vagy a partnereinkkel kialakítandó stratégiai egyensúlyról.

Azt hiszem, hogy ez a vita világosan megmutatta, hogy nem dőlhetünk hátra, hanem minden eszközünkkel, minden együttműködési képességünkkel erre a rendkívül szimbolikus európai projektre kell koncentrálnunk: az európai űrpolitikára.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Hálásan köszönöm, hogy ilyen átfogóan támogatják az európai űrpolitikát! Nagyon szeretném, ha ez a támogatás akkor is megnyilvánulna, amikor megállapítjuk egy állandó és tartós, űrbéli európai jelenlét pénzügyi alapjait. Felhívnam a figyelmüket arra, hogy versenytársaink nem tétlenkednek. A világ más régiói már régen megelőzték bennünket, nekik már vannak terveik a jövőbeni lépéseikre vonatkozóan. Ha nem tudunk új projekteket kijelölni és új technológiákat kifejleszteni, nem leszünk képesek megőrizni vezető szerepünket az űrtechnológiai alkalmazások terén, mivel egyszerűen nem rendelkezünk majd a szükséges tudományos és kutatási alapokkal.

Ezért is vagyok nagyon hálás mindazért, amit ma itt elmondtak. Ha együttműködünk a tudatosság növelése érdekében, elmondhatjuk az európai polgároknak azt a történetet, amit Chichester úrtól hallottunk, hogy az európai űrprojektek kapcsolódási pontot jelenthetnek valamennyiünk számára.

Elnök. - A vitát lezárom.

13. A kazettás bombákról szóló egyezménynek 2008 vége előtt hatályba kell lépnie (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Beer asszony által a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében, Gomes asszony által az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében, Neyts-Uyttebroeck és Lynne asszony által a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében, Kristovskis úr által a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportja nevében, Pflüger úr és Zimmer asszony által az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében, és Zappalà úr által az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében a Tanácshoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés (B6-0481/2008), amelynek tárgya: „A kazettás bombákról szóló egyezménynek 2008 vége előtt hatályba kell lépnie” (O-0110/2008/rev. 1).

Angelika Beer, a kérdés előterjesztője. – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! 2008. december 3-án Oslóban végre eljutunk oda, hogy alá tudjuk írni a kazettás bombákról szóló egyezményt. Dublinban 107 állam fogadta el az egyezményt, és tett ígéretet annak aláírására. Két héttel a konferencia előtt arra szeretnénk felszólítani a világ országait, hogy tartsák be ígéretüket, írják alá az egyezményt, és mindenekelőtt gyorsan ratifikálják azt.

A kaukázusi háború, és az, hogy mind Grúzia, mind pedig Oroszország alkalmazott kazettás bombákat, kihívást jelent számunkra. Nem vesztegethetjük tovább az időt. Komoly elvárásaink vannak az Európai Bizottsággal és a Tanáccsal szemben. Az Európai Unió valamennyi tagállamától elvárjuk, hogy december 3-án aláírja az egyezményt, és most különösen azokra az országokra gondolok, amelyek még nem döntöttek a kérdésben: Görögországra, Lettországra, Lengyelországra, Romániára és a Ciprusi Köztársaságra.

Azt reméljük, hogy az Európai Unió folytatja kampányát a kazettás bombáknak a bizonyos hagyományos fegyverekről (CCW) szóló ENSZ egyezmény részeként történő, jogilag kötelező érvényű betiltásáért. Egyhangúlag elítéljük az USA, Oroszország és Kína által a legutóbbi genfi konferencián tett, megdöbbentő kísérletet, hogy a CCW keretében legalizálják a kazettás bombákat.

A jövőben is szeretnénk kiértékelni az aláírás előtt álló oslói egyezmény és a taposóaknak betiltását eredményező ottawai egyezmény közötti szinergiákat és kapcsolatokat. Állásfoglalásunkban felszólítjuk a Bizottságot, hogy bocsásson több – sokkal több – forrást rendelkezésre a szennyezett területeken élő emberek védelme, illetve a szétszóródott kazettás bombák eltávolítása érdekében. Ezekre az intézkedésekre szükség van Libanonban, a Balkán-régióban és minden egyéb szennyezett régióban. Nem rendelkezünk semmiféle megbízható finanszírozási forrással, ez pedig tarthatatlan. Ha komolyan akarjuk venni ezt az ügyet, a Bizottságnak meg kell találnia a módját, hogy finanszírozni tudja.

Képviselőcsoportom nevében ismételtlen hangsúlyozni szeretném, hogy célunk az, hogy jogilag kötelező érvényű tilalmat vezessenek be ezeknek az embertelen fegyvereknek a használatára, gyártására, valamint készletek felhalmozására. Ezek a fegyverek évtizedek óta okoznak szenvedést az érintett területeken élő civil lakosság számára.

Még egyszer egyértelművé szeretném tenni, hogy e fegyverek alkalmazása – azokban az országokban is, ahol az Európai Unió rendőri és katonai erőket vet be, például Afganisztánban, Boszniában és a Kongói Demokratikus Köztársaságban – misszióinkra is ugyanakkora veszélyt jelentenek, mint magukra az emberekre.

Ana Maria Gomes, a kérdés előterjesztője. – (PT) December 3-án 107 ország vezetői, akik ez év májusában elfogadták a kazettás bombákról szóló egyezményt, fognak összegyűlni Oslóban az egyezmény aláírására. A december 3-i dátum nem véletlen. 1997-ben ugyanezen a napon nyitották meg aláírásra Ottawában a gyalogsági aknák alkalmazásának betiltásáról szóló egyezményt. E dokumentumokban nem csak az aláírásuk dátuma a közös. Szégyenletes, hogy egyik egyezményt sem támogatják az emberiség nagy részét kitevő országok, úgy mint az Egyesült Államok, Kína, India, Irak, Pakisztán, Oroszország és Izrael.

Az oslói egyezmény tárgyalásaira Dublinban került sor, a 107 aláíró közül pedig 22 európai uniós tagállam. Reméljük, hogy Ciprus, Lengyelország, Románia, Lettország és Görögország hamarosan elállnak fenntartásaiktól, és ezzel lehetővé válik, hogy az Európai Unió egységes frontot alkotva lépjen fel e fegyverek ellen, amelyek válogatás nélkül ölnek és nyomorítanak meg embereket.

Ezek a fegyverek nemcsak erkölcstelenek, de katonai szempontból is egyre kevésbé használhatók. Az Európai Védelmi Ügynökség az európai védelmi kapacitás és kapacitási igények hosszú távú jövőjéről szóló jelentésében kiemelte, hogy:

a kérdés előterjesztője. – „komolyan mérlegelni kell a nem irányítható lövedékek, valamint a kazettás bombák, aknák és más, megkülönböztetés nélkül ható fegyverek jövőbeni alkalmazhatóságát”.

a kérdés előterjesztője. – (PT) Az európai katonai erők – és nem csak ők – műveleteiket egyre gyakrabban civil lakosokkal körülvéve végzik, a cél pedig egyre kevésbé egy könnyen azonosítható ellenség megsemmisítése. Ebből következik, hogy a kazettás bombák amellet, hogy összeegyeztethetetlenek a humanitárius joggal, felhasználásuk is korlátozott. A nemzetközi jog, az erkölcsi kötelesség és a legalapvetőbb katonai logika is azt diktálja, hogy sürgősen ki kell vonni ezeket a fegyvereket. Ezért alapvető fontosságú az oslói egyezmény egyetemes ratifikálásának biztosítása.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, a kérdés előterjesztője. – (FR) Tisztelt elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke! Képviselőcsoportom nevében támogattam ezt a szóbeli választ igénylő kérdést. Ezzel azt kívánjuk kifejezni, hogy – teljesen nyilvánvaló okokból – elítéljük a kazettás bombák alkalmazását, és támogatásunkról biztosítjuk azokat a tagállamokat, amelyek hozzájárulásukat adták az ilyen fegyverek betiltásáról szóló egyezményhez.

Kollégáimmal együtt reméljük, hogy az elkövetkező hetekben kivétel nélkül minden tagállam aláírja majd ezt az egyezményt és betartja majd az abban foglaltakat. Ugyanis, mint Önök is tudják, vagy az Egyesült Államok vezetésével, vagy az USA hatására, néhány állam – ezek között több uniós tagállam is – az egyezmény megkerülését tervezi azáltal, hogy átdolgozzák azt a meghatározást, hogy mi minősül kazettás bombának, és azzal, hogy kicsinyítik azt a veszélyt, hogy vértlen embereknek okoznak sérüléseket, ha azok hozzáérnek a fel nem robbant részekhez.

Remélem, erre nem fog sor kerülni. Képviselőcsoportom reméli, hogy ez nem történik meg, én pedig kihasználnám az alkalmat, és megkérdezem a Tanácstól, hogy milyen lépéseket szándékozik tenni ezen egyezmény hatálybalépésének biztosítása érdekében.

Végül, egy másik témával kapcsolatban, miniszter úr, olvastam, hogy a közeljövőben Ön új kihívások elé néz. Ebben az ez esetben én és képviselőcsoportom a legjobbakat kívánjuk Önnek.

Ģirts Valdis Kristovskis, a kérdés előterjesztője. – (LV) Tisztelt elnök úr, a Bizottság tisztelt képviselői, az elnökség tisztelt képviselői! Országomban csaknem hat évig voltam védelmi miniszter, a NATO-csatlakozáshoz vezető időszakban. Ezért elmondhatom, nagyon is jól tudom, mit jelent vigyázni a saját országunkra, védelmi intézkedések, a megkívánt fegyverek és hadianyagok alkalmazásával. Ennek ellenére saját nevemben és az UEN képviselőcsoport nevében támogattam az Európai Parlament összes intézkedését, a kazettás bombák betiltásának kérdésében is. Már mindent elmondtak előttem. Mindenki számára világos, hogy ez a fegyver rendkívül pontatlan, és eddig – mint tudjuk – elsősorban civileknek ártott, gyerekeket sebesített meg.

Ezért el szeretném mondani, hogy az Európai Parlament és én magam is azon a véleményen vagyunk, hogy az uniós tagállamoknak egységes álláspontot kell képviselniük, és közös erővel kell fellépniük a fegyvertípus betiltása érdekében. Másrésztől javasolni szeretném, hogy ezt a követelményt érvényesítsék az olyan országokkal folytatott kétoldalú tárgyalásokon, mint például Oroszország, az Amerikai Egyesült Államok és Kína, amelyek a legtöbb ilyen fegyverrel rendelkeznek. Ezt rendkívül fontosnak tartom – emlékszünk arra, hogy a közelmúltban a Grúzia és Oroszország közötti háborúban, Oroszország sajnálatos módon bevetette a kazettás lövedékek e fajtáját a grúz lakosság ellen. Ez is bizonyítja, hogy már nem tartható az az érv, miszerint azért kell megtartani ezeket a lövedékeket, mert védelmi célokat szolgálnak. Sajnos, mint láthatjuk, ezt az eszközt más országokban is a polgári lakosság elleni támadáshoz használják fel.

Luisa Morgantini, a kérdés előterjesztője. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A kazettás bombák – szándékuk és céljuk szerint is – tömegpusztító fegyverek, embertelen eszközök, ha egyáltalán beszélhetünk háborúban humánus eszközökről.

Az USA egyik katonai kiadványa, a *Field Artillery*, a következőket írja: „A fel nem robbant lövedékek problémát jelentenek az ártatlan civileknek, de saját könnyű hadosztályaink, gyalogsági katonáink számára is, akik egy városi terület bombázását követően nyomulnak előre”. Ennek ellenére továbbra is gyártják és alkalmazzák ezt a fegyvertípust, amelynek fel nem robbant lövedékei folyamatosan szedik áldozataikat a bombázás által érintett területeken, mint ahogyan azt Grúzia esetében is láttuk.

Oslóban a kazettás bombák használata, gyártása, és készletei felhalmozása elleni küzdelemről szóló konferencián egy fiatal libanoni férfi, a 24 éves Ibrahim, akinek teste telis tele volt sérülésekkel, és akinek egyik lábát amputálni kellett, így mutatkozott be: „Üdvözlöm Önöket. Egy túlélő vagyok”. Szerettem volna meghalni, de csak átéltem. Elmentem hozzá a falujába, Libanon déli részébe, és mindenhol az izraeli repülőgépekről ledobott, fel nem robbant bombákat láttam: a házak, iskolák udvarán, a fűben, a fák alatt, mindenhol. Több mint 1 400 000 ilyen bombát dobtak le az utóbbi néhány napban, amikor már életbe lépett a tűzszünet. Ez pusztító kegyetlenség volt. Rengeteg olyan gyerekkel, nővel és férfival találkoztam Afganisztánban sürgősségi ellátást végző kórházakban, akiket ilyen lövedékek csonkítottak meg. Több ezer olyan gyermek él a világon, akik elvesztették valamely testrészüket, mert kazettás bombák darabjaival játszottak, miután azok érdekes, élénk színe vonzotta őket.

Dublinban 10 napig tartó tárgyalás után 109 ország vállalta, hogy aláírja az e halálos fegyverek betiltásáról szóló egyezményt, segítséget nyújt az áldozatoknak és pénzügyi támogatást biztosít az érintett területek számára. A megállapodás azt is előírja, hogy e fegyver készleteit nyolc éven belül meg kell semmisíteni. Ez viszont csak akkor fog megtörténni, ha az ENSZ-egyezmény aláíró országai erős nyomást gyakorolnak azokra az országokra, amelyek civil lakosok elleni elkövetett bűntettekért felelősek, például Izrael, az Egyesült Államok, Oroszország, Kína, India és Pakisztán, amely országok nem mentek el Dublinba és amelyek nem akarják betiltani a kazettás lövedékeket.

Robert Gates védelmi miniszter megkísérelte elmagyarázni az USA ellenérveit: azt mondta, hogy a kazettás lövedékek hatékony eszközt jelentenek számos különböző célpont esetében. Ezt bizonyítják mindazok, akik meghaltak Irakban, Afganisztánban és a volt Jugoszlávia területén. Európa, amelynek 22 tagállama csatlakozott a dublini egyezményhez és aláírta azt, ismét a józan ész mellé állt, de konkrét intézkedésekre van szükség.

December 2-án és 3-án Oslóban megtörténik az egyezmény hivatalos aláírása, de a ratifikálásra még várni kell. Gyorsan végezzük el a ratifikálást, és ezzel akadályozzuk meg minden, az egyezmény kijátszására irányuló kísérletet. Úgy vélem, hogy a Tanácsnak valóban hatékony politikai és pénzügyi eszközöket kell megállapítania annak biztosítása érdekében, hogy végrehajtsák az egyezményt, és hogy ne haljon meg többé senki tömegpusztító fegyverek által.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

Stefano Zappalà, a kérdés előterjesztője. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Csak egy kis adalék a Tanács elnökének; kérem, adja át elődjének. Korábban elhangzott, hogy hárman is vannak köztünk, akik Neil Armstronggal egy napon születtek. Ezzel kapcsolatban el szeretném mondani, hogy 1994 és 1999 között egy olasz származású európai asztronauta is tagja volt e Parlamentnek, és e parlamenti ciklusban is részt vesz egy európai asztronauta, aki szintén olasz.

De visszatérve a kazettás bombák témájához, képviselőcsoportom nevében csatlakoztam ehhez a kezdeményezéshez, mert ezt az ügyet rendkívül fontosnak tartom a civilizálódás és az emberiség

szempontjából. Képviselőtársam említette, hogy korábban az egyik tagállam védelmi minisztere volt. Én szintén a katonai világból érkeztem. Úgy vélem, hogy a kazettás bombák betiltása – mint mondtam – a civilizálódás és az emberiség szempontjából kiemelten fontos ügy.

Miért? Azért, mert a civilizálódás és az emberiség az Európai Unió két fontos alapelve a sok közül és alapvető részét képezik szerződéseinknek; és ezért azt hiszem, komolyan el kell gondolkodnunk azon, hogy az EU-nak összességében hogyan kellene viszonyulnia az ilyen típusú fegyverekhez.

Tudjuk, hogy ezek a fegyverek és lövedékek mi mindent okoznak a világban. Tudjuk, mi történik egy háborúban. De a kazettás bombák esetében a háború nem ér véget a tűzszünettel, hanem még sokáig folytatódik, mindaddig, amíg a földben fel nem robbant lövedékek vannak. Sajnos az is igaz, hogy gyakran fejetlen, elmaradott országokban folyik háború, ahol a földeken talált lövedékdarabok nagyon sok súlyos sérülést okoznak, és gyakran gyerekek az áldozatok. Sok olyan filmfelvételt juttattak el hozzánk a világ számos tájáról, amelyek e fegyverek használatának következményeit mutatják be.

Képviselőcsoportom nevében ezért felszólítom a Tanácsot és az Európai Parlamentet, hogy legyen kitartó e kérdésben. Remélem, hogy e munka eredményeként megtörténik az egyezmény ratifikálása, ami – véleményem szerint – az egyik legfontosabb lépés a civilizálódás és az emberiség tekintetében, amelyet az Európai Unió megtehet.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők, Beer asszony, Gomes asszony, Neyts-Uyttebroeck asszony – Önnek személyesen köszönöm a jókívánságokat –, Morgantini asszony, Kristovskis úr és Zappalà úr! Önöknek teljes mértékben igazuk van, mint ahogyan Zappalà úr említette, ez civilizáltság és emberiség kérdése.

Az Európai Unió minden tagállama osztja a kazettás bombákkal kapcsolatos humanitárius aggályokat. Az Európai Unió támogatja egy, a kazettás bombákat betiltó nemzetközi dokumentum elfogadását, mivel e fegyverek elfogadhatatlan károkat okoznak a civil lakosság számára. Az Európai Unió tagállamai ezért is vettek részt a dublini konferencián, vagy érdekelt félként – mint a tagállamok többsége –, vagy megfigyelőként. Természetesen az Európai Unió az érdekelt fél, ezt így kell érteni.

Az aláírás és a ratifikálás az egyes tagállamok szuverén döntése lesz, de Neyts-Uyttebroeck asszonyhoz hasonlóan én is sajnálni fogom, ha decemberig nem írja alá valamennyi tagállam.

Az uniós tagállamok nagy többsége kinyilvánította azon szándékát, hogy az elkövetkező hetekben aláírja az egyezményt – szeretném hangsúlyozni és kijelenteni, hogy Morgantini asszonynak igaza van, gyakorlati lépéseket kell tennünk még az egyezmény hatálybalépése előtt. Ennek szellemében Franciaország, az az ország, amelyet a legjobban ismerek, 2008 májusában úgy döntött, hogy kazettásbomba-készleteinek 90%-át haladéktalanul kivonja a szolgálatból.

De mint tudjuk, számos tagállamnak még meg kell hoznia ezt a döntést. Ami a francia elnökséget illeti, a dublini konferencia után, májusban bejelentette, hogy december elején aláírja az egyezményt. Az elnökség szeretné felhívni minden képviselő figyelmét a kazettás bombák kérdéséről – a bizonyos hagyományos fegyverekről (CCW) szóló egyezmény keretében – folyó tárgyalásokra, amely az egyetlen olyan egyezmény, amelyben a legnagyobb katonai hatalmak, azaz az Egyesült Államok, Oroszország, Kína és India, vagy olyan országok mint Grúzia, vállalták a részvételt. Az oslói egyezménnyel már más a helyzet. Felhívnám a figyelmet arra, hogy ezek az országok nem jelezték, hogy szándékukban áll aláírni ezt az egyezményt.

Az Európai Unió minden tagállama részes fele ennek az egyezménynek, és most a kazettás bombákról szóló jegyzőkönyv elfogadására szólítanak fel. Az e téren tett kötelezettségvállalások teszik majd lehetővé – és Kristovskis úr nagyon helyesen hangsúlyozta ezt –, hogy változásokat érjünk el. Ezenkívül, a kazettás bombák által okozott halálesetek, amit Grúziában is láthattunk – a jövőben elkerülhetővé válnak az ezen egyetemes egyezmény keretében folytatott tárgyalások sikere esetén.

Tisztelt képviselők! Mint láthatják, a kazettás bombák kérdése cselekvésre készíti az Európai Uniót. Az Uniónak nemzetközi szinten továbbra is nyomást kell gyakorolnia egy egyetemes jogi eszköz elfogadása érdekében. E cél érdekében a francia elnökség mindent megtesz és továbbra is meg fog tenni, hogy meggyőzze partnereit.

Charles Tannock, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Nem vagyok pacifista – bárki, aki itt jól ismer engem, megmondhatja –, de a háborúskodásban és a fegyverkereskedelemben sok olyan dolog van, amit meg kell bánnunk. A kazettás bombák számomra az egyik legszörnyűbb háborús eszközt jelentik, amelyet csak a legvégső esetben szabadna bevetni.

Számos bizonyítéka van annak, hogy ezek a fegyverek aránytalan hatással vannak a civil lakosokra, akiket a nemzetközi jog értelmében mindenekelőtt védelmezni kell. A ledobott kazettás bombák óriási területen szóródnak szét, és hosszú, hosszú ideig felfedezetlenül maradnak, halálos fenyegetést jelentve a lakosságra, akik akár sok évvel a konfliktus lezárása után is életüket veszthetik vagy súlyos sérüléseket szenvedhetnek.

E bombák felkutatása és eltávolítása nagyon költséges, és elhelyezkedésüket sem lehet úgy feltérképezni, mint egy aknamezőt. Sokszor előfordul, hogy gyerekek veszik a kezükbe ezeket a lövedékeket, mivel azt hiszik, hogy játékok, amiért aztán valamely végtagjukkal vagy akár az életükkel fizetnek. Kisgyermekes édesapaként ennél borzasztóbb dolgot nem igazán tudok elképzelni.

Ha komolyan gondoljuk, hogy egy közös értékeken alapuló Európai Uniót építünk, és ezeket az értékeket megosztjuk a világgal, közös álláspontot kell kialakítanunk, és szót kell emelnünk e borzasztó és rettenetes fegyverek végleges tilalmaért, amelyek a harctéren viszont csak meglehetősen korlátozott hatást tudnak elérni.

Minden rendelkezésünkre álló diplomáciai eszközt meg kell ragadnunk, hogy másokat is rábeszélhessünk, hogy kövessék a példánkat. Az Európai Parlament jogosan lehet büszke arra, amit azért tett, hogy a világot megszabadítsa a gyalogsági aknák veszedelmétől. A kazettás bombák kérdését ugyanilyen elszántsággal és elkötelezettséggel kell megközelítenünk, hogy egy jobb és emberségesebb világot hozzunk létre, és ne fordulhasson többé elő, hogy egy fegyveres konfliktus nyomán ártatlan polgárok szenvednek.

Richard Howitt, a PSE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Ma azzal a kérrrel fordulunk azokhoz az uniós országokhoz, amelyek jelenleg nem tervezik a kazettás bombák betiltásáról szóló egyezmény aláírását, hogy változtassanak álláspontjukon. Ciprus, Észtország, Finnország, Görögország, Lengyelország, Románia, Szlovákia és Szlovénia, és az uniós csatlakozásra váró Szerbia és Törökország, kérem, csatlakozzanak a többi uniós országhoz és a világ több mint száz államához, és írják alá ezt az egyezményt!

Kinek a nevében kérjük ezt? Az afganisztáni Heratban élő Suraj Ghulam Habib nevében, akik hatéves korában mindkét lábát elveszítette, amikor talált egy kazettás bombát, amiről azt hitte, hogy valamiféle ennivaló. Most szinte lehetetlen számára, hogy iskolába járjon vagy hogy a kerekes székében ülve a barátaival játsszon. A Laosz Sepone kerületében élő Chanhthava asszony nevében, aki elveszítette egyik lábát és sérült a látása, amikor véletlenül egy kazettás bombára ütött, miközben élelmet gyűjtött a családjá számára a rizsföldeken. Most a lányát kell kiküldenie ugyanarra a veszélyes földre, hogy rizst gyűjtsön. A 13 éves grúz fiú, Beka Giorgisvili nevében, aki az egyik legújabb áldozata lett a kazettás bombáknak, amikor idén egy barátjánál volt és segített neki felpumpálni az új biciklijét. Bekának pótolni kellett a koponyája egy részét és egy srappel lövedék benne maradt.

Az uniós országok képmutatóan viselkednek, amikor elítélik a Grúziával szembeni orosz agressziót, de nem ítélik el ennek az agresszióknak az eszközeit, amelyek rendkívüli károkat okoznak a polgári lakosságnak, ha a kazettás bombákat vetnek be. Az is csak üres kifogás, amikor az országok a taposóaknákra vonatkozó tilalomra hivatkozva halmoznak fel kazettásbomba-készleteket, hiszen a kazettás bombák ugyanannyira halálosak, sőt, még nagyobb humanitárius károkat okoztak a világon.

Az én tagállamom, az Egyesült Királyság, már megkezdte közel 30 millió robbanótöltet megsemmisítését, módosította exportellenőrzési szabályait, és közvetlenül hozzájárult hadianyagok felszámolásához, ideértve a kazettás bombákat Grúziában. A német és a szovjet erők Európában vetették be először ezeket a fegyvereket a második világháborúban; becslések szerint Európában jelenleg 1 milliárd ilyen eszközt tartanak készleten; és Európának kell vezető szerepet vállalnia a világon e fegyverek elpusztításában.

Elizabeth Lynne, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Mint ahogyan már többször elhangzott, civilek, és sok esetben gyermekek válnak a kazettás bombák áldozatává, amelyek nap mint nap válogatás nélkül ölnek és sebesítenek meg embereket. A kazettás bombák által megsebesített gyermekek közül sokan örök életre rokkanttá válnak. Mégis, megdöbbentő tény, hogy 15 európai uniós ország raktároz ilyen kazettás bombákat. Ami még rémisztőbb, az az, hogy bizonyíték van arra, hogy legalább hét uniós tagállam még mindig gyártja ezt a fegyvert. Véleményem szerint ezeknek az országoknak, azokkal együtt, amelyek felhasználták e fegyvereket, köztük az én hazámnak, az Egyesült Királyságnak, vér tapad a kezéhez.

A kazettás bombák gyártásának, szállításának és raktározásának betiltása sok életet fog megmenteni. Ez az egyezmény biztosítani fog olyan erőforrásokat, amelyekre nagy szükség van, például a kazettás bombák áldozatai számára nyújtott orvosi ellátást és rehabilitációt. Nyomatékosan felszólítok minden uniós tagállamot, hogy írja alá és ratifikálja ezt az egyezményt, és ne próbálja meg újrafogalmazni a kazettás bombák

meghatározását, hogy ezáltal kibújjon a felelősség alól, amint ahogyan ezt bizonyos tagállamok megpróbálják megtenni.

Seán Ó Neachtain, az UEN képviselőcsoport nevében. – (GA) Tisztelt elnök úr! Határozottan támogatom az arra irányuló javaslatot, hogy a kazettás bombák betiltásáról szóló egyezményt ez év végétől alkalmazzák.

A 2007. évi oslói nyilatkozatot végrehajtó valamennyi kormánynak az a szándéka, hogy még 2008 vége előtt megszövegezzenek egy jogi dokumentumot, amely véget vetne a kazettás bombák alkalmazásának, rendszert hozna létre az együttműködés ösztönzésére és azok segítésére, akik eddig az ilyen támadások elől menekültek, továbbá előírná minden raktáron levő készlet megsemmisítését.

Büszkeséggel tölt el, hogy e nemzetközi megállapodás hazámban, Írországbán, és azon belül is Dublinban jött létre egy, az év korábbi részében szervezett konferencián. Minden résztvevő teljesen egyértelműen kifejtette, hogy mit is kívánnak elérni ezzel az egyezménnyel – azt, hogy mostantól betiltsák a kazettás bombákat. Kollégáimhoz hasonlóan én is arra kérem azokat az országokat, amelyek még nem írták alá az egyezményt, hogy haladéktalanul írják alá.

Egyszer és mindenkorra meg kell semmisítenünk e szörnyű fegyvereket!

Satu Hassi, a Vets/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Kiváló lépésnek tartom a kazettás bombákról szóló egyezményt. Nagyon fontos, hogy minden uniós ország csatlakozzon az egyezményhez, ideértve Finnországot, Görögországot és Lengyelországot is, máskülönben a többi országnak könnyű lesz kifogásokat találni ezen embertelen fegyverek bevetésére.

Mélységesen sajnálom, hogy országom, Finnország, nem szándékozik az egyezmény részesévé válni. Az indoklás erre az, hogy a kazettás bombákat egy másik embertelen fegyver, a gyalogsági aknáknak helyett szerezték be. Ez pontosan olyan, mintha Belzebubbal akarnák kiűzetni az ördögöt. Az 1990-es évek végén, amikor az akkori finn kormány a gyalogsági aknáknak kivonása mellett döntött, a hadsereg nem mondta, hogy helyettük kazettás bombákat, a polgári lakosokat fenyegető másik gyilkos eszközt szereznek be.

Az EU-nak és az összes uniós országnak következetesen el kell utasítania a kazettás bombákat, és távol kell tartania magát minden olyan katonai művelettől, ahol ilyen fegyvereket vetnek be. Adatok szerint a kazettás bombák áldozatainak 98%-a a polgári lakosság köréből kerül ki. Több mint húsz évnyi tapasztalatunk van ezekkel a fegyverekkel, és e tapasztalatok azt mutatják, hogy azok válogatás nélkül gyilkolják a polgári lakosságot, köztük gyerekeket is. Itt az ideje, hogy véget vessünk ennek.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők! Őszintén és komolyan, meg kell mondanom Önöknek, hogy nagyon büszke vagyok, amiért részt vehettem ebben a kazettás bombákról folytatott vitában. Az elnökség nevében csatlakozom mindazokhoz, akik az egyezmény ratifikálására szólítottak fel.

Az Európai Unió már 2007-ben felismerte, hogy sürgősen foglalkozni kell a kazettás bombákkal kapcsolatos humanitárius aggályokkal. Tudom, hogy az Unió tagállami aktív szerepet vállaltak mind az oslói folyamatban, mind pedig a bizonyos hagyományos fegyverekről szóló egyezmény keretében. Meglátásunk szerint a hagyományos fegyverekről szóló egyezmény és az oslói folyamat kölcsönösen erősítik egymást, ez pedig ennek a parlamentnek köszönhető, azoknak, akik felszólaltak és emlékeztettek bennünket az európaiak által vallott értékekre. Cselekvésre szólítjuk fel az összes tagállamot, mindazon okokból, amelyek Önök – nálam sokkal érzékletesebben – ismertettek e vita során.

Elnök. – Két állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ terjesztettek elő az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön, 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Nyomatékosan felszólítom az EU valamennyi tagállamát, hogy haladéktalanul ratifikálja és hajtsa végre a kazettás bombák betiltásáról szóló egyezményt. A kazettás bombák

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

válogatás nélkül kimondhatatlan szörnyűségeket okoznak a polgári lakosságnak világszerte. Legutóbb a grúziai konfliktusban vetették be a fegyvert.

A kazettás bombákról szóló egyezmény tiltja a kazettás bombák használatát, gyártását, raktározását és szállítását. Az egyezményt 107 állam fogadta el az idén májusban, Dublinban megrendezett konferencián. Ugyanakkor az egyezmény csak akkor lép életbe, ha legalább 30 állam ratifikálja azt.

Egyszerűen hihetetlen, hogy nyolc uniós tagállam jelenleg nem tervezi az egyezmény aláírását. Így megtörténhet, hogy az EU, a valaha létezett legsikeresebb békeprojekt, ez az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartásának elvein nyugvó közösség, nem támogatja a nemzetközi humanitárius jog kiterjesztését a jelenleg használatban levő egyik legalattomosabb emberiség elleni fegyver betiltása érdekében.

Felszólítom Ciprust, Észtországot, Finnországot, Görögországot, Lengyelországot, Romániát, Szlovákiát és Szlovéniát, hogy haladéktalanul ratifikálják a kazettás bombák betiltásáról szóló egyezményt, és segítsenek abban, hogy örökre véget vethessünk a kazettás bombák alkalmazásának.

Kelam, Tunne (PPE-DE), írásban. – Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a kazettás bomba az egyik legpusztítóbb fegyver, amely nem tesz különbséget katonai és polgári célpont között.

Napjainkban, a 21. században, a háborúzást már nem vezetheti a pusztítás vagy a maximális károkozás elve. Háborús helyzetben, a polgárookra a lehető legkisebb hatást gyakorló, célzott támadások jelentik az egyetlen elfogadható cselekvést. A kazettás bombák alkalmazását ezért egyértelműen el kell utasítani és be kell tiltani.

Felszólítom az Európai Uniót és tagállamait, hogy – először is – nyomatékosan javasolják a világ más államainak, hogy december 3-án írják alá ezt az egyezményt. Ezenkívül felszólítom az EU-t és tagállamait, hogy vállaljanak kötelezettséget az iránt, hogy a lehető legrövidebb időn belül, hatékonyan végrehajtják ezt az egyezményt. Arra is felszólítom az EU-t és a tagállamokat, hogy ne csak az egyezmény technikai részét valósítsák meg, hanem nyújtsanak segítséget azokon a területeken, ahol kazettás bombákat vetettek be, támogassák az érintett társadalmakat, és biztosítsanak hatékony és személyre szabott segítséget azoknak a polgároknak, akik valamilyen módon a kazettás bombák áldozatává váltak.

14. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0484/2008). A következő kérdéseket nyújtották be a Bizottsághoz.

I. rész

Elnök. – 33. kérdés, előterjesztette: **Stavros Arnautakis** (H-0800/08)

Tárgy: A polgárok tájékoztatása a nemzetközi pénzügyi válságtól való védelmük érdekében hozott európai uniós intézkedésekről

Az általam előterjesztett, a nemzetközi hitelválság hatásairól szóló H-0075/08. sz., szóbeli választ igénylő kérdésre⁽³⁾ az Európai Parlament múlt év márciusi plenáris ülésén adott válaszában a Bizottság kijelentette, hogy az EU növekedésében 0,5%-os esésre, az infláció növekedésére, valamint 185 000 millió euro összegű külkereskedelmi hiányra számíthatunk a 27 tagú EU-ban. A Bizottság hangsúlyozta, hogy a leghatékonyabban úgy kezelhetjük ezt a nemzetközi válságot, ha folytatjuk a strukturális reformokat és a makrogazdasági politikákat, és rámutatott, hogy a protekcionizmus nem lehet megoldás. Jelenleg a pénzügyi válság további mélyülésének lehetünk tanúi, amely már a nagy konglomerátumokat is érinti.

Történt-e változás azokban az adatokban, amelyeket a Bizottság korábban rendelkezésünkre bocsátott?

Hogyan fogja a Bizottság tájékoztatni az európai polgárokat a válság hatásairól, és milyen gyakorlati intézkedéseket tesz védelmük érdekében?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság november 3-án tette közzé őszi előrejelzését, amelyben jelzi, a gazdasági kilátások nem kecsegtetnek jóval: a gazdasági növekedés várhatóan megáll 2009-ben, mindössze 0,2%-os növekedést produkálva az Európai Unióban.

⁽³⁾ 2008. március 11-i szóbeli választ igénylő kérdés.

2010-ben a legtöbb uniós gazdaság fokozatosan talpra áll. Az EU egészére nézve 1,1%-os növekedésre számítunk. Ennek következtében a munkanélküliség várhatóan 7,8%-kal emelkedik az EU-ban 2009-ben, és ez tovább 2010-ben.

Mindazonáltal, a jövő év során az infláció gyors, 2,4%-os visszaesésére számíthatunk az EU-ban, és 2010-ben e tekintetben további lassulás várható.

Az előttünk álló kihívások kétségkívül nagyon nagyok. Ezért a Bizottság most átfogó stratégiát dolgoz ki a pénzügyi válság kezelése és a gazdasági visszaesés korlátozása érdekében. E stratégia alapjait a Bizottság közleményben határozta meg, amelynek címe: „A pénzügyi válságtól a fellendülésig: európai cselekvési keret”. E dokumentum jelzi, hogy az EU-nak egységes és összehangolt fellépéssel milyen módon kell leküzdenie a válság következő szakaszait.

A cselekvéseknek a következő három cél felé kell mutatniuk: először: egy új pénzügyi szerkezet kialakítása az EU szintjén; másodsor: a reálgazdaságra gyakorolt hatás kezelése; és harmadszor: a pénzügyi válságra adott globális válasz koordinálása.

November 26-án a Bizottság javaslatot tesz az európai gazdasági fellendülés tervének egy részletesebb verziójára a növekedést és a munkahelyeket támogató lisszaboni stratégia keretében. Célunk, hogy összekapcsoljunk egy sor, célzott, rövid távú kezdeményezést a szélesebb gazdaságot esetlegesen érő káros hatások megakadályozása érdekében, mindeközben pedig hozzáigazítsuk a válsághelyzethez a lisszaboni stratégia közép és hosszú távú intézkedéseit.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Tisztelt elnök úr, biztos asszony! Köszönöm válaszát. Most azonban azt kell elmondanunk az európai polgároknak, hogy reagálunk a hitelválságra és pénzt fogunk belepumpálni a reálgazdaságba. Az európai polgárok azt várják tőlünk, hogy ez a válságot lehetőséggé formáljuk Európa, a polgári Európa számára.

A kérdésem az: a következő években kapnak-e pénzügyi támogatást az állami beruházások?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Alelnök asszony! Ha már rendelkezésre állnak a legfrissebb információk, gyors döntést kell hozni. Az gond az, hogy általában sok időt vesz igénybe a Bizottság számára, hogy testületi szervként mozgásba lendítse a dolgokat. Vannak-e speciális szabályok az olyan helyzetekre, mint amilyenben jelenleg vagyunk? Más esetekben valóban sok időbe telik, amíg a Bizottság testületként eredményre jut.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Tisztelt elnök úr, Wallström asszony! A tapasztalat azt mutatja, hogy maguk a tagállamok is keresik a kiutat a pénzügyi válság és a gazdasági visszaesés következményeiből.

Mi a véleménye a válságot megelőzően tett intézkedésekről? A megnövelt adók, az adóalap kiterjesztése és a héa növelése hatékony kiutat jelent-e ebből a nehéz helyzetből?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – A legfontosabb kérdés most az, hogy a jövő héten minden lépéseket tesz a Bizottság a reálgazdaságot érő hatások tényleges kezelése érdekében?

Előterjesztünk egy csomagot, amelyen jelenleg is dolgozunk, és amelyben azonosítjuk azokat a különböző szakpolitikai területeket, ahol szerintünk rövid távon enyhíteni tudjuk a reálgazdaságot érő hatásokat – ugyanakkor kitarunk a lisszaboni stratégia érvényben levő, közép távú reformprioritásai mellett. Ez biztosítja majd a munkánk keretét. Reméljük, hogy meg tudunk állapítani olyan intézkedéseket, amelyek segítenek a kereslet növelésében; a keresleti oldalon csökkenteni kívánjuk az inflációs nyomást és növelni a háztartások vásárlóerejét.

Többet kell tennünk a munkaerőpiacon, ahol ún. előrehozott befektetéseket fogunk eszközölni. Reméljük, hogy ez lendít majd a dolgokon és az intézkedéseken az energetikai és éghajlat-változási csomag végrehajtásakor, mert szükségünk lesz pénzre a beruházásokhoz. Reméljük, hogy ez lökést ad majd ebben a nehéz időszakban. A munkaerőpiacokon például nagyon hasznosnak bizonyulhatnak az aktivációs politikák.

Az utolsó kérdésre válaszolva, azt szeretnénk, ha a tagállamok koordinálnák az intézkedéseiket. Az lenne a legrosszabb, ha minden tagállam más irányba menne, és azt csinálná, amit magára nézve helyesnek talál ebben a helyzetben. Azt szeretnénk, ha a tagállamok megvitatnák és összehangolnák intézkedéseiket, és a lehető legnagyobb mértékben együttműködnének, mert ennek a hatásait Európa egész gazdasága érezni fogja. Tehát az összehangolt intézkedéseket támogatjuk.

És mit van a hosszú előkészítési idővel? Meg fognak lepődni. Tegnap, a pénzügyi válságról szóló vita során elmondtam, hogy a Bizottságnak – most először – sikerült 24 órán belül javaslatokat letennie az asztalra. E súlyos válságra való reagálásban nem megengedhető, hogy túl hosszú ideig tartson a különböző javaslatok kidolgozása.

Arra kérték bennünket, vizsgáljuk meg, hogy – amint azt saját szakpolitikai területünkön is mindannyian látni szeretnénk –, miként tudunk segíteni, hogyan tudjuk lerövidíteni a hosszú előkészítési időszakot, hogyan lehetünk gyorsabbak – mindezt persze összehangolt és megfelelő módon téve. Törekszünk arra, hogy a lehető leggyorsabban kidolgozzuk a javaslatokat, ennek érdekében minden lehetőséget a végtelékig kihasználunk. A Bizottság jelen pillanatban ebből indul ki.

Elnök. – A 34. kérdés következik, előterjesztette: **Boguslaw Sonik** (H-0850/08)

Tárgy: A gépjárművezetők esetében megengedett véralkoholszint eltérései az EU tagállamaiban

Számos tagállamban, például az Egyesült Királyságban, Olaszországban, Írországban és Luxemburgban, a gépjárművezetők esetében megengedett véralkoholszint mértékét 0,8 mg/l értékben határozták meg. Szlovákiában és Magyarországon, ahol a gépjárművezetők számára minimális alkohol fogyasztása sem megengedett, ez a véralkoholszint súlyos szabálysértésnek minősül. A közúti közlekedésről szóló, 1997. június 20-i lengyel törvényben (Hivatalos Lap, 108. szám, 2005., 908. tétel, módosított) a gépjárművezetésre vonatkozóan megállapított szabályok a megengedhető véralkoholszintet 0,2 mg/l mértékben határozták meg. Ha valaki 0,5 mg/l mértéket meghaladó véralkohol szint mellett a volánhoz ül, akár két évig terjedő börtönbüntetéssel is sújtható bűncselekményt követ el.

Tekintettel arra, hogy megindult a közúti közlekedési jogszabályok összehangolása az EU-ban, szándékozik-e a Bizottság lépéseket tenni annak érdekében, hogy szabványosítsa a gépjárművezetők esetében megengedett véralkoholszinteket?

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Ami azt illeti, a Bizottság 1988-ban előterjesztett egy irányelvre irányuló javaslatot a gépjárművezetők esetében megengedett véralkoholszint maximális mértékéről, de mivel nem jött létre megállapodás a tagállamok és a Bizottság között, a Bizottságnak meg kellett elégednie azzal, hogy 2001. január 17-én ajánlást fogadott el arról, hogy a 0,5 mg/l maximális mértéket alkalmazzák valamennyi tagállamban. Ma az Európai Unióban csak három tagállam – Írország, Málta és az Egyesült Királyság – alkalmaz ennél a maximális értéknél magasabbat.

A Bizottság ajánlása emellett célul tűzte ki, hogy a megengedett véralkoholszintet 0,2 mg/l értékre csökkentsék bizonyos gépjárművezető-kategóriák tekintetében, ideértve a tanuló vezetőket is, akikre a tisztelt képviselő első kérdése vonatkozik. A tanuló vezetők vannak leginkább kitéve a közúti veszélyeknek, ezért rendkívül fontos, hogy esetükben a lehető legnagyobb mértékben csökkentsük a kockázati tényezőket, például azáltal, hogy a gépjárművezetők számára a maximális megengedhető véralkoholszintet 0,2 mg/l értékben határozzuk meg. Ez kapcsolódik a „zéró szint”-ként ismert intézkedéshez, amelyet a gépjárművezető-kategóriára vonatkozóan fogadott el a Bizottság 2006. októberi közleményében, amelyben egy arra irányuló stratégiát is megállapít, hogy támogatást nyújtsanak a tagállamoknak az alkoholfogyasztás miatt okozott károk csökkentésében.

Hölgyeim és uraim! Tekintettel ezekre az előzményekre, a Bizottság sajnos úgy véli, hogy a meglévő politikai feltételek nem teszik lehetővé, hogy a tagállamok jogszabályt fogadjanak el az EU-ban megengedett véralkoholszint további harmonizálása érdekében. A Bizottság ugyanakkor nem akar tétlenkedni egy olyan kérdésben, amely továbbra is a legtöbb halálesetet okozza Európában.

A Bizottság különböző intézkedéseket tett ebben a kérdésben. Mindenekelőtt, ami a közúti ellenőrzéseket illeti, a Bizottság – 2004. április 6-i ajánlásában – arra sürgette a tagállamokat, hogy fokozzák a véletlenszerű véralkoholszint-ellenőrzéseket egy olyan, hatékony eszköz alkalmazásával, amely a kilélegzett levegőből méri a vér alkoholszintjét. Ezeket az ellenőrzéseket pedig azokon a helyeken és azokban az időpontokban végezzék, ahol, illetve amikor rendszeresen megfigyelhető, hogy a gépjárművezetők túlzott mennyiségű alkoholt fogyasztanak.

Hölgyeim és uraim! Azt is hangsúlyozni szeretném, hogy az alkoholos befolyásoltság alatt történő vezetés az egyik olyan szabálysértés, amellyel – a Bizottság által ez év márciusában elfogadott, és a Parlament és a Tanács által jelenleg tárgyalta – a közúti közlekedésbiztonságra vonatkozó szabályok határokon átnyúló végrehajtásának elősegítéséről szóló irányelvjavaslat foglalkozik.

A legutóbbi „Közlekedésügyi” Tanács alkalmával hangsúlyoztam a miniszterek előtt, hogy ha emberéletekről van szó, nem szoríthatjuk sarokba magunkat jogi vitákkal vagy annak boncolgatásával, hogy a kérdés az első vagy a második pillérhez tartozik-e, mert sajnos a jogi viták nagyon keveset érnek az olyan súlyos problémák megoldásában, mint amilyenek a közúti balesetek.

Szeretném megragadni az alkalmat ebben a parlamenti vitában, hogy rámutassak, hogy a megvitatás alatt álló irányelvben négy jogellenes cselekményt határoztunk meg. Ezek az ittas vezetés, a gyorsajtás, a biztonsági öv be nem kapcsolása, valamint a tudatmódosító anyagok használatát követő gépjárművezetés. Négy közúti balesetből három esetében ezek valamelyike a kiváltó ok. Az Európai Unió tehát sokat tehet, illetve sokat kell még tennie ebben a kérdésben, ezért ismételten felszólítom a Parlamentet, hogy haladjanak tovább a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság szavazásával már kijelölt úton.

Nemsokára befejezem, elnök úr, de még el szeretném mondani, hogy ahhoz, hogy a közeljövőben konkrét javaslatokkal álljunk elő a pszichoaktív szerek alatti befolyásoltság állapotában történő gépjárművezetésre vonatkozóan, 2006 októberében a Bizottság négyéves kutatási projektet indított azzal a céllal, hogy növelje a témával kapcsolatos ismereteinket és megoldásokat dolgozzon ki. Ez az Önök által is jól ismert DRUID projekt.

Végül, ki kell emelni a Bizottság által a tájékoztatási kampányokhoz nyújtott pénzügyi támogatást. Elsősorban olyan kampányokról van szó, amelyekben fiatalok szólítanak meg fiatalokat, hogy felhívják a figyelmüket azokra a veszélyekre, amelyeket az alkoholos vagy kábítószeres befolyásoltság alatt történő gépjárművezetés jelent. A számos példa közül kiemelném a „Bob” elnevezésű kampányt, amely Európa-szerte nagyon sikeres volt, és emlékezhetünk arra is, amikor a Bizottság felkérte Kimi Raikonnen, Forma 1-es világbajnokot, hogy jöjjön Brüsszelbe, és legyen szemlélője a közúti biztonságért folytatott uniós kampánynak. Említést érdemel a nagyvárosokban megtartott közúti biztonsági nap, amelyet Párizsban október 10-én tartottak, és amely szintén jelzi az Európai Bizottság mély elkötelezettségét a közúti biztonság kérdése mellett. Ezt emeltem ki, mint az egyik számomra legfontosabb kérdést abban a vitában, amely a közlekedési biztonsági kinevezésem után zajlott.

Hölgyeim és uraim! Sajnos nem tehetünk többet, de remélem, kérdéseikre adott válaszom sok mindenre kiterjedt.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Tisztelt elnök úr, biztos asszony! Köszönöm a válaszát, és arra kérem a Bizottságot, hogy tegyenek bátrabb lépéseket. Új irányelvet kell elfogadnunk, amely teljes mértékben megtiltja az ittas vezetést. Nem engedhetünk az alkohol lobbinak és befolyásának, és nem is szabad tartanunk tőlük. Jogunk van a biztonságos utakhoz, és az első intézkedéseket a fiatalok tekintetében kell megtenni. Bátran kell hozzáállnunk e problémák megoldásához.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Tisztelt alelnök úr! Megragadnám egy az alkalmat, hogy két kérdést tegyek fel Önnek. Először, Ön elmondta, hogy a politikai háttér nem igazán megfelelő az ilyen típusú rendelethez. Azt szeretném megtudni, hogy hol van a legnagyobb ellenállás? Bizonyos tagállamokról vagy nagy lobbicsoportokról van szó? Mi akadályozza a Bizottságot abban, hogy tegyen valamit az ügy érdekében?

A második kérdésem azzal a ténnyel kapcsolatos, hogy egyre több vizsgálat bizonyítja, hogy rendkívül veszélyes a vezetés közbeni dohányzás. Egyrésztől nagyon egészségtelen, másrésztől pedig elvonja a gépjárművezető figyelmét és fáradtságot okoz. A kérdésem az, hogy a Bizottság szándékozik-e tenni valamit e tekintetben európai szinten.

Colm Burke (PPE-DE). – Az én kérdésem Írországgal kapcsolatos, ahol nagyon sok fiatal értragikus közúti baleset, úgy, hogy egyedül ülnek az utóban.

Azt szeretném megtudni, hogy végeztek-e kutatásokat Európában ebben a témában, továbbá lehetséges lenne-e újra elindítani azt a programot, amely a fiatalok vezetéssel kapcsolatos ismeretnek bővítését célozta. Még nagyon sok a tennivaló, és azt kérem, hogy ezt a tájékoztató programot minél előbb indítsuk el újra.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönöm a kérdéseiket, mert ezeknek a segítségével még inkább megvilágíthatom az Európai Unió álláspontját.

Leichtfried úr, Önnek igaza van a politikai problémákkal kapcsolatban; ezek érintik a tagállamokat. Sajnos azt kellett látnunk, hogy – erőfeszítésünk ellenére – a biztonsági javaslatot nem fogadták el. És bár a tagállamokkal nem sikerült megállapodni az irányelvjavaslatról, mi kitartunk mellette. Most megismétlem, amit azon a meghallgatáson mondtam, amikor a Bizottság és a Parlament bizalmat szavazott nekem: a közúti biztonság kérdése továbbra is kiemelt fontosságú számomra.

Továbbra is támogatni kívánom az összes DRUID projektet és programot – ez a válaszom a tisztelt képviselő úrnak a fiatalok közötti biztonsággal kapcsolatos tájékoztatásának és ismereteik bővítésének kérdésével kapcsolatban. Ennek kiemelt szerepet kell kapnia. Nem az eszközök okozzák a baleseteket, bár természetesen fontos, hogy biztonságos közlekedési eszközökkel rendelkezünk. A Parlament a Bizottsággal együtt szándékozik meghozni bizonyos döntéseket az infrastruktúrával kapcsolatban, de a legfontosabb feladatunk, hogy növeljük azok tudatosságát, akik a volán mögé vagy egy motorkerékpár nyergébe ülnek.

Kötelességünk, hogy bővítsük a fiatalok ismereteit, ezért maximálisan egyetértek az Ön álláspontjával, és minden tőlem telhetőt megteszek annak biztosítása érdekében, hogy az iskolások ilyen jellegű oktatási programjait mindig finanszírozza az Európai Unió és a Bizottság. Hölgyeim és uraim, nem véletlen, hogy a korábbi világ bajnokot, egy fiatalat választottam a Bizottság tanújául.

Keressük a lehetőségeket, hogy eljussunk a fiatalokhoz, olyan fiatalokon keresztül, akik nem prédikálnak, mint ahogyan esetleg egy családfő tenné, hanem akik képesek elmagyarázni a tényleges kockázatokat. Mindezt azért tesszük, mert tudjuk, hogy a fiatalok a diszkóból távozva sebezhetetlennek érzik magukat. Ez sajnos nem így van. Együtt kell működnünk az iskolákkal és a családokkal, hogy minden fiatalnak felhívhassuk a figyelmét a rájuk leselkedő veszélyekre, amikor a kormányban ülnek és legfőképp amikor alkoholt vagy kábítószer is fogyasztanak.

Továbbá, a dohányzás kérdésére, megkérem majd a Bizottság főigazgatóságait, hogy végezzenek vizsgálatokat arra vonatkozóan, hogy a dohányzók esetében fennállnak-e további kockázatok. Most nem tudok erre válaszolni Önnek, mert nem ismerem a tudományos szempontokat. De utasítom a főigazgatóságokat, hogy ellenőrizzék ezt a kérdést.

Azt hiszem, hogy Sonik úr kérdésére is válaszoltam, amikor megerősítettem az iránti elkötelezettségemet, és ezt a Bizottság nevében is vállalhatom – Wallström alelnök asszony is felelős a kommunikációért –, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy a polgárokat, és elsősorban a fiatalokat – tehát a tanuló vezetőket – tájékoztassuk azokról a kockázatokról és veszélyekről, amelyekkel számolniuk kell, ha járművel utaznak.

Elnök. – A 35. sz. kérdés következik, amelyet **Katerina Batzeli** terjesztett elő (H-0861/08).

Tárgy: Intézményközi megállapodás: „Partnerségben kommunikálni Európáról”

2008. október 22-én az Európai Parlament, a Bizottság és a Tanács képviselői – első alkalommal – politikai nyilatkozatot írtak alá az EU prioritásainak kommunikálásáról szóló intézményközi megállapodásról. Ez egy kiemelkedő politikai jelentőségű megállapodás, mivel hatékony megoldást próbál találni arra súlyos, demokráciát érintő problémára, hogy az európai polgárok nem részesülnek megfelelő tájékoztatásban. Ugyanakkor mindez egy kritikus pillanatban is történik, hiszen közeledünk az európai parlamenti választásokhoz.

Mik alkotják majd a Közösség egységes kommunikációs politikájának a prioritásait és alapvető üzeneteit a következő évben, különös tekintettel a választások előtti időszakra?

Miként mozdítják elő a Közösség három intézménye közötti együttműködést e kommunikációs politika prioritásainak és célkitűzéseinek közös kiválasztásakor, és az illetékes nemzeti hatóságokkal folytatott együttműködésük tekintetében? Különösen pedig milyen kapcsolat lesz a közösségi, illetve az EU-hoz kapcsolódó, nemzeti kommunikációs politikák között?

Milyen forrásokat bocsátanak rendelkezésre az új közösségi kommunikációs politika végrehajtására, és milyen szerepet kapnak majd az új kommunikációs technológiák? Milyen szerepet kap a többnyelvűség e politikában?

Milyen közösségi alapokat használnak fel arra, hogy az újonnan létrehozott kommunikációs politika keretében egyéni intézkedéseket finanszírozzanak?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – A Parlament, a Bizottság és a Tanács megerősítette az uniós kommunikációra vonatkozó együttműködését, és múlt év október 22-én politikai nyilatkozatot írt alá az Európáról szóló kommunikációban való partnerségről. Köszönöm, hogy ilyen komolyan támogatják ezt a kérdést. Első alkalommal történt, hogy a kommunikációval kapcsolatban közös megközelítésben állapodtunk meg.

A kommunikáció hatékonyabb és eredményesebb, ha a legfontosabb kérdések tekintetében összehangoljuk. Emellett szükséges még hozzá az összes szereplő – többek között a tagállamok – politikai elkötelezettsége.

Minden intézménynek kötelessége, hogy kommunikációt folytasson a polgárokkal az Európai Unióról. Ugyanakkor hangsúlyozni szeretném, hogy a politikai nyilatkozat tiszteletben tartja az egyes uniós intézményeknek és tagállamoknak a saját kommunikációs stratégiájukkal és prioritásaikkal kapcsolatos egyéni felelősségét.

A közös kommunikációs prioritások a politikai nyilatkozat központi elemei, amelyeket az egyes intézmények képviselői által felváltva elnökölt Tájékoztatási Intézményközi Csoport (IGI) fog elfogadni. Már azonosítottunk és közösen elfogadtunk négy közös prioritást 2009-ben. Ezek a következők: az európai parlamenti választások, energia és éghajlatváltozás, a Közép- és Kelet-Európában lezajlott demokratikus változások 20. évfordulója, és – természetesen – a munkahelyek, a növekedés és a szolidaritás fenntartása Európában.

A végrehajtásról a Parlament, a Bizottság, a Tanács és a tagállamok együtt gondoskodnak. Ezért összhang megteremtésére törekszünk a nemzeti, regionális és helyi hatóságokkal, valamint a civil társadalom képviselőivel. A tagállamokban működő képviselőink és a Parlament tájékoztatási irodái a nemzeti hatóságokkal együttműködve az adott tagállamban meglévő feltételekhez igazított, közös tevékenységeket végeznek. Szükség esetén megfelelő közigazgatási megállapodásokat kötünk a szolgálatok között uniós és nemzeti szinten, és az intézkedések megfelelő finanszírozásban részesülnek.

Mondanom sem kell, hogy intézményeink és a tagállamok intézkedéseik során tiszteletben tartják a többnyelvűséget és a kulturális sokféleséget. Ezzel kapcsolatban hadd említsem meg, hogy a Bizottság nagyon sokat tesz a többnyelvűség kihívásának kezelése érdekében. Egyik ilyen intézkedése az, hogy a tagállami képviselőknél fordítókat alkalmaznak, akiknek az a feladatuk, hogy kiszolgálják a helyi igényeket és segítsék az európai események kommunikálását saját polgáraik nyelvén.

Végül, a közös kommunikációs prioritások végrehajtása kiváló platformokat biztosít az európai, nemzeti és regionális politikusok számára ahhoz, hogy a polgárokkal megvitassák az Unióval kapcsolatos kérdéseket az európai parlamenti választások előtt. Remélem, ez jó hatással lesz majd a választási eredményre.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Wallström asszony, nagyon köszönöm a választát. Először is azt szeretném elmondani, hogy ez az intézményközi megállapodás mindenekelőtt az európai polgárok tájékoztatását szolgálja, egy olyan egységes kommunikációs politika létrehozásával, amely fokozatosan, de biztosan valamennyi közösségi intézményre kiterjed majd, így a polgárok egységes tájékoztatásban részesülhetnek.

Másodszor, kérem, tisztázzanak néhány kérdést a javasolt új intézkedések finanszírozásával kapcsolatban. Ezeket az intézkedéseket már meglévő programokba fogják beépíteni? Létrehoznak majd egy új költségvetési tételt, hogy a tájékoztatás saját költségvetéssel rendelkezzen? Hogyan történik majd az ágazati programok finanszírozása? És a kommunikációs politika függetlenül finanszírozott vagy társfinanszírozott politika lesz-e?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Alelnök asszony! A papír nagyon hasznos dolog, de inkább nyilvánvalóvá válik, hogy a tájékoztatás szempontjából már nem igazán van haszna. Az elektronikus médiának – a televíziónak és az internetnek – kiemelt szerepet kell kapnia a tájékoztatási politikánkban. Ezért a kérdésem arra vonatkozik, hogy a jelenlegi politikának van-e ilyen irányvonala. Másodszor, örömmel vettem tudomásul, hogy a helyi és a regionális televíziós társaságok szintén szerepet kapnak ebben a politikában. Ennek sokkal több értelme van, mint pótolni a nagy állami televíziók veszteségeit.

Marian Harkin (ALDE). - Ismét örömmel hallgattam a biztos asszony szavait, ugyanakkor osztom az előttem felszólaló aggályait. Nem látom tisztán, hogy az üzenet miként fog eljutni az emberekhez. Ennek kapcsán én is támogatom az elektronikus médiát.

Nagyon könnyen előfordulhat, hogy a brosúrák és a könyvek olvasatlanul maradnak a hivatalokban. Olyan sokszor láttam már ezt megtörténni. Úgy fogalmaznám meg a kérdésemet, hogy „Hogyan szándékozzák eljuttatni az üzenetet azokhoz, akiket ez érdekel? Megpróbálják az érkező csoportját megcélózni, vagy célcsoport megjelölése nélkül, általánosan kívánnak tájékoztatni?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Köszönöm ezeket a nagyon fontos pótkérdéseket.

Hadd mondjam el, szerintem mire van szükség. Bármely információs kampány sikeréhez öt dolog szükségeltetik.

Először is, az internet és az új technológiák intenzív alkalmazása. Mi csak álmodhatunk az Obama-kampányról. Azt hiszem 1,2 milliárd dollárjuk volt az információs kampányukra, és az, ahogyan az internetet felhasználták, döntő volt a sikerre nézve. Tehát nekünk is ezt kell tennünk.

Másodszor, támaszkodnunk kell az audiovizuális eszközökre: a polgárok 60%-a elsősorban a tévéből és a rádióból tájékozik az EU ügyeiről.

Harmadszor, kapcsolatot kell kialakítanunk például civil társadalmi szervezetekkel, különböző önkormányzati hálózatokkal és hasonló szervezetekkel, amelyek terjeszteni tudják az információkat. Így újabb arcok és újabb közvetítők révén továbbíthatjuk a polgároknak az európai szintű együttműködés hozzáadott értékéről szóló üzeneteket.

A negyedik dolog az, hogy együttműködést kell folytatnunk olyanokkal, nevezzük őket „nagyköveteknek”, azaz olyan emberekkel, akik hajlandók kiállni a demokrácia ügyéért és akik messzebbre képesek elérni, mint mi, politikusok.

Végül pedig el kell jutnunk a nőkhez és a fiatalokhoz, akik jellemzően kisebb arányban szavaznak és kevésbé érdeklődnek az Európai Unió iránt, amit többek között az írországi, illetve a korábban megrendezett franciaországi és hollandiai népszavazások is megerősítettek.

Ezekre a dolgokra mindenképpen szükség van.

És most beszéljünk a pénzről. Milyen költségvetésünk is van? A költségvetésünkben mintegy 8,5 millió euro összeget tudtunk meghatározni a következő évre a 2009-es választásokhoz kapcsolódó központi, illetve decentralizált tevékenységekre. Utasítottuk képviselőteinket, hogy szerény kommunikációs költségvetésük nagy részét az EP-választásokra fordítsák, és ez így is történt: a rendelkezésükre álló decentralizált összegek 60%-át e feladat céljainak rendelték alá. Jelenleg technikai szintű üléseket is tartunk az Önök szolgálataival, itt a Parlamentben, hogy megbeszéljük a különböző tagállamokban zajló különböző tevékenységeket.

A választásokkal kapcsolatos ideai tevékenységeink kb. 6,2 millió eurót tesznek ki. Vannak a fiatalokat célzó projektjeink, különleges Eurobarometer felméréseink stb. A strukturális alapokról, a mezőgazdaságról, valamint az egyes szakpolitikai területeken folytatott kutatási tevékenységekről szóló tájékoztatásra is költünk, de erre a célra nem állnak rendelkezésre többletösszegek vagy külön összegek. Kértem a kollégáimat, hogy a választásokat építsék be a kommunikációs tervükbe. Jelentésben számolnak majd be arról, hogy ezt miként valósították meg.

A jövő évi költségvetés még nincs véglegesítve, tehát még van lehetőség arra, hogy további összegekkel bővüljön – de ez az az összeg, amivel ma rendelkezünk. Tehát nincs szó arról, hogy túl sok pénzt kaptunk volna e célra. A már meglévő csatornákat kell felhasználnunk. Forrásaink és rendes tevékenységeink révén minden tőlünk telhető segítséget megadunk az Európai Parlamentnek, például az EUtube-ra feltöltött audiovizuális anyagok, videoklipek gyártásával stb., tehát tenni fogunk azért, hogy minden napi szintű tevékenységünkkel a szavazók mobilizálására törekedjünk, és hogy pozitív és lendületes vitákat generáljunk az európai parlamenti választásokról.

II. rész

Elnök. – A 36. kérdés következik. Előterjesztette: **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0809/08)

Tárgy: Az európai polgárok tájékoztatása az európai választásokon való részvételről

A jelenleg tapasztalható pénzügyi bizonytalanság, ami súlyos károkat okozott a nemzetközi és az európai bankrendszerben, komoly aggályokat keltett a hétköznapi európai polgárokban, akik nem láttak semmiféle, uniós szinten javasolt intézkedést és nem tapasztalták az uniós szolidaritás semmi jelét e válságos időszakban.

Milyen lépéseket és milyen intézkedéseket javasol a Bizottság annak érdekében, hogy tájékoztassa az európai polgárokat az uniós és tagállami szintű politikákról és megoldásokról a válság idején, amikor rendkívüli politikai és gazdasági fejleményeknek lehetünk szemtanúi? Hogyan tervezi információval ellátni az európai polgárokat a választások előtt, és hogyan szándékozik rávenni őket a szavazásra most, amikor kedvezőtlen fejlemények befolyásolják a nemzetközi gazdasági és kereskedelmi kapcsolatokat érintő, az EU számára fontos kérdéseket?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Tisztában vagyok azzal, hogy a pénzügyi válság és annak reálgazdasági hatásai sok európai polgárt komoly aggodalommal töltenek el, és hogy ennek rendkívüli hatása lesz az európai parlamenti választásokra. Így nem csoda, hogy a legtöbben azt szeretnék, hogy a választási kampány az emberek mindennapi életét érintő gazdasági kérdésekről szóljon, például a munkanélküliségről, a gazdasági növekedésről, az inflációról és a vásárlóerőről. A közelmúltban folytatott közvélemény-kutatások azt jelzik, hogy az emberek az EU-t „menedéknek” tartják a jelenlegi válságban, és azt várják az EU-tól, hogy világszinten is irányító szerepet vállaljon.

A Bizottság lépést tart a fejleményekkel. Október 29-én elfogadtunk egy keretet azzal céllal, hogy megoldást találjunk a piaci válságra, a gazdasági irányítás megreformálása révén megelőzzük a jövőbeni válságokat, és a lehető legkisebbre csökkentjük a munkahelyekre és a növekedésre gyakorolt hatást. Az előbbi célokra vonatkozóan már folyamatban van a javaslatok kidolgozása. Ezeket központi stratégiai prioritásnak tekintjük a 2009. évi jogalkotási programunkban és munkaprogramunkban, amelyeket tegnap nyújtottunk be a Parlamenthez, és amelyek megvitatásra is kerültek.

Fontos, hogy a Bizottság, a Parlament és a Tanács felismerte a cselekvés szükségességét, ezért javasoljuk, hogy a jövő év intézményközi kommunikációjában a munkahelyek fenntartása, a növekedés és a szolidaritás kiemelt szerepet kapjon. Ez azt jelenti, hogy az EU intézményei és a tagállamok többek között ezzel a témával kapcsolatban is együttműködnek majd annak érdekében, hogy tájékoztatást nyújtsanak az EU ezen a téren folytatott tevékenységeiről. Terveket készítünk majd arról, hogy lehet ezt majd legjobban megvalósítani.

Már említettem az EP-választásokat, amelyek szintén intézményközi prioritások. Itt az előkészületekkel már előrébb vagyunk, hiszen egy ideje már tudtuk, hogy ezzel a témával kiemelten kell majd foglalkozni.

Intézményeink szoros együttműködést folytatnak a választással kapcsolatos minden kommunikációs tevékenységben; a Bizottság tevékenyen hozzájárul majd a Parlament által elfogadott kommunikációs keretstratégiához. A Bizottság célja az, hogy növelje az emberek tudatosságát a választásokkal kapcsolatban, és vitát idézzon elő a legfontosabb uniós szakpolitikai kérdésekben. Ezt részben központi eszközeink alkalmazásával érjük majd el, ideértve az audiovizuális médiát és az internetet, kiegészítve számos decentralizált tevékenységgel. Ez utóbbiakat a tagállamokban működő képviselőink szervezik a Parlament tájékoztatási irodáival együttműködésében.

Mindezekkel az a célunk, hogy tudatosítsuk a szavazókban azt, hogy választhatnak Európa különböző szakpolitikai jövőképei között, és ezek az általuk meghozott döntések nagyban befolyásolják valamennyi európai polgár életét.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Köszönöm az alelnök asszony választát. Bízom benne, hogy a Bizottság által javasolt intézkedések végrehajtásra kerülnek, mert sok idő telik el a javaslatok előterjesztése és a végrehajtás között; nem tudom, hogy a hivatali eljárás mellett lesz-e idő még a választások előtt arra, hogy a polgárok is lássák ezen intézkedések eredményeit.

A finanszírozás és az információs stratégia szintén ellentmondásos eredményeket szülhet. Ezért különös gonddal kell eljárni annak biztosítása érdekében, hogy ne bosszantsuk fel azokat a polgárokat, akik nem szeretnék, ha nagy pénzeket költenénk szükségtelenül az Ön által említett eseményekre, kiadványokra és decentralizált tevékenységekre.

A vita pedig nem mindig meggyőző erejű. Ezért talán meg kellene becsülnünk a rendelkezésünkre álló eszközöket és őszintébbnek kellene lennünk a polgárokkal.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Wallström asszony! Elhiszi, hogy az, hogy a választók közel vagy távol érzik magukat a jelöltektől, hatással van az európai parlamenti választásokon való részvételre? Egyetért Ön azzal, hogy egy 45 millió lakossal rendelkező államnak csak egy választóközrete legyen az európai parlamenti választásokon? Mit tud a Bizottság tenni annak biztosítása érdekében, hogy a nagyobb népességgel rendelkező tagállamokban olyan választókerületek legyenek, amelyek közelebb vannak az emberekhez?

Gay Mitchell (PPE-DE). – Csak azt szeretném mondani a Bizottság alelnökének, hogy meg kellene vizsgálni a dániai helyzetet, ahol most az eurozónába való belépés kérelmezéséről beszélnek, vagy az izlandi helyzetet, ahol darabjaira hullott az ország, vagy a svédországi helyzetet, ahol ismét az euro bevezetésén gondolkodnak.

Például ki mondja meg azt az ír népnek, hogy azért, mert eurójuk van és az Európai Központi Bankhoz tartoznak, sokkal könnyebben képesek átvészelni ezt a vihart, mint más országok? Nincs itt az ideje, hogy elkezdjük dicsérni az Európai Uniót? Ezen a héten hallhattuk, ahogyan ír európai parlamenti képviselők negatív hangvételben beszéltek az Európai Unióról. Ki fogja elmondani a pozitívumokat, és ki fogja azokat nekünk tulajdonítani, hogy az emberek megismerhessék az uniós tagság és az euro előnyeit?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Megpróbáltam tenni valamit, amikor múlt héten Írországba látogattam. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy mit gondolok az európai együttműködésben rejlő hozzáadott értékéről. Véleményem szerint a vita az euróról, illetve arról, hogy az miért volt előny Írország számára az eurozónai tagság, jó mederben halad, de felveti azt az alapvető kérdést, hogy ki fogja támogatni az Európai Uniót. Ki áll majd ki mellette? Kié a felelősség? Nem számíthatunk arra, hogy Brüsszel majd mindent elintézik: együtt, partnerségben kell cselekednünk.

Hasznosnak tartom a szakpolitikai vitákat, mert ugye különböző verziók, különböző programok stb. vannak. Ez szerintem segít az érdeklődés felkeltésében, és végeredményben javítja a szavazási arányt. Természetesen élénk vitát szeretnénk ösztönözni az európai napirendről és az európai kérdésekről. Mindannyiunknak ki kell állnunk ezek mellett. Ezért büszke vagyok és boldog, hogy a kommunikáció terén – most először – sikerült egy partnerségi keretről megállapodnunk. Ilyen eddig nem volt.

Meg kell osztanunk a feladatokat, hogy egyrészt dolgozhassunk az ügy érdekében, másrészt pedig meghallgassuk az emberek aggályait, szerte Európában, mert valójában nem a tájékoztatás, hanem a kommunikáció az, ami számít. Hallgassunk figyelmesebben, magyarázzuk el világosabban, menjünk oda az emberekhez: ez az, amit fontosnak tartok a kommunikáció kapcsán. A kampány különbözőképpen fog megvalósulni a különböző tagállamokban, mert mindenhol hozzáigazítják az adott ország feltételeihez. Most ezen dolgozunk. Próbáljuk felgyorsítani a folyamatot, de eközben tiszteletben kell tartanunk a költségvetési rendeletet és a szabályokat. Mindenben helyesen kell eljárunk. Ma volt egy találkozásunk, aminek még lesz folytatása. Megpróbálunk a lehető legjobban reagálni a Parlamentnek az EP-választások megtervezésével kapcsolatos részletes menetrendjére.

Azt hiszem, még ebben az évben sikerül pénzüsségeket kijelölni és költeni erre a célra, de természetesen minél több forrás áll majd rendelkezésünkre, annál több tevékenységet tudunk majd szervezni jövőre. Még egyszer elmondanám, hogy véleményem szerint sokkal alaposabban meg kell vizsgálnunk az audiovizuális média és az internet felhasználásának lehetőségét, hogy ezáltal hatékonyabbak legyünk és üzenetünket a fiatalokhoz is eljuttassuk.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Kérem, bocsássonak meg, de nem hallottam, hogy az alelnök asszony válaszolt volna a kérdéseimre.

Elnök. – Mi tudomásul vesszük a Bizottság választát, de nincs jogunk megítélni, hogy a válasz tartalma mely kérdésekre vonatkozott.

Következik a 37. sz. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papastamkos (H-0811/08)**

Tárgy: A Bizottság kommunikációs stratégiája az ír népszavazással kapcsolatban

Mi volt a Bizottságnak és tagjainak a kommunikációs stratégiája az ír népszavazást megelőző időszakban?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Hangsúlyozni szeretném a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban, hogy az Európai Bizottság – képviselőin keresztül és szoros együttműködésben a tagállamokkal – azon dolgozott, hogy tényszerű, tárgyilagos tájékoztatást nyújtson az uniós polgárok számára. A munkát kommunikációs csomagokkal támogattuk meg, amelyekben különböző segédanyagok – például ismertető, előadások vagy kulcsüzenetek – segítették a tájékoztatást. Emellett képzést és eligazításokat tartottunk a biztosok, a képviselők alkalmazottai és a Europe Direct információs központok, valamint a tájékoztatásban részt vevő egyéb szervek, személyek számára.

Felismervén az internet fontosságát, egy külön weboldalt hoztunk létre, amelyen az EU 23 hivatalos nyelvén átfogó tájékoztatást nyújtunk a Lisszaboni Szerződésről. Erre alapozva a Bizottság tagállami képviselői a helyi igényekhez igazított anyagokat dolgoztak ki a polgárok megfelelőbb tájékoztatása érdekében. A képviselők, ideértve az írországit is, emellett kommunikációs terveket dolgoztak ki szoros együttműködésben a nemzeti kormányokkal és az EP tájékoztatási irodáival.

Az általunk tervezett tevékenységek között van például újságírók és a tájékoztatásban részt vevők képzése, rövid ismertető és szórólapok kiadása, viták szervezése a civil társadalom képviselőivel és a helyi hatóságokkal, nyilvános események szervezése iskolákban és egyetemeken. A polgárok saját nyelvükön, mondhatni „egyéni színről” tájékoztatást kapnak azokról a kérdésekről, amelyek foglalkoztatják őket.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Köszönöm, alelnök asszony! A pótkérdésem egyben egy javaslat is. Alelnök asszony, Önnek – de nemcsak Önnek, hanem a többi biztosnak is – el kellene látogatnia Írországba az ír kérdés tekintetében egy politikai szempontból megfelelő időpontban, és a biztosok teljes testületével együtt eszmecserét kellene folytatnia az ír polgárokkal, mindenre kiterjedő válaszokat adva kérdéseikre.

Szervezenek televíziós vitát minden érdekelt fél részvételével, hogy az ír polgárok, az ír választók figyelemmel kísérhessék, és helyben válaszokat kapjanak aggályaikra és kérdéseikre.

Armando França (PSE). – (PT) Tisztelt elnök úr, biztos asszony! A politika és a média két hónapja szinte csak a pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozik. Az ír népszavazásról vagy a Cseh Köztársaságnak a

Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos nehézségeiről viszont szinte egyáltalán nem hallhatunk. Nem gondolja, hogy meg kell most erősíteni a Bizottság információs és kommunikációs stratégiáját, tekintettel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésnek szükségességére, illetve politikai válaszként a jelenlegi válság leküzdése érdekében?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Rövid leszek. Először is gratulálni szeretnék a biztos asszonynak, különösen az e téren tett erőfeszítéseit. Egykori újságíróként azonban úgy vélem, hogy míg a Bizottság ülése érdekes lehet a Bizottság számára, nem kényszeríthetjük az embereket, hogy nézzenek egy ilyen tévéadást.

A gond az, hogy az érzelemmentes tájékoztatás nem fogja elérni célját, és attól tartok, hogy Európa pedig elég unalmas – természetesen nem Önre gondolok –, szóval foglalkozni kell ezzel is.

Egykori újságíróként elmondhatom – szörnyű, hogy nyilvánosság előtt ezt kell mondanom, de – amikor ide kerültem, és a Bizottsághoz, számos alkalommal tapasztaltam, hogy a sűrű falak és az unalmas prezentációk nem stimulálják az európai génjeimet. Ezzel is foglalkoznunk kell. Végül, ha az ír kormány – az Ön szavaival élve – figyelmesebben hallgatott volna, világosabban elmagyarázta volna dolgokat, elment volna az emberekhez, akkor meglett volna az „igen”.

Elnök. – A 38. 39., 40. és 41. kérdésre írásban válaszolnak majd.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Aelnök asszony, tudna kérem válaszolni a pótkérdéseimre?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Azt hiszem, az elnök úr elfelejtette megadni a lehetőséget, hogy válaszoljak az Ön kérdésére. Természetesen fontos tanulságokat vontunk le az ír népszavazásból, és azt hiszem, igaza van, amikor azt mondja, hogy több látogatás talán erősítette volna az „igen” szavazatok arányát. Akkor teljes mértékben tiszteltben tartottuk az a tanácsot, illetve azt a kérést, hogy ne tűnjön úgy, mintha beavatkoznánk az írországi vitába. De talán az írek ma már szívesebben látnának bennünket. Arra buzdítottam a kollégáimat, hogy menjenek el oda és beszélgessenek az ír polgárokkal. Ha ezt a tévé is közvetíti, nem biztos, hogy mindig olyan meggyőző erejű lesz a vita, de természetesen értékeljük a médiafigyelmet.

Most egy egyetértési megállapodáson dolgozunk az ír kormánnyal, amelyben meghatározzuk mind a rövid, mind pedig a hosszú távú tennivalókat, annak érdekében, hogy a polgárok tájékozottabbak legyenek, hogy együttműködjünk az újságírókkal, hogy talán kicsit több érzelmet vigyünk be néhány kérdésbe, és mindeközben tiszteltben tartsuk a hatályos ír jogszabályokat.

Levonjuk a tanulságokat, és azt hiszem, nagyon is követni fogjuk a tanácsát: elmegyünk oda és válaszolunk minden kérdésre, a mezőgazdaságtól a halászati politikán át a kereskedelmi politikáig. Így oldhatjuk meg a problémát. Remélem, érdekes vitákra kerül majd sor. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Elnök. – Most a 49. kérdés következik, amelyet **Manuel Medina Ortega** terjesztett elő (H-0797/08).

Tárgy: Az Afrikán belüli migráció

A számos afrikai országban felgyülemelő belső problémák, és az Európába történő migráció lehetősége afrikaiak tízezreit indította útnak a Szaharától délre fekvő országokból az északi országokba, például Líbiába, Marokkóba, Mauritániába és Szenegálba.

Tud a Bizottság erről a helyzetről? Ha igen, szándékozik-e tenni valamiféle intézkedést annak érdekében, hogy javítsa ezeknek az Afrikán belüli migránsoknak a nyomorúságos életkörülményeit, és hogy enyhítse az észak-afrikai országokra ebből a rendkívüli népvándorlásból kifolyólag nehezedő nyomást?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Teljesen már politikai területre tértünk át. A Bizottság tökéletesen tisztában van azzal, hogy a szegénység, olyan tényezőkkel párosulva, mint a bizonytalanság, az éghajlatváltozás és az emberi jogi jogsértések, arra késztetik az embereket, hogy nehéz, akár végzetes útra induljanak. A Bizottság e problémás területek mindegyikén tesz intézkedéseket, elsősorban az ezekkel az országokkal folytatott politikai párbeszéd révén, illetve az Európai Fejlesztési Alapon keresztül, amelynek egyik célja a szegénység felszámolása.

A Ceutában és Melillában történt tragikus eseményekre válaszul és az Európai Tanács 2005 végén jóváhagyott globális megközelítése részeként az Európai Unió strukturális párbeszédet kívánt folytatni Afrikával. A párbeszéd témájaként a migráció és a fejlődés kapcsolatát jelölték meg, a rabati folyamat keretében, valamint a nyugat-afrikai migrációs útvonalat. A november 25-én megrendezésre kerülő párizsi konferencia ezekkel a témákkal fog foglalkozni, valamint az Afrika egészét érintő tripoli folyamattal.

2007 decemberében, a liszaboni EU-Afrika csúcson partnerség jött létre a migráció, a mobilitás és a foglalkoztatás területén azzal a céllal, hogy megoldást találjanak a migrációra, annak a foglalkoztatással való összekapcsolásával.

A fejlesztésért és a humanitárius segítségnyújtásért felelős biztos és Mali elnöke, Touré úr által október 6-án, Bamakóban felavatott Bevándorlási Információs és Menedzsment Központ a Bizottság által is erőteljesen támogatott gyakorlati megközelítést példázza. A Bizottság emellett készen áll arra, hogy ezt a példát Nyugat-Afrika más részein is terjessze.

Ami a bevándorlók életkörülményeit illeti, a migrációs és menekültügyi program egyik célja a bevándorlók jogainak védelme. Ezt többek között a közigazgatási kapacitás és az érdekelt felek megerősítésével próbáljuk elérni olyan tranzit- és célországokban, mint például a nyugat-afrikai országok, hogy segíteni tudják a bevándorlókat, különösen bizonyos nehéz helyzetekben.

A Bizottság például a közelmúltban, a program keretében a következő projektek számára nyújtott finanszírozást: a menekültügyi főbiztos líbiai hivatalának folyamatos finanszírozása, amely kulcsszerepet tölt be a menekültek és a menedékkérők jogainak védelmében; a helyzet javítása a nemzetközi migránsok életkörülményeinek védelme tekintetében Észak-Afrikában; a civil társadalmi szervezetek kapacitásának növelése a migránsok jogainak védelme területén Észak-Afrikában; valamint egy olyan program, amely lehetővé teszi a Marokkóban és Líbiában tartózkodó migránsoknak, hogy az önkéntesen, tisztességes körülmények között hazatérjenek.

Végül, a Bizottság a program keretében számos projektet finanszíroz Afrika szubszaharai régiójában, az illegális bevándorlás megakadályozása, a legális bevándorlás támogatása, a migráció és a fejlődés közötti kapcsolat előmozdítása, továbbá a menekültek és menedékkérők képviseletének támogatása érdekében.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Nagyon köszönöm, alelnök asszony, rengeteg információval szolgált az általam felvetett témával kapcsolatban. Köszönöm a részletes tájékoztatást. Fontosnak tartom a Bizottságnak ezeket az új lépéseit. Különösen a Bamako-projekt az, amely az Európai Unió számára kulcsfontosságú a bevándorlással kapcsolatban. Tudom, hogy ez csak most kezdődött, tehát a kérdésem még korai, de meg akartam kérdezni a Bizottságtól, hogy ha a Bamako (Mali) projekt jó eredményeket ér el a bevándorlás tekintetében, a Bizottság szerint kiterjeszthető lesz-e ez a tapasztalat a Földközi-tenger déli partján fekvő, más országokra is?

Colm Burke (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Egy ügyrendi kérdésem van, az előző üléssel kapcsolatban. Sajnálom, hogy most hozom fel, de az előző ülésen kevesebb, mint 15 perc jutott három kérdésre – a 38., 39. és a 40. kérdésre –, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz.

Nagyon sajnálatosnak tartom, hogy ezekkel nem foglalkoztunk, mivel úgy vélem, hogy megtehettük volna, mégis csak 15 percet adtak erre. Tudomásom szerint 20 perc járt volna.

Elnök. – Azt hiszem, igaza van. Tudomásul vettem a megjegyzését, de jelenleg nem tudok semmit tenni.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Ezzel a munkával mindig tanulok valamit. Most például megtudtam, hogy a Bamako projekthez hasonló projekteket terveznek más nyugat-afrikai országokban, például Szenegálban. Ezek szerint ez már tervben van, és a Bizottság mindent megtesz annak érdekében, hogy más országokban is kidolgozzon ehhez hasonló projekteket.

Elnök. – Az 50. kérdés következik. Előterjesztette: **Luis Yañez-Barnuevo García (H-0799/08)**

Tárgy: Párbeszéd nyitása Kubával

A Tanács a Kubáról szóló, 2008. június 23-i következtetéseit a kubai demokratikus körök nagyon jól fogadták. Méltányolják azt a tényt, hogy a politikai foglyok feltétel nélküli szabadon bocsátása elsődleges fontosságú az EU számára, továbbá hogy a dokumentum támogatja az emberi jogok tiszteletben tartását és a pluralista demokrácia felé történő valódi előrelépést.

Az e következtetésekben vállalt kötelezettségekkel összhangban, tud-e tájékoztatni a Bizottság arról, hogy tagjai felvették-e már a kapcsolatot a civil társadalom és a demokratikus ellenzék képviselőivel? Milyen tényleges intézkedéseket tesz a Bizottság, hogy tovább javítsa a párbeszédet az említett képviselőkkel, és hogyan biztosítja, hogy a civil társadalom erősítésére szánt intézkedések (például a társadalmi integráció és a társadalmi kohézió előmozdítását célzó mikroprojektek) végül nem kerülnek a hivatalos szervek ellenőrzése alá?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság rendszeres, közvetlen kapcsolatot tart fenn a világ valamennyi országának civil társadalmával, ideértve Kubát is. A Bizottság Kubával kapcsolatos szerepét méltányolják és támogatják a civil társadalom és az ellenzéki csoportok képviselői. A Bizottság kubai küldöttsége rendszeresen fogadja a civil társadalom és az ellenzék képviselőit, és a Bizottság brüsszeli főigazgatóságainál az ajtó mindig nyitva áll minden olyan személy vagy szervezet előtt, aki/amely építő jellegű eszmecserét kíván folytatni Kubáról vagy bármely más országról.

Az Európai Unió és Kuba közötti politikai párbeszéd újbóli megindítása – a Tanács június 23-i következtetéseit követően, amely megszüntette a 2003-ban elfogadott diplomáciai intézkedéseket – 2008. október 16-án történt meg Párizsban, egy uniós miniszteri trojka keretében, amelynek Kuba volt a témája. Az ülésen pozitív hangulat uralkodott, ami lehetővé tette, hogy nyílt és őszinte párbeszédet folytassanak olyan közös érdekeltségű témákról, mint például a nemzetközi pénzügyi válság, az emberi jogok, a Kubával való együttműködés és az ENSZ reformja.

A Bizottságnak szilárd meggyőződése – és a fejlesztésért és a humanitárius segítségnyújtásért felelős biztos is számos alkalommal hangsúlyozta –, hogy az EU-nak és Kubának nyílt és őszinte párbeszédet kell folytatnia, mert ennek a keretében tudják a legjobban megvitatni a közös érdekeltségű kérdéseket, ideértve az emberi joggal kapcsolatos kérdéseket is.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Yañez-Barnuevo úr nevében köszönöm a választ. Ugyanakkor, biztos asszony, el kell mondanom Michel úrnak, hogy az ő intézkedései, szavai és az általa tett gesztusok elengedhetetlenek a kubai demokratikus ellenzékkel létesített közvetlen kapcsolatokban, a Tanács kiemelt következtetéseinek végrehajtása tekintetében, Castro szörnyű diktatúrája hatásainak enyhítésében és a szabadság előmozdításában.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Természetesen át fogom adni kollégámnak a Parlament reagálásait. Azt hiszem, Michel úr nemrég volt Kubában, de még nem sikerült beszélnem vele a tapasztalatairól. Jól ismerem, és azt hiszem, mindez nagyon is szándékában áll, és nyitott lesz arra, hogy meghallgassa a hozzá fordulókat. Ez természetesen része annak, amit mostantól tennünk kell. De mondanom sem kell, hogy ez a Bizottság érdekét is szolgálja.

Elnök. – Mivel nincsenek jelen azok a képviselők, akik az 51., 52., 53., 54., 55., 56., 57. és 58. kérdést előterjesztették, írásban kapnak majd választ.

A 43. kérdés következik, Előterjesztette: **Emmanouil Angelakas** (H-0810/08)

Tárgy: Európa vonzóbbá tétele a kutatók számára

A statisztikák azt mutatják, hogy az Európai Unióban többen szereznek természettudományi diplomát, mint az USA-ban vagy Japánban. Mindazonáltal, vizsgálatok szerint Európa nem képes megtartani a diplomás kutatók nagy százalékát, és „agyelszívás” folyik az EU-n kívüli országokba. Ez a helyzet komoly aggodalomra ad okot, különösen most, amikor Európa arra törekszik, hogy a világ legdinamikusabb tudásalapú gazdaságává váljon.

Mik a legfőbb okai ennek a jelenségnek, és ez milyen következményekkel jár az EU-ra nézve? Rendelkezik-e a Bizottság statisztikai adatokkal az egyes tagállamokban végzett kutatók foglalkoztatásával kapcsolatban?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A kutatók központi szerepet játszanak a tudás létrehozásában, átadásában és kiaknázásában. Ők a kulcsai annak, hogy Európa megvalósítsa az ötödik szabadságot – a tudás mozgásának szabadságát –, és ezáltal formálni tudja a tudásalapú társadalmat.

A kutatási tevékenység emberi erőforrással való ellátását a legjobban a frissen végzett egyetemi diplomások száma jelzi. Az Oktatási Tanács által 2003-ban elfogadott referenciaértéket sikerült megvalósítani – azaz 2010-ig a végzett hallgatók számának 15%-os növelését, és a nemek arányában meglévő kiegyensúlyozatlanság csökkentését. 2006-ban az EU 27 tagállamában 200 000 fővel többen végeztek matematika szakon, természettudományi szakokon vagy valamely technológiai területen, mint 2000-ben.

Természetesen nem minden egyetemi diplomás kezd el kutatási tevékenységet. Az Európai Unió esetében pedig azt is figyelembe kell venni, hogy mivel Európában alacsonyabb a magán kutatási beruházások részaránya más kontinensekkel összevetve, az EU-ban a kutatói piac viszonylag kisebb, mint versenytársainknál.

Ráadásul erős a verseny a legtehetségesebb kutatók elcsábításáért és megtartásáért. Ez elsősorban a kutatás és más gazdasági ágazatok közötti verseny. De létezik verseny országok és a világ régiói között is, különösen az USA-ban, de egyre inkább Kínában és Indiában is.

Az Európai Unió számára komoly gondot jelent, hogy Európában lassan kutatók generációi mennek nyugdíjba, és nem valószínű, hogy maradéktalanul pótolni tudják ezeket a szakembereket. A helyzet romlani fog, ha a fiatalokat nem vonzza a kutatói szakma. A tét az, hogy Európa hosszú távon meg tudja-e tartani, illetve tovább tudja-e fejleszteni azt a jellemzőjét, hogy világszínvonalú feltételeket biztosít a kutatás és a fejlesztés számára.

A helyzet az, hogy a kutatóknak még mindig komoly akadályokkal és a lehetőségek hiányával kell megküzdeniük Európában. Amikor európai kutatókkal beszélgetek, nem túl vonzó munkakörülményekről és karrierlehetőségekről, gyakran bizonytalan státuszokról és rövid időtartamú szerződésekről hallok. Ezenkívül sok esetben a kutatóknak biztosított képzés nem vértézi fel őket azokkal a készségekkel, amelyekre a korszerű tudásalapú gazdaságban szükség van. Sok minden akadályozza azokat a kutatókat, akik a tudományos életből az iparba szeretnének átlépni, és viszont. Végül, az európai kutatói munkaerőpiac szerkezetének széttagoltsága gátat szab a kutatók határon átnyúló mobilitásának az Európai Unióban, különösen a nyílt, érdemeken alapuló felvételi eljárások hiánya és kulturális tényezők, valamint olyan nehézségek miatt, amelyekkel a fokozottan mobilis munkavállalóknak a szociális biztonság, az adózás és a kiegészítő nyugdíjjogosultságok átvihetősége terén kell szembenézniük.

Európának tehát végre cselekednie kell: fokoznia kell az arra irányuló erőfeszítéseit, hogy az elkövetkező években biztosítsa a szükséges kutatók rendelkezésre állását. Múlt év májusában a Bizottság pontosan ezért tett javaslatot az Európai Kutatói Partnerségre. Ez a tagállamok között működő partnerség azt a célt szolgálja, hogy Európa-szerte gyors haladás valósuljon meg a jobb szakmai előmenetelt és a fokozottabb mobilitást meghatározó legfontosabb területeken.

A Tanács kedvezően reagált erre a kezdeményezésre, amelynek nemsokára megkezdjük a végrehajtását, nemzeti cselekvési tervek és kölcsönös tanulásra helyezve a hangsúlyt. Tervezzük a haladás bizonyíték alapú nyomon követését, valamint a mobilitással és a szakmai előmenetellel kapcsolatos adatok gyűjtését. És bár jelenleg nagyon kevés adat áll rendelkezésünkre, célunk az, hogy javítsuk statisztikáinkat, amelyeket a tisztelt képviselők is kérnek tőlünk. Sok egyéb adatunk van, azok nem pontosan ezek a konkrét adatok.

Az Európai Kutatói Partnerségről szóló bizottsági közlemény jelenleg a Parlament előtt van. A Bizottság nagyon várja a Parlament véleményét, ami – reményeink szerint – megerősíti majd ezt az európai kutatás jövőjének biztosítására irányuló közös törekvést.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Köszönöm a biztos úrnak a választát. Ugyanakkor szeretnék egy pótkérdést feltenni az 54 millió eurós költségvetéssel rendelkező hetedik kutatási keretprogrammal kapcsolatban. Biztos úr! Most, 18 hónappal a keretprogram indulása után, tudna részletekkel szolgálni a program alakulásáról, arról, hogy mely országokban kielégítő az igénybevételi arány, melyek a legfőbb problémák, és hogy a Bizottság szándékozik-e időközi jelentést készíteni erről a finanszírozási keretről?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! A kutatói állások vonzóvá tételének része az is, hogy a kutatók mekkora nettó fizetést kapnak. Együttműködnek-e Kovács biztos úrral annak érdekében, hogy javaslatot dolgozzanak ki, amely egyrészt lehetővé teszi, hogy a kutatóknak ne kelljen adót fizetni a keresetük után, másrészt biztosíthatja, hogy a kutatóintézeteknek juttatott adományok szintén adómentesek legyenek vagy hogy azokat működési költségként számolják el? Egy ehhez hasonló rendszer már működik az Egyesült Államokban. Nem lehetne összehasonlító vizsgálatot végezni, hogy mi is ösztönzőkkel szolgálhassunk ezen a területen?

Gay Mitchell (PPE-DE). – Azt szeretném kérdezni a biztos úrtól, hogy mikor ezekkel a kérdésekkel foglalkozik és meghallgatja a Parlament véleményét, megvizsgálja-e ismét az etikus kutatások és az etikus kutatók kérdését? Egyértelmű, hogy már nincsen szükség embriók elpusztítására, a kutatásnak sok egyéb módja van. Elkezdene-e erőforrásokat átcsoportosítani ezekbe az egyéb módszerekbe, hogy az Európai Unióban újra teljes mértékben etikus legyen a kutatások alapja?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Azzal kezdeném, hogy természetesen figyelemmel kísérjük az összes adatot és mindent, ami a keretprogrammal kapcsolatos. Vannak adataink, és ezeket meg tudom osztani Önökkel.

A tervek szerint az év végéig rendszeres monitoring-jelentéseket is készítünk és emellett időközi jelentést is kidolgozunk – azt hiszem, az 2009 májusára lesz kész. De az időközi jelentés ennél sokkal több: ötleteket tartalmaz arra vonatkozóan, hogy milyen irányba haladjunk tovább a jövőben. A keretprogram logikus végrehajtásának része az is, hogy követjük, hogy mit csinálunk és mibe fektetünk bele vagy mire költjük a pénzt.

Ami az adómentes jövedelmet illeti: én mindig is azokat az eszközöket preferáltam, amelyek ösztönzőleg hatnak a tudományra és a kutatásra, mint például az adómentes jövedelmek. Ebben a válságban, ebben a nehéz helyzetben az egyik megoldandó probléma az, hogy miként ösztönözzük a kutatást és a fejlesztést úgy, hogy ne kerüljünk olyan helyzetbe, mint a vállalatok. A rájuk nehezedő nyomás miatt bizonyosan mérlegelni fogják a kutatás-fejlesztésbe irányuló beruházásaikat.

Ez az egyik lehetőség, de tudnunk kell, hogy van egy rugalmas növekedési és stabilitási paktumunk, amelyet követnünk kell, és azt is figyelembe kell vennünk, hogy a helyzet nem azonos a tagállamokban. A tagállamok más-más lépéseket tesznek, amelyeket még a jobb időben dolgoztak ki, amikor a gazdaság jobban teljesített.

Végül, az etikus megközelítésről is kérdeztek. Azt hiszem, valóban nagyon sokat fektettünk be egy olyan megállapodás létrehozásába, amely etikai alapot szolgáltathat a tudományos és kutatási megközelítéseinkhez, valamint a keretprogramok alkalmazásához. Nehéz megállapodásra jutni. Az Európai Unió tagállamai különböző nézeteket vallanak, és büszkéek lehetünk, hogy sikerült egyértelmű etikai eljárásokat létrehozunk, amelyek a valóságban és a gyakorlatban is bizonyítják etikai megalapozottságukat.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Elnézését kérem. Általában nagyon pontos vagyok, de ehhez is két fél kell. Most pedig a kérdések órájában csúszás történt. Eddig frakcióülésen voltam, és amit megláttam, hogy Potočnik biztos úr következik, átrohantam és pontosan abban a pillanatban érkeztem meg, amikor elkezdte mondanivalóját. Arra kérem, hogy legyen olyan szíves és jelentse be az én kérdésem, a 42. kérdést, tekintettel arra, hogy pontosan abban a pillanatban érkeztem meg a plenáris ülésre, amikor Potočnik biztos urat szólították. Lehet, hogy nem látta, de futva érkeztem.

Elnök. – Posselt úr, láttuk Önt, amint kicsit késve megérkezett. Természetesen Ön nem felelős ezért a késésért, késése teljesen indokolt, de az Elnökség időközben úgy határozott, hogy a következő kérdéssel folytatjuk. Mindent megteszünk azért, hogy még ezen az ülésen meg tudjuk tárgyalni az Ön kérdését is.

A 44. kérdés következik, amelyet **Seán Ó Neachtain** terjesztett elő (H-0820/08).

Tárgy: A környezetbarát technológiák finanszírozása

Ma, a gazdasági visszaesés idején, és amikor az energia terén nagyfokú bizonytalanság uralkodik, a polgárok az EU vezetésétől várják a választ. Itt az ideje, hogy az EU és tagállamai felgyorsítsák az eseményeket és fokozottan támogassák az innovációt és a technológiát. Azt az üzenetet kell közvetítenünk, hogy az EU képes vezető szerepet betölteni a világon a környezetbarát technológiák terén, ha most cselekszünk, és nem később. Az éghajlatváltozás által jelentett kihívás lehetőség a beruházók, a kutatás-fejlesztés, a vállalkozások és a munkahelyek szempontjából.

Az Európai Bizottság fel tudja-e vázolni, hogy mik a jelenlegi és a jövőbeni tervek a környezetbarát technológiákkal kapcsolatos beruházásoknak a 7. kutatási és technológiai keretprogramból történő finanszírozása tekintetében?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A Bizottság teljes mértékben támogatja azokat a gondolatokat, amelyeket a tisztelt képviselő ebben a szóbeli kérdésben felvetett.

Vezetők vagyunk a környezetbarát technológiák terén, és ezt a pozíciót meg kell tartanunk és meg kell erősítenünk. Emellett támogatjuk az EU által az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel foglalkozó nemzetközi fórumokon betöltött vezető szerepet is. A hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogrammal az Európai Uniónak nagyon jó eszköz van a kezében, mert ezzel – a Parlament komoly közreműködése segítségével – mobilizálni tudja az EU kutatás-fejlesztési alapjait, az új környezetbarát technológiák fejlesztésének támogatása érdekében.

A Bizottság komoly erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy a hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogramból a legtöbbet hozza ki. A kettő, eddig elfogadott közös technológiai kezdeményezés teljes mértékben a környezetbarát technológiákkal kapcsolatos: az egyik a „Tiszta égbolt” kezdeményezés, amely 800 millió euro európai hozzájárulásban részesül; a másik a „hidrogén- és üzemanyagcellák”, amelyhez a Közösség 450 millió euro összeggel járul hozzá.

Az európai stratégiai energiatechnológiai (SET) tervvel erős támogatást kapunk a Parlamenttől és a Tanácstól. A Bizottság kezdeményezett egy folyamatot, amely növeli az energetikai kutatásokra irányuló kutatás-fejlesztéssel kapcsolatos kiadások hatékonyságát. A SET-terv elkötelezett a környezetbarát technológiák mellett. Hat új kiemelt európai ipari kezdeményezés végrehajtására hív fel (iparközpontú programok: szél- és napenergia, szén-dioxid-leválasztás és tárolás, hálózatok, bioenergia és fenntartható atommag-hasadási technológia), valamint az Európai Energiakutatási Szövetség létrehozására (kutatás-központú programok).

A hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram energiaközösség programja rövid távon a legfontosabb eszköz a cselekvések végrehajtásának támogatására. De az EU intézkedései önmagukban nem lesznek elegendők. Ezért a közösségi programot a tagállamok – és természetesen a magánszféra – cselekvéseinek ösztönzésére kellene felhasználni. Ehhez váltásra van szükség a megközelítésben: a projektek pusztán társfinanszírozása helyett közös programozás révén a közös erőfeszítések irányítására és lehetővé tételére is nagy szükség van.

A hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram végrehajtásának első három évében készült összes munkaprogramot elemezve a Bizottság megállapította, hogy a kutatás-fejlesztési pénzekből támogatott témák 37%-a környezetbarát technológiával kapcsolatos. A 2007. évi felhívásokat követően megállapított költségvetés 40%-a – az „Együttműködés” egyedi program keretében – szintén a környezetbarát technológiákkal kapcsolatos kutatás-fejlesztést támogatja.

Annak nyomon követése érdekében, hogy a hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram mennyiben járul hozzá a fenntartható fejlődéshez általában véve, és különösen a környezetbarát technológiák tekintetében, a Bizottság egy nyomon követési rendszert állít fel, amely előreláthatólag a következő év első félévében kezdi meg működését.

A Bizottság ez év október 29-én elfogadott, „A pénzügyi válságtól a fellendülésig: európai cselekvési keret” c. közleményében szintén hangsúlyozza a kutatás-fejlesztéssel kapcsolatos beruházások és oktatás szerepét, valamint Európa versenyképességének növelését gazdaságunk zöldebbé tételével.

Általánosabban meg kell jegyezni, hogy a hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram pénzeszközei és tevékenységei mellett számos egyéb szakpolitikai kezdeményezés és támogató program létezik az EU környezetvédelmi technológiáihoz kapcsolódóan, mint például a környezettudományi cselekvési terv, a versenyképességgel és innovációval kapcsolatos terv, és legújabban a Vezető Piaci Kezdeményezés, illetve a fenntartható termelésre és fogyasztásra vonatkozó cselekvési terv.

A Bizottság reméli, hogy ezzel a válasszal meggyőzi a tisztelt képviselőt arról, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram pénzeszközeit valóban az európai kutatás és gazdaságaink zöldebbé tételére fordítsuk.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Tisztelt elnök úr! Köszönöm a biztos úrnak ezt a mindenre kiterjedő választ.

Ami a tengeri kutatásokat, illetve a tengertechnológiát és a tengerrel kapcsolatos tudományos tevékenységeket illeti, az EU hetedik keretprogramja tud-e segítséget nyújtani ahhoz, hogy a program keretében fokozzák a tengeri kutatásokat és a tengertechnológiai cselekvéseket?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A válasz határozott „igen”. Az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban épp tegnap tárgyaltuk ezt a konkrét tevékenységet, amely a tengerekkel és a tengerészeti kérdésekkel kapcsolatos. Előrelépést szeretnénk elérni e téren, mert a helyzet rendkívül összetett. Az óceánok kérdése összességében nagyon összetett, de emellett az életünk, az életmódunk is befolyásolja a tengeri ökoszisztémákat. Ez különleges figyelmet kíván meg, ezt pedig úgy adhatjuk meg, hogy a kutatási rendszer szervezését e területen újfajta módon közelítjük meg: össze kell hozni a tengerkutatással és a tengerészeti kutatással foglalkozó szakembereket, és a tagállamok erőfeszítéseit a mostanitól eltérő módon kell egyesíteni. Ez egy újfajta gondolkodás, nevezhetjük „kísérleti gondolkodás”-nak is a közös programozás keretében, amit már korábban említettem. A jövőben is bizonyosan figyelmet fogunk erre fordítani.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Meg kell próbálnunk áthidalni azokat a problémákat, amelyek most, a kérdések órájában kialakultak, és megadni a mindenkinek lehetőséget, hogy feltegyék kérdéseiket. Ezért most megpróbálunk minden fennmaradó kérdéssel foglalkozni, de miután a biztos úr már válaszolt, csak annak a képviselőnek tudok szót adni, aki a kérdést előterjesztette. Mások felszólalási kérelmét nem tudjuk elfogadni, mert az megnehezíteni a végső eredmény elérését.

Avril Doyle (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Tudom, hogy csak most csatlakoztam Önökhöz, de egy nagyon fontos frakcióülésen voltam, amelynek ideje alatt követtem a monitoron az ülés eseményeit, és nem értem, miért nem sorban következünk. Egyszerűen nem tudok tovább maradni. Pontosan akkor jöttem át, amikor a kérdésem időzítve volt, most pedig megváltoztatják a sorrendet. Nagyon kérem, elnök úr, tartsák az eredeti sorrendet.

Elnök. – Doyle asszony, nem változtatom meg a sorrendet. Sajnos történt egy olyan esemény, amelyért Posselt úr nem felelős. Mivel az egyik kérdéskör tekintetében módosult a biztosok számára rendelkezésre álló idő, Posselt úr 30 másodpercet késett. Ezért most visszatérünk a Posselt úr által feltett kérdéshez, és rögtön azután az Ön kérdése következik, Doyle asszony.

Tehát a 42. számú, **Bernd Posselt** által előterjesztett kérdés következik (H-0795/08).

Tárgy: Klónozás

A Bizottság jelenleg általános vitát folytat a klónozásról. Mi a célja ennek a vitának és az milyen alapelveken nyugszik?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Ez egy mindenképpen bonyolult, összetett terület. A Bizottságnál a klónozásról folytatott vita az ún. szöveti sejt sejtmagjának transzplantációja (SCNT) néven ismert technológia alkalmazásával foglalkozik, különös tekintettel az állattenyésztésre, és arra, hogy hogyan kezeljük az ilyen klónozott állatokból és az azok utódaiból előállított élelmiszereket.

Ennek a klónozási technikának az agár-élelmiszer ágazatban, az élőállat-előállításban és -tenyésztésben való felhasználása esetén a felmerülő kérdések elsősorban az állatok egészségével és jólétével kapcsolatosak. Ami a klónozott állatokból és azok utódaiból előállított élelmiszerek biztonságosságát illeti, a kérdések elsősorban a fogyasztók tájékoztatáshoz való jogához, illetve ahhoz kapcsolódnak, hogy fennáll-e valamiféle kockázat az emberi egészségre nézve.

A vita nem terjed ki az SCNT-eljárás kutatásokban történő alkalmazására. Az SCNT-eljárás alakulását a Bizottság 1996 óta nyomon követi, amikor is megszületett az első klónozott emlős: Dolly, a bárány. 1997-ben a Bizottság felkérte a biotechnológia etikai vonatkozásaival foglalkozó tanácsadói csoportot, hogy adjanak ki véleményt a klónozás kapcsán felmerülő etikai kérdésekről.

2004-ben a hatodik keretprogram keretében a Bizottság finanszírozta a „Nyilvános klónozás” (Cloning is public) projektet, ami lehetővé tette, hogy egy, az EU egészére kiterjedő vita induljon meg. Ez volt az első lehetőség arra, hogy előzetes megbeszéléseket folytassanak tudományos szakemberekkel és a civil társadalom képviselőivel a haszonállatok klónozásának etikai, jogi és egyéb, társadalmi szempontjairól. A vizsgálat megállapította, hogy az emberek nem kellőképpen tájékozottak a klónozás alkalmazásáról és következményeiről. A Közös Kutatóközpont 2007-ben tanulmányt tett közzé a *Nature Biotechnology* c. lapban a klónozási technológia jövőbeni, üzleti célú felhasználásának lehetőségeiről. A tanulmány ismertette az állatok klónozásának csúcstechnológiájú üzleti alkalmazásait az egész világra vonatkozóan, és több terméket mutatott be, továbbá közölte azok piaci megjelenésének várható idejét. A végkövetkeztetés azt volt, hogy 2010 előtt nem várható, hogy az uniós piacon megjelenjenek a klónozott állatok, és hogy a klónozott állatoktól származó reprodukciós anyagok (sperma) lesznek az első, kereskedelmi forgalomba kerülő termékek.

Az elmúlt évek során a Bizottság tudomására jutott információk szerint a haszonállatok előállításához a szöveti sejt sejtmagjának transzplantációs technológiája lassan eljut a gyártási szakaszba, különösen harmadik országokban, nevezetesen az USA-ban. A végső kockázatértékelés alapján az USA élelmiszer- és gyógyszerellenőrző hivatala (Food and Drug Administration) 2008. januárban jelentést adott ki, amelyben megállapították, hogy a klónozott állatokból és azok utódaiból előállított élelmiszer fogyasztása biztonságosnak minősül, amennyiben az élelmiszer egészséges egyedekből származik, ami az élelmiszerbiztonság egy alapvető elve. Csak egészséges állatok léphetnek be az élelmiszerláncba.

A Bizottság 2007-ben, egy megalapozott információkon alapuló szakpolitikai vita előkészítése érdekében felkérte az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóságot (EFSA), hogy értékelje az ennek a technológiának az élelmiszergyártásban történő alkalmazásához kapcsolódó tényleges és potenciális kockázatokat. Emellett felkérte az Európai Etikai Csoportot (EGE) is, hogy adjon ki véleményt az állatok élelmiszer-ellátás céljából történő klónozásának etikai vonatkozásairól. Az Etikai Csoport 2008 januárjában, a Hatóság 2008 júliusában adta ki véleményét. Az EFSA szerint „jelenlegi ismereteink szerint ... semmi sem mutat arra, hogy az élelmiszerbiztonság tekintetében különbségek lennének az egészséges [állati] klónokból és azok utódaiból származó élelmiszer-ipari termékek, illetve azon termékek között, amelyek egészséges, hagyományosan tenyésztett állatokból származnak.” A klónok általános egészségi állapotával kapcsolatban az EFSA

véleményében kifejti, hogy semmi sem mutat negatív hatásokra a szarvasmarha- vagy sertés-klónok szexuális úton reprodukált utódai tekintetében. A klónokat és utódaikat ugyanakkor még nem vizsgálták teljes természetes életükön keresztül.

Az Európai Etikai Csoportot szerint jelenleg nincs olyan meggyőző érv, amely indokolná élelmiszer előállítását klónozott állatokból vagy azok utódaiból.

A Bizottság emellett egy Eurobarometer felmérést is megrendelt azzal kapcsolatban, hogy az európaiak hogyan állnak hozzá a klónozás kérdéséhez. Az eredmények 2008 októberében váltak elérhetővé. A vizsgálat szerint a válaszadók 58%-a ellenezte az élelmiszer-előállítás céljából végzett klónozást.

A Bizottság jelenleg gondosan mérlegeli ezeket a különböző szempontokat, miközben informális politikai vitát készít elő az SCNT-eljárásnak használatok előállítása és élelmiszergyártás céljából történő alkalmazásáról. Amennyiben szükségesnek tartják a szabályozási keret továbbfejlesztését, fontos emlékezni arra, hogy az új rendelkezéseknek természetesen meg kell felelniük az EK-Szerződésben foglaltaknak és a Kereskedelmi Világszervezet szabályainak.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Szeretném megköszönni az elnöknek a kedvességét, és a biztos úrnak ezt a pozitív választ. Csak egy kérdésem van: állíthatja-e bizonyossággal a Bizottság, hogy az emberek klónozása semmiféle formában nem része, és a jövőben sem lesz része ennek a stratégiának?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A jelenleg hatályos szabályok értelmében ez teljességgel kizárt. Az általunk alkalmazott szabályok egyáltalán nem teszik lehetővé az olyan kutatásokat, amelyek célja emberek klónozása.

Elnök. – Most az **Avril Doyle** által előterjesztett 45. sz. kérdés következik (H-0827/08).

Tárgy: Európai Kutatási Tanács

2007. február 27-én és 28-án Berlinben, a német uniós elnökség által rendezett nyitókonferencia keretében hivatalosan is megkezdte működését az Európai Kutatási Tanács. Egyik célja az, hogy támogassa „a teljes mértékben a kutatók által kezdeményezett vagy alulról induló, úttörő jellegű kutatásokat”.

Meg tudná a Bizottság világosan fogalmazni, hogy pontosan mit értett a „kutatók által kezdeményezett” és „alulról induló, úttörő jellegű” kutatásokon? Milyen eredmények születtek eddig ezen a téren?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Rövid leszek. Az Európai Kutatási Tanács részéről alkalmazott, „kutatók által kezdeményezett” megközelítés azt jelenti, hogy támogatják az olyan projekteket, amelyek témájával kapcsolatban jelenleg nem sok ismeretünk van, és amelyeket a kutatók szabadon választanak ki, bármely tudományos területen. Tehát a kutatóknak lehetőségük van arra, hogy megválasszák a kutatási témát.

Az Európai Kutatási Tanács az „úttörő jellegű kutatások” támogatásával külön hangsúlyt helyez a több tudományágat felölelő projektekre, illetve az úttörő kutatásokra.

Eddig – most az elért haladásról fogok beszélni – az Európai Kutatási Tanács két pályázati felhívást tett közzé, amelyekre az európai kutatói közösség óriási lelkesedéssel reagált. A kiváló fiatal kutatók első önálló kutatói projektjének támogatására (Starting Independent Investigators Grants) irányuló felhívásra válaszul a múlt évben összesen 9167 pályázat érkezett, és több mint 2000 pályázatot nyújtottak be a tapasztalt kutatók kutatói projektjeinek támogatására (Advanced Investigator Grants) irányuló felhívásra ebben az évben. Ez a nagyarányú részvétel jelzi az Európai Kutatási Tanács vonzerejét, és megerősíti, hogy az úttörő jellegű kutatások alulról induló alapon történő finanszírozása nagy hiányt pótol Európában.

A Bizottságnak meggyőződése, hogy ezek az úttörő jellegű kutatásokba irányuló beruházások hosszú távon jelentős mértékben hozzájárulnak tudásalapú társadalmunk javításához és a kutatásban meglévő innovációs kapacitásunkhoz.

Avril Doyle (PPE-DE). – Figyelembe véve a francia elnökség azon célját, hogy 2009 végéig kormányzati folyamatot alakítson ki az Európai Kutatási Térség (ERA) tekintetében, a Bizottság meg tudná pontosan mondani, milyen intézkedéseket tervez – a tagállamokkal és a Parlamenttel együttműködésben – annak érdekében, hogy tudománypolitikai értékelési módszereket vezessen be azért, hogy bizonyíték-alapú szakpolitikai választási lehetőségeket biztosítson a tudomány, a kutatás és a fejlesztés számára az EU-ban?

Az Európai Kutatási Térség 2020-as jövőképeinek bejelentésével, amelyet a francia elnökség a Tanáccsal és a Bizottsággal együtt elfogadott, milyen előrelépés történt a kormányzás terén az Európai Kutatási Térség tekintetében?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Hogy őszinte legyek, ez a kérdés eléggé messzire visz. Fontosnak tartjuk, hogy egyetértünk a tagállamokkal a „2020-as jövőképet” illetően, mert ez határozottan lerövidíti az arról folytatott további vitákat, hogy mit akarunk tenni Európában. Nem kellene újra és újra azt ismételgetnünk, hogy hová tartunk: ez az egésznek a lényege. A vita természetesen nem most kezdődik: az elképzelést egy 2000-ben kiadott zöld könyv vetette fel. Én ezt nagyszerűnek tartom, különösen annak az új, megváltozott realitásnak a fényében, amelyben élünk.

Az Európai Kutatási Térség felépítése és irányítása rendkívül fontos, ezért türelmesnek kell lennünk. Biztos, hogy nem leszünk sikeresek, ha a tagállamok nincsenek a vezetőülésben. Amikor az Európai Kutatási Térségről és annak ösztönzéséről beszélünk, nem elsősorban az európai szintű finanszírozás növeléséről van szó, hanem inkább arról, hogyan tudunk mindannyian jobban együttműködni – azaz olyan dologról, amely szervesen megtalálható néhány komoly versenytársunk intézményi keretének alapjaiban, mint például az USA esetében, amellyel össze akarjuk hasonlítani magunkat. Tehát a tagállamok részéről önkéntes elkötelezettséget várunk, amely alapul szolgálhat egy, a mostaninál fokozottabb és hatékonyabb együttműködéshez.

Ami a tudománypolitikai módszereket illeti, ez mind része annak a vitának, amellyel most elsősorban foglalkozunk. Véleményem szerint ezt a kérdést mindenképpen meg kell vizsgálni, de erről most nem tudok részletesen beszámolni. Tudom, hogy az Európai Kutatási Térség által alkalmazott megközelítés alapvetően az, amelyre Európának most a legnagyobb szüksége van.

Elnök. – A 46. kérdés következik, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0833/08).

Tárgy: A hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram finanszírozásának etikai felülvizsgálata

A hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogram (FP7-1982/2006/EK⁽⁴⁾) keretében a pályázatok benyújtására, valamint a kapcsolódó értékelési, kiválasztási és odaítélési eljárásokra vonatkozó szabályokban egyértelműen megfogalmazták, hogy nem részesülhetnek támogatásban az olyan kutatási tevékenységek, amelyek embriók elpusztítását is magukban foglalják. A Bizottság elégedett-e azzal, hogy a javasolt projektek etikai felülvizsgálata sikeres volt e politika végrehajtása során?

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – A hetedik keretprogram keretében finanszírozott etikai felülvizsgálat olyan rendszer, amelynek célja, hogy biztosítsa az alapvető jogok védelmét és az etikai elvek tiszteletben tartását.

Az emberi embrionális őssejtek felhasználásával járó kutatások esetében az eljárás öt lépésből áll. Ide tartozik a tudományos értékelés, az etikai vizsgálat és felülvizsgálat, a javasolt kutatásnak a nemzeti/helyi etikai bizottságok általi jóváhagyása, valamint a pályázatok benyújtása a szabályozási bizottsághoz, ahol egyedi alapon eldöntik, hogy mely projektet választják ki finanszírozásra.

2007 júliusában az Európai Etikai Csoport véleményt adott ki a Bizottságnak a hetedik keretprogram emberi embrionális őssejtek felhasználásával folytatott kutatási projektjeinek etikai felülvizsgálatáról.

A fenti lépéseket követve a Bizottság úgy véli, hogy a létrehozott etikai felülvizsgálati mechanizmus sikeresen végrehajtotta a vonatkozó közösségi rendelkezéseket. Mivel az emberi embriók elpusztításával járó kutatási tevékenységeket kizárták a közösségi finanszírozás hatálya alól, a hetedik keretprogram nem nyújtott finanszírozást ez ilyen célú pályázatoknak.

Az etikai felülvizsgálat célja annak igazolása, hogy az emberi embriók elpusztításával járó kutatási tevékenységek nem részesülnek uniós finanszírozásban. Ebben az értelemben ez szerves részét képezi a keretprogram teljes végrehajtásának.

Gay Mitchell (PPE-DE). – A biztos úr elmondaná a Tisztelt Háznak, hogy a keret felhasználható-e olyan emberi embriókkal végzett kutatásokhoz, amelyeket már a kutatás kezdete előtt elpusztítottak, vagy ez szemantikai kérdés és csak játszunk a szavakkal?

⁽⁴⁾ HL L 412., 2006.12.31., 1. o.

Visszatérek ahhoz a kérdéshez, amit korábban már feltettem, és részletesebb választ szeretnék kapni. A Bizottság tesz-e majd lépéseket annak biztosítása érdekében, hogy lépést tartsanak az olyan kutatási formákkal, amelyek kapcsán nem merülnek fel ezek az etikai kérdések és amelyek ugyanilyen, vagy akár jobb eredményt hozhatnak?

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az én aggályaim pontosan ellentétesek Mitchell úr aggályaival. A kutatás engedélyezett olyan sejtekkel, amelyek már kivonásra kerültek. Nézetem szerint a probléma az, hogy az ilyen típusú kutatások az óriási akadályok miatt hátrányos helyzetbe kerülnek olyan indokok alapján, amelyek bár etikusaknak tűnnek, de tulajdonképpen nem azok.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Ön korábban azt mondta, hogy nem a kérdés előterjesztőjén kívül más nem tehet fel kérdést a biztosnak. Hogy történhet az, hogy egyszerűen csak bejönnek emberek és bekerülnek a napirendbe? Miért nem teszik fel a saját kérdéseiket ezekről a témákról? Elnök úr, következetesen kell eljárnia!

Azt mondta, hogy a kérdés előterjesztőjén kívül nem enged más kérdéseket feltenni, aztán megengedi ennek az úrnak, hogy rákontrázzon a kérdésemre. Ha tudtam volna, hogy ilyen kérdést fognak feltenni, sokkal részletesebben kifejtettem volna az érveimet.

Az etikátlan kutatások teljességgel szükségtelenek...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök – Mitchell úr, amikor 30 másodpercre megadtam a szót egy képviselőnek, nem tudom, hogy kérdést fog-e feltenni vagy megjegyzést fog-e tenni a már elhangzott kérdésekkel kapcsolatban. Mindenesetre, Cappato úr felszólalása nyomán Önnek lehetősége volt, hogy ismét felszólalhasson. Azt hiszem, mindannyian elégedettek lehetünk, és köszönöm Potočnik úrnak a türelmét, most pedig adjuk meg neki szívesen, hogy elmondhassa végső válaszát.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Láthatjuk, milyen nehéz is ez a vita, ha etikai kérdésekről van szó. Ez pontosan tükrözi az európai helyzetet.

A pontosság kedvéért: az emberi embrionális őssejtekkel végzett kutatások engedélyezettek, azon feltételek mellett, amelyekről mi, itt az Európai Parlamentben a meg egyeztetük és szavaztunk is, és amelyekről a Tanácsban is megállapodás született. Nagyon alapos és mélyreható vitát folytattunk, az alkalmazott eljárás is egy valóban etikus megközelítésen alapul.

A bevezetőmben ismertettem, hogy mely lépéseket kell követni és hogyan történik a döntések meghozatala. Először szükség van egy tudományos értékelésre. Ezt követi az uniós szintű etikai értékelés, majd egy újabb etikai értékelés az egyes tagállamok szintjén. Ha bármely tagállam azt szeretné, hogy valamint ne finanszírozzanak az országukban, akkor azt nem finanszírozzuk. Ezután a projekt a bizottság elé kerül, ahol a tagállamok meghozzák döntésüket az egyes projektekről.

A tudományos értékelés során az első kérdés az, hogy lehetséges-e ugyanazt az eredményt elérni más megközelítés alkalmazásával? És csak akkor megyünk tovább a másik irányba, ha erre a kérdésre „nem” a válasz.

A tudósok döntő többsége általában úgy véli, hogy a kettő kombinációját kell alkalmazni. De ha megnézik a programjaink felépítését, akkor látni fogják, hogy az általunk finanszírozott programok nagy többsége felnőtt őssejtekkel folytatott kutatásokhoz kapcsolódnak. Ez teljesen egyértelmű. Mi tehát megpróbáljuk betartani azokat a szabályokat, amelyeket itt megállapítottak és megszavaztak, és amelyekről hisszük, hogy működnek a gyakorlatban.

Colm Burke (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr! Itt voltam 18:15-kor e kérdések miatt. Az én kérdésem a 3. volt ebben a blokkban, és tizenöt percet kapott. Az egész blokk harmincöt percet kapott. Ez a rendszer szerintem igazságtalan, ha valaki, aki itt van időben, nem kerül sorra a kérdésével. Rendkívül csalódott vagyok. Azt szeretném, hogy ezt vegyék jegyzőkönyvbe.

Rettenetesen frusztráló, hogy itt van az ember, pontosan, majd egyszer csak azt látja, hogy átugranak a kérdésén, hogy másokkal foglalkozzanak. Nagyon bosszantónak találok.

Elnök. – Burke úr, megértem a csalódottságát, de az egyes kérdésblokkok tekintetében meghatározott időtartamokat betartottuk ma este. Az ehhez hasonló helyzetek, amikor nem tudunk foglalkozni olyan

kérdésekkel, amelyek a kérdések órájának részét képezik, sajnos nem az elnöktől függenek, hanem rajta kívül álló okoktól, és sajnos semmit sem tudok tenni azért, hogy ezt helyrehozzam. Az egyetlen lehetőségem az volt, amit Ön is látott, hogy néhány perccel meghosszabbítottam az utolsó kérdésblokkra adott időt. Ezért köszönöm a biztos úr türelmét és jóindulatát. Ugyanakkor a többi kérdésbloktól nem vontunk el időt.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 19.50-kor felfüggesztik, és 21.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

15. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

16. Demográfiai trendek - gazdasági és társadalmi hatások (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a következő témában: demográfiai trendek – gazdasági és társadalmi hatások.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony! Mivel sajnos kénytelenek vagyunk együtt tölteni az este egy részét, a Tanács és Potočnik biztos úr nevében is megpróbálom röviden összefoglalni a Tanácsnak a demográfiai tendenciákkal és azok gazdasági és társadalmi hatásaival kapcsolatos céljait.

Biztos úr, hölgyeim és uraim! Az öregedő társadalom, más szóval az idősök arányának növekedése, elsősorban annak a gazdasági, társadalmi és orvostudományi fejlődésnek az eredménye, amely lehetővé teszi az európaiak számára, hogy hosszú életet éljenek, méghozzá olyan kényelmi szinten és olyan biztonságban, amely példa nélküli a történelemben. Ez ugyanakkor az Unió előtt álló egyik legnagyobb kihívást is jelenti az elkövetkező években.

A népesség öregedése négy tényező eredménye. Elsőként, alacsony az egy nőre jutó gyermekek száma. Az uniós átlag 1,5 gyermek, ez pedig jóval a népesség reprodukciójához szükséges arány alatt van, aminek kicsit többnek kell lennie, mint 2 – 2,1, hogy stabilizálódjon a népesség szintje.

A második tényező az elmúlt évtizedekben a termékenységekben bekövetkezett visszaesés, amely a háború utáni „baby boom”-ot követte. Az abban az időszakban született gyermekek ma a 45–65 év közötti korcsoportba tartoznak.

A harmadik tényező a születéskor várható élettartam, amely 1960 óta nyolc évvel nőtt. Valószínű, hogy ez tovább növekszik, 2050-ig 5 vagy akár több évvel is.

A negyedik és egyben utolsó tényező az, hogy Európába – mint tudjuk – egyre többen vándorolnak be más országokból. 2004-ben 1,8 millió bevándorló volt, ami több, mint amennyien az Egyesült Államokba érkeztek az USA össznépességéhez viszonyítva. Ez a bevándorlási szint azonban csak részben ellentételezi az alacsony termékenységi arány és a megnövekedett élettartam hatásait.

Így olyan helyzet jön létre, amelyben megkétszereződik az eltartottak száma, más szóval a 65 év felettiek, illetve a 15 és 64 év közöttiek közötti arány, ami 50%-ot meghaladó mértékre emelkedik majd 2050-ig. Ezt azt jelenti, hogy az Unióban, ahol korábban minden 65 év feletti polgárra 4 munkaképes korú polgár jutott, ezután csak két munkaképes korú polgár fog jutni.

E demográfiai változáshoz – figyelembe véve ezeket a tényezőket – hozzájárulnak még a családszerkezetet érintő, mély társadalmi változások is, amelyek eredményeként egyre több az egyedül élő idős ember és az olyan, nagyon idős ember, akit mások tartanak el.

Mint ismeretes, e kérdések többsége a tagállamok hatáskörébe tartozik. Ez a helyzet a családpolitikával, a társadalombiztosítási rendszerekkel és nagyrészt az adópolitikával is. A Tanács látva e tényeket, úgy véli, hogy a lisszaboni stratégia és a nyílt koordinációs módszer megadja azt a keretet, amelyben a tagállamoknak e téren intézkedniük kell, és a legtöbb tagállam egyetért abban, hogy nincs szükség új struktúrák létrehozására.

A Tanács számára a legfontosabb irányadó elv az, hogy – a munka és a magánélet közötti jobb egyensúly mellett – több erőfeszítést kellene tenni a nők és a férfiak által a háztartásokban betöltött szerepek

kiegyensúlyozása érdekében is, továbbá hogy több, minőségi infrastruktúra álljon rendelkezésre a gyermekek és más, gondozásra szoruló emberek számára.

Öregedő társadalmunkban a fiatalok hozzájárulása egyre fontosabbá válik. Fokozni kell a fiatalok munkanélkülisége elleni küzdelem és a korai iskolaelhagyás csökkentése érdekében tett erőfeszítéseinket. A gyermekekbe való beruházást a legfontosabb feladatunknak kell tekintenünk, ha javítani akarjuk a fiatalok kilátásait.

Fel kell ismernünk, hogy Európát jobban érinti a nyugdíjazás mint az öregedés; jóllehet aggasztóak ezek a tendenciák, szilárd közfinanszírozás nélkül lehetetlen lesz megoldást találni a népesség öregedéséből fakadó következményekre.

Ez azt jelenti, hogy szorosan figyelemmel kell kísérnünk a nyugdíjazási rendszerek fenntarthatóságát, és folytatnunk kell a már megkezdett reformokat e rendszerek korszerűsítése és fenntarthatóvá tétele érdekében, ami összhangban van az Unió jelenlegi stratégiájával. Szintén hasznos lesz, ha arra ösztönözzük az idősebb munkavállalókat, hogy folytassák tovább a munkát, és – különösen – ha értelmes ösztönzőket is biztosítunk.

A Tanács teljes mértékben tudatában van e kihívásoknak, és elfogadta a szociális biztonsági bizottságnak az Európában végbemenő demográfiai változásokkal és az ezekből fakadó kihívásokkal kapcsolatos ajánlásait. A Tanács ezenkívül május 30-án következtetéseket fogadott el azokról a politikákról, amelyek összhangban vannak a családok igényeivel, és egy sor kezdeményezést határozott meg a családpolitikák támogatására.

Ebben az összefüggésben szeptember 18-án – a francia elnökség szervezésében – informális ülésre került sor, amelyen a családokért felelős miniszterek vettek részt. Ezen az ülésen a megbeszélések elsősorban a gyermekgondozásról szóltak, a munka és a családi élet közötti egyensúly biztosításának részeként, valamint a gyermekeknek az internet veszélyei elleni védelméről.

Összefoglalva: a Tanács felkéri a Bizottságot, hogy az Európa népesedésének jövőjéről szóló fórumot, amelyre október 30-án és 31-én került sor Brüsszelben, tekintse kiindulási pontnak egy, a tagállamokon belüli, illetve a tagállamok közötti strukturált és tartós párbeszédhez, és hogy tevékenységével tegye lehetővé, hogy a Bizottság támogassa az illetékes szerveket abban, hogy megtalálják a legjobb stratégiákat e demográfiai változásra való reagálás érdekében.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Most lehet, hogy kicsit hosszabban válaszolok, de ígérem, a második válaszütemben majd kompenzálom ezt az időt.

A Parlament a legjobb időpontban kérte fel a Tanácsot és a Bizottságot, hogy adjanak ki nyilatkozatot a demográfiai tendenciákról. Ezen a pénteken a Bizottság szolgálatai benyújtják második demográfiai jelentésüket – még időben a november 24–25-i európai demográfiai fórumhoz.

Az Európai Unió jelentős demográfiai átalakuláson megy keresztül. Valamennyi tagállamban tapasztalható a várható élettartam növekedése és a termékenységi ráta csökkenése, ami a tudományos, gazdasági és társadalmi fejlődésnek tudható be. Ma az európaiak tovább és egészségesebben élnek elődeiknél, és a várható élettartam további növekedésére számíthatunk.

Az öregedő európai népesség már nem a távoli jövő elvont képe. A „baby boom” 60 éve kezdődött, az abban az időszakban született gyermekek egy része ma éri el a nyugdíjkorhatárt. Az Európai Unió demográfiai fejlődése tehát fordulóponthoz érkezett. Mostantól kezdve a 60 évesek, illetve a 60 év felettiek száma minden évben további 2 millió fővel nő az elkövetkező 25 évben.

Mindeközben a munkaképes korú népesség növekedési aránya gyorsan csökken, és kb. hat év múlva teljesen megáll. Ma minden 65 éves vagy idősebb polgárra négy munkaképes korú – azaz 15 és 64 év közötti – polgár jut a 27 tagállamban. 2060-ban ez az arány kettő az egyhez lesz.

Vannak, akik az öregedést fenyegetésnek látják, és komor képeket festenek a generációk közötti konfliktusról. De a demográfiai változásnak nem kell feltétlenül fenyegetést jelentenie, ha megvizsgáljuk, milyen lehetőségeket rejt magában. Ha tovább és egészségesebben élünk, az azt jelenti, hogy tovább aktívak maradunk. A „baby boom” idején születettek többsége iskolázottabb és képzetesebb, mint a korábbi kohorszok. Ma ezek az emberek még mindig jó erőben vannak és jó egészségnek örvendenek.

Meggyőződésem, hogy a demográfiai változás lehetőséget nyújt arra, hogy erősebb szolidaritás alakuljon ki a nemzedékek között. De nem várom el, hogy ez magától megtörténjen. A társadalomnak jobban ki kell aknáznia az összes nemzedék képességeit, és mindenkinek meg kell adnia a lehetőséget, hogy a legtöbbet hozza ki magából. Ehhez a szociálpolitikák korszerűsítésére van szükség – a Bizottság által júliusban elfogadott,

megújult szociális agendával összhangban. A megújult szociális agenda Európa öregedő társadalmát kiemelt cselekvési területként azonosította, és számos szakpolitikai választ ajánlott. Célunk, hogy segítsük a tagállamokat abban, hogy a lehető legjobban kihasználják a lehetőségeiket, és hatékonyan kezeljék az öregedő társadalom hatásait.

A Bizottság 2006. évi, „Európa demográfiai jövője: kovácsoljunk lehetőséget a kihívásból” c. közleményében megfogalmazott megközelítések és ajánlások ma is érvényesek. Ez a közlemény kifejezte azt a meggyőződést, hogy Európa képes lesz alkalmazkodni a demográfiai változásokhoz. Emellett hangsúlyozta, hogy a következő öt kiemelt területen cselekvésre van szükség: az első terület a népesség megújulásának előmozdítása Európában azáltal, hogy megteremtjük a szükséges feltételeket a polgárok számára a gyermekvállaláshoz, és különösen azáltal, hogy segítünk a munka, illetve a család és a magánélet összeegyeztetésében; a második a foglalkoztatás előmozdítása Európában, több és jobb munkahely létrehozásával és annak biztosítása révén, hogy az emberek tovább dolgozhatnak, mindezt azzal a céllal, hogy javítsuk az aktívák és az inaktívák közötti egyensúlyt; a harmadik egy termelékenyebb és dinamikusabb Európa megteremtése a készségek optimalizálása révén valamennyi korcsoportban; a negyedik terület a bevándorlók befogadása és integrálása Európában azáltal, hogy külföldről szakképzett és szakképzetlen munkaerőt vonzunk ide, és segítjük integrációjukat, mindezt a munkaerőhiány enyhítése érdekében; az ötödik terület az államháztartás fenntarthatóságának biztosítása a költségvetések konszolidálása és a szociális védelmi rendszerek megreformálása révén a megfelelő szociális védelem és közszolgáltatások jövőbeni biztosítása érdekében.

A lisszaboni stratégia már tartalmazza e szakpolitikai válaszok közül a legfontosabbakat, de nem tervez olyan hosszú távra, mint a demográfiai vita. A Bizottság ezért kiegészítő eszközökre tett javaslatot, miszerint két évente készüljön jelentés Európa demográfiai helyzetéről és szintén két évente rendezzenek demográfiai fórumot.

A 2008-as jelentés elsősorban a „baby boom” idején születettekben rejlő lehetőségekkel foglalkozik. A 60-as és 70-es éveikben levő emberek közül valószínűleg egyre többen akarnak továbbra is tevékeny részt vállalni a társadalmi és a gazdasági életben.

Az elmúlt években nőtt az idősebb emberek foglalkoztatottsága, megfordítva azt a korábbi tendenciát, hogy az emberek sokszor korábban mentek nyugdíjba. De ennél többet kell tenni: a 60. életkor betöltésekor a férfiak mindössze 40%-a, nőknek pedig 30%-a dolgozik, annak ellenére, hogy ebben a korcsoportban a legtöbben még mindig jó egészségi állapotban vannak, és képesek arra, hogy tovább dolgozzanak a gazdaságért és a társadalomért. A „baby boom” idején született, ma már korosodó polgárok a társadalomnak szintén nagy segítségére lehetnek mint nem hivatalos gondozók és önkéntesek. Az általuk betöltött szerepet el kell ismerni és támogatni kell a közpolitikákban. Alapvető fontosságú biztosítani azt, hogy egyre több idős ember élhessen független életet, a lehető leghosszabb ideig.

A demográfiai fórumok egyik kiemelt célja, hogy előmozdítsák a bevált gyakorlatokon alapuló kölcsönös tanulást a tagállamok között. A november 24-25-én Brüsszelben megrendezésre kerülő, következő európai demográfiai fórum elsősorban a családpolitikákkal és az aktív öregedéssel foglalkozni. Emellett lehetőséget kínál arra, hogy felmérjük, a tagállamok mennyire vannak felkészülve a demográfiai változásra, és azonosítsuk a legfontosabb lehetőségeket a további intézkedésekre.

A következő év elején a Bizottság – az Eurostat új népességprognózisára alapozva – friss információkkal szolgál arra vonatkozóan, hogy a demográfiai változás milyen hatással lesz a jövőbeni közkiadásokra, különösen a nyugdíjak, az egészségügy és a tartós ápolás tekintetében.

Összefoglalva szeretném hangsúlyozni, hogy az egyes tagállamok feladata, hogy végrehajtsák a helyes politikákat a demográfiai változásokra való válaszként. De a demográfiai változás kihívás, amellyel mindannyiunknak, együtt kell szembenéznünk. A tagállamok sokat tanulhatnak e téren egymás sikereiből és kudarcaiból. A Bizottság ezért is ösztönzi, hogy Európa-szerte eszmecserét folytassanak a demográfiai változásról, és ezért kínál platformot a tapasztalatcseréhez és a kölcsönös tanuláshoz.

John Bowis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! A két nyitóbeszéd nagyon helyesen rámutatott arra, hogy a hosszú életkor jelenti a legnagyobb demográfiai változást. Ez egyrészt természetesen azt jelenti, hogy emberek tovább élnek, nagyrészt egészségben, de a kor előrehaladtával testi vagy szellemi leépülés veszi kezdetét.

Ez azt jelenti, hogy óriási mértékben megnövekedett a neurodegeneratív betegségekben szenvedők száma, ami hatalmas költségeket von magával. Sok országban a Parkinson-kór gyógyszerei többre kerülnek, mint a

rák elleni gyógyszerek. Az Egyesült Királyságban végzett kutatások szerint 2051-re 154%-kal megnő a demenciában szenvedő betegek száma.

Tartós ápolás: ez most jobban kitolódik. Régebben a 70-es éveikben járókat érintette, ma már a 80-as éveiket taposókat érinti, de egyre inkább jellemző a 90. életévüket betöltött személyek esetében. Mindez nagyobb és nagyobb költségeket jelent az egyének és családok számára, és hatással van megtakarításaikra.

A kihívás az, hogy a magas életkort jutalom legyen, ne büntetés. Újra kell gondolnunk az öregedéssel kapcsolatos elképzeléseinket, onnan kezdve, hogy: „Hogyan gondoskodunk az idősekről?”, egészen addig, hogy „Hogyan segítjük elő, hogy magasabb életkorban is egészséges életet lehessen élni?”. Ehhez természetesen az kell, hogy már fiatalabb korunkban is egészségesebben éljünk: mellőzzük a dohányzást és a kábítószerket, mértékletesen fogyasszunk alkoholt, egészségesen táplálkozunk, végezzünk testmozgást és kezeljük a stresszt.

Rugalmas munkával töltött élet: legyen idő a kikapcsolódásra és a családra. Ez a munkával töltött évek utáni időszakra való felkészülést jelenti, rugalmas nyugdíjkorhatárokkal, illetve a fokozatos nyugdíjba vonulással, mint ahogyan azt Hollandiában láttam. Ez új és újszerű módon nyújtott, erőteljesebb szociális támogatást jelent, több otthoni szolgáltatással, ami segít abban, hogy az emberek tovább maradhassanak otthonaikban. Olyan szolgáltatásokra és eszközökre van szükség, amelyekkel kielégíthetjük a változó igényeket.

Amikor édesanyám betöltötte a 80-at, szüksége volt egy faxkészülékre a kommunikációhoz. 90 éves korában egy lépcsőfelvonóra volt szüksége. 100 éves korában látás és hallást segítő eszközökre volt szüksége, és a mozgásban is segítségre szorult. De ott legbelül, a szelleme ép volt, védeni és motiválni kellett ahhoz, hogy valódi és teljes életet élhessen.

Jan Andersson, a PSE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony! Az, hogy egyre kevesebben és kevesebben dolgoznak, ugyanakkor egyre több az idős ember, drámai fejleménynek mondható, ugyanakkor pozitívan hat az a tény, hogy idős korunkban tovább maradunk egészségesek.

Mindez azonban számos kihívást jelent számunkra. Ezekből csak egy néhányat fogok említeni. Manapság kevesebb gyermek születik, mint régen. E téren viszont nagy különbségek figyelhetők meg a tagállamok között. Azt láthatjuk, hogy jobb a helyzet azokban a tagállamokban, ahol olyan rendszer van működésben, amelyben a szülők össze tudják kapcsolni a munkát és a szülői szerepet, mind a nők, mind pedig a férfiak esetében. E tekintetben sokat tanulhatunk egymástól.

Annak ellenére, hogy öregszik Európa népessége, a hosszú távú tendencia mégis az, hogy rövidülnek a munkával töltött évek. Ez egyrészt amiatt van, hogy az emberek később kezdik el karrierjüket – az elmúlt néhány év kivételével, amikor pozitívabbak voltak a fejlemények –, illetve amiatt, hogy egyre inkább lerövidültek a pályán eltöltött évek. E probléma mindkét oldalával foglalkoznunk kell, hogy meghosszabbítsuk a munkával töltött időszakot, és hogy – mindenekelőtt – még mielőtt nyugdíjba vonulunk, rugalmas megoldásokkal álljunk elő.

Ma már beszéltünk a kék kártyáról, de biztosítanunk kell, hogy mindenki, aki a világ más részeitől érkezik ide, ahol jelenleg nagy a munkanélküliség, integrálódjon a társadalomba és belépjen a munka világába, ideértve azokat, akiknek valamiféle fogyatékoságuk vagy más problémájuk van. Mindezt a lisszaboni folyamat keretében kell megtennünk, hogy hosszú távon megoldást találjunk ezekre a kihívásokra.

Marian Harkin, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Ebben a ma esti vitában számos kérdés merült fel, de én csak az egyikkel szeretnék foglalkozni: az ápolásról és az ápolókról.

Ha vagyunk olyan szerencsések, és sokáig élünk, minden bizonnyal egyszer gondozásra szorulunk majd. És bár vannak különbségek a tagállamok között, valószínű, hogy ez nagyrészt informális, tehát nem az állam által biztosított gondozás lesz.

A gondozók a hivatalos betegápolás és a szociális gondozás alapjai, és elengedhetetlenek a tartós ápoláshoz. Ha azt várjuk a gondozóktól, hogy folyamatosan biztosítják a gondozást, amelyet meg is tesznek, akkor az ő igényeiket az egészségügyi és a szociális ellátási politikák fejlesztésének szerves részévé kell tenni.

Ezzel kapcsolatban örömmel láttam, hogy az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság weboldalán megjelent egy rövid szakasz az ápolókról, és nincs kétségem afelől, hogy ez a gondozók parlamenti érdekvédelmi csoportja által a Főigazgatósághoz, annak éves munkaprogramja kapcsán benyújtott beadvány eredménye.

Ugyanakkor nem elég pusztán említést tenni a gondozókról. Úgy véljük, eljött annak az ideje, hogy egy új társadalmi szerződés jöjjön létre a gondozás tekintetében, amely meghaladja az állam és az egyén közötti szerződés hagyományos felfogását, és amely új kötelezettségvállalásokra hív fel a munkavállalók, helyi ügynökségek és közösségek részvállalásával. Ebbe az irányba mutat az Európai Bíróság egy közelmúltbéli ítélete is, amely a társítás útján történő megkülönböztetéssel kapcsolatos.

A gondozás nem lehet sem az informális gondozó, sem pedig a tagállam kizárólagos felelőssége. Az informális gondozási rendszer megfelelő támogatás nélkül összeomlik, míg egy kizárólag állami finanszírozáson alapuló megközelítés esetén a költségek egyszerűen túl magasak lesznek. Ezért is van szükség erre a széles körű társadalmi szerződésre.

Végül, az EU-ban közel 100 millió gondozó tevékenykedik. Ezek az emberek nem kapnak fizetést, nem értékelik kellőképpen a munkájukat és sok esetben nem kapnak megfelelő támogatást. Üdvözlöm az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság weboldalán megjelent sorokat, de ez csak az első lépés. Ez – már méreténél fogva is – európai kérdés, és az intézkedéseket koordinálni kell majd a tagállamok között.

A gondozókkal kapcsolatos politikának részét kell képeznie az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóságnál, illetve a Foglalkoztatási, Szociális és Esélyegyenlőségi Főigazgatóságnál folyó munkának.

Guntars Krasts, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm, elnök asszony! Idősödnek Európa lakosai! E tendencia mellett a lakosok számának természetes növekedése akár negatív is lehet. Sok tagállamban ez már realitássá vált. Valamennyi tagállamra igaz, hogy egyre kevesebb dolgozó jut egy nyugdíjasra. Az alacsony születési arány a nagyobb várható életkorral és a bevándorlással együtt fokozott nyomást gyakorol a nyugdíjakra, az egészségvédelemre és a szociális szolgáltatásokra. Vannak azonban olyan tagállamok, amelyeknek sikerült megváltoztatni Európa negatív demográfiai tendenciáját.

Ezekben az országokban sikerült egyensúly teremteni a munka és a magánélet között, ami lehetővé teszi a szülők számára, hogy karrierjük feláldozása nélkül felnevelhessék gyermekeiket, és hogy megkapják a gyermekekhez kapcsolódó gazdasági és szociális ellátásokat. Nincs kétségem afelől, hogy a tagállamok megtalálják majd a legfőbb gazdasági, társadalmi és kulturális megoldásokat öregedő népességük problémájára. Vannak azonban az Európai Unió szintjén elvégzendő feladatok. Az Unió munkaerőpiaca még mindig hatalmas tartalékokat rejt magában. Gondoskodnunk kell arról, hogy a belső piacon semmi se akadályozza a munkaerő szabad mozgását. Bármennyire is bonyolult, de vissza kell térnünk a szolgáltatások piacának liberalizációjához, és felül kell vizsgálnunk a szolgáltatásokról szóló irányelvet, amely korábban elfogadásra került. Ezen alapvető szabadságok biztosítása segíteni fog a demográfiai folyamat által okozott pénzügyi hiány ellensúlyozásában. Nekünk pedig természetesen megkülönböztetéstől mentesen kell hozzáállnunk az életkor és a nemek kérdéséhez. Köszönöm.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Érdekes, hogy gyakran problémaként tekintünk a csökkenő születési arányra és egyéb tényezőkre. Pedig ez nem probléma, ha ez azt jelenti, hogy megosztjuk a más országokból érkezőkkel azt a mértéktelen gazdagságot, amellyel az EU szintjén rendelkezünk, ha a műszaki innováció felé fordulunk és megvizsgáljuk, hogy miként növelhetjük a termelékenységet, sőt, ha akár kevesebb szükségtelen terméket gyártunk, amelyekkel jelenleg tele van az életünk és az egész bolygó.

Természetesen az is fontos kérdés, hogyan használjuk ki legjobban a potenciális munkaerőt. Ezért is rendkívül fontosak a megkülönböztetés elleni irányelvek a foglalkoztatás terén, és ezért is alapvető, hogy a tagállamok ezeket megfelelően hajtsák végre. Meg kellene vizsgálniuk a fokozatos nyugdíjba vonulás előtti akadályokat is, az olyan kérdéseket, mint például: ha valaki csökkenti a munkaórái számát, milyen hatással lesz az a nyugdíjára, az életére és az ellátásokhoz való hozzáféréseire?

Mérlegelnünk kell, mi történik a jelenlegi pénzügyi válságban az általunk fontosnak tartott területeken. Valószínűleg több idősebb munkavállalót fognak elbocsátani, mert az emberek nem hajják végre megfelelően a megkülönböztetés-ellenes jogszabályokat. Ez a lépés sok idősebb munkavállaló esetében azzal a következménnyel jár, hogy talán soha többé nem lesz munkahelyük.

Lesznek olyanok, akik még nehezebbnek találják a munka világába való belépést, vagy a munkahelyi előrelépést, hogy magasabb nyugdíjat biztosítsanak maguk számára: ezek mind azzal kapcsolatosak, ha valaki nem dolgozik egy ideig. Azok a fiatalok, akik nem tudnak munkát találni, eltávolodnak a munka világtól – számukra a munkakeresés még nehezebbé válik. És ott vannak még azok a problémák, amelyekkel az emberek akkor szembesülnek, amikor magánnyugdíjpénztáruk vagy a foglalkoztatási nyugdíjrendszer nem tud olyan mértékben fizetni, mint ahogyan arra korábban számítottak.

Tehát, a demográfiai helyzetet a jelenlegi válsággal, illetve azzal összefüggésében is meg kell vizsgálnunk, hogyan fogjuk kihasználni ezt a lehetőséget a képzés bővítése szempontjából. Segítenünk kell az embereknek készségeik fejlesztésében, vagy talán abban, hogy utakat találjanak a fizikailag kevésbé megterhelő munkákhoz – ez olyasvalami, amit már jó ideje mondogatunk, hogy meg kell tenni. Meg kell vizsgálnunk, hogyan szerezhetne felsőfokú végzettséget sok olyan ember, akinek fiatalkorában nem volt erre lehetősége.

Most lehetőségünk van arra, hogy megvizsgáljuk a bizonyosan problémás elemeket, és ténylegesen elkezdjük foglalkozni azzal, hogy hogyan fogjuk megoldani a demográfiai helyzetet.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Véleményünk szerint ennek a vitának a jelenlegi cím helyett, ami úgy szól, hogy „Demográfiai trendek – gazdasági és társadalmi hatások”, azt a címet kellene adni, hogy „Gazdaság- és szociálpolitika – a demográfiai tendenciákra gyakorolt hatások”.

Egy ország vagy egy régió demográfiai tendenciáinak prognózisait nem szabadna elválasztani az abban az országban vagy régióban alkalmazott politikáktól, tekintve, hogy ezek a politikák határozzák meg a népesség alakulását, illetve ezek alakítják a népesség alakulásának feltételeit.

Az 50 évre szóló előrejelzések például olyan feltételezéseken alapulnak, amelyek magyarázatra szorulnak – ilyenek például a felvázolt forgatókönyveket meghatározó gazdaságpolitikák. Más szóval, tekintettel a meglévő előrejelzésekre, ma azt kellene megvitatnunk, hogy a népesség alakulását miként befolyásolja a munkanélküliség, a munkahelyek fokozott bizonytalansága, a munkaidő deregulációja vagy a bérek mérséklésére és leértékelésre irányuló monetáris politika. Azt kellene ma megvitatnunk, hogy az Európai Unió kamatpolitikája milyen hatással van családok ezreire, akik házvásárláshoz jelzáloghitelt vettek fel, milyen hatásai vannak közszolgáltatások liberalizálásának és magánosításának, és milyen hatása van az alacsony nyugdíjaknak nyugdíjasok millióinak életminőségére és független életvitelére. Azt kellene megvitatnunk, hogy melyek azok a politikák, amelyek előmozdítják a központosítást és a javak koncentrálódását, és növelik a társadalmi egyenlőtlenségeket.

Összességében, a tét tulajdonképpen nem más, mint az emberi jogok, azaz az élelemhez való jog, a foglalkoztatáshoz, a tisztességes jövedelemhez való jog, a lakhatáshoz való jog, az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz és a szabadidőhöz való jog tiszteletben tartása vagy megsértése.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Olyan válsággal nézünk szembe Európában, amelyet nem fogunk tudni megoldani mindaddig, amíg nem látjuk be, hogy mi okozzuk a válságot.

Az EU-ban minden évben félmillió gyermeket ölnek meg még születése előtt. Elpusztítjuk a jövőnket, aztán meg csodálkozunk, hogy itt ez a válság. Termékenységi problémáról beszélünk, de ez nem az: a valóság az, hogy több millió megfogant gyermeknek nem engedjük, hogy megszülessen. Hacsak nem leszünk őszinték magunkhoz és nem látjuk be a problémát, nem lesz megoldás sem. Megoldást az hozhat, ha tiszteletben tartjuk az életet és támogatjuk a családot, hogy az az élet gondoskodó környezetbe kerülhessen. E lépések megtételével elkezdhetünk a felborult demográfiai helyzet kihívásával foglalkozni. Nem számíthatunk a helyzet gyors javulására, de ezen a ponton még elkerülhetjük a katasztrófát.

Nézzük meg jól Japán példáját. Két évtizede Japáné volt a második legnagyobb és az egyik legfejlettebb gazdaság a világon. 2007-ben a japán népesség elérte csúcspontját és csökkenni kezdett. 1995-ben, tizenkét évvel a visszaesés előtt, Japán deflációba süllyedt, ahogyan a népesség csökkenése elkezdte éreztetni hatását. Az országnak azóta sem sikerült kilábalnia ebből a helyzetből. Japán ezzel a problémával 20 évvel megelőzi Európát, de az abortuszt is 20 évvel korábban engedélyezte, mint az európai országok. Európa 2025-ben éri el a demográfiai csúcst, és addig már csak 17 évünk van. Jó lenne tudni, hogy a defláció, amibe most belesüllyedünk 2008-ban, sokáig kitart-e, amikor a pénzügyi válságot már felváltja a demográfiai válság. Az pedig mindaddig nem oldódik meg, amíg nem tanuljuk meg újra tisztelni az életet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Tisztelt elnök asszony! Nagy örömmre szolgál, hogy a Tanács és a Bizottság nyilatkozatot ad ki a jelenlegi demográfiai tendenciák gazdasági és társadalmi hatásairól. Sok politikus abba a hibába esik, hogy csak rövid távon gondolkodik, és nem foglalkozik a hosszú távú politikákkal. Az előttünk álló demográfiai kihívás hosszú távon megkerülhetetlen, és hosszú távú megoldásokat is igényel. Az Európai Unióban a nők átlagosan 1,5 gyermeknek adnak életet, ami nem elegendő a jelenlegi generációk pótlásához. És itt van a probléma gyökere. Az egyik lehetőség az, hogy a legkönnyebb megoldást választjuk rövid távon, és még nagyobb mértékű, Európán kívülről érkező bevándorlás mellett tesszük le a voksunkat. És bár elvben ez jó ötletnek tűnik, nagyvárosaink hétköznapi realitása bizonyítja az elmúlt 30 év hanyag bevándorlási politikájának sikertelenségét. Európában 20 millió munkanélküli van, a Bizottság ennek ellenére még több

bevándorlót szándékozik behozni. Felhívhatnám esetleg a figyelmet arra, hogy az Európán kívülről származó bevándorlók között sokkal több a munkanélküli, mint a tagállamok ott született, saját lakosai körében?

Az időhiány miatt nem tudok beszélni a társadalmi problémákról, ideértve a szociális rendszer összeomlását, amelyet a nagyarányú bevándorlás okoz. Olyan politikákra van szükségünk a tagállamokban, amelyek kedvezően hatnak az európai családok gyermekvállalási kedvére. Adóügyi intézkedéseket kell hozni a tagállamokban, hogy vonzóbbá tegyünk a gyermekvállalást. Javítani és bővíteni kell a gyermekgondozási kapacitást. Még annak a lehetőségén is elgondolkodtunk, hogy fizetést adjuk azoknak a szülőknek, akik otthon maradnak, hogy idejüket gyermekeik nevelésének szenteljék.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Üdvözlöm ezt a vitát, mert nem félelmet kelt, hanem növeli a tudatosságot. Most kell cselekednünk, nem várhatunk holnapig.

A demográfiai változásnak okai, következményei és kihívásai vannak, például csökken a népesség, kevesebben vannak kereső állásban, és nagyobb a valószínűsége annak, hogy tovább élünk. Az ezekben a percekben születő gyermekek akár 100 évig is élhetnek. Ez valójában e gyermekek felére lesz igaz. Öregedik a lakosság és kevesebb gyerek születik. Ez drámai változásokat indít meg a kor szerinti megoszlásban és a népességszerkezetben. Nekünk, itt, a Parlamentben, új infrastrukturális követelményekkel kell szembenéznünk, új követelményekkel a közszolgáltatásokra, az oktatásra és a szociális rendszerekre vonatkozóan. Földrészünk öregedik. Jean-Claude Juncker egyszer azt mondta, hogy „Ha nem alakítjuk át gyorsan a szociális, egészségügyi és nyugdíjrendszerünket, hogy azok a jövőben is megfelelően működjenek, a globalizációs folyamat vesztesei leszünk, nem pedig nyertesei.”

Mi a teendő? Rengeteg tennivaló van. Biztosítani kell az emberek számára a munka és a magánélet közötti megfelelő egyensúlyt. Nem szabad többé arra kényszeríteni embereket, hogy hagyjanak fel a munkával. A gondozás, a gyermekgondozás és a mobil szolgálatok – például ételkihordás – új formáira van szükség. A tagállamokban a gondozás finanszírozásának feladatát el kell venni a szociális biztonsági rendszerektől, és a közösségi felelősség körébe kell átutalni. Az oktatás terén is kihívás elé nézünk. Az legyen a célunk, hogy mi legyünk a leginkább gyerekbarát és emberbarát kontinens a világon. El kell ismernünk a gyermekeink felnevelésére és a gondozás más formáira szánt időt, mert a gondozást, ápolást végzők 80%-a a családtagok közül kerül ki. Az „azonos munkáért azonos bért” elv is fontos. Még mindig sok a tennivaló, és problémáinknak nagyon szerteágazóak a gyökerei.

Françoise Castex (PSE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, miniszter úr! Csak néhány szót szeretnék mondani: e demográfiai kihívás kezelésében az lesz a legnagyobb probléma, hogy csökken a dolgozó emberek száma. Csak két számot mondok: 2010-ben 217 millió munkaképes korú ember lesz az Európai Unióban, 2050-re ez a szám 180 millióra csökken, azaz csaknem 36 millióval lesz kevesebb.

Félnünk kell a munkaerőhiánytól? Félnünk kell attól, hogy felborul a dolgozók és az eltartottak aránya?

Két megoldást javasolunk a problémára, amelyek célja az optimális humán erőforrás-gazdálkodás megvalósítása. Első javaslatunk a teljes foglalkoztatás. Törekednünk kell a teljes foglalkoztatás megvalósítására. Jelenleg is nagyon komoly foglalkoztatási lehetőségek vannak, tekintve, hogy a fiataloknak, az 55 éven felettieknek és az alacsony képzettségűeknek alacsony a foglalkoztatottsága. A készségek hatalmas pazarlásának vagyunk szemtanúi. Könnyen meglehet, hogy ha nők és az 55–65 év közöttiek foglalkoztatási aránya – 2050-ig – a legjobb európai arány szerint növekszik, pótolhatjuk ezt a munkaerőhiányt.

Második javaslatunk az egész életen át tartó tanulás és képzés. Azt szeretnénk elérni, hogy mindenki optimális ideig maradjon a munka világában. Elfogadhatatlan, hogy egy dolgozónak, egy projektmenedzsernek, egy 50 éves menedzsernek a legjobb karrierlehetősége az, hogy megmarad a munkahelye. Vállalataink társadalmi felelősségvállalása a tét.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A világ népessége néhány évtizeden belül megkétszereződött, ami pusztító következményekkel jár a Földre nézve, így az a tény, hogy az európai tendencia legalább részben más, pozitív fejleménynek tekinthető.

Határozottan problémák vannak a társadalmi jólét tekintetében, de nem az a válasz, hogy több gyermek vállalására buzdítjuk az embereket, hanem az, hogy megemeljük a nyugdíjkorhatárt, megszüntetjük az időssekkel szembeni megkülönböztetést az olyan országokban, mint például Olaszország, ahol a nyugdíjkorhatár utáni munkavégzést olyan erősen ellenzik, hogy a nyugdíjba vonulás inkább kötelesség mint jog.

Felszólítom az elnökséget, hogy tegyenek lépéseket a világ színterén egy, a népesedésről szóló ENSZ-konferencia összehívása érdekében, mivel az ilyen irányú törekvéseket már évek óta gátolják egyes államok, mint például a Vatikán és azok az országok, amelyek félnek attól, hogy felelős politikákat vezessenek be a szexuális felvilágosítás és a családtervezésről szóló tájékoztatás biztosítására vonatkozóan.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök asszony! Európa demográfiai tendenciái már több mint tizenkét éve mélységesen aggasztóak. Míg a helyettesítési ráta 2,16, Lengyelországban ez az arány 1,2. Ugyanakkor az orvostudomány fejlődésének és az egészségesebb életvitelnek köszönhetően az emberek tovább élnek. Európa egyre idősebbé válik, és lassan ki is halnak a lakosai. 2030-ra az aktív és az inaktív népesség aránya 1:2 lesz.

A családellenes társadalmi-gazdasági politikák, a kevés gyermekes családoknak és a gyermektelen házasságoknak népszerűsítése a média által, valamint a családok széthullását eredményező politikák mind jelentős mértékben hozzájárulnak az Európában tapasztalt negatív demográfiai változásokhoz. Mindezek legsúlyosabb következménye a munkaerőhiány lesz – ami veszélyezteti a gazdasági fejlődést –, továbbá drámai mértékben csökken majd a nyugdíjrendszerek hatékonysága és megnövekednek az egészségügyi ellátó rendszerek költségei az öregedő társadalom speciális igényei miatt.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Üdvözöm ezt a vitát, és úgy érzem, most rendkívül nagy szükség van erre, amikor egy pénzügyi és egy gazdasági válságra is megoldást kell találnunk. A demográfiai tendenciák szerint öregszik Európa népessége, ez pedig a jobb egészségügyi ellátás és a csökkenő születési arányok együttes hatásának tudható be. Ezért fel kell készülnünk erre a nagyon is valós helyzetre és intézkedéseket kell tennünk a vonatkozó területeken.

Ami a szociális kérdéseket illeti, viszonylag nehéz lesz a nyugdíjak biztosítása. Az egészségügy terén azon kell elgondolkodnunk, hogyan nyújtsunk kezeléseket különösen az idős korral összefüggő betegségek tekintetében. Tudjuk például, hogy a rákos megbetegedések kétharmada 60 éves kor felett fordul elő.

A szociális rendszer fenntarthatóságához az kell, hogy jobb és jobban alkalmazkodó foglalkoztatási feltételeket biztosítsanak az idősebb emberek számára. Ez elsősorban az 55 év feletti nőket, illetve az 55–64 év közötti férfiakat érinti. Pótolható a hiányzó népesség harmadik országokból származó fiatalok bevándorlásával, de elsősorban arra kell törekednünk, hogy megteremtjük a feltételeket azoknak a jól képzett fiataloknak a megtartásához, akiket jelenleg az USA elcsábít tőlünk.

Tekintettel a fiatal nők romló reprodukzív egészségére, támogatnunk kellene a mesterséges megtermékenyítést. Sok fiatal család ezt nem engedheti meg magának. Véleményem szerint nem leszünk képesek teljesíteni a lisszaboni stratégiai céljait. Legalább próbáljuk meg megújítani az európai családtámogatási szövetségre irányuló elképzelést, adókedvezmények vagy a nem iskoláskorú gyermekeknek szánt, megújított létesítmények révén. A szülési szabadság idején teljes fizetést kellene biztosítani az anyáknak, nem pedig a minimális szintet.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Miniszter úr! Elnézést, hogy ellentmondok Önnek, de nem csak egy, hanem sok problémánk van. Nem csak demográfiai problémánk van, hanem politikai, társadalmi és etikai problémánk is. Azt mondjuk, magasabb születési arányt szeretnénk látni, de a megszületett gyermekek 30%-a a szegénységi küszöb alatt él. Ezek a gyerekek valószínűleg nem lesznek magasán iskolázottak, rossz munkájuk lesz, alacsony lesz a termelékenységük és kis összegű biztosítási hozzájárulásaik lesznek.

A munkaidőről szóló irányelv kapcsán kiadott tanácsi állásfoglalás nyilvánvalóan ellentmond a munka és a magánélet közötti egyensúly megvalósításának szándékával. A terméketlenség állapotát az Egészségügyi Világszervezet elismeri, de sok tagállam nem. Ennek következtében az egészségbiztosítás nem fedezi a kezelés költségeit. Romániában, egyetlen IVF-eljárás költsége egy átlagos keresetű személy 9 havi teljes bérével azonos. Az eredményes megtermékenyítéshez 3–4 próbálkozásra van szükség, majd újabb 9 hónapra, amíg megszületik a gyermek.

Képviselőtársaim! A leghatékonyabb megoldás az lenne számunkra, ha egy következetes politikát támogatnánk a tagállamokban, és ha a nyilatkozatokat összhangba hoznánk a megtett intézkedésekkel.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Elnök asszony! A demográfiai tendenciák által jelentett kihívás különösen óriásinak tűnik a ritkán lakott, északi területeken. A migráció révén eltűnnek a fiatal és jól képzett emberek a régióból, míg az idősebb lakosok aránya gyorsan növekszik a többi korcsoportéhoz képest. E folyamat következtében megnövekednek a szociális és az egészségügyi ellátások szervezésének költségei, amit még tovább súlyosbítanak a nagy távolságok. Új technológiák és újítások révén azonban sikerült új szolgáltatásokat létrehozni az idősebb lakosság segítésére, amely szolgáltatásokat az egész Unióban alkalmazni lehetne.

A kihívások lehetőségekké formálásának másik módja a hatékony regionális politika. A hatékony regionális politika révén ki lehet használni az adott területek által nyújtott lehetőségeket, új munkahelyeket lehet teremteni és Európa számára hozzáadott értéket lehet létrehozni. Ugyanakkor a népesség változásait pozitívabb jelenséggé lehet átalakítani.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Elnök asszony, biztos úr, Jouyet úr, hölgyeim és uraim! Amikor a Parlament még a nyár előtt megvitatta a demográfiai fejlemények hatásait, a jelenlegi gazdasági válság még nem bontakozott ki teljes egészében. Ez a válság fokozni fogja a szociális rendszereinkre nehezedő nyomást. A munkanélküliség várható növekedése miatt rövid távon némi lanyhulás várható a munkaerőpiacon. Hosszú távon azonban ez nem oldja meg az öregedő népességgel összefüggő konkrét problémát.

Ha a súlyosbodó gazdasági hangulat miatt fokozott nyomás neheztül az idősebb munkavállalókra, hogy idő előtt hagyják el a munkaerőpiacot, ismét régi hibákba esünk bele. A hangsúlyt most és a jövőben is az önkéntes alapú, rugalmas nyugdíjszabályokra kell fektetni, olyan munkaszervezés mellett, amely biztosítja, hogy a munkavégzés folytatása valós lehetőség legyen. A pénzügyi válság ismét rámutatott, hogy miért kell okosan kezelnünk a nyugdíjalapokat. A nyugdíjrendszer fenntarthatóságának kiemelt fontosságot kell tulajdonítani, amellett, hogy a nyugdíjrendszert a demográfiai és a gazdasági fejleményekhez kell igazítani, és hosszú távon, kockázatkerülő befektetési stratégiákra kell alapozni. Ezenkívül, az Európai Bizottságnak figyelmet kell fordítania a páneurópai nyugdíjtermékek szabályozására és ellenőrzésére.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) A fiatalabb nemzedékek már másképpen élnek, mint szüleik: tanulmányaik befejezése után mindenki egy kicsit utazgatni akar, aztán karriert építeni. Ekkorra a fiatalok, ideértve a fiatal nőket, már betöltötték a 30. életévüket, és legtöbbjüknek csak egy gyermekük van. Ma a családot csak tehernek tartják, és ehhez még az is hozzájárul, hogy a fiatal férfiak nem tudnak házasságot és biztonságot ígérni a nőknek.

Az abortuszok száma minden eddigénél magasabb, a nők nagy része pedig hormonális fogamzásgátlást alkalmaz, tehát nagyon alacsony azoknak a nőknek a száma, akik fizikailag valóban képesek arra, hogy megfogjanak. Az európai országokban a termékenységi index 1,1 és 1,3 között mozog. Egyedül Franciaország rendelkezik a 2-es értéket megközelítő aránnyal – ez az ország már régóta pénzügyi támogatást nyújt a családoknak. A Ružomberoki Egyetemen a közelmúltban konferenciát rendeztek a család témájáról...

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Tisztelt elnök asszony! Úgy tűnik, mindannyian tovább fogunk élni, de kevesebb unokában gyönyörködhetünk majd. Véleményem szerint ennek összetett és sokféle okai vannak. Azt hiszem, hogy a gyerekeket „gondnak” tekintik, és Önök is tudják, milyen az, amikor olyanokkal beszélünk, akiknek nincsenek gyerekeik. És persze a gyermekgondozás „problémájáról” beszélünk, a gyermekgondozás megoldása helyett.

Az idősebb emberek is tehernek érzik magukat, és aggódnak amiatt, ki fogja gondjukat viselni, ha megöregszenek. Mi, akik valahol középen vagyunk még, félünk ettől a közelgő végtől, mert még kevesebben lesznek majd, akik fizetnék a nyugdíjunkt és gondoskodjanak rólunk, ha mi már nem leszünk képesek rá.

A gondozók társadalomban betöltött szerepét – amint azt Marian Harkin nagyon helyesen megállapította – abszolút alulértékelik, és ennek meg kell változnia. A ma esti vitát hallgatva, a pénzügyi és gazdasági válság kapcsán azon gondolkodom, hogy a Bizottság tud-e választ adni erre a kérdésre, és látja-e, hogy ez a demográfiai probléma súlyosbodhat a mostani helyzet miatt? Az nagyon sajnálatos lenne.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Tisztelt elnök asszony, biztos úr! Az Európai Uniónak fel kell készülnie a demográfiai változásokra. A szociális Európának képesnek kell lennie arra, hogy megfeleljen polgárai elvárásainak: magas színvonalú oktatást biztosítson, hatékony és hozzáférhető egészségügyi ellátó rendszert, tisztességes megélhetést nyújtó, nyugdíjazáskor pedig tisztességes nyugdíjat garantáló munkahelyeket.

Öregszik az uniós népesség. Van viszont egy-két olyan tagállam – Írországon és Franciaországon kívül –, ahol növekedett a születési ráta, tehát amelyek jól teljesítettek e téren, miután konkrét, ilyen irányú politikákat fogadtak el. Ugyanakkor, míg a csecsemőhalandóság közösségi szinten, ezer lakosra számítva 4,7, még mindig vannak olyan tagállamok, ahol ezer lakosra számítva ez a szám 12.

Európának be kell fektetnie az egészségügybe, az oktatásba és a társadalmi jólétbe. A jól fizetett állások tisztességes megélhetést jelentenek a munkavállalók számára, ugyanakkor biztosítják a nyugdíjak kifizetéséhez szükséges forrásokat. A nyugdíjrendszer olyan rendszer, amely a nemzedékek közötti szolidaritáson alapul.

Toomas Savi (ALDE). – Elnök asszony! Az Európai Unió társadalma öregedő társadalom. Az EU-ban sokan a szakmai előmenetelt részesítik előnyben a családi élet helyett, egészen addig, amíg túl késő nem lesz számukra, hogy gyereket vállaljanak.

Miután nemrég megszületett az első unokám, szenvedélyesen kiállok mellett az észtt családtervezési intézkedés mellett, amely lehetővé teszi, hogy az egyik szülő a gyermek születése után 18 hónapig otthon maradjon, emellett olyan mértékű szociális ellátásokat biztosít számára, amelyek többé-kevésbé azonosak a szülő korábbi fizetésével – ez az ún. szülői támogatás.

Határozott véleményem, hogy hacsak nem akarjuk a gyermekeinket méltánytalanul magas adókkal terhelni, el kellene kezdeni egy hasonló megközelítést alkalmazni az egész EU-ban. Észtországban például ez a politika kilendítette a nemzetet egy látszólag véget nem érő népességsökkenésből.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! Minden polgárnak az a legfontosabb feladata, hogy felnevelje a jövő generációját. És most anélkül, hogy megszidnám vagy kioktatnám a mai fiatal nőket, akár házasságok akár hajadonok, a feladatunk az, hogy újra megadjuk a választás lehetőségét minden nő számára, aki otthon akar maradni, hogy második vagy harmadik gyereket szüljön, és biztosítani kell, ezek a nők ne legyenek kénytelenek foglalkoztatásban maradni pénzügyi körülményeik miatt.

Gondoskodnunk kell arról, hogy az otthon dolgozó nők teljes nyugdíjat, szülői nyugdíjat vagy anyasági nyugdíjat kapjanak ezen időszakok után, hogy időskorukban pénzügyi biztonságban éljenek, és az állam megfelelően jutalmazza őket azért, ami mindannyiunk számára a legfontosabb munka: a jövő generációinak nevelése.

Egy másik pontról is mondanék pár szót. Tekintettel arra, hogy legtöbbször előtt általában véve több, egészségben eltöltött év áll, a 65. életévet, azaz a kötelező nyugdíjkorhatárt – a hagyományos nyugdíjkorhatárt – sürgősen felül kell vizsgálni. A nők ma átlagosan 30-as éveik közepén szülik meg az első gyermeküket. A lehető legrövidebb időn belül felül kell vizsgálnunk ezt a helyzetet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! Mindannyian tudjuk, hogy öregszik az európai társadalom, de tudatában vagyunk-e annak, hogy ez milyen következményekkel jár a gazdaságunkra és a munkaerőpiacunkra nézve? A globalizáció korában a demográfiai problémák tágabb dimenziót kapnak. Ezért az Európai Uniónak nagyon sok szinten integrált cselekvésre van szüksége.

Ugyanakkor biztosítanunk kell a lisszaboni stratégia megvalósítását, törekedni kell a foglalkoztatottság növelésére, növelni kell a nők munkaerő-piaci arányát, és megálljt kell parancsolni a korai nyugdíjba vonulás tendenciájának. Emellett nagyobb hangsúlyt kell fektetni az oktatásra, különösen a mérnöki tudományokra és az informatikára, amelyek a tudásalapú társadalom elengedhetetlen részei. Szintén alapvető fontosságú az egész életen át tartó tanulás előmozdítása és a munkavállalók felkészítése arra, hogy nyitottak legyenek az új kihívásokra.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony! Megpróbálom tartani magam a tanácsához. Biztos úr, hölgyeim és uraim! A vita nagyon gyümölcsöző volt, és a különböző felszólalásokból világossá vált, hogy sokféle szempontot kell mérlegelni, ha megoldást akarunk találni erre a demográfiai kihívásra.

A különböző cselekvések kiegészíthetik egymást, és ezt később még kifejtem. Bizonyos fókig igaz, hogy növelnünk kell a foglalkoztatottság arányát, és az is igaz, hogy szükségünk lesz bevándorlókra a demográfiai hiány pótlásához, és persze fontos, hogy a bevándorlás ellenőrzött és szervezett módon történjen. Az is igaz, hogy családpolitikákra és támogatásra van szükség a jelenlegi születési arány növelése érdekében, és az is mindenképpen szükséges, hogy gondoskodjunk az idősekről és javítsunk a velük szembeni bánásmódon. Ennek kapcsán komoly figyelmet kell fordítanunk az oktatási infrastruktúra fejlesztésére, a gyermekgondozásra és az idősek függőségének enyhítésére.

Többen említették, hogy mérlegelni kell az erősségeinket, különösen az új információs technológiákat és a kutatás-fejlesztést, kihasználva a gyógyászati és az egészségügyi ellátó szolgálatokban meglévő minden rugalmasságot, és mindezt olyan célokra fordítani, mint a születés előtti diagnózis, a korai években nyújtott segítség és a közösségi gyermekgondozás. Tehát számos kihívás áll előttünk, de már rendelkezünk a szükséges erőforrásokkal, hogy leküzdjük ezt a demográfiai hiányt.

Készen kell állnunk, hogy nyomon követhessük a demográfiai változás hatásait, amit a vitában is hangsúlyoztak. Felül kell vizsgálnunk az európai szolidaritási modell egyik jellemzőjének, a szociális biztonsági és nyugdíjrendszereknek a fenntarthatóságát. Hosszú távú intézkedéseket kell tennünk a jelenleg tapasztalt gazdasági és a pénzügyi válság ellenére, hogy biztosíthassuk e rendszerek életképességét, továbbá mérlegelnünk

kell, milyen jövőbeni hatásai lesznek a demográfiai változásnak a munkaerő-szervezés különböző szempontjaira. Cappato úr – nagyon helyesen – egy konkrét példával illusztrálta ezt a kérdést.

Befejezésül, úgy vélem, hogy a Bizottságnak, és ahogyan Potočnik biztos úr bizonyosan mondani fogja, a Parlamentnek és Tanácsnak folytatnia kell a párbeszédet abban a szellemben, amely a mai vitát áthatotta. Európa előtt kétségkívül egy hosszan fennálló kihívás áll, nekünk pedig előre kell tekintenünk, össze kell szednünk magunkat, és nem engedhetjük meg, hogy a gazdasági és pénzügyi válság megakadályozza, hogy cselekedjünk és reformokat hajtsunk végre.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Ma egy világos üzenetet hallottunk, azt, hogy nagyon súlyos kihívás előtt állunk: az öregedő társadalom kihívása előtt.

A 21. század sok tekintetben törekenynek bizonyul, ez pedig részünkől cselekvést kíván meg. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk. Mint hallottuk, a hosszú élettartam jutalom kell, hogy legyen, nem büntetés. Azt is hallottuk, hogy az lenne a legjobb, ha mindezt a lisszaboni program keretében tennénk meg, és ezzel egyet is értek. A lisszaboni program könnyen megérthető, a tudásalapú társadalom felé visz, és figyelmet fordít a fenntarthatóságra, legyen szó a szociális biztonságról, a környezetvédelemről vagy a gazdaságról. A válságból azt tanultuk meg, hogy még a nyereségnek is egyértelműen fenntarthatónak kell lenni.

Tehát nem szabad, hogy a jelenlegi pénzügyi válság elterelje figyelmünket bármely olyan problémáról is, amelyről az elmúlt években békésen vitakoztunk – ideértve a ma megvitatott problémát is. Ez csak egy további probléma. Amikor megoldottuk, egy olyan struktúrával kell kiemelkednünk a pénzügyi válságból, amely képes választ adni mindazokra a kihívásokra, amelyeket a 21. század tartogat számunkra. Tehát fontos, hogy ebben az összefüggésben tudatában legyünk a fenntarthatóság minden lehetséges szempontjának – a bolygónk fenntarthatóságának, a bolygó élőlényei és mi, az emberek közötti fenntarthatóságnak, valamint a nemzedékek közötti fenntarthatóságnak, ami a lényege annak a demográfiai problémának, amelyet ma megvitatunk.

Az általunk alkalmazott politikáknak határozottan ebbe az irányba kell mutatniuk. A november 24-25-i demográfiai fórum – amelyet nyitó beszédemben említettem – kifejezetten jó lehetőséget nyújt ehhez. Folytatnunk kell a Tanács, a tagállamok, a Parlament és a Bizottság közötti párbeszédet. Az Önök felszólalásai azt bizonyítják, hogy a vita nagyon is időszerű. A Bizottság nevében köszönetet szeretnék mondani Önöknek, hogy kifejtették nézeteiket. Az Önök által elmondottak kivétel nélkül rendkívül fontosak: a demográfiai megújulás, a családi élet és a munka összeegyeztetése, a gondozók kérdésének megoldása, a mobilitás és a megkülönböztetésmentesség, és más politikák. Ez mind érvényes, ha a problémáról beszélünk.

Elnök. – A vitát lezárom.

17. A társadalom- és nyugdíjbiztosítási rendszerek jövője: finanszírozásuk és az egyénre szabott biztosítások felé mutató tendencia (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont a Stauner asszony által a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében kidolgozott, „A társadalombiztosítási rendszerek és a nyugdíjak jövőjéről: ezek finanszírozása és az individualizációs tendencia” c. jelentés (A6-0409/2008) (2007/2290(INI)).

Gabriele Stauner, előadó. – (DE) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Jelentést készíteni a társadalombiztosítási rendszerek és a nyugdíjak jövőjének témájában rendkívül érdekes feladat, tekintve e téma időszerűségét és összetettségét. Ugyanakkor megvan annak a veszélye, hogy a jelentés a helyesen gondolkodó emberek hosszú kívánságlistája vagy az általuk megfogalmazott követelmények jegyzéke lesz.

Nem engedünk a kísértésnek – ahogyan ez a viszonylag tömör szakszöveg, amely gondosan kerüli a körülményes megfogalmazást, első látásra is mutatja. Szeretnék ezért köszönetet mondani képviselőtársaimnak, különösen az árnyékelőadónak és Lulling asszonynak, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleménye előadójának, az általuk tanúsított önfegyelmért.

Olyan jelentést akartam kidolgozni, amely felölelve a következő 30–40 év fejleményeit jellemzést ad azokról minden döntéshozó és érdekelt fél számára, továbbá amely elgondolkodtat és ajánlásokkal szolgál a szociálpolitika egyes területein szükséges intézkedésekhez. A tagállamokban a társadalombiztosítási és nyugdíjrendszereket általában nagyon különböző módon tervezték meg, fejlesztik és finanszírozzák, ezért sem lehetséges e rendszerek EU-szintű harmonizálása.

Mindazonáltal, e rendszerek mindegyike nehézségeket tapasztal a demográfiai fejlemények, valamint a globalizációból adódó munkaerő-piaci változások miatt. Ez azt jelenti, minden esetben reformokra van szükség. Kutatások megállapították, hogy egyetlen meglévő rendszer sem működhet tovább az eddig megszokott módon. Ez az első fontos következtetés.

Az, hogy az egyes tagállamokban milyen típusú reformokra van szükség, természetesen függ az egyes rendszerek felépítéséről. Véleményem szerint először is valamennyi rendszer tekintetében – egyebek mellett – több és jobb intézkedésekre van szükség a munka és a magánélet közötti jobb egyensúly kialakítása érdekében, ami majd segít megakadályozni a foglalkoztatottsági szint csökkenését, és amely biztosítja, hogy a társadalmi problémákat ne súlyosbítsa a munkavállalók nagyarányú bevándorlása.

Másodszor, az ún. atipikus foglalkoztatási formák bevezetése ellenére meg kell tartanunk a határozatlan időre szóló, teljes munkaidős foglalkoztatás hagyományos modelljét, mert ez az egyetlen módja, hogy stabil életkörülményeket és társadalombiztosítási rendszereket tudjunk biztosítani.

Harmadszor, amellet, hogy a közös hozzájárulások és a hibrid biztosítás-alapú megoldások alkalmazása révén pénzügyileg biztosítjuk a szociális kiadásokat, hangsúlyt kell fektetnünk a társadalmi befektetésekre.

Negyedszer, javítani kell a termelékenységet és növelni az innovációs képességet, mert Európa nagyban függ a humán tőkéjétől.

Az ötödik lényeges pont az, hogy mindenki számára elérhetővé kell tennünk a magas szintű egészségügyi ellátást, valamint a gyógyászat fejlődése és a csökkenő befizetések mellett biztosítani kell az alapellátást valamennyi polgár számára.

Végül különleges intézkedéseket kell bevezetni annak érdekében, hogy védelmet nyújtsunk a nőknek az őket érintő egyedi kockázatok ellen – mint például az időskori szegénység –, pl. a gyermek- és családgondozásra fordított időnek a nyugdíjba történő beszámításával.

A generációk és a társadalmi csoportok közötti szolidaritásnak minden jövőbeni erőfeszítésünk alapját kell képeznie. Ez különösen igaz a mai világban, amelyet a globalizációból adódó változások jellemeznek, és amely egyre személytelenebbé válik. A szolidaritás és a szubszidiaritás az európai szociális modell alapelvei. Ebben az összefüggésben biztosítanunk kell, hogy a globalizációnak legyen szociális oldala is, hogy a jól képzett és alkalmazkodni tudó munkavállalók méltósággal tudják eltartani magukat és családjukat, magas szintű egészségügyi ellátásban részesüljenek, ha betegek, és idős korukban pénzügyi biztonságban élhessenek.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Annak ellenére, hogy ez a jelentés még azelőtt került kidolgozásra, hogy ez a zűrzavar kialakult volna a pénzügyi piacokon és a gazdasági visszaesés nyilvánvalóvá vált volna, a megállapításai rendkívül időszerűek és helyénvalóak. Szeretnék gratulálni az előadónak az alapos munkáért.

A jelentés kiemeli azokat a hosszú távú társadalmi, demográfiai és gazdasági változásokat, amelyek szükségessé teszik társadalombiztosítási rendszereink korszerűsítését és megreformálását, és hangsúlyozza a szociális védelem terén meglévő közös értékeink fontosságát. Arra is rámutat, hogy ezek hogyan segíthetnek nyugdíjrendszereink és egészségügyi ellátó rendszereink fenntarthatóvá tételében.

A szociális védelem hosszú távú megfelelő működésének és fenntarthatóságának az a feltétele, hogy többen és tovább dolgozzanak. Ez olyan stratégia, amelyen mindenki nyer. A jelentés a fenntartható, megfelelő szociális védelmet a lisszaboni stratégiához kapcsolja, illetve a fenntartható állami kiadások garantálására irányuló kötelezettségvállalásunkhoz. A Bizottság által javasolt, megújult szociális agenda alapot szolgáltat ehhez a kapcsolathoz, széles körű, holisztikus megközelítést támogatva a jövőbeni szociálpolitikák és szociális prioritások tekintetében.

Üdvözlendőnek tartom, hogy a jelentés hangsúlyozza a nők teljes integrálását a munkaerőpiacra, és hogy küzdeni kell a megkülönböztetés minden formája ellen, ezáltal biztosítva, hogy mindenki megfelelő társadalombiztosítási jogosultságokat és – különösen – nyugdíjjogokat szerezhesen.

A jelentés hangsúlyozza annak szükségességét, hogy sok tagállamban a nyugdíjalapok felé történő elmozdulást megbízható nemzeti és uniós szabályozási keretekkel kapcsoljuk össze, hogy az eredmények hatékony felügyeletét és gondos ellenőrzését biztosítsuk a polgárok számára.

Ez egy nagyon időszerű üzenet. A minőségi gyógyászati és megelőző ellátáshoz való hozzáférés az EU szociális modelljének sarokköve. Ez önmagában is elérendő cél, és egyben szükséges feltétele annak, hogy most, a népesség gyors öregedésének időszakában termelékeny munkaerővel rendelkezünk.

A Bizottság osztja az előadó aggályait az egészségügyi ellátás terén meglévő egyenlőtlenségek, valamint annak szükségessége miatt, hogy mindenki számára magas szintű egészségügyi ellátást kell biztosítani, és a teljes népességet lefedő szolidáris finanszírozást illetően. Ezekkel a kérdésekkel foglalkozni fog az egészség terén meglévő egyenlőtlenségekről szóló bizottsági közlemény, amelyet jövő évben adunk ki.

A jelentés határozott felszólítás mindannyiunk számára, hogy ne csak azért dolgozzunk, hogy megvalósítsuk alapvető céljainkat, azaz a mindenki számára való hozzáférést, a szolidaritást, a megfélelőséget és a fenntarthatóságot, de a korszerűsítés révén törekedjünk ezek megerősítésére is.

A Bizottság a november 26-án megjelenő közleményében kimerítő választ ad a pénzügyi válsággal és a realgazdaságban tapasztalható visszaeséssel kapcsolatos kérdésekre.

A szociális védelemről és a társadalmi integrációról szóló, 2009. évi közös jelentésben részletesen is elemzi majd a szociális védelem konstruktív társadalmi és gazdasági szerepét.

Biztosíthatom Önöket, a Bizottság készen áll arra, hogy a Parlamenttel szoros együttműködésben még egyszer megvizsgálja a jelentés különböző megállapításait.

Elnök. - Ezt a napirendi pontot most lezárom.

A szavazásra 2008. november 20-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) Sajnálatos módon Európában elkerülhetetlen módon öregszi és csökken a népesség. A népességtudósok szerint a születési ráta nem lesz képes pótolni a hiányzó népességet, míg ezalatt növekedni fog a várható élettartam. A születések alacsony száma összefügg azzal, hogy nehéz összeegyeztetni a munkát a családi élettel: nincs elég bölcsődénk és óvodánk, és a családok sem kapnak kellő gazdasági támogatást. 2030 végig az aktív és az inaktív népesség aránya 2:1 lesz.

Az aktív népesség zsugorodásával járó következményeknek a bevándorlással történő enyhítése csak egyik a lehetséges megoldások közül, amely fokozott etnikai, kulturális és vallási sokszínűséget is eredményez majd. Ezért (képzések és átképzések szervezésével) növelnünk kell a fogyatékkal élők és az idősek foglalkoztatási szintjét. A nyugdíjazást pedig rugalmasabbá lehetne tenni, például az önkéntes nyugdíj bevezetésével, a foglalkoztatás megváltoztatásával és új technológiák alkalmazásával.

A tagállamoknak szintén kiegyensúlyozott pénzügyi politikát kell folytatniuk, méltányosan megosztva az adóterhet a munkavállalók, a fogyasztók és a vállalkozások között.

A demográfiai változások jelentős hatást gyakorolnak majd a nyugdíjazással és az öregségi nyugdíjakkal kapcsolatos kiadásokra, amit enyhíthet a részleges magánfinanszírozás. Az egészségügyi kiadások is növekedni fognak.

Tekintettel ezekre a körülményekre, az, hogy a tagállamok lakossága számára egészségügyi ellátást és megfelelő szinten biztosított, megfelelő ellátásokat lehessen nyújtani, azonnali cselekvést kíván meg számos szociális és kormányzati területen.

18. HIV/AIDS: szűrés és korai kezelés (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a következő témában: HIV/AIDS – szűrés, korai kezelés.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, Potočnik biztos, hölgyeim és uraim! 25 éve szembesültünk először a HIV-vírussal, és a betegség eddig több mint 25 millió áldozatot követelt. Ezért most mindennél fontosabb, hogy az Európai Unió megerősítse a globális HIV/AIDS járvány elleni küzdelem melletti elkötelezettségét.

Alapvető fontosságú, hogy e téren mindenki számára elérhetővé váljon a megelőzés, a szűrés, a korai kezelés és a támogatás, amit az Európai Parlament 2007. április 24-i állásfoglalásában is hangsúlyozott. Sürgősen fel kell gyorsítani a fejlesztések ütemét, és fokozni kell a megelőző, tájékoztató, oktató és a témával kapcsolatos tudatosságot növelő intézkedések végrehajtását. Ezenkívül be kell ruházni új megelőző és vizsgálati stratégiák kutatásába és fejlesztésébe, amelyeket folyamatosan aktualizálni kell, nyomon követve a járvány természetében bekövetkező változásokat.

Kiemelt jelentősége van annak, hogy a vizsgálatokat és a kezelést a lehető legkorábban elvégezzék, és hogy elérhető áron antiretrovirális gyógyszereket bocsássanak rendelkezésre. Ha a fertőzést túl későn ismerik fel, vagy ha az immunrendszert túlságosan nagymértékben károsítja a betegség, fokozott kockázata van annak, hogy a diagnózist követő négy évben a beteg belehal a betegségbe.

A korai szűrés megvalósítása érdekében új stratégiákra és eszközökre, például gyors tesztekre van szükség. Hasznos lenne, ha a tesztelés alkalmával átfogóbb szűrést végeznének, természetesen a betegek beleegyezésével. Jó tudni, hogy ezek a gyors tesztek ott is elvégezhetők, ahol nincsen orvosi laboratórium, és az eredmények viszonylag rövid időn belül megvannak.

Ahhoz, hogy rávegyük a HIV-fertőzött, illetve AIDS-es betegeket a korai vizsgálatokra, az is kell, hogy megszüntessük a megkülönböztetés korlátait. A pozitív tesztteredmény miatti megfélemlítéstől való félelem megakadályozhatja a betegeket abban, hogy korai szűrésre menjenek. Ezért az Európai Uniónak egyértelműen és következetesen ki kell állnia a HIV-fertőzöttekkel szemben tanúsított megkülönböztetés minden formája ellen, az egész világon.

Ezt az erőteljes meggyőződést a Nicolas Sarkozy, francia elnök és Bernard Kouchner is osztja, akik a kérdésre felhívták az Egyesült Nemzetek figyelmét. A HIV-et átvihető, de nem fertőző betegséggént kell kezelni, ezért a HIV-pozitív emberek megközelíthetőségének, utazásának és tartózkodásának a szabadságát korlátozó minden intézkedés, HIV-fertőzöttségükre hivatkozva, eredménytelennek bizonyul. Az ilyen gyakorlatokkal csak azt érik el, hogy elriasztják az embereket a szűrésektől és a kezeléstől, ami az egyén és a társadalom számára egyaránt káros.

Befejezésül, két észrevételt szeretnék tenni. Először, a közös célunk az, hogy a bizonyítottan HIV-fertőzöttek magas színvonalú kezelésben részesüljenek, származásuktól, állampolgárságuktól, nézeteiktől, életkoruktól, nemüktől, nemi irányultságuktól, vallásuktól vagy más tényezőktől függetlenül.

A másik észrevételem pedig az, hogy ebben az összefüggésben a nemzetközi együttműködés elengedhetetlen a járvány legyőzéséhez. Elismeréssel adózom az EuroHIV program előtt, amely 1984 óta alapvető fontosságú információkkal szolgál a HIV-ről és az AIDS-ről a WHO, a UNAIDS és az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ számára. Annak érdekében, hogy a megelőzés, a szűrés és a korai kezelés mindenki számára elérhetővé váljon, és hogy a betegségben szenvedőket ne bélyegezzék meg és különböztessék meg, hogy a déli országoknak megfelelő hozzáférésük legyen a gyógyszerekhez, fokozni kell az ENSZ-ügynökségek és a regionális ügynökségek közötti együttműködést.

Az Európai Uniónak pedig minden eddiginél nagyobb részt kell vállalnia ebben a küzdelemben.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Azt szeretném elmondani a tisztelt képviselőknek és Jouyet miniszter úrnak, hogy az AIDS világnapjához, 2008. december 1-jéhez közeledvén, ez a plenáris ülés jó lehetőséget kínál ahhoz, hogy rámutassunk a HIV/AIDS elleni küzdelem néhány jelentős eredményére, és hogy az előttünk álló komoly kihívásokra összpontosítsuk figyelmünket.

Az idei orvosi Nobel-díjat két európai kutató kapta a Pasteur Intézetből – Françoise Barré-Sinoussi professzor és Luc Montagnier professzor –, akik 1983-ban elsőként izolálták az emberi immunhiányt okozó vírust (HIV).

Ez a döntő fontosságú felfedezés utat nyitott számos fontos fejlesztés és diagnosztikai módszer, valamint a HIV-fertőzöttség kezelése előtt, és lehetővé tette számunkra, hogy jobban megértsük a HIV-fertőzés kórfejlődését, illetve a fertőzés pusztító következményeit.

Ugyanakkor most, 25 évvel később, még mindig nincs gyógyszerünk a HIV/AIDS ellen. Világszerte még mindig milliók fertőződnek meg évente, és Európában is több tízezer új fertőzött van.

Hogyan történhet meg mindez? Nagyon jól ismert, hogyan kell hatékonyan megakadályozni a HIV terjedését.

Az 1980-as években és az 1990-es évek elején sikeres kampányokat folytattak, és ezek bizonyították, hogy a tudatosság és a tájékozottság alapvető elemei a HIV-fertőzés elleni megelőző stratégiáknak.

A céltudatos politikai vezetés és a civil felelősségvállalás két további alapvető előfeltétele a HIV/AIDS elleni sikeres küzdelemnek, csakúgy, mint az érdekelt felekkel fenntartott nyitott és építő jellegű párbeszéd.

A mai plenáris ülés szintén kiváló alkalom politikai kötelezettségvállalásunk megerősítésére – most kell kinyilvánítani céljainkat. Hozzáteszem, hogy nagyra értékelem az Európai Parlament arra irányuló kötelezettségvállalását, hogy a HIV/AIDS kérdését a politika napirendjén tartja.

Nemrég nagyon fontos eszmecserét folytattunk a HIV/AIDS kérdéséről a Miguel-Angel Martínez Martínez alelnök úr és Gurmai Zita által szervezett kerekasztal megbeszélésén, ahol szó esett a HIV-tesztek szükségességéről és az ezt követő, legmodernebb ellátásról és támogatásról. Szakértői becslések szerint Európában a HIV-fertőzöttek átlagosan 30%-a nem tud az állapotáról. Ez a borzasztóan magas arány két veszélyt rejt magában: egyrészt maga a fertőzött személy tekintetében, mivel nem biztos, hogy időben részesül ellátásban és kezelésben, másrészt e személy partnere vagy partnerei tekintetében, akik szintén fertőzöttekké válhatnak.

Mit tehetünk mi, politikusok, e helyzet megoldása érdekében?

Közös alapvető emberi értékeink, az emberi értékek és a szolidaritás melletti erőteljes elkötelezettségünk, valamint a megkülönböztetéssel kapcsolatban fenntartott álláspontunk kell, hogy alapja legyen a HIV/AIDS elleni küzdelemre irányuló valamennyi politikánknak és tevékenységünknek. Az európai álláspont és reagálás egyértelmű: a megelőzésre és a tudatosság növelésére helyezzük a hangsúlyt; támogatjuk a HIV-teszteket, és azt, minden rászoruló kezelésben és ellátásban részesülhessen; harcolunk a megfizethető gyógyszerekért; ellenezzük a megkülönböztetés és a megfélemlítés minden formáját, és küzdünk ellene; törekszünk a legjobb gyakorlatok azonosítására és támogatjuk a civil társadalmat. A mi politikai felelősségünkbe tartozó területeken meg kell teremtenünk a feltételeket ahhoz, hogy hatékony gyakorlati intézkedéseket telessünk, ezzel szolgáltatást nyújtva a társadalomnak, valamint a HIV-fertőzöttek és az AIDS-betegek számára.

Nincs okunk a derűlátásra. Fenn kell tartanunk a lendületet.

Az EU a határain túl, Afrika szubszaharai régiójában és más fejlődő országokban is figyelemmel kíséri a HIV/AIDS pusztító hatását, amely rendkívüli kihívást jelent a társadalmi növekedésre és fejlődésre nézve.

Továbbra is Kelet-Európa és Közép-Ázsia az, ahol a leggyorsabban terjed a járvány a világon.

Ezzel kapcsolatban megerősítjük az iránti elkötelezettségünket, hogy támogassunk partnerországainkat abban, hogy fokozzák a HIV-megelőzéshez, valamint a betegséghez kapcsolódó kezeléshez, ellátáshoz és támogatáshoz való általános hozzáférés növelése érdekében tett intézkedéseiket.

A Bizottság nevében üdvözlöm a HIV/AIDS korai felismeréséről és kezeléséről szóló állásfoglalást, és maradéktalanul támogatom azt az elvet, miszerint meg kell szüntetni a HIV-szűrések, valamint a betegséghez kapcsolódó kezelések és ellátások előtt álló akadályokat.

A Bizottság erőteljesen arra buzdítja az embereket, hogy használják ki a HIV-tesztek nyújtotta lehetőséget, és hangsúlyozza a tagállamok számára olyan vizsgálati központok létrehozásának szükségességét, amelyek megfelelnek a nemzetközi előírásoknak és közösen meghatározott elvek szerint működnek.

A Bizottság jelenleg dolgozik az EU-ban és a közeli szomszédságunkban folytatott HIV/AIDS elleni küzdelemre irányuló második stratégiáján, amely még inkább a megelőzésre koncentrál, és a járvány által leginkább érintett régiókat és csoportokat helyezi előtérbe. A sikeres megelőzéshez ugyanakkor elsősorban nyitottságra és toleranciára van szükség, mind a politika, mint pedig a társadalom szintjén: nyitottnak kell lennünk a mai élet realitásaival, a szexualitással és a különböző magatartásokkal kapcsolatban; nyitottnak kell lennünk a megelőzést elősegítő eszközökkel kapcsolatban, továbbá az egyenlőtlenségek, a megkülönböztetés és az elnyomás elleni küzdelem terén, valamint más kultúrák és szokások iránt.

A HIV/AIDS által jelentett kihívás megoldása érdekében a Bizottság továbbra is megtesz minden tőle telhetőt. Tudom, hogy e törekvésünkben a Parlament támogatását élvezzük, és ezt nagyon megbecsüljük.

Vigyünk tovább ezt a politikai lendületet a Tanáccsal együtt, és gondoskodjunk arról, hogy mindannyian teljesítsük feladatunkat.

John Bowis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Az Egyesült Királyságban 80 000 HIV-fertőzött él, és – ahogyan azt a biztos úr is elmondta – 3-ból 1 embernél nem diagnosztizálták a fertőzést. Emellett 360 terhes nőből 1 szintén HIV-pozitív. Európában az új esetek tíz százalékát multirezisztens törzsek okozzák, és ez az arány már a 20% felé halad, azaz közelíti az Amerikában tapasztaltakat.

Egyre gyakoribb a multirezisztens tbc-s és a multirezisztens AIDS-es megbetegedés. Az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ adatai szerint 1999 és 2006 között megkétszereződött az új HIV-fertőzések száma. Az esetek 11%-ában 15–24 év közötti fiatalok fertőződnek meg. A fertőzések 53%-a heteroszexuális úton történik, és nagyrészt a járvány által sújtott országokból származó emberektől ered a fertőzés; az esetek harmadában férfiak közötti szexuális kapcsolat során alakul ki fertőzés, és talán meglepő módon, az esetek kevesebb mint 10%-ában, injekciós tűt használó kábítószer-használók az érintettek.

És mindehhez jön még a megbélyegzés – és e tekintetben üdvözlöm a miniszter úr által elmondottakat. A megbélyegzés – a betegség fájdalma mellett – további, kegyetlen terhet ró az érintettekre, és ami a legrosszabb, arra kényszeríti az embereket, hogy elbújjanak és ne jelenjenek meg a szűréseken és a kezeléseken. A megoldások ezekből az adatokból, ezekből a tényekből adódnak majd. Korai diagnózisra van szükség, mint ahogyan mások is említették. Bizalmasan kezelt tesztekre van szükségünk és oktatásra. Meg kell értenünk a betegség lényegét és ezáltal fel kell lépni a megbélyegzés ellen. Folyamatos kutatásokra és fejlesztésekre van szükségünk, és ellátásra, mert ma már kevesebben halnak meg AIDS-ben, és többen élnek vele.

Zita Gurmai, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Nagyon örömmel hallottam, hogy a biztos úr említést tett arról a kerekasztal-megbeszélésről, amelyet részben én szerveztem, és amelynek társelnöke is voltam. Miguel Angel Martínez úr és Vassiliou biztos szintén részt vett ebben és aktívan hozzájárulását adta.

Az AIDS évszázadunk egyik legsúlyosabb betegsége. Csak az Európai Unióban 21 5 000 ember fertőződött meg az elmúlt 10 évben. Idei becslések szerint az AIDS-fertőzések csaknem harmada – ahogyan kollégám is említette – rejtve marad, ami komoly veszélyt jelent az európai polgárok egészségére. Itt az ideje, hogy konkrét lépéseket tegyünk, ezért gyakorlati javaslatokat terjesztettünk elő arra vonatkozóan, hogyan lehet hatékonyan fellépni a HIV/AIDS ellen, a HIV/AIDS bizonyíték-alapú, korai felismerésére és korai kezelésére koncentrálva.

Ez nem pusztán egészségügyi probléma. Stratégiai kérdés is az EU jövőbeni bővítése tekintetében, és döntő fontosságú a szomszédsági és a migrációs politikában. Össze kell kapcsolnunk a különböző uniós politikákat, hogy hangsúlyozzuk minden európai polgár jobb egészséghez és életkörülményekhez való jogát, nem feledkezve meg a nők szerepéről sem, tekintettel arra, hogy a HIV/AIDS kapcsán ők a leginkább veszélyeztetett csoport.

Az egyik legsürgősebb feladat az, hogy biztosítsuk a betegség pontos nyomon követését. A korai diagnózis és a szűrés előtt álló akadályok felszámolása szintén nem tűr halasztást. Lépéseket kell tenni az ingyenes és névtelen szűrés biztosítására, hogy elősegítsük, minél többen megjelenjenek a szűrővizsgálatokon. A HIV/AIDS előfordulásának csökkentésére vonatkozóan az egyes tagállamokban stratégiákat kell kidolgozni, és ezeknek a sebezhető csoportokra, illetve a magas kockázatú csoportokra kell összpontosítaniuk.

A stratégiának magában kell foglalnia a HIV/AIDS megelőzéséről, szűréséről és kezeléséről szóló tájékoztató és oktató kampányokat. Fel kell ismernünk, hogy a hatékonyabb gyógyászati és megelőző eszközök – például oltóanyagok, baktériumölő szerek – kidolgozásával kapcsolatos kutatásra és fejlesztésre irányuló, fokozott beruházásoknak alapvető szerepe lesz a HIV-re és az AIDS-re adott válaszok hosszú távú sikerében.

A HIV-fertőzettekkel és az AIDS-betegekkel szembeni megkülönböztetést meg kell szüntetni az Európai Unióban. A HIV/AIDS elleni küzdelemnek nem lehet semmilyen diszkriminatív hatása a HIV-pozitív polgárokra, például nem vezethetnek be olyan korlátozásokat, amelyek hatással vannak a szabad mozgásukat. Az EP pártközi állásfoglalása együtt oldja meg az összes helyzetet. A cél közös, és a kibővült Európa a közeljövőben egy fokozott nemzetközi együttműködés kezdeményezőjévé válhat a HIV/AIDS bizonyíték-alapú, korai felismerése és a korai kezelés terén.

Meggyőződésem, hogy ha a korai szűrés és korai kezelés rendszere kísérleti programként működőképesnek bizonyul, talán más egészségügyi politikák esetén közös európai eszközként is felhasználjuk majd. Köszönöm minden kollégámnak, akik támogatták ezt a kezdeményezést és akik dolgoztak rajta.

Georgs Andrejevs, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Azóta, hogy abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy jelentést dolgozhattam ki az EU-ban és a szomszédos országokban folytatott, HIV/AIDS elleni küzdelemről, nagyon elkötelezetté váltam e téma, illetve a HIV-fertőzettek minden problémája iránt.

Egy éve a „HIV Európában 2007” konferencia keretében, a résztvevők egy átfogó cselekvési felhívást dolgoztak ki arra vonatkozóan, hogyan lehet hatékonyan fellépni a HIV/AIDS ellen Európában. E felhívás bizonyos elemei megtalálhatók ebben a közös állásfoglalásra irányuló indítványban.

Ezen állásfoglalás célja az, hogy a politika szintjén hozzájáruljon a HIV/AIDS elleni küzdelemhez. Ezért felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy alakítson ki átfogó stratégiát a HIV-vel kapcsolatban a korai felismerés előmozdítása és a korai kezelés biztosítása érdekében, és tájékoztassa az európai polgárokat a korai kezelés előnyeiről.

Felszólítja a Bizottságot, hogy fordítson jelentős forrásokat a fent említett stratégia végrehajtására, és arra kéri a tagállamokat, hogy fokozzák a megelőzésről, a szűrésről és a kezelésről szóló tájékoztató és oktató kampányokat.

Tudom, hogy a Bizottság új közlemény kiadását tervezi az EU-ban és a szomszédos országokban folytatott HIV elleni küzdelemről, és hogy Vassiliou biztos megerősítette arra irányuló személyes kötelezettségvállalását, hogy további intézkedéseket tesz e téren.

Erre a helyzetre sürgősen megoldást kell találni.

Vittorio Agnoletto, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Orvosként 21 éve küzdök az AIDS ellen, és minden évben ugyanazokat a vitákat hallom.

Klinikai szempontból a helyzet teljesen egyértelmű: van kb. 30 antiretrovirális gyógyszerünk, amelyek képesek arra, hogy meghosszabbítsák a HIV-fertőzöttek életét. Nem áll rendelkezésünkre olyan gyógyszer, amely képes elpusztítani a vírust, és ennek következtében Nyugaton és Európában csökkent az AIDS-ben elhunytak száma, és nőtt a HIV-fertőzéssel élők száma, akiket gyakorlatilag úgy jellemezhetünk, mint „a fertőzés potenciális közvetítői”. Ez azt jelenti, hogy ma nagyobb a veszélye annak, hogy HIV-vírral fertőzött emberekkel kerülünk kapcsolatba, mint korábban volt, mert a HIV-pozitív túlélők száma növekszik. És ilyen helyzet közepette mit csinálunk? Semmit.

Az európai országok többségében évekig nem folytattak semmilyen komoly megelőző kampányt. A megelőző szerek sokba kerülnek, de ki kell mondanunk: a profilaktikumok sokba kerülnek, de ugyanakkor ezek a HIV-fertőzés megelőzésének az egyik leghatásosabb eszközei.

És még nem említettem azokat a megelőző projekteket, amelyek különösen a kábítószer-használókra irányulnak, és céljuk annak megakadályozása, hogy többen ugyanazt a tűt használják. Hány ország hajt végre nemzeti szinten ilyen projekteket? Olaszországban, az esetek 50%-ában, amikor kimutatják a HIV-fertőzést, már az AIDS is kimutatható a betegnél. Ezt azt jelenti, hogy sokan nem is tudják, hogy HIV-fertőzöttek mindaddig, amíg betegek nem lesznek.

Hol vannak azok a kampányok, amelyek az ingyenes és anonim szűrésekért küzdenek? Tudjuk, hogy ha tartaniuk kell a megkülönböztetéstől, az emberek inkább elbújnak, nem fognak szűrővizsgálatra menni, ez pedig kockázatot jelent mind a saját, mind pedig mások egészségére nézve.

És még valami. Ma a Tanács ismét beszélt a Délnek nyújtandó segélyről. Ezzel kapcsolatban azt szeretném megtudni, mi történt a Parlament javaslatával, amikor megszavaztuk a TRIPS legfrissebb verzióját, amely kötelezte a Bizottságot és a Tanácsot, hogy Délen növeljék az AIDS elleni küzdelmet szolgáló pénzalapokat, és különösen arra, hogy adjanak át technológiákat és utaljanak át gyógyszersegélyeket.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! 2006-ban több mint 86 000 újonnan diagnosztizált HIV-fertőzöttről számoltak be, és több mint 13 000 AIDS-es esetről a WHO európai régiójában.

Nyugat-Európában az új fertőzések 10%-a a 15–24 évesek korcsoportját érintette, és az újonnan fertőzöttek 25%-a nő volt. A fertőzés elsősorban heteroszexuális kapcsolaton keresztül terjedt, amit a biztos úr is említett.

Kelet-Európában a fertőzés legfőként kábítószeres injekciók útján terjed. Rendkívül aggasztó, hogy az új fertőzések 27%-a a 15–25 évesek korcsoportjában történt, és az újonnan megfertőzött betegek 41%-a nő volt.

Jelenleg a HIV-fertőzöttek 30%-a nem tud az állapotáról, és ők felelősek az összes új HIV-fertőzés több mint feléért. Ezenkívül, a késői diagnózis az antiretrovirális terápia kései alkalmazását is jelenti, így viszont rendkívül korlátozott annak a lehetősége, hogy a gyógyszerek hatásosak legyenek.

Európai szinten sürgősen útmutatásra van szükség a HIV-szűrésekkel és a HIV-tanácsadással kapcsolatban. Átfogó és rugalmas útmutatást kell nyújtanunk a jelentés, a szűrés, a kezelés és az ellátás legjobb gyakorlatairól.

Országomban, Írországban, jóllehet a HIV-vel és az AIDS-szel kapcsolatos adatokat fenntartásokkal kell kezelni, mivel nagyon jellemző, hogy nem vagy csak későn jelentenek be eseteket, a 2007 decemberének végéig bejelentett AIDS-es esetek összes száma majdnem eléri az ezret. Ez a szám azonban – a bejelentés hiányosságából adódóan – várhatóan emelkedni fog. Az ugyanebben az időszakban bejelentett HIV-fertőzések összes száma 4780 volt. A megelőzési stratégiáknak ismét kiemelt nyilvánosságot kell biztosítani, legyenek ott az elektronikus újságjaink címlapjain. Már megnyugodtunk. Elpárolgott a fertőzéstől való félelem. Ki kell mondanunk a tényeket, nyíltan és elfogadóan. John Bowisnak nagyon igaza van, amikor azt mondja, hogy míg egyre kevesebb halnak meg AIDS-ben, egyre többen élnek vele.

Michael Cashman (PSE). – Elnök asszony! Gratulálni szeretnék a francia elnökségnek az AIDS és a HIV elleni küzdelem melletti elkötelezettségéért, és gratulálok azoknak is, akik ma este a vitában felszóltak.

Ez a késő esti vita olyan kérdésről szól, amely tulajdonképpen mindannyiunkat érint, minden egyes nap minden egyes percében. Melegként, az 1970-es és az 1980-as években könnyen elkaphattam volna a HIV-vírust. Szerencsés voltam, nem fertőződtem meg. De végignézttem, ahogyan rengeteg embert ledöntött a vírus, ahogyan lenyomta őket a megkülönböztetés és a megfélemlítés.

Ezért ma azt az üzenetet kell továbbítanunk, hogy kiállunk amellett, hogy elérhetővé tegyük a kezelést és korai szűrővizsgálatokat végezzünk, de mindenekelőtt – és nem feledkezve meg arról a nagyszerű és kiváló munkáról, amit Bowis úr végzett egy konzervatív kormány egészségügyi minisztereként –, el kell mondanunk, hogy ami veled történik, az olyan, mintha velem történne, vagy a lányommal vagy a fiammal. Az emberek azon egyszerű okból nem mennek el a korai szűrésre, mert félnek a megkülönböztetéstől, hogy megfélemlítettnek kell tovább élniük.

Emlékszem, egyszer az 1980-as évek elején egy kórházba látogattam, hogy megpróbáljam felvidítani a betegeket – sose sikerült! –, és amikor beléptem egy HIV-fertőzötteket kezelő részlegbe az egyik közeli barátomat találtam az egyik ágyon. Még csak el sem tudta mondani nekem, hogy egy AIDS-hez kapcsolódó betegségben szenved, ami később a halálát okozta. Ez a helyzet továbbra is fennáll, nem csak a mi országainkban, de a többi kontinensen is. Ami más földrészeken történik, az közvetlenül hatással van ránk, mert ha nem lépünk kapcsolatba a leginkább veszélyeztetett közösségekkel, ők soha sem fogják meghallani az üzenetet. Az EU-ba becsempészett prostituált ugyanolyan veszélyeztetett, mint az EU-ból Afrikába vagy valamely más kontinensre látogató polgár. Ezért üdvözlöm ezt az állásfoglalást. 2008. december 1-je a nemzetközi AIDS világnap 20. évfordulója – ugyanakkor kevés dolog változik, kivéve az életeket, amelyek megsokasodnak, eltűnnek és elpusztulnak. Ezért is gratulálok a Parlamentnek, az elnökségnek és a Bizottságnak, és valamennyi felszólalónak, hogy itt vannak, és azt a jelet közvetítik, hogy ami veletek történik, az velünk történik.

Toomas Savi (ALDE). – Elnök asszony! Rá kellett döbbernem, hogy a HIV-pozitív embereket időnként úgy kezelik, mintha leprások lennének, és nem tudják, hogy korai diagnózissal és kezeléssel ezek az emberek még sok évig aktív tagjai lehetnek a társadalomnak, mindaddig, amíg az AIDS ki nem alakul és a betegség el nem kezdi súlyosan befolyásolni az életüket.

Az ilyen előítéletek a tudatlanság jelei. Rendkívül fontos, hogy előmozdítsuk a HIV-fertőzöttek felé irányuló támogatást és megértést. Ennek eredményeként az embereknek több bátorságuk lenne, hogy elmenjenek egy szűrővizsgálatra, ahol fertőzésüket még a korai szakaszban kiszűrhetik, és nem gondolják ezt kellemetlenségnek, amivel utána veszélyt jelenthetnek másokra.

Rendkívül fontos, hogy a HIV-pozitív emberek nyitottak legyenek az állapotukkal kapcsolatban, és ne kelljen félniük a megkülönböztetéstől, így növelhetjük a HIV-vel és az AIDS-szel kapcsolatos tudatosságot és megértést a társadalomban.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök asszony! A HIV-fertőzés megelőzési és kezelési kapacitása a különböző társadalmi-gazdasági és geopolitikai körülményektől függően eltérő. A HIV-fertőzés nagyobb mértékű korai diagnosztizálását az AIDS felszámolására irányuló valamennyi átfogó stratégiának részévé kell tenni.

Még az olyan országokban is, ahol az antiretrovirális kezelés lehetőségei meglehetősen korlátozottak, nagy előrelépést jelent az egészségre nézve, ha diagnosztizálják és kezelik a szexuális úton terjedő betegségeket, a tuberkulózist és más esetleges fertőzést, ideértve a HIV-pozitív személyeket.

Egy nemrég megjelent amerikai kutatási kiadványban rámutattak, hogy megnőtt az az idő, amely a HIV-fertőzöttség kiszűrése és a kezelésre történő bejelentkezés között eltelik. Ez az idő lényegesen hosszabb az injekciós tűt használó kábítószer-használók esetében, mint a többi veszélyeztetett csoportnál. A helyzetet még tovább nehezíti az a terjedőben levő elképzelés, hogy az AIDS ma már kezelhető betegség, ez pedig negatívan befolyásolja azt a közegészségügyi üzenetet, amely gyakori szűrésre és a HIV-fertőzés azonnali kezelésére szólít fel.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Köszönöm Michael Cashman úrnak ezt a szenvedélyes felszólalást. Nagyon örülök, hogy itt maradtam meghallgatni a szavait, és remélem, mások is meghallják majd, és cselekvésre késztetni őket.

A kérdéssel kapcsolatban azt tartom aggasztónak, hogy már elmúlt az a félelem, amit az 1980-as években éreztünk, kezdünk megfélemlkezni a helyzetről, pedig egy teljes generáció számára, akik nem a 80-as években nőttek fel, meg kell ismételni ezt az üzenetet.

Az a feladatunk, hogy nyíltan hirdessük a megelőzés üzenetét, és próbáljuk meg mindezt elválasztani attól a megfélemlítéstől, ami időnként a betegséghez társul. Képesnek kell lennünk erre, mert jóllehet a szűrés és a kezelés életbevágóan fontos a fertőzöttek számára, a gyökérénél kell megragadnunk a problémát: meg kell akadályoznunk, hogy az emberek fertőzöttek, majd betegek legyenek, és meghaljanak ebben a betegségben.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, Potočnik biztos úr, hölgyeim és uraim! Rendkívül érdekfeszítő, és sokszor megindító vitának lehettünk részesei. Különösen köszönöm Cashman úrnak ezt a döbbenetes beszámolót, és tudom, hogy gyakran volt kapcsolatban Bachelot asszonnyal, aki elnézését kéri, hogy nem lehet itt ma este, és aki azt is elmondta, úgy kell cselekednünk, mintha mi magunk is érintettek lennénk, és együtt kell működnünk a leginkább veszélyeztetett közösségekkel. Savi úr azt is elmondta, hogy lehetővé kell tenni, hogy az emberek nyíltan beszélhessenek az állapotukról. Burke úr hangsúlyozta a tolerancia értékét, valamint az egyenlő hozzáférés fontosságát. McGuinness asszony – nagyon helyénvalóan – rámutatott, hogy nem szabad megfélemlenünk azokról a dolgokról, amelyek az 1980-as években történtek.

Visszatérnék arra, amit Bowis úr mondott – és úgy vélem, ez olyan közös megközelítés lehet, amely teljes támogatást kaphat –, tehát arról van szó, hogy egyre több AIDS-beteg él közöttünk és egyre növekszik az antiretrovirális gyógyszerekkel szembeni rezisztencia. El kell fogadnunk ezt a két jelenséget, és ezért – az Önök által említett okokból – még határozottabban fel kell lépniünk a megkülönböztetés valamennyi formája ellen. Másodszor, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt – és ebben mindannyian egyetértettünk – annak biztosítása érdekében, hogy rendelkezésre álljon a korai diagnózis lehetősége. Gurmai asszonynak teljes mértékben igaza volt, amikor hangsúlyozta a nők veszélyeztetettségét, és különösen a megelőzés előmozdítását. Doyle asszony kiemelte azt a tényt, hogy a fertőzés egyre inkább a fiatalokat érinti, és fokozni kell a megelőzésre irányuló erőfeszítéseket, gondoskodva arról, hogy a mozgás szabadsága ne sérüljön. Ezzel Gurmai asszony is egyetértett. Ezek a szempontok kivétel nélkül, mind rendkívül fontosak: az átláthatóság, a Cashman úr által említett anonimitás, az ingyenes gyógyászati ellátás, a kondomok nagyobb mértékű terjesztése, a szűrővizsgálatokhoz való egyenlő hozzáférés a népesség valamennyi csoportja számára.

Agnoletto úr, akiről mindannyian tudjuk, hogy e téren komoly szaktudással rendelkezik, elmondta, hogy az antiretrovirális gyógyszerek meghosszabbítják az életet, de nincs olyan gyógyszer, amely meggyógyíthatja a betegséget. Ez azt jelenti, hogy bármi áron, de javítanunk kell a megelőző intézkedéseket. Bowis úr azt is hozzátette, hogy a kutatási és fejlesztési tevékenységekre is nagyobb hangsúlyt kell fektetni.

Azt hiszem, hogy ezek azok a szempontok, amelyek alapján folytatnunk kell a közös munkát. Rendelkezünk a szükséges forrásokkal, és teljes mértékben egyetérték Andrejevs úrral a javasolt állásfoglalással kapcsolatban, amely a korai kezelés szempontjait szándékozik kidolgozni.

Ez a vita arra készíti bennünket, hogy óvatosak és éberek legyünk, hogy küzdjünk a megkülönböztetés minden formája ellen és fellépjünk az olyan dolgokkal szemben, amelyek a múltban történtek, és ne tegyünk úgy, mintha normalizálódott volna a helyzet.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! A hét elején, de lehet, hogy a múlt hét elején volt, részt vettem egy konferencián – mostanában van, hogy kicsit összefolynak a dolgok, mint Önnél is. A konferencia a szegénységgel összefüggő betegségekkel foglalkozott. A HIV és az AIDS napjaink három gyilkos kórja között van, a malária és a tuberkulózis a második és a harmadik.

Évente ötmillió ember hal meg e három betegség miatt a világon, ami évente Dánia népességével azonos számú ember elhalálozását jelenti. A probléma olyannyira egyértelműen jelen van, hogy egyszerűen erkölcsi kérdés lenne, ha nem foglalkoznánk vele kellőképpen.

Minden lehetséges intézkedést meg kell tenni a megelőző kampányok érdekében. Többet is tennünk kell, mert időközben egy kicsit elmaradtunk ezen a téren. Minden eszközzel törekednünk kell arra, hogy a fertőzöttség kialakulása esetén biztosítsuk a gyors diagnózist. Többet kell tennünk a gyógymód megtalálásáért is, és többet kell tennünk azért is, hogy óvatosabbak legyünk. Mivel – mint tudják – én vagyok felelős a Bizottságnál a kutatások finanszírozásáért, határozottan kötelezettséget vállalhatok arra, hogy a jövőben is finanszírozást fogunk biztosítani a HIV, illetve az AIDS-elleni vakcina aktív kutatásához.

Van egy kiváló projektünk, az EDCTP, amely már sok éve folyamatban van. Ez a projekt a szubszaharai országokkal kialakított, klinikai vizsgálatokkal kapcsolatos partnerség. Kezdetben sok problémával szembesültek, de most már zökkenőmentes a projekt végrehajtása. A múlt évben, 2007-ben, kötelezettséget vállaltunk itt, a Parlamentben. A tagállamok együtt dolgoznak a Bizottsággal. Valamennyi tagállam együttműködést folytat az afrikai tagállamokkal, kapacitásuk bővítése érdekében. Mindössze egy évben

80–90 millió euro közötti összeget különítettek el erre a célja, és ez természetesen duplán számít, mert mi biztosítjuk az összeg másik felét.

Tehát, a kutatást folytatni kell ezen a téren is. Csakúgy, ahogyan kollégám, Vassiliou biztos asszony is kötelezettséget vállalt az ő területén, én, a saját területemen szintén elkötelezett vagyok a kutatások folytatása mellett.

Egy dolgot még nem említettünk ma, és szerintem erről mindenképpen szót kell ejteni: ez a szomszédsági politika, illetve a strukturális és kohéziós politika jelentősége, mert ezek a politikák pontosan azokra az európai vagy a szomszédságunkban található országokra irányulnak, ahol a HIV és az AIDS kritikus kérdés. Ezt fel lehet és fel kell használni az adott célokra.

Befejezésül csak annyit mondanék, hogy mivel emberek vagyunk, erkölcsi kötelességünk, hogy cselekedjünk. Nagyon örülök, hogy ma ilyen világosan, egységesen, sőt szenvedélyesen kifejeztük véleményünket.

Elnök. – Hat állásfoglalásra irányuló indítványt⁽⁵⁾ terjesztettek elő az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. november 20-án, csütörtökön kerül sor.

19. Az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet módosítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Parish úr által a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében kidolgozott jelentés az egységes közös piacszervezésről (CMO) szóló rendelet módosításáról (COM(2008)0489 - C6-0314/2008 - 2008/0156(CNS)).

Neil Parish, előadó. – Tisztelt elnök asszony! Ma este a borágazat egységes közös piacszervezését fogjuk megvitatni. Mindannyiban támogatjuk azt az elképzelést, hogy egységesíteni kell a közös piacszervezést. Aggódunk viszont amiatt, hogy nem tudjuk pontosan meghatározni, hová helyezzük a borpiaccal foglalkozó fejezeteket, mivel a jövőben, ha a borról lesz szó és ha a tagállamoknak ezzel a területtel kell foglalkozniuk, ne kelljen kinyitni mind a 20 fejezetet, amelyet a teljes CMO-rendelet tartalmaz.

Több ülésen is részt vettünk a Bizottsággal, hogy ezzel kapcsolatban megerősítést nyerjünk. Jelenleg Önök valószínűleg abban a szakaszban vannak, hogy ezeket a CMO-kat egységbe rendezzék. Megerősítést várunk arra vonatkozóan, hogy meg fogjuk kapni azokat az információkat, amelyekre szükségünk van. Az iparág szintén aggódva figyeli, hogy képesek leszünk-e az egységes közös piacszervezés keretében megállapítani a szabályokat.

Nincs kétség afelől, hogy a Bizottság szerint ez csökkenteni fogja az igazgatási terhet. Ezt üdvözlendőnek tartjuk, de megerősítést várunk arra vonatkozólag, hogy ez valóban így lesz-e. Azt közölték velünk, hogy azok a technikai szervezetek, amelyek a borpiaccal kapcsolatban információval szolgálnak a Bizottság számára, ugyanazok lesznek, mint korábban, és mostantól ez az egységes közös piacszervezés keretében fog működni, tehát – amennyiben valóban ez a helyzet áll fenn, és a jövőben számítógépes rendszerre térünk át és azonosítjuk az összes rendeletet – üdvözljük ezt a javaslatot. De garanciákra van szükségünk arra vonatkozóan, hogy végül ez pozitív hatással lesz az egész iparágra.

Azt hiszem, ma este lesznek olyan tagállamok, amelyek ezt a biztosítékot kérik majd a Bizottságtól. Nagyon várjuk a Bizottság válaszát. Véleményem szerint az előrevezető út az, ha csökkentjük a bürokráciát a Bizottságban és Európában. Most erre kérünk garanciát. Üdvözlöm az egységes közös piacszervezést, és biztos vagyok benne, hogy más tagállamoknak is lesznek észrevételeik. Teljesen nyilvánvaló, hogy ezt most meg kell szavaznunk ahhoz, hogy a Parlament véleményt dolgozhasson ki, majd a Bizottság ismét javaslattal álljon elő és lezárja a kérdést. Ezért ezt javaslom a Tisztelt Háznak.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Köszönöm az előadónak, Neil Parish úrnak, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnökének, és a bizottság többi tagjának a jelentést.

Rövid is lehetnék, csak hogy megnyugtassam Önöket, de másról is beszélnem kell.

⁽⁵⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Nagyon keményen dolgoztunk a közös agrárpolitika, a KAP egyszerűsítésén. Az összes mezőgazdasági ágazatot lefedő, egységes közös piacszerzés (CMO) ezen erőfeszítéseink sarokköve. Lehetővé teszi a jogszabályok egyszerűsítését az ágazatokban figyelembe véve az egyes termékek sajátos jellemzőit. Ez a munka jelentős mértékben lecsökkentette a közös agrárpolitikával kapcsolatos jogszabálmennyiséget.

A bizottsági javaslat célja, hogy befejezze az egységes közös piacszerzés projektjét, azáltal, hogy a borágazatot is beépíti a rendszerbe. A borágazat nélkül az egységes közös piacszerzés hiányos lenne. Megállnánk a projekt közepén, és ezzel a projekteknek sok előnyét elveszítenénk.

Mindig is szándékunkban állt a borágazat integrálása. Tulajdonképpen az egységes közös piacszerzésről szóló javaslat kezdeti szakaszát, illetve a közelmúltbeli borreformot ennek alapján dolgozták ki és fogadták el. Örömmel mondhatom el, hogy az Európai Parlament mindig is maximálisan támogatta az egységes közös piacszerzés projektet, ideértve a zöldség- és gyümölcságazat, valamint a borágazat beépítését is, miután megtörténik a reform ezekben az ágazatokban.

Az egységes közös piacszerzés és az irányítóbizottságok nagyon jól működtek a többi ágazat esetében, és nem érkezett különösebb kritika ezzel kapcsolatban.

Az egységbe rendezésre irányuló javaslat első látásra bonyolultnak tűnik. De ez hozzátartozik a módosító jogszabályok természetéhez. A beépítést követően az egységes közös piacszerzés egységes szerkezetbe foglalt változatai lesznek elérhetőek, amelyek nagyon világosan fogják bemutatni a borszárművekre vonatkozó rendelkezéseket.

Az egységes közös piacszerzés egységbe rendezése nem hoz jelentős változásokat a borreform kapcsán meghozott szakpolitikai döntésekben. Kollégám, Fischer Boel asszony szolgálatai keményen dolgoznak majd az Európai Parlamenttel és a Tanáccsal együtt, hogy ez így történjen. Ezt nagyon jól sikerült megvalósítani a hasonlóan összetett zöldség- és gyümölcságazat integrációja esetében.

Ezért arra kérem Önöket, hogy segítsék a Bizottságot, segítsék kollégámat, hogy folytathassa az egyszerűsítéssel kapcsolatos munkáját, és adjanak pozitív véleményt erre a javaslatra.

Christa Kläß, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök asszony, biztos úr! Azt kell, hogy mondjam, nagyon csalódott vagyok az észrevételei miatt, mivel annak alapján kezdtünk eszmecserebe a Bizottsággal, amit Neil Parish mondott.

Kicsivel több konkrétumot szerettem volna hallani annál, mint hogy folyamatosan azt ismételtetik, a rendszer egyszerűsödni fog. Nem fog egyszerűsödni. A borszárművek közös szervezése a 21. piacszerzés lesz egy átfogó folyamatban. Azt a célt, hogy a bürokrácia csökkentésével egyszerűbbé válnak a dolgok, én vagy az európai bortermelők nemigen vesszük észre. A jövőben, bárkinek, aki meg akar tudni valamit a borágazattal kapcsolatban, át kell olvasnia egy hosszú rendeltet, ami az összes mezőgazdasági termék közös piaci szervezéséről szól, és amely korábban 204 cikkből és egy kétszer olyan hosszú mellékletből épült fel, majd az olvasó azt találja, hogy a borra vonatkozó pontok szerte találhatók a 98. cikkben, a 21. cím alatt, illetve a 10 kapcsolódó függelékben.

Biztos úr, ez nem a bürokrácia csökkentése, ez maga a színtiszta bürokrácia! Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy legalább a technikai alkalmazásokat egyszerűsítse, mert arra van lehetőség. Fiatalabb kollégáim, például Anja Weisgerber, azt mondják, hogy ennek lehetségesnek kell lennie. Kérem a Bizottságot, hogy mérlegelje ezt. Technikai egyszerűsítés lenne például az, ha a Bizottság weboldalán lenne egy olyan kereső eszköz, amelynek segítségével az emberek letölthetnék és kinyomtathatnák a közös piacszerzés azon részeit, amelyek saját konkrét mezőgazdasági termékeikkel kapcsolatosak. Sem a bortermelőket, sem a tejtermelőket nem érdeklik a zöldség- és gyümölcságazatra vagy a kenderre vonatkozó különleges szabályok, és ez visszafelé is igaz.

Ki kell használnunk ezeket a technikai lehetőségeket, hogy egyszerűsítsük a dolgokat. A jövőben, ha egy adott mezőgazdasági területen változik valami, meglesz annak a lehetősége, hogy más területen is változtassanak. Ez azt jelenti, hogy ha módosítás történik a tejágazatban és az egységes közös piacszerzés módosításra kerül, minden gazdálkodónak és bortermelőnek meg kell bizonyosodnia arról, hogy nem eszközölnek gyorsan változásokat az ő területükön is.

Két konkrét kérdésem is lenne, elnök asszony.

Biztos úr, a jövőben ki fogja ellenőrizni...?

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Rosa Miguélez Ramos, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony! Az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet 2006 óta van hatályban. A Bizottság a közös agrárpolitika egyszerűsítésére irányuló terveinek elengedhetetlen részének tartja a rendeletet.

Néhányan, magam is, meglehetősen vitathatónak tartom ezt a kijelentést. Mindazonáltal nem hiszem, hogy ez most a megfelelő hely és a megfelelő idő ehhez. Akkor vitát folytattunk erről, és jöllehet ez a rendelet még csak pár hónapja van hatályban, már a módosításáról szavazunk.

A mai napon további oldalakkal bővítjük a rendeletet, a borpiac közös szervezéséről szóló 479/2008/EK rendelet beépítésével. Ezt a rendeletet a jelenlegi javaslat hatályon kívül helyezi majd, és tartalmát teljes egészében beépítik az egységes közös piacszervezésről szóló rendeletbe.

A borágazat képviselői közölték velünk – és velem – az azzal kapcsolatos aggályait, hogy a borpiac közös szervezéséről szóló cikkek szerte az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet különböző fejezeteiben találhatók, és így fennáll annak a veszélye, hogy ez gyengíti e termék egyedi jellegét.

Véleményünk szerint a borpiac közös szervezéséről szóló rendelet beépítése elkerülhetetlen, és mindannyiunknak lehetősége volt elolvasni a biztos úrnak a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnökéhez, Parish úrhoz címzett levelét, amelyben biztosítja őt arról, hogy ez a jogalkotási intézkedés nem fogja alapvetően megváltoztatni az ágazati szabályokat. Mindössze az említett rendelet technikai beépítéséről van szó, amely semmilyen módon nem befolyásolja a tartalmat.

Ennek eredményeként, bár osztom az előttem szólók egyes kétségeit, csak támogatni tudom Parish úr jelentését.

Vladimír Železný, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök asszony! Tulajdonképpen egy olyan rendelkezésről szavazunk, amelynek célja, hogy a bortermelésre vonatkozó jogszabályokat beépítse a mezőgazdaság közös szervezésére vonatkozó rendelkezések közé oly módon, hogy a beépítendő jogszabály részeit a lehető legjobban szétszórja a szövegben. A borral kapcsolatos szabályokat alapvetően speciális jellegük ellenére véletlenszerűen szétszórták a bórányok, a gabonafélék, a kecskék, a zöldségek és gyümölcsök között. A Cseh Köztársaság bortermelői szövetsége rámutatott, hogy egy dél-morvaországi kistermelő, amely összesen legfeljebb 2000 liter bort termel, nehezen boldogul majd ezzel az óriási és rendszertelen jogalkotási szöveggel, amely a borára vonatkozik. Már fordultak hozzám segítségért, nem csak a 20 000-es tagsággal rendelkező bortermelők szövetségétől, de spanyol, francia, olasz és német bortermelői szövetségektől is, amelyek az Európai Bortermelő Régiók Gyűlésének (AREV) tagjai. A Bizottság azonban volt olyan vakmerő, hogy mindezt nem akarta meghallani. A Mezőgazdasági Főigazgatóság kitart amellett, hogy semmit sem tudott, és hogy a bortermelők elégedettek voltak. És most, hogy Boel biztos asszony elismeri, hogy a bortermelők nem elégedettek, azt mondja, hogy nem tehetnek semmit. De ez nem igaz, igenis lehet tenni valamit, hiszen mi vagyunk a Parlament. A mezőgazdaságra vonatkozó jogi szabályozáson belül hozzunk létre egy, a borágazatról szóló átlátható fejezetet vagy ne fogadjuk el a jelentést. Nem engedhetjük, hogy arrogáns hivatalnokok nehezítsék a bortermelők életét, akik – az általuk befizetett adókkal – részben ugyanezen hivatalnokok bérét finanszírozzák.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony! Az Európai Bizottság az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet módosításának előterjesztésekor azt állította, hogy a rendelet egy új formában foglalja majd magában a borágazatot, egy olyan új formában, amely elősegíti a papírmunka és a bürokrácia visszaszorítását.

Ugyanakkor a termelők azt mondják, hogy a jogszabály nagyobb zavart teremt, aggasztja őket a jogbiztonság hiánya, és hogy nem fogja megváltoztatni a borpiac közös szervezésének alapjait (ami a jogszabályok értelmében nem történhet anélkül, hogy a Parlamentnek ne legyen beleszólása, akár csak a konzultáció erejéig).

Mindenesetre el kell mondani, hogy a borpiac közös szervezése több mint egyszerű piacszervezés. Más követelményeket is magában foglal, például a címkézés kérdését. Ezért, ha a tej nem azonos a zöldséggel, és a zöldség nem azonos a gabonatermékekkel, és nyilvánvalóan a gabonatermékek sem azonosak a borral, miért kezeljük őket együtt, mintha lenne valami közük egymáshoz?

Azt hiszem, e javaslatnak van néhány olyan technikai hiányossága, amelyet a kidolgozói is kifogásolnak (mint már említettem). Kíváncsi vagyok, mi fog történni most, ha például javaslatot nyújtanak be az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet egy bizonyos részének a módosítására. Ez megnyitja az ajtót a többi

ágazat előtt is? Lehetővé válik-e úgy módosítani egy ágazatot, hogy észre sem vesszük? Lehetővé válik-e az összes benne foglalt ágazat módosítása?

Úgy vélem, nem vethetjük a bizalmunkat az Európai Bizottságba, ha a Bizottság nem garantálja, hogy először is, lesz egy kereső funkció – amint azt Klaß asszony is kérte –, egy biztonságos és gyors eszköz, amelynek segítségével a termelők bizalommal kereshetnek a rendelet szövegében; és másodszor, ha a Bizottság nem garantálja a jogbiztonságot, azaz azt, hogy nem nyílhat lehetőség arra, illetve nem lehet folyamatosan nyitva a lehetőség arra, hogy módosítsák a jogszabályban foglalt bármely közös piacszerzés valamelyikét.

E javaslattal az Európai Bizottság tények elé állít bennünket – de nem mondhatják, hogy nem figyelmeztettük őket, hogy hibát követnek el és hogy ezzel tulajdonképpen növelik papírmunkát és a bürokráciát, és hogy csak nagyobb jogbizonytalanságot teremtenek, ami mind közül a leginkább aggasztja a termelőket.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Az egyszerűsítés nevében az Európai Bizottság lankadatlanul dolgozik azon, hogy az összes termék közös piacszerzését – a búzától a csirkéig, a zöldség-gyümölcstől a dohányig – egyetlen közös piacszerzési keretbe integrálja. Az eredmény egy óriási, több száz oldalas kötet, amelyben az ember hiába keresi a számára érdekes információkat.

Amint már elhangzott, a borágazat tekintetében – a rá jellemző, kifejezetten sajátos követelmények miatt – egy rendkívül részletes rendeletet dolgoztak ki, amely eltér a más termékekre vonatkozóktól, és amely biztosította az egyértelműséget és az átláthatóságot. Ezért tudomásul vették, hogy a borpiac közös szervezése különálló marad.

Ma azonban úgy tűnik, hogy a borpiac közös szervezését magába szippantotta ez a nagy kötet. A Bizottság nem akarja elengedni ezt a kérdést, mivel a bor és a bortermékek az utolsók, amelyek még kívül maradtak ezen az útvesztőn, amit az egységes közös piacszerzés megtestesít. Ha jogilag nem lehetséges, hogy visszalépjenek, ha engednünk kell ennek olyan okok miatt, amelyek nem teljességgel elfogadhatók, elnök asszony, legalább azt szeretném látni, hogy megteszik a Klaß asszony által javasoltakat.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Nem használok ki a teljes egy percet, mert mivel ír vagyok, nálam nem lobbiznak a bortermelők.

Azt hiszem, általában véve problémás, hogy olyan sok különböző ágazatot egy egységes közös piacszerzési keretbe próbálnak összefogni. Addig nem fogjuk megtudni, hogy működik-e, amíg készen nem lesz. Ezért figyelemmel kísérem majd azok aggályait, akik többet tudnak a borágazatról, ugyanakkor tudom, hogy tovább kell folytatnunk ezt a folyamatot. Remélem, több biztosítékot kapunk a Bizottságtól, mert oda kell figyelnünk a termelők aggályaira.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! A borpiaci szabályozást egy általános, az összes piacot magában foglaló szabályozási keretbe helyezzük át, amely korábban került elfogadásra. Ez miért probléma a bortermelők számára? Reméljük, hogy ez a lépés valódi egyszerűsítést és a gazdálkodókra jelenleg nehezedő igazgatási teher csökkentését jelenti majd.

A ma elfogadott KAP-állapotfelmérésnek az is célja volt, hogy korlátozza az ellenőrzéseket és csökkentse a gazdálkodók igazgatási terheit. Az, hogy igen sajátos piacokra vonatkozó rendeleteket egyetlen rendeletbe foglalnak bele, szintén vitatható pont volt, de elfogadásra került. Érdemes lenne mérlegelni, hogy valóban szükséges-e a borpiac beépítése a rendeletbe, figyelembe véve, hogy a piac igen egyedi képlet szerint működik a termelés, a feldolgozás és a hagyományok tekintetében.

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Mivel korábban kikapcsolta a mikrofonomat, ezért most kihasználom a „catch the eye” eljárás lehetőségét, hogy megfogalmazzam kérdéseimet.

Konkrétan azt szerettem volna megkérdezni a Bizottságtól, hogy a jövőben ki fogja ellenőrizni a hatályos jogszabályt, amikor a közös piacszerzés módosításra kerül, és ki fog gondoskodni arról, hogy semmit sem fogadnak el más területeken, például a bor területén, amikor éppen tejről van szó?

A második kérdésem pedig arra vonatkozik, hogy a Bizottság képes-e technikai követelményeket felállítani a rendszer irányításának egyszerűsítése érdekében, az interneten vagy egy portálon, hogy lehetővé tegyék a felhasználók számára az egyes piaci területekhez – például a bor-, a tej-, a zöldség- és gyümölcspiacokhoz – való független hozzáférést?

Ezek voltak a kérdéseim. Köszönöm, elnök asszony.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök asszony! Mindannyian tudjuk, hogy az egységes közös piacszerzés próbálkozás arra, hogy a közös agrárpolitikára vonatkozó jogszabályok tekintetében javítsuk az átláthatóságot és egyszerűsítsük a jogszabályokat. Az ágazatok többségét már sikerült beépíteni a közös piacszerzés keretébe.

McGuinness asszonyhoz hasonlóan én sem bortermelő vidékről származom, ezért nagyon óvatosan fogok fogalmazni – köszönöm, Lulling asszony. Támogatom Parish úr azon nézetét, miszerint a borágazatot most be kell építeni a módosításba, és jóllehet megértem azokat az aggályokat, amelyeket néhány kollégám említett, úgy érzem, be kellene fejeznünk ezt a technikai folyamatot, ami végeredményben csökkenteni fogja a gazdálkodókra háruló igazgatási terhet. Ez mindenképpen jó. A bortermelőknek pedig összességében hasznuk származik majd ebből.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Először is, köszönetet mondok mindazoknak, akik ebben a vitában felszólaltak.

Hangsúlyozni szeretném, hogy ez a javaslat mennyire fontos a KAP egyszerűsítéséhez.

Az Önök által felvetett aggályok nagyon hasonlóak azokhoz, amelyeket az egységes közös piacszerzéssel kapcsolatos projekt kezdetén kifejeztek. De azt hiszem, a tapasztalat igen megnyugtató. Az egységes közös piacszerzés jelenleg nagyon jól működik.

Ami azt illeti, a borpiac közös szervezése sohasem volt egyszerű feladat. Épp ellenkezőleg. Amit mi javasolunk, az nem más, mint hogy nagyobb egyértelműséget és hitelességet teremtsünk – természetesen a lehetőségek szabta keretek között –, a borreform már meglévő, rendkívül összetett szövegére alapozva.

A borpiac közös szervezésének reformjában nem történik lényegi változás. Mindössze technikai – csakis technikai – kiigazításról van szó. Külön fejezetek lesznek. Lesznek olyan, kizárólag a borágazatra vonatkozó kérdések, amelyeket teljesen érintetlenül hagyunk, az egységes közös piacszerzés megfelelő helyén, ilyen például a termelési potenciál, a támogatási programok, az eredetmegjelölés, a földrajzi jelzések és a hagyományos kifejezések, a címkézés és a kiszerezés vagy a borászati eljárások kérdése. De lesznek olyan kérdések is, amelyek a bor mellett más ágazatokat is érintenek, például a harmadik országokkal folytatott kereskedelemre vagy az állami támogatásokra vonatkozó rendelkezések, amelyeket egy egyszerű, egységesített rendelkezésbe foglalunk bele.

Megemlítették a keresőprogramok biztosításának lehetőségét. Az EUR-lex keresőprogramja lehetővé teszi, hogy az egységes közös piacszerzésről szóló rendeletből kikeressék az összes rendelkezést, amelyben előfordul a „bor” szó. De technikai szempontból az persze még nem lehetséges, hogy az egységes közös piacszerzésről szóló rendeletből kivonjuk a borpiac közös szervezésének egységes szerkezetbe foglalt, elektronikus verzióját. De a folyamat befejezését követően természetesen ez is lehetséges lesz.

A tisztelt európai parlamenti képviselők kérdései kapcsán meg szeretném jegyezni, hogy az semmiképpen sem történhet meg, hogy a borral kapcsolatos kérdések összekavarodnak a más ágazatokkal kapcsolatos reformok során. Ennek a gyakorlatban nincs semmi realitása. Nem igazán értem, hogy például egy, a tejágazatra vonatkozó javaslat miért keltene fel a borpiaci döntéshozók érdeklődését. Mindenesetre, tisztán jogi szempontból, az egységes rendeletbe foglalás nem változtatja meg a helyzetet. Ami számít, az a javasolt módosítások lényege, nem pedig a konkrét jogi keret, amelyben a javaslat előterjesztésre kerül.

Befejezésül, azt hiszem, meg kell tennünk az utolsó lépést az egységes közös piacszerzés befejezése érdekében. Ezért hangsúlyozni szeretném, hogy a Bizottság nagyon határozottan kitart emellett. Viszont mindez valóban csak az egyszerűsítésről, valóban csak az átláthatóságról szól, és semmi egyébéről.

Neil Parish, előadó. – Elnök asszony! A puding próbája az evés, ezért nagyon várjuk, hogy a Bizottság valóban azt teszi-e majd, amit mond, mert a hozzáférés szükségessége miatt erre a jogszabályra a jövőben elektronikus formában lesz szükségünk.

A Bizottság azt ígéri, hogy mindent egyetlen közös piacszerzési keretbe foglal bele. Ezen azt érti, hogy ha a borral kapcsolatos kérdéseket akarjuk megvizsgálni, ezt megtehetjük majd oly módon, hogy nem kell például a tej közös piacszerzésére vonatkozó rendelkezéseket is elolvasni – tehát csökken a bürokrácia. Erre vonatkozóan garanciákat kaptunk ma, és – e garanciák miatt – többségében igennel fogunk szavazni holnap. Mint mondtam, majd ellenőrizni fogjuk, hogy mi történik valójában. Jóhiszeműen elfogadjuk a Bizottság garanciáit, amelyekről ma este biztosítottak bennünket, és már várjuk, hogy a jövőben közösen dolgozhassunk ezeken a közös piacszerzéseken – vagy inkább az egységes közös piacszerzésen.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. november 20-án, csütörtökön kerül sor.

20. A méhészet helyzete (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében Parish úr által a Bizottsághoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés (B6-0480/2008) a méhészet helyzetéről (O-0104/2008).

Neil Parish, előadó. – Elnök asszony! Mindenekelőtt nagyon sok köszönet illeti Astrid Lullingot, mert nagyrészt az ő kezdeményezése alapján terjesztettük elő ezt a témát. Ma este elnökként azért terjesztem elő a jelentést, mert rendkívül aggályosnak tartjuk a méhek helyzetét. Európa és valójában az egész világ szempontjából is igen lényeges, ami a méhekkel történik.

Az elmúlt két évben az Amerikai Egyesült Államokban a házi méhek egyharmada rejtélyes módon kihalt. 2007-ben mintegy 800 000 méhcsalád pusztult el. Horvátországban kevesebb mint 48 órán belül ötmillió méh pusztulása következett be. Az Egyesült Királyságban minden ötödik háziméh-kaptár elpusztul, és 2006 óta a hivatásos méhészek világszerte az állomány mintegy 90%-os csökkenéséről számolnak be.

Mi is történik valójában, és mennyire súlyos ez a helyzet a mi szempontunkból, az emberiség szempontjából? Albert Einstein előre megmondta, hogy az emberiség csupán négy évig maradna fenn, ha a méhek eltűnnének a Földről, tehát ezt a kérdést nagyon komolyan kell vennünk. Ha azt vesszük, a házi méhek feladata a növények és virágok beporzása, amelyek az általunk fogyasztott élelmiszerek körülbelül egyharmadát teszik ki. Ha a beporzásról van szó, a házi méhek töltik be a legfontosabb szerepet a természetben, és nélkülük búsít mondhatunk a szójababnak, a vöröshagymának, a sárgarépnak, a brokkolinak, az almának, a narancsnak, az avokádónak, az őszibaracknak és sok más élelmiszernek. Nem lenne többé földieper. Képzeltetik, hogyan tudna boldogulni Wimbledon földieper nélkül! Nem lenne lucerna, amelyet takarmánynak használunk. Következésképpen teljes mértékben függünk a házi méhektől. Természetesen a gyapotot is beporozzák, tehát nélkülük szövet sem lenne többé. Tényleg nagyon komolyan kell vennünk ezt az ügyet.

Kínában például egyes régiókban jóformán egyáltalán nincsenek házi méhek, és sok növény beporzását kézzel kell elvégezni. A világon termesztett 90 haszonnövény, amely a beporzástól függ, évente körülbelül 30 milliárd angol fontot hoz. A méhek több mint 100 millió angol fonttal járulnak hozzá az Egyesült Királyság és hozzávetőleg 400 millió euróval Európa gazdaságához, tehát teljesen egyértelmű, hogy óriási problémával állunk szemben.

Ezért azt szeretném kérdezni a Bizottságtól – és amennyiben lehetséges, a rendelkezésemre álló idő egy részét átadnám Astrid Lullingnak, mert ő volt az, aki leginkább szorgalmazta, hogy foglalkozunk ezzel az üggyel –, hogy össze tudna-e szedni több pénzt a kutatásra. Miután hivatásos méhészekkel és másokkal is beszélünk, megtudtuk, hogy van valami rejtélyes a méhek pusztulása körül, amely részben annak tudható be, hogy az elmúlt néhány évben a méhek rendkívül rossz állapotban voltak, és úgy tűnik, hogy a szó szoros értelmében úgy hullnak, mint a legyek. Az is problémát jelent, hogy megfelelő vegyi anyagokat alkalmazzunk a méhek megbetegedéseinek kezeléséhez.

Úgy gondolom, hogy a Bizottságnak nem csak a kutatáshoz szükséges pénzösszeget kell rendelkezésre bocsátania, hanem össze is kell hangolnia a tagállamok intézkedéseit. Alapvető fontosságú, hogy most cselekedjünk. Nem várhatunk, amíg az összes méh kipusztul, mert hihetetlenül komoly problémák lesznek.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani Parish úrnak és természetesen Lulling asszonynak is az EU méhészeti ágazatával kapcsolatos, szóbeli választ igénylő kérdésért és állásfoglalásért. A Bizottság számára teljesen nyilvánvaló, hogy a méhek milyen fontos szerepet játszanak az EU ökológiájában és ökoszisztémájában. A Bizottság azon jelentésekről is tud, amelyeket bizonyos tagállamokban készítettek a méhcsaládok jelentős pusztulásával kapcsolatban.

Hadd térjek rá egyenesen az Ön által feltett konkrét kérdésekre – volt jó egy néhány –, és hadd próbáljam meg lényegre törően kiemelni, mit is tesz a Bizottság ebben az ágazatban.

Ami a méhek pusztulását és a kutatást illeti, idén februárban a Bizottság azt kérte, hogy az Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság (EFSA) tanulmányozza a méheknek az Európai Unión belüli pusztulását és annak okait. Az EFSA információkat gyűjtött a tagállamokból, és most azok elemzését szándékozik elvégezni annak érdekében, hogy a Bizottság világosabb áttekintést kapjon a méhcsaládok pusztulásával kapcsolatos

járványügyi helyzetről, és ez szolgálna az e területen szükséges további intézkedés alapjául. Az EFSA tevékenységén kívül a Bizottság a kutatási keretprogramján belül számos kutatási projektet támogat a házi méhekkel kapcsolatban, és ez a jövőben is így lesz. Ha érdekli Önt, a későbbiekben említhetek néhányat ezek közül.

Ami az ökológiai pollenzónákat illeti, annak ellenére, hogy nehéznek tűnik maguknak a zónáknak a létrehozása, szeretném emlékeztetni Önt arra, hogy a méhcsaládok hatékony mozgásához már igénybe vehető pénzügyi támogatás. Ez az intézkedés – amelyet az 1234/2007/EK tanácsi rendelet ír elő – arra szolgál, hogy segítséget nyújtson a méhcsaládok mozgásának kezeléséhez a Közösségen belül, valamint olyan helyek biztosításához, ahol a virágzás időszakában a méhészek nagy számban gyűlíhetnek össze. Ez az intézkedés a méhészetekkel kapcsolatos növényvilágnak bizonyos területeken történő gyarapítását is magában foglalhatja.

A harmadik kérdéssel kapcsolatban szeretném emlékeztetni Önt arra, hogy a növényvédő szerek forgalomba hozatalát és engedélyezését a 91/414/EGK tanácsi irányelv szabályozza. Ez az irányelv előírja, hogy a peszticidek csak akkor alkalmazhatók, ha nem járnak az emberek és az állatok egészségére, valamint a környezetre nézve elfogadhatatlan hatások jelentős kockázatával. Ezért ez az értékelés a házi méheket és lárváikat fenyegető akut és hosszú távú kockázatokra is kiterjed, és az alkalmazott kísérletek a kormányközi szervezetek, például az Európai és Földközi-tengeri Növényvédelmi Szervezet – amelyben 47 kormány működik együtt – által kidolgozott szabványokon alapulnak.

Fontos megjegyezni, hogy a közösségi jogszabályok a kockázatértékelésen alapulnak. Nyilvánvaló, hogy a rovarirtó szerek a jellegüknél fogva mérgező hatásúak a méhekre nézve. Alkalmazásuk azonban mégis lehetséges, ha egyáltalán nincs expozíció, vagy az olyan minimális mértékű, amely nem idéz elő káros hatásokat.

Az ilyen kockázatcsökkentő intézkedések klasszikus példái közé a következők tartoznak: helyesen alkalmazott mezőgazdasági gyakorlatok, az alkalmazások megfelelő mértéke és ütemezése (például este, a házi méhek rajzása után vagy a növények és esetleg más gyomok virágzási időszakán kívül), a terméknek közvetlenül a talajba juttatása, üvegházakban való alkalmazás, ahová a méhek nem tudnak bejutni, illetve a vetőmagok külön létesítményekben való kezelése.

Ami a felszíni vizek minőségét illeti, a vízügyi keretirányelv kidolgozta a vizek védelmét; az összes felszíni és felszín alatti víztest jó vízminőségének legkésőbb 2015-ig történő elérésére/fenntartására vonatkozó kötelezettséget; plusz a vizek állapotromlására vonatkozó tilalmat; a megfigyelőrendszer létrehozására vonatkozó kötelezettséget; a szükséges tervek és programok legkésőbb 2009. decemberig – a helyhatóságokkal, az érdekeltekkel és a nem kormányzati szervezetekkel folytatandó széles körű nyilvános konzultáció keretében – történő kidolgozására vonatkozó kötelezettséget.

A nehéz helyzetben lévő méhészetek támogatásával kapcsolatban szeretném elmondani Önnek, hogy a Bizottság örömmel tapasztalja, hogy 2004 és 2007 között megnövekedett a méhcsaládok száma – és ebbe még nem számítottuk bele a bővítést.

A méhek pusztulásával kapcsolatban tudnia kell arról, hogy 2004 óta a nemzeti méhészeti programokban szereplő, támogatásra jogosult intézkedések listája a méhállomány feltöltésére vonatkozó új intézkedéssel egészült ki. Így most már a királynő termékenysége javítására és méhkolóniák beszerzésére irányuló tevékenységek finanszírozásával lehetőség van az állományvesztés és így a termelésben okozott veszteség kompenzálására.

Úgy gondolom, hogy az Ön által felvetett kérdés természetesen rendkívül komoly, amelyet nekünk is komolyan kell vennünk.

Astrid Lulling, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony! Amikor veszélyes késlekedni, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság egészére és annak elnökére, kollégámra, Parish úrra számíthatok. Köszönöm, hogy gyorsan, hatékonyan reagáltak arra a kezdeményezésemre, hogy az Európai Bizottság elé terjesszünk szóbeli választ igénylő kérdést vitával, valamint állásfoglalást a méhészet egészségügyi válságának kezelése érdekében.

Egy olyan helyzetben, amikor a méhkolóniák egyre rosszabb állapotba kerülnek és rendkívül nagymértékű a pusztulás, a méhek egyre fokozódó pusztulását előidéző összes tényezőt meg kell vizsgálni, és ennek a vészes tendenciának az orvoslására cselekvési tervet kell előterjeszteni.

A Bizottság az előbb hosszan sorolta, hogy mit is tett már eddig, de meg kell mondanom, hogy az utóbbi években, amikor én voltam a méhészet helyzetével foglalkozó előadó – 1994-től kezdve –, igen sokat kellett

cselekvésre győzködni, miközben kollégáimmal megpróbáltam felhívni a figyelmét erre a köztudottan aggasztó helyzetre, amelynek a kiváló ismertetésére – elsősorban kollégám, Parish úr révén – sor került.

Nincs időm arra, hogy mindezt elismételjem, vagy hogy bármilyen kiegészítést tegyek, de – mivel most már senki sem meri tagadni, hogy a méhek pusztulása szörnyű veszélyt jelent a gyümölcs- és zöldségtermesztés szempontjából, amely a beporzástól függ –, követeljük, hogy a Bizottság állhatatosabban és több forrás felhasználásával cselekedjen. Elő kell segítenie a méhek pusztulását előidéző okok vizsgálatát, és végre be kell vonnia a kutatást, valamint közre kell működnie a méhbetegségek leküzdésében az európai állat-egészségügyi politikán belül.

A Bizottságnak támogatnia kell a nem megfelelő beporzás kockázatának csökkentéséhez és megszüntetéséhez, valamint az emberek és az állatok szükségleteit kielégítő és diverzifikált élelmiszer- és takarmánytermelés biztosításához szükséges intézkedéseket. Meg kell értenünk, hogy a méhészet egészségügyi válsága ugyanúgy veszélyezteti az ember életben maradását, mint a pénzügyi válság a reálgazdaságot.

Egyetlen, az egész világra vonatkozó számadaton kívül nem hozok fel más adatot: az emberiség élelmezése céljából termesztett növények beporzásának értéke körülbelül 1 53 milliárd eurót tesz ki. Az általunk javasolt megoldások nem jelentenek akkora terhet, mint a pénzügyi válsággal kapcsolatban alkalmazottak, és még akkor is, ha a méhek Európában való fennmaradásának biztosítása érdekében a nehéz helyzetben lévő méhészetek esetében végül be kellene vezetnünk a beporzással kapcsolatos prémiumot és a pénzügyi támogatást, az még mindig jelentéktelen összeg lenne a többi költségvetési kerethez viszonyítva. Ha arra van egy milliárdunk, hogy minden ellenőrzés nélkül Afrikába küldjük – ahogy azt Önök szándékoznak megtenni – az éhezés problémájának leküzdése érdekében, mindazon végzetes következményekkel együtt, amelyekkel ez járna, arra is találniuk kell mintegy 60 millió eurót, hogy ezzel a kérdéssel kapcsolatban is legyenek valami érdemlegeset.

Elnök asszony, mivel én vagyok az előadó, mondhatnék még valamit a módosításokkal kapcsolatban? Nem használtam fel Parish úr beszédidejét...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Rosa Miguélez Ramos, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony! Szeretnék gratulálni Lulling asszonynak az azzal kapcsolatos eltökéltségéhez, hogy ez kérdés – amely egyesek szerint csekély jelentőséggel bírhat – a Parlament napirendjére kerüljön, még ha ilyen késői időpontban is.

A méhészet olyan gazdálkodási tevékenység, amely jelentős gazdasági következményekkel és előnyös hatásokkal jár a vidékfejlesztés az ökológiai egyensúly szempontjából.

Hazámban a méhészeti ágazatban körülbelül 27 000 termelő dolgozik, akik több mint 2 300 000 méhcsaláddal foglalkoznak. Ennek következtében az Európai Unióban hazám áll az első helyen a méztermelés tekintetében.

A spanyol méhészeknek – az összes többi méhésszel együtt – nemcsak a pollen- és nektárforrások csökkenéséből, hanem a méhcsaládokat megtizedelő új megbetegedések megjelenéséből származó problémákkal is meg kell küzdeniük. A Bizottságnak a megbetegedések eredetével kapcsolatos kutatáson kell dolgoznia, és ebben a vonatkozásban a költségvetési kötelezettségvállalás alapvető fontosságú számunkra.

Szeretném hozzátenni azonban, hogy a behozatalnak – a mézbehozatalra utalok – ugyanazon követelményeknek kell megfelelnie, mint a saját termékeinknek, és teljes körű garanciát kell biztosítania a fogyasztók számára. Ezzel kapcsolatban termékeink megfelelő címkézése elengedhetetlen, és ebben a Bizottságnak fontos szerepet kell játszania.

A határellenőrzési pontokon az ellenőrzések gyakorisága és száma tekintetében is magas színvonalat kell fenntartani annak garantálása érdekében, hogy harmadik országokból ne jussanak be az Európai Unióba szermaradványt tartalmazó méhészeti termékek.

Több gazdálkodó számára a méhészet a szinte mindig csekély jövedelem kiegészítését jelenti. Ezenkívül a méhészet sok nőt foglalkoztat. A méz fontos helyet foglal el a kisebb vásárokon és piacokon, a méhészek pedig jelentős erőfeszítést tettek termékeik diverzifikációja, a címkézés, a megfelelőbb higiéniai és egészségügyi garanciák biztosítása, valamint új forgalmazási csatornák megnyitása érdekében.

Biztos úr, egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy mindezen erőfeszítések kárba vesszenek.

Francesco Ferrari, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A méhészeti ágazat, amellyel, hogy ősrégi termelési tevékenység mezőgazdaságunk történetében, jelenleg az egyike azoknak a rendszereknek, amelyek a keresztbeporzásnak köszönhetően elengedhetetlenek a fán termő termények és a fűszerű növények termesztéséhez–.

Szeretnék rámutatni, hogy a termesztett növények 80%-a a méhek által szállított pollennek köszönhetően terem, ami biztosítja a fajok genetikai sokféleségét is a szaporodásban. Vitathatatlan tény, hogy ebben a pillanatban a méhészeti ágazat és annak tevékenységei nem helyettesíthetők, és ezek jelentik az egyetlen módját a biodiverzitás megőrzésének, amit célul tűztünk ki. A kaptárak termékeinek egyre inkább versenyezniük kell a globális piacon, ahol nem átlátható versenyfeltételek uralkodnak. A helyzetet tovább nehezíti a termékek tömeges behozatala, amelynek egy része az EU-n kívülről származik, nem garantált helyről. Nem mindig lehet garantálni a minőséget, részben az olyan peszticidek miatt, amelyek bár tiltottak Európában, az EU-n kívül használatban vannak. Ezért fontos a címkézés és a termék származási helyének feltüntetése.

Ezenkívül lényegesnek tartom, hogy rámutassak azokra a súlyos következményekre, amelyeket az a vírus okoz a méhészetben, amely az európai méhészeti ágazat több mint 50%-ának pusztulását okozta. Arra kérem az Európai Bizottságot, hogy tudományos kutatások révén tegyen további erőfeszítéseket annak érdekében, hogy megoldást találjanak e súlyos betegségre, betiltva minden növény-egészségügyi kezelést a virágzás időszakában.

Zdzisław Zbigniew Podkański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos úr! A természet gazdagsága a szemünk előtt pusztul. Fajok halnak ki, élősködők, betegségek és vegyi anyagok tizedelik meg őket, nem beszélve az emberiség felelőtlen magatartásából fakadó károkról. Számos régióban felborult az ökológiai egyensúly, és súlyos, visszafordíthatatlan károk keletkeztek.

Aggodalommal figyeljük a méhek tömeges pusztulását. Egymás után csendesednek el a kaptárak, és velük együtt számos olyan növényfaj is eltűnik, amelynek szaporodása a méhek beporzásától függ. A méhészet helyzete határozza meg az Európában termesztett növényfajok 84%-ának termését. Ekképpen a méhek nagyban befolyásolják, hogy mennyi étel kerül az asztalunkra.

A méheket betegségek és kártevők tizedelik, amivel a méhészek egyedül nem tudják felvenni a harcot. Kiegészítő támogatásokra van szükség e betegségek és kártevők ellenőrzésére és tanulmányozására. Ezenkívül a méhészek nem tudják egyedül megvédeni a piacukat és biztosítani termékeik életképességét. Ezért meg kell védenünk a belső piacunkat a harmadik országokból beözönlő, gyengébb minőségű méztől, amelyek sok esetben nem felelnek meg a közegészségügyi előírásoknak. A méhészeknek segítséget is kell nyújtanunk támogatások vagy olcsóbb cukor formájában, valamint kiterjedt promóciós kampányokkal.

Összefoglalva, nem halogathatjuk tovább, hogy foglalkozunk a méhekkel. Méhészként, csak azt tudom kívánni, hogy bárcsak az Európai Bizottság is olyan szorgos lenne, mint a méhek, és nem kellene tizenöt évig várnunk egy értelmes programra, amelyet Lulling asszony oly kitartóan támogat.

Alyn Smith, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Elismerésemet szeretném kifejezni Lulling asszonynak, aki kitart amellett, hogy a legkevesebb, amit tehetünk, az az, hogy ezt a témát a Parlament elé tárjuk. Biztos úr, Önnek is köszönöm azt a lenyűgöző intézkedéssort, amit a Bizottság vállalt a súlyos probléma megoldása érdekében. Úgy vélem továbbá, hogy ha valamire igen, akkor nagyobb mértékű finanszírozásra és koordinációra is bizonyosan szükségünk van. Fennáll annak a veszélye, hogy bár az intézmények különböző részlegei rengeteg hasznos munkát végeznek, de ezeket nem feltétlenül kötjük össze. Ez az egyik olyan pont, amire ezt a vita felhívhatja a figyelmet.

A méhészet helyzete rendkívül komoly kérdés. Régen a bányászok kanárikat vittek magukkal a bányába, hogy azok figyelmeztessék az embereket a mérgező gázokra. A madarak úgy figyelmeztettek, hogy elpusztultak. Ez szomorú volt a kanárikra nézve, de jó hír volt a bányászoknak. Attól tartunk, hogy az európai méhek alapvetően hasonló szolgálatot tesznek nekünk. Az EU-ban termelt élelmiszerek harmada – minden harmadik falat – összefüggésbe hozható a méhek beporzási tevékenységével.

A méhek száma katasztrofális mértékben csökken, ami európai szintű cselekvést kíván meg. A tudósok egyetértenek abban, hogy csökken a méhek száma. Már hallottuk, hogy e csökkenés mennyire drámai mértékű is lehet, de azt már nem látjuk ilyen világosan, hogy mi okozza ezt a helyzetet. A peszticidek alkalmazása? Az éghajlati viszonyok? Élősködők, atkák vagy más betegségek, amelyeket talán nem tudunk orvosolni?

Biztos úr! Szeretném felhívni a figyelmét a skóciai Stirling Egyetemen működő Bumblebee Conservation Trust elnevezésű szervezetre, amely a poszméhek vizsgálatával foglalkozik, és amely úttörő munkát végez ezen a területen. Európa nincs híján a szakértelemnek – csak annyit kell tennünk, hogy összekapcsoljuk az ismereteket. Úgy vélem, hogy ez a dokumentum számos ebbe az irányba mutató, konkrét intézkedést tartalmaz, különösen a méhészeti parlagterületek, a biodiverzitást támogató övezetek, akár közutak mentén és terméketlen földeken, a peszticidekkel és a felszíni vizekkel kapcsolatos kutatások, és segély nyújtásának mérlegelése.

Mint már elhangzott, ha Afrika fejlesztésére találunk 1 milliárd eurót, azt hiszem, arra is találunk majd pénzt, hogy finanszírozzuk a saját kutatásainkat. Helyénvaló, hogy e területen uniós cselekvést szeretnénk látni, és – ha mondhatom – ez egy igazán összeszedett B. terv, tekintve, hogy az A. terv, a közös európai agrárpolitika, cserbenhagyta az európai méheket. Határozott véleményem, hogy a helyzet enyhítése érdekében sokkal erőteljesebben kell meg támogatni a már folyamatban lévő intézkedéseket.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! A méhészet és a méhek óriási bajban vannak és segítségre van szükségük. Drámai mértékben csökken a méhkolóniák száma, nemcsak Európában, hanem az egész világon is. Sajnálatos módon a méhészet nyereségessége is csökken, így ezzel együtt a fiatalok is elveszítik érdeklődésüket a szakma iránt. Számos probléma van, amelyekre a lehető leggyorsabban megoldást kell találnunk.

Először is, fejlesztenünk kell az ezeket a szorgos rovarokat megtizedelő élősködőkkel, betegségekkel és vírusokkal kapcsolatos kutatásokat. Másodszor, be kell vezetnünk a harmadik országokból származó méz vizsgálatát. Minden terméknek meg kell felelnie a vonatkozó minőségi követelményeknek. A termék címkéjén ezenkívül információt kellene feltüntetni a származási országokról. Harmadszor, tájékoztató kampányt kell indítanunk, amelynek keretében elmagyarázzuk, hogy a méhek milyen jótékony szerepet töltenek be a természeti környezetben, és hogy a méznek és a méhek által előállított más termékeknek milyen pozitív hatásuk van az emberi egészségre.

A probléma mértéke miatt mérlegelnünk kell, hogy pénzügyi támogatást nyújtunk azoknak a méhészeteknek, ahol kipusztulóban vannak a méhek. A méhészközösség arra szólít fel, hogy biztosítsunk számukra olcsóbb cukrot a méhek táplálására. Érdeemes lenne elgondolkodni egy a méhészeti ágazatra vonatkozó speciális támogatási rendszer létrehozásán, tekintettel arra, hogy az ágazat igen nagy mértékű jótékony hatást gyakorol a természeti környezetre.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Elnök asszony! Gratulálni szeretnék Lulling asszonynak, és megköszönöm fáradhatatlan és szenvedélyes munkáját, amellyel az európai méhészet ügyéért fáradozik. Nagyon öröndetes, hogy beszélünk itt erről a problémáról, mivel a méhészek – Európában és szerte a világon – rendkívül aggódnak a méhek pusztulása miatt.

A jelenéség okait már kutatják. A kutatók szerint a méhek pusztulásának egyik lehetséges kiváltó oka a biotechnológia lehet, pontosabban a géntechnológiával módosított növények termesztése, amelyek káros hatást fejthetnek ki a méhekre.

Ezért a következő kérdéssel fordulok az Európai Bizottsághoz, amely helyesli a géntechnológiával módosított növények termesztését az Európai Unióban: mik a vonatkozó vizsgálati eredmények, és tudomásunk szerint – általában véve – milyen hatást gyakorolnak a GMO-k a méhek állapotára Európában?

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök asszony! Engedje meg, hogy először gratuláljak Astridnak a témával kapcsolatos munkájához. Tudomásom szerint már elég jó ideje beszél a méhekről, ezért örömmel látom, hogy a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által előterjesztett állásfoglalás révén a Parlamentnek lehetősége nyílik arra, hogy megvitassa ezt a problémát, amely a méhészeti ágazatot sújtja.

Bár a téma – talán újszerűsége miatt – elég nagy figyelmet és nyilvánosságot kapott, nagyon jól tudjuk, hogy a valóságban az előttünk álló problémák rendkívül súlyosak és akár katasztrofális következményekkel is járhatnak.

Biztos vagyok benne, hogy nem kell senkit sem emlékeztetnem arra, hogy a méhek – mint ahogyan már korábban is elhangzott – nemcsak az általuk előállított termékek, például a méhviasz és a méz miatt fontosak, hanem a beporzásban és az egészséges ökoszisztémák fenntartásában betöltött szerepük miatt is.

Az észak-írországi Armagh megyéből származom, amely a szigeten a „gyümölcsöskertek megyéje”-ként ismert. Itt nagy szükség van a méhekre az almák beporzásához, és elmondhatom, hogy már ezen a területen is látszik a méhek helyzetének romlása. Ennek kapcsán a Bizottságnak sürgősen fokoznia kell a kutatási

tevékenységét annak megállapítása érdekében, hogy pontosan mi okozza a méhpopuláció drámai mértékű csökkenését, és remélhetőleg elő tudnak állni valamiféle megoldással. Ha nem tudunk javítani a méhek egészségi állapotán, ha nem tudjuk csökkenteni pusztulásuk mértékét és megakadályozni, hogy egész kolóniák pusztuljanak el, a jelenlegi helyzet csak súlyosbodni fog. Ez a probléma minden érintettet rendkívül aggaszt, nemcsak Európa teljes területén, de még az Egyesült Államokban és azon túl is.

Nemrég, észak-írországi régiómban részt vettem egy méhészeti konferencián, és ott, ahogyan hallgattam a felszólalásokat, újra átéltem azt az aggodalmat, amit a méhészek a kaptáraik elvesztése miatt éreznek, különösen a téli időszakban. Extra finanszírozásra van szükségünk, hogy további kutatási-fejlesztési tevékenységeket tudjunk végezni, amelyek talán kideríthetik, mi okozza a méhészeket sújtó a szerencsétlenséget. Ha valamit rosszul csinálunk, azt gyorsan meg kell tudnunk. A peszticidekről van szó, vagy valami más okról? Rengeteg elmélet és találgatás van, de valójában nem tudjuk a választ. Szükségünk van erre a válaszra, ahogyan extra támogatásra is.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Tudjuk, hogy mennyire fontosak a méhek. Már mindenki beszélt erről. Van azonban egy olyan kérdés, amelyről még nem esett szó: ez pedig a poszméhek nagymértékű kereskedelme. A méhek a szó szoros értelmében szabadon mozoghatnak az egész világon, és – amennyire én tudom – nem igazán szabályozott a méhek mozgása, pedig erre szükség lenne. A méhek az egyéb élőállat-kategóriához tartoznak, és tudjuk, hogy ez működik a járvány megelőzés terén. A méhek mozgása magában rejtje a varroa atka behurcolását, mint az Írországból történt. Most pedig itt van a kis kaptárbogár, amely komoly pusztítást képes okozni a méhészetekben.

Óriási problémával állunk tehát szemben, amelyre még nem tudjuk a választ. Legalább fél tucat oka lehet annak, hogy miért történnek ezek a dolgok, és a kutatásra mindenképpen szükség van. Az egész Európai Unióban össze kell hangolnunk a kutatási tevékenységeket, hogy választ kapjunk a kérdéseinkre. Ezenkívül a méhészek kérdésével is foglalkoznunk kell, mivel úgy tűnik, a szakma egyre öregszik, nekünk pedig több méhészre van szükségünk, nem pedig kevesebbre.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! Ha Lulling asszony marad még, akkor gratulálnék neki, és nagy örömmel teszem ezt, mert már jó ideje láthatjuk a méhészet iránti folyamatos érdeklődését és támogatását itt, az Európai Parlamentben.

A méhek számának csökkenése, és ennek a növények beporzására és a biodiverzitásra gyakorolt rémisztő hatásai teljes figyelmet kívánnak tőlünk. Támogatnunk kell a kutatásokat és világszerte csatlakoznunk kell a tudósokhoz az okok keresésében. Parazitafertőzések, éghajlatváltozás, peszticidek: jelenleg csak találgatni tudunk.

Élelmiszereink huszonöt százaléka közvetlenül a méhektől függ, de a méhek emellett a legelők fenntartásában is aktív részt vállalnak. Sajnálatos módon Írországból néhány éve a kormány bezáratta az ezzel a kérdéssel foglalkozó egyetlen kutatóközpontot, amely Clonroche-ben, Wexford megyében működött. Ezért nem tudom biztosan, hogy Írország hozzá tud-e járulni a kutatási munkához. Rendelkezünk a kutatókkal és a tudással, de a kormánytól semmilyen támogatást nem kapunk. Már várom a Bizottság arra vonatkozó válaszát, hogy Európa és az Európai Unió hogyan tudja támogatni a kutatást és mit tettünk eddig e téren.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Mivel Parish úrnak el kellett mennie, megkért arra, hogy előadjam álláspontunkat a módosítással kapcsolatban, amely az utolsó percben érkezett meg.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság egyhangúlag elfogadta az állásfoglalást, minden módosításával együtt, amelyeket kivétel nélkül megvizsgáltam. Ugyanakkor a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja, amelynek nem volt egyetlen briliáns ötlete sem az állásfoglalás megvitatásakor, most, az utolsó pillanatban, négy módosítás előterjesztésével próbálja helyrehozni a jó hírnevét. Ezek a módosítások amellett, hogy semmi újat nem tartalmaznak, csak összezavarnák a szöveget, ami jelenleg világos és következetes.

Az 1. módosítás a német fordítás hibájából adódik, mivel amit Graefe zu Baringdorf úr javasol, az pontosan megegyezik az én javaslatommal, de – mint mondtam – a német fordítás helytelenül adja vissza a preambulumbeközlésemet.

A 2. módosítás csak azt mondja, ami egyébként is nyilvánvaló, a 3. módosítás értelmetlen, a 4. módosítás pedig megismétli a (8) bekezdést, amely egyértelműen felszólít arra, hogy fokozzák a kutatási tevékenységet a peszticidek és a méhek pusztulása közötti kapcsolat tisztázása érdekében, továbbá kijelenti, hogy az ilyen termékek engedélyezését e kutatásoktól kell függővé tenni, de ez jelenleg is így van.

Ezért azt javaslom, hogy utasítsuk el ezeket a módosításokat, mert nem tesznek hozzá semmit az állásfoglaláshoz, és csak elrontanák a szöveget, amelynek tiszta és világos a megfogalmazása. Ezért kérem e módosítások elutasítását.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök asszony! A méhészet helyzetéről folytatott európai parlamenti vitát a méhészek nagy érdeklődéssel figyelik. Puławyban személyesen találkoztam méhészekkel, akik Lengyelország különböző részeiről utaztak oda. Azt kérték, hogy csak egyetlen kérdést tegyek fel az Európai Bizottságnak, és erre a kérdésre kapjak határozott választ: mire számíthatnak a méhészek az elkövetkező években??

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Őszintén gondolom, hogy ez egy nagyon eredményes, számos elképzelést felvonultató vita nem csak kollégám, de a Mezőgazdasági Főigazgatóság szolgálatai számára is, továbbá az én szolgálataim és mások számára is. A Mezőgazdasági Főigazgatóságon kívül több más Főigazgatóság is dolgozik a kérdésen, amit ma megvitatunk: az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság, a Kutatási Főigazgatóság és a Környezetvédelmi Főigazgatóság. Tehát amikor arról beszélünk, hogy mennyi támogatást irányoznak elő e célra, más területeken is szét kell néznünk.

Először egy olyan kérdésre válaszolnék, amelyet többen is feltettek, azaz hogy mit teszünk mi, mi van folyamatban, és pontosan mit értünk a méhészettel kapcsolatos kutatásokon. A hatodik keretprogramban az élelmiszer-minőséggel és a biztonsági prioritásokkal kapcsolatos egyik egyedi célzott kutatási projekt elnevezése az volt, hogy „Méhek Európában és fenntartható méztermelés” (BEE SHOP). Ez a házi méhhez foglalkozó kilenc kutatócsoportot fog össze, amelyek elsősorban a mézminőséggel, a betegségekkel, a genetikával és a magatartással foglalkoznak. Csak hogy tisztázzuk a dolgot: a hatodik keretprogram projektjei jelenleg is folyamatban vannak, a hetedik keretprogram projektjei most indulnak.

A „méhekkal kapcsolatos kutatások és víruskutatás Európában” (BRAVE) elnevezésű egyedi támogatási cselekvés révén ezenkívül lehetővé vált két nagy multidiszciplináris konferencia szervezése. Ezek a konferenciák olyan szakértők vettek részt, akik alapkutatásokat és alkalmazott kutatásokat végeznek a méhekkal kapcsolatban – virológiai, diagnosztikai, immunológiai és epidemiológiai szakemberek –, és olyanok is, akik nemzetközi kereskedelemmel, szakpolitikák kidolgozásával és a betegségekkel kapcsolatos kockázatértékelésekkel foglalkoznak. Ez év szeptember 3-án pályázati felhívást tettek közzé a következő témában: élelmiszer, mezőgazdaság, halászat és biotechnológia: a házi méh megjelenőben levő kártevőinek és betegségeinek, valamint kórokozók ismételt megjelenésének azonosítása. A cél az, hogy megvilágítsák azokat a finom mechanizmusokat és okokat, amelyek a házi méhek fokozott pusztulása mögött állnak. Ez tehát pontosan kapcsolódik ehhez a témához és sokuk kérdéséhez.

A környezeti szempontokat, például a növényvédő szereknek való fokozott kitettséget, szintén figyelembe kell venni. Az ALARM integrált projekt, amely a biodiverzitást érő nagyfokú környezeti kockázatok értékeléséről szól, szintén támogatásban részesül a hatodik keretprogramból. E projekt egyik modulja a beporzók hiányával foglalkozik. Az ALARM módszereket és protokollokat dolgoz ki, illetve tesztel a nagyfokú környezeti kockázatok értékelésére azzal a céllal, hogy a lehető legkisebbre csökkentsék a közvetlen és közvetett, negatív emberi hatásokat. A kutatások elsősorban a biodiverzitás szerkezetének, funkciójának és az ökoszisztémák dinamizmusának változásait értékelik, különös tekintettel az éghajlatváltozásból, a környezetbe juttatott vegyi anyagokból, a biológiai inváziókból és a beporzók hiányából adódó kockázatokra a jelenben és a jövőben az európai földhasználat javításának összefüggésében. Ezek mind aktuális kezdeményezések.

Egy dolgot szeretnék kiemelni – mivel ezt az egyik kolléga is hangsúlyozta –, azt, hogy Európa nincs híján szakértelemnek. Ennek tudatában kell lennünk és ezt el kell ismernünk. Az Európai Unió szintjén a kutatásra szánt uniós pénzek 5%-ával, ismétlem, 5%-ával rendelkezünk. Tehát mindennél fontosabb, hogy egyesítsük erőnket és megtegyünk mindent, ami gyakorlatilag megtehető. Az európai kutatási térség létrehozása, amit teljes mértékben támogatok, pontosan ez az elképzelés – az, hogy mindannyian tudjuk, hogy mit csinálunk, és összeadjuk az összes tudományos tapasztalatot, ami Európában összegyűlt. Ez az elem határozottan hiányzik ma Európában.

Biztosak lehetnek abban, hogy a kutatásért felelős biztos meghallja a további kutatásokra felszólító hangokat – ez ugye én vagyok, de ma más szerepkörben vagyok itt. Még egy dolgot említenék, ami talán nem volt teljesen világos a bevezetőmben. Ez az EFSA által Európában végzett, a méhek pusztulásáról és a méhek ellenőrzéséről szóló átfogó értékelés, amelyet 2008. augusztus 11-én tettek közzé, tehát ez egy új dolog. Ez pontosan annak a programnak az elemzése, amit Önök keresnek, és azt hiszem fontos belátni, hogy mindannyian olyasvalamit keresünk, ami itt van az orrunk előtt.

Most annak a kollégának szeretnék válaszolni, aki a géntechnológiával módosított növényekről kérdezett. Az egyetlen ilyen növény, amelyet jelenleg termesztnek az Európai Unióban, a MON 810 Bt-kukorica. A Bt-kukoricát, és általában véve a Bt-toxint átfogóan vizsgálták a méhek egészségére esetlegesen gyakorolt hatásokra. A kényszeretetéses próbák, amikor egészséges méheket nagy dózisban Bt-toxinnak tettek ki, semmiféle negatív hatást nem mutattak ki. Összességében elmondható, hogy a vizsgálatok túlnyomó része azt mutatta, hogy a Bt-kukorica pollenjének elfogyasztása nincs hatással a méhekre. Ezt még azzal tudom kiegészíteni, hogy az utóbbi időben tapasztalt, nagymértékű méhpusztulás, amelyet „kolónia-összeomlási rendellenesség”-nek (CCV) neveztek el, Észak-Amerikában és Európában nem tűnik úgy, hogy kapcsolatban lenne a GMO-növények termesztésével, mivel olyan területeken is beszámoltak méhpusztulásról, ahol nem termesztnek ilyen növényeket. Például a Németország déli részén megfigyelt méhpusztulásokat egyértelműen a Poncho Pro elnevezésű növényvédő szer általi mérgezésnek tudják be. Van latin neve is, de olyan bonyolult, hogy inkább nem próbálkozom meg vele.

Befejezésül, szeretném elmondani, hogy a Bizottság intézkedései bizonyosan folytatódni fognak, és megerősítésre is kerülnek. Ezzel segíteni szándékozunk a méhészeknek, hogy felülkerekedjenek a jelenlegi nehézségeken, és ösztönözni is akarjuk őket tevékenységük folytatására. Remélem, ezzel új szakembereket is vonzunk a szakmába, tekintve, hogy ez a tevékenység rendkívül fontos szerepet tölt be, nem csak az EU biodiverzitása, hanem gazdasága szempontjából is.

Ami Fisher Boel biztos asszony közvetlen felelősségét illeti, továbbra is azon dolgozik majd, hogy a nemzeti méhészeti programokat a leghatékonyabban alkalmazzák. Mindazonáltal először is a tagállamok feladata, hogy költségvetésüket megfelelő módon költsék el. Jelenleg évente 26,3 millió euro összegű európai pénz áll rendelkezésükre. Ez a tagállamok által hozzáadott pénzzel megduplázódik – de nem költjük el. Ennek a pénznek csak 80%-át költjük el. A tagállamok nem költik el azt az összeget, ami a rendelkezésükre áll.

Végül az ágazat jövőjét pedig úgy biztosíthatjuk a legjobban, ha ösztönözzük az uniós méz fogyasztását. 2004 óta a méz már szerepel a belső piacon támogatásra jogosult termékek listáján, és számos program már elfogadásra került.

Válaszom hosszabb volt, mert világossá akartam tenni, hogy komolyan vesszük ezeket az intézkedéseket, és számíthatnak ránk abban – az én területemen különösképpen –, hogy ez a jövőben sem lesz másként. Köszönöm a figyelmüket, és hogy ilyen sokáig maradtak.

Elnök. – Egy állásfoglalásra irányuló indítványt nyújtottak be a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében, az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban ⁽⁶⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. november 20-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. A méheknek számos kultúrában, a világ számos különböző részén nagy jelentőségük van. Sokoldalúságuk nem a véletlen műve. A méhészet már a prehisztorikus korban is fontos része volt a gazdaságnak, tehát még az írott történelem előtti időkben. Spanyolországban például már 6000 éve is gyűjtöttek mézet.

Ma a méhek és a méhészek erőfeszítései hiábavalók lehetnek egy a természeti környezetet és – közvetve – az emberiséget is érintő jelenség miatt. Európában még mindig vannak olyanok, akiknek a megélhetése a méhekkel kapcsolatos. Eladják az általuk megtermelt mézet. Ennek örülnünk kellene. A hagyományos erdei méhészethez való visszatérést is meg kellene próbálni. Lengyelországban ezeket a próbálkozásokat baskír méhészek segítették, mivel a mi országunkban már senki sem emlékezett az ősi módszerekre. A méhészetnek kulturális, társadalmi és gazdasági jelentősége van, ezért kell megvédenünk az európai méhészetet. Sajnos sok mindentől kell védeni.

Gazdasági fenyegetésektől, mint például a harmadik országok részéről megnyilvánuló tisztességtelen verseny, továbbá a méhek egészségét fenyegető veszélyektől, és olyan biológiai veszélyektől mint például betegségek, kórokozók, környezetszennyezés és a peszticidek gondatlan alkalmazása. Az Európai Bizottságnak és a tagállamoknak támogatniuk kell a rendkívül komoly kihívások előtt álló méhészetet. A méhészek egyedül

⁽⁶⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

nehezen fogják tudni megvédeni a biodiverzitást, amelynek gazdagságához a méhek oly sokkal járultak hozzá.

21. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

22. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.45-kor berekesztik.)